

Kapitán W. E. Johns

Biggles

od velbloudích stíhaček

VĚDA A TECHNIKA MLÁDEŽI
PRAHA 1969

Z angličtiny přeložil roku 1938 © ing. A. Kyzlink
Původní překlad upravil ©Vladimír Haralík

Ilustroval © Zdeněk Burian

KAPITOLA PRVNÍ

BÍLÝ FOKKER

Nahodilý pozorovatel by si mohl myslet, že skupinka pilotů, kteří se shlukli u vchodu do hangáru leteckého roje B, jen tak lelkuje. Skot MacLaren ještě ve vlněném tartanu, uniformě skotských pluků s čapkou a kapitánskými hvězdičkami na rukávech, dřepěl na převráceném špalku. Toho, kdo by zkoumal podrobnosti, by

přesvědčil nepřetržitý proužek kouře z narychlo ukroucené cigarety a zapálené dříve, než dohořela polovina předchozího smotku, i Skotův znuděný výraz.

Pilot Quinan, který měl blůzu u krku rozhalenou, až se třepotala ve větru, a ruce vraženy hluboko v kapsách kalhot, opíral se nedbale o chatrnou kostru provizorního hangáru a s pomalou rozvážností žvýkal konec ohořelé zápalky.

Pilot Swayne byl prostovlasý a levý rukáv blůzy měl černý jako inkoust od spáleného ricinového oleje. Seděl na prázdném sudu od oleje a nervózně škubal malé chomáčky ovčí vlny z horního okraje svých kožešinových holínek.

Pilot Bigglesworth, známý jako Biggles, byl tehdy hubený světlavý mladík hezkého zevnějšku. Nebylo mu ještě ani dvacet, ale už čile velel roji. Neklábosil o víně a o děvčatech, jak by se nám nejspíš snažil namluvit nějaký romanopisec, ale bavil se o nové pružině ke spoušti kulometu Vickers, která by mu umožnila zrychlit střelbu o dalších sto ran za minutu.

Jeho hluboce vpádlé světlehnědé oči nebyly nikdy klidné. Stále v nich plál odlesk žlutého plamene, který v jeho bledé tváři, do níž strádání války a pohled na nejednu náhlou smrt vryly malé vrásky, vypadal poněkud nepatřičné. Jeho malé dívčí ruce si nepokojně pohrávaly s blůzou, upnutou až ke krku.

Tento Biggles zabil před necelými šesti hodinami jakéhosi letce. Za uplynulý měsíc zabil šest letců – anebo to snad byl rok? Už na to zapomněl! Čas jako by se od jisté doby podivně táhl. A co na tom?

Biggles věděl, že jednou musí zemřít, a už dávno se pro to přestal trápit. Jeho bezstarostné chování budilo dojem naprosté lhostejnosti, avšak dráždivý fistulový smích, který co chvíli přerušoval jeho vyprávění, prozrazoval, že má pocuchané nervy.

Z šerých hlubin hangáru pozorovalo půl tuctu rozcuchaných mechaniků své důstojníky, předstírali ale, že pracují na opravě porouchaného letounu. Jeden návyk však měli všichni tito muži společný: každých pár minut se zkoumavě zahleděli na západní obzor. Pilot, který by k nim přiletěl na návštěvu, by okamžitě poznal, že se jejich večerní hlídka dnes opozdila. Hlídková letadla tu měla být už dobrých deset minut.

„Tamhle letí!“ Tato slova stačila, a netečnost byla ta tam. Důstojníci i mužstvo, všichni byli na nohou, zaclonili si oči a pátravě hleděli směrem k zapadajícímu slunci, odkud se ozýval rytmický bzukot leteckých motorů. V purpurové záři červánků se objevily tři skvrny.

Sotva slyšitelný povzdech byl jedinou známkou nervózního napětí, jež provázelo objevení oněch tří letadel.

Dveře velitelské kanceláře se otevřely a z nich vyšel velitel letky major Mullen. Za nic by nebyl připustil, že i on společně se svými vojáky pociťuje úzkost. A proto když mlčky došel ke skupině vojáků, kteří na asfaltovém prostranství před hangáry pozorovali přilet opožděných letadel, tvářil se naprosto lhostejně.

Tři anglické stíhačky typu Velbloud byly sotva na kilometr daleko a ne výš než tři sta metrů nad zemí, když se mezi jednotvárným hukotem motorů ozval nový zvuk. Byl to pronikavý skřípot křídel a výztužných drátů, jimiž lomcoval víchr.

Húúm! Húúm! Húúm! Tu se vysoko nad anglickými stíhačkami, které nyní klouzaly k zemi, objevily tři bílé obláčky kouře.

Beng! – Húúm! – Beng! – Húúm! To se ozvala protiletadlová baterie na vzdáleném konci letiště.

Ze skupinky pozorovatelů se ani jeden muž nepohnul.

Oči všech se upíraly na zářivou skvrnu, která se náhle oddělila od temně modré oblohy. Bíle natřený Fokker D. VII sletěl jak meteor dolů za nejzazší anglickou stíhačku.

Byly vidět blýskavé stopy po kulometné palbě. Anglická stíhačka na okamžik zakolísala a potom se zřítila dolů.

Další dvě anglické stíhačky za štěkotu kulometů spustily své motory na plný plyn a prováděly zoufalé obraty.

Vůdce, který byl zprvu daleko, stočil se jako blesk k Fokkerovi, neboť ten se právě vytáhl ze svého letu střemhlav a v obrovitém náporu vyrazil jako svíčka do výše tisíce metrů, pak se obrátil a upaloval k zákopům. Anglická stíhačka zasažená střelou narazila do země právě uprostřed letiště. Vysoko do vzduchu vyšlehly mohutné plameny.

Od začátku až do konce této příhody uběhly sotva tři vteřiny, a v té chvíli se ani jediný z užaslých pozorovatelů na prostranství před hangáry nepohnul ani nepromluvil. Velitel letky se vzpamatoval první. Rozčileně zaklel a utíkal směrem ke kulometu Lewis, namontovanému uvnitř jeho kanceláře. V půli cesty však svůj úmysl změnil a zamířil k hořící stíhačce. Ale ani tam nedoběhl.

Přímo za leteckou polní ambulanci se prudce zarazil, rozhodil rukama a s posunkem vyjadřujícím zoufalství se zase vrátil směrem k hangárům.

„Jdi od toho, ty blázne! Kruci, kam myslíš, že poletíš! Vždyť ten Fokker je už dávno doma!“ utrl se major na Bigglese, který s horečnatým chvatem, bez čapky a bez ochranných brýlí, lezl do letadla.

Když obě neporušené stíhačky zajížděly do hangárů, ozvalo se pár hlasů. Pilot Mahoney, který vedl roj, se naklonil k trupu letadla a na chvíli se opřel. Rty se mu pohybovaly, ale nevydaly ani hlásku. Zdálo se, že se úporně snaží, aby se vzpamatoval. Očima hledal po letišti pilota druhého letadla. Ale to už Manley, který z řidičské kabiny svého letounu jakoby vypadl, pospíchal k Mahoneyovi.

„Všechno je v pořádku, starej, nic si z toho nedělej!

To nebyla tvoje vina!“ konejšil ho chvatně Manley.

Mahoneyovy rty se však dál pohybovaly naprázdno, marně se snažily promluvit.

„To byl Norman,“ vypravil ze sebe konečné, „takovej dobrák! Poprvé si vyletěl taky na druhou stranu, a ta svině zatracená mu ani nedopřála, aby ukázal, co umí! – Mízero jeden...“ a Mahoneyův hlas přešel do pronikavého crescenda.

„Nech toho!“ vpadl mu do řeči velitel letky energicky a potom už mírněji dodal: „Chovej se jako chlap, Mahoneyi!“

Velitel roje a jeho představený na sebe okamžik hleděli vztekle, ale Mahoneyovy oči se sklopily první. Pomalu si svlékal kombinézu a hodil ji na zem. Pak následovala čapka a letecké brýle, až se konečně objevila část tváře vypadající jako bílá maska.

„Prosím všechny důstojníky do mé kanceláře!“ řekl velitel letky a otočil se na podpatku. Mahoney si zapálil cigaretu a následoval skupinku důstojníků ubírající se směrem k velitelově kanceláři.

„Posad'te se, pánové,“ řekl major Mullen. „Byla to ošklivá podívaná. Ale nikomu vinu nedávám. Mohlo to stejně postihnout kohokoli z nás. Mohl jsem to být taky já nebo ty, Mahoneyi. Z jistého hlediska to byl sprostý úskok, z jiného to však byl opravdu povedený kousek.

Bud' jak bud', ten chlapík byl v právu. Udělal to už předtím dále na severu. Doslechl jsem se o tom. Udělal to už třikrát u 197. letky, jednou, když letadla právě startovala. Pokusí se o to zase, a bude-li v tom pokračovat dál, bude to naše smrt. Dostali jsme řádně za vyučenou. Ale my ho dostaneme. My ho dostat musíme! Hoši, znáte nepsaný zákon o tom, co se stane, když je sestřelen důstojník na svém vlastním letišti? Nemůžeme se ukázat v jiné jídelně, dokud ho nedostaneme. Víte, co by tomu řeklo velitelství peruti? Tak, to je všecko. Mahoneyi, běž si dát trochu whisky. Za půl hodiny tu chci mít všechny velitele rojů.“

Za hodinu poté probíral major Mullen výsledek porady.

„Myslím, že Mahoney má pravdu,“ řekl. „Ten fokker zřejmě přeletěl zákopy ve výšce pěti tisíc pěti set až šesti tisíc metrů se zastaveným motorem. Určitě vás po celou tu dobu měl na mušce, Mahoneyi. On věděl, že jste skončili hlídku a že už nemáte dost šťávy, abyste se za ním pustili. No dobrá! Mahoneyi, ty budeš mít zítra ráno hlídku. Vrať se v pořádku domů, až to skončíš. Biggles, ty vyletíš se svým rojem tak vysoko, jak to půjde. Budeš kroužit nad lesem Mossyface tak dlouho, dokud neuvidíš, že se Mahoney vrací. Pak ho následuj domů! Zůstaň tak vysoko, jak to půjde, a nespust' oči s Mahoneyova roje ani na chvíli! Pokud pak zase nějaký fokker sletí dolů, někdo z vás ho dostane. Kdyby se však neukazoval, zůstanete tak dlouho, až se objeví. Znamená to čekat mnoho hodin, ale nic jiného nám nezbývá. Je vám všechno jasné? Dobrá, teď se pojďme najíst.“

Následujícího rána letěl Mahoney se svým rojem opět nad lesem Mossyface, jak bylo ujednáno. Jeho výškoměr ukazoval tři tisíce metrů. Mahoney se ve své kabině často nakláněl dozadu a dlouze a

rozvážné sledoval oblohu nad sebou, zda neuvidí nějakou stopu po Bigglesově roji.

Clona z mraků cirrusů však zastiňovala všechno, co bylo za ní. Proti takovému mraku by letadlo vypadalo asi jako moucha na bílém stropě.

Pátravé Mahoneyovy oči zkoumaly oblohu kousek po kousku, od jednoho konce obzoru až ke druhému, na její odvěké tvářnosti však neshledal ani skvrnku. V šest hodin třicet minut obrátil Mahoney podle plánu nos svého letadla zpět k domovu a svou výšku dodržoval až k zákopům. Zrak odpoutal shora jen proto, aby sledoval, jak Manley a Forrest letí v dalších dvou letadlech za ním.

Zákopy přeletěl za nevyhnutelného hromobití protiletadlových děl a pak zamířil dlouhým klouzavým letem k letišti. Daleko na severu vybuchl obláček černého dýmu a ukázal mu, kde letí spojenecká letadla; na obloze už zřejmě žádné jiné letadlo nebylo, Mahoney však přece jen pocítil nevolnost. Jak to vypadá na druhé straně mraku? Přál si tam nahlédnout. Každý nerv tohoto válkou zkušeného letce pudové reagoval na onu neprůhlednou clonu.

Mahoney letěl dál s očima stále upřenýma nahoru.

Náhle zatajil dech! Na mraku před ním se na zlomek vteřiny objevila černá skvrnka a zmizela málem dříve, než se na ni mohl dobře podívat. Mahoney však viděl dost. S onoho místa nespustil zrak, zdvihl levé rámě, zatřepal křídly svého letadla, otevřel plný plyn a krátkou střelbou ohřál kulomety. Copak se to děje tam nahoře?

Brzy se to měl dozvědět!

Jakési letadlo v plamenech se řítilo mračny dolů do říše zapomnění. Nevěděl, zda je přátelské, či nepřátelské.

Zanechávalo za sebou jen vlající černý prapor kouře.

Mahoney v sedadle ztuhl. Hned za letadlem se řítila anglická stíhačka směrem k domovu a za ní pět fokkerů.

Mahoney zaklel a velkým obloukem se stočil vzhůru.

Věděl, proč to dělá. Jinak by nedorazil k fokkerům včas, aby pomohl anglické stíhačce, která se přes frontu hnala takovou rychlostí, div že si neutrhla křídla. Mezi anglickou stíhačkou a fokkery se objevila palebná přehrada z protiletadlových děl, a tak se

letadla s velkými černými kříži na křídlech a na ocasních plochách po krátkém váhání obrátila a uháněla k domovu. Mahoney se řítí za opuštěnou anglickou stíhačkou, jejíž pilot, který si všiml, že se blíží, přiškrtil plyn a počkal na něj.

Oba přistáli společně a velitel letky jim pospíchal vstříc. Biggles, který byl pilotem pronásledované stíhačky, vylezl z letadla první.

„Ztratil jsem Swayna a Maddisona,“ řekl zlostně, když k němu ostatní piloti přiběhli. „Ztratil jsem Swayna a Maddisona.“ opakoval. „Ztratil jsem Swayna a Maddisona, copak mě neslyšíte?“ naléhal. „Kruci, proč na mě tak blbě zíráte?“

„Nikdo na tebe blbě nezírá, Biggles,“ přerušil ho velitel letky. „Chovej se jako chlap a řekni nám, co se stalo!“

Biggles sáhl po cigaretě. „Jsme břídilové!“ zabručel našťavaně. „My že jsme piloti? Nám spíš dát koloběžky v Kensingtonském parku! Co my udělali? Udělali jsme přesně to, co ti parchanti dobře věděli, že uděláme. Proto na nás čekali, a to hned celá smečka!“

Když Bigglesovo rozčilení vyprchalo, přejel si unaveně rukou čelo. Odhodil letecký kabát na asfaltované prostranství před hangáry a pokračoval:

„Vyletěl jsem do šesti tisíc metrů nebo tak nějak, jak to šlo, a tam jsem čekal. Pak přiletěli fokkeři, jenže já jsem si jich hned nevšiml. Nejspíš se dekovali v té zatracené kaši. Viděl jsem, jak ke mně letí Mahoney, který měl namířeno na les, a pak jsem viděl bílého fokkera, byl jak vymalovanej. Nepřiletěl tak kvůli tobě, Mahoneyi, on přiletěl, aby sestřelil mě. Já se nepodíval nahoru, a tak se to stalo. Viděl jsem, jak fokker letí dolů, a na to jsem nalít. Pokládal jsem ho za lacinou kořist a hnal jsem se za ním. Odkud se pak vzali ostatní fokkeři, nevím. Byli nám v patách, právě když jsme vletěli do mraků. Nejdřív jsem vidět stíhačku a pak chudáka Mada, jak se nedaleko mě řítí v plamenech k zemi. Sletěl jsem za tím bílým mizerou, ale ztratil se mi v mraku. Swayne byl pryč, a tak jsem se obrátil k domovu a měl obrovskou kliku, že jsem se sem dostal. To je všechno!, Biggles se otočil a odešel směrem do důstojnické jídelny. Major Mullen se na něj podíval.

„Chtěl bych si s tebou promluvit, Mahoneyi, a s tebou taky. Macu.“ řekl major a tak všichni namířili do majorovy kanceláře.

„Musíme s tím něco udělat,“ řekl major rozčileně. „Jestli to takhle půjde dál, pošlou nás všechny do domovských posádek. Biggles se příliš ukvapeně žene po každém vnadidle, kdyby ale toho fokkera mohl dostat, obnovilo by to jeho sebedůvěru. Za dva dny jsme přišli o tři letadla a přijdeme o víc, pokud toho bílého mizeru nezneškodníme.“

Vešel Bigglesworth.

„Nazdar, Biggles, posad' se,“ uvítal ho major klidně.

Biggles přikývl. „Snažil jsem se přemýšlet, pane,“ začal, „a vymyslel jsem tohle. Tedy předně jste si všichni všimli, že ten fokker nenapadá vůdce. Vždycky přepadne někoho vzadu sestavy. Viděli jste taky, jak dostal Normana. Dobře. Zítra poletíme na obvyklou hlídku, tři letadla. Mahoney nebo Mac to může vést a já poletím v útvaru. Budu předstírat, že jsem dostal strach nebo něco tak, a budu se držet stranou od palby protiletadlových děl. Jakmile se budeme vracet domů, zůstanu pozadu.“

Ostatní poletí dál beze mě. To bílého fokkera přiláká a on sletí dolů. Jakmile se přižene, budu připraven a pak se uvidí, kdo střílí přesněji a rychleji. Jestli mě dostane, nevádí, bude mě mít, jinak dostanu já jeho.

Fokker bude proti mně ve výhodě, to vím, protože bude nahoře, v tom má v ruce všechny trumfy. Ale o tom jsem taky přemýšlel. Někdo si vezme všechna schopná letadla a bude hlídkovat nahoře, aby ostatním fokkerům zabránil, kdyby na mě chtěli vpadnout. Ale nehýbejte se, dokud nebudou mířit dolů. Nechte je, ať se hnou první, tak vůči nim získáte výšku. Dám si do letadla vmontovat ještě jednu nádrž, abych měl v zásobě dost šťávy, až si ten dobrák bude myslet, že jsem všechno spotřeboval. To pro případ, že bych se chtěl otočit zpátky.“

Velitel letky přikývl.

„To se mi docela zamlouvá,“ dodal. „Musím k tomu říct jen jedno, že totiž chci s tím oddílem vzhůru na číhanou taky. Můžeš se spolehnout, že každého, kdo by se chtěl do vaší šarvátky zaplést, setsakra zaměstnám! To by stačilo. Ráno to zkusíme!“

Růžový nádech červánků se proměnil v tyrkys, když se Mahoney na konci ranní hlídky obrátil k domovu.

Jedno letadlo jeho roje se loudalo vzadu, a proto se Mahoney jistě stokrát otočil a kynul mu, aby přidalo, a přitom se usmíval, jak měl ve zvyku.

Biggles sehrál svou úlohu nováčka dokonale. Loudal se vzadu a nyní ho ještě palebná přehrada protiletadlových děl přinutila, aby se od své skupiny značně vzdálil.

Pátravě Mahoneyovy oči neměly klidu. Pomalu a systematicky pátraly v každém úseku okolního prostoru nahoře i dole. Daleko nad nimi letělo domů jakési Rumplerovo letadlo, za nímž se táhla dlouhá řada obláčků protiletadlových šrapnelů, Mahoneye však ani nenapadlo, aby je pronásledoval. Daleko na severovýchodě skupina D. H. 9 vyrazila čely do modři oblohy a vysoko nad nimi mohl Mahoney pozorovat letouny značky Bristol, které je doprovázely. Zíral dlouho a úzkostlivě vzhůru.

Vidět nic nemohl, ale věděl, že někde tam v té modré prázdnotě na něj právě v tomto okamžiku číhá přinejmenším jeden útvar bitevních letadel.

Také Biggles se rozhlížel. Brýle si postrčil na čelo, aby líp viděl. Tu a tam se trochu ponořil, aby získal rychlost, takže pozorovatelé nahoře nad ním si mohli myslet, že chce udržet polohu. Letěli domů. Je-li dnes nahoře bílý fokker, brzy se musí ukázat. Letový útvar začal pomalu ztrácet výšku. Biggles ohříval svůj kulomet každých pár minut, ale stále ještě předstíral, že moc létat neumí.

Nyní byla letadla jistě už nad zákopy. Oba zbývající velbloudi klesli na výšku 1500 metrů, Biggles však visel pozadu nad nimi. Udělal i jeden přemet, to jako z radosti nad tím, že je už zpátky, v bezpečí na druhé straně fronty.

„Krucí, proč se ten chlap neukazuje?“ bručel si Biggles.

Obě stíhačky byly asi na půldruha kilometru vpředu, když tu náhle Biggles zahlédl v dálce nahoře skvrnku a držel ji na mušce. Je to ten fokker, nebo ne? Ale je!

Daleko nad ním a za ním se zablesklo maličké světélko, z čehož Biggles usoudil, že je to odraz slunce, dopadajícího na křídla nějakého letadla. Sotva mohl říct, zda je to přítel, či nepřítel, s onoho místa však nespouštěl zrak.

A pak – pak Biggles viděl, že je to opravdu letadlo.

Malá černá skvrnka se náhle velmi rychle zvětšovala.

Biggles se ušklíbl.

„Vida, tady máme toho jestřába, a já jsem jen vrabec. Takže uvidíme!“

Letadlo už bylo docela zřetelně vidět: byl to Fokker D-VII. Po střelbě protiletadlových děl nebylo ani potuchy, z čehož Biggles usoudil, že jeho soupeř uzavřel plyn motoru, aby ho zdola nezaslechli. Biggles naproti tomu otevřel plyn naplno a sklonil nos letadla pomalu k zemi, aby nabral co největší rychlost, aniž by poplašil nepřítele. Fokker se hnal dolů rychlostí světla a obláček po šrapnelu daleko za ním dokazoval, že pilot hry na schovávanou už nechal.

Biggles sklonil nos svého letadla k zemi a uháněl k domovu. Rychlost, rychlost, to bylo všechno, co si přál, aby se tak dostal vzhůru za fokkera. Jak blízko ho může pustit k sobě? Může na něj fokker začít střílet první?

Musí se pokusit o štěstí!

Ve výšce šedesáti metrů vyrazil děšť kulí z fokkera kulometu typu Spandau. Biggles pohnul nožní řídicí pákou, a protože kulky proletovaly mezi křídly letounu, přitáhl ruční řídicí páku až k žaludku. Když dospěl až na vrcholek přemetu, učinil poloviční výkret a rychle se podíval po svém protivníkovi. Když se fokker smýkl ve vzdálenosti pouhých tří metrů od něho, zatajil dech.

Biggles si vštípil do paměti tvář muže sedícího na pilotním sedadle, když se na něj podíval. Pak byl v mžiku na jeho ocasu. Hledáčkem kulometu zjistil, že fokker stále ještě stoupá.

Ra-ta-ta-ta – Biggles zaklel a začal bušit do kulometu, v němž se v kritickém okamžiku vzpříčil náboj.

Fokker provedl Immelmannův překrut a už zase útočil na svého protivníka, jenže Biggles byl připraven a zdvihl nos letadla do výšky, aby fokkera napadl shora. Pak letmo zahlédl dalšího fokkera letícího ve vývrtce v mraku dýmu a nad ním další letouny. Bílý fokker se vytácel a Biggles se s ním točil dokolečka.

Kroužili teď oba dva. Každé z letadel opsalo strmou zatáčku. Nebyla od sebe dále než třicet metrů, přičemž fokker pomalu stoupal.

„Jestli udělá ještě dalších deset zatáček,“ uvažoval Biggles, „dostane se nade mě a pak, hochu, spánembohem!“

Bigglesovi zbývala jediná možnost, a byla to možnost zoufalá. Věděl, že v okamžiku, jakmile vyrazí ze své zatáčky, poletí mu fokker v patách a začne na něj pálit z kulometu. Vlastně, ať udělá cokoli, bude ho mít v patách. Bude-li provádět překruty, fokker je bude dělat taky a bude stále ve stejné poloze. Když poletí do vývrtky, poletí fokker rovněž. Prostě se toho chlapa, který tak dobře znal své řemeslo, nemohl nijak zbavit. Kdyby ale přece jen mohl ze své zatáčky vyrazit, mohl by získat náskok dobrých sto metrů, a kdyby pak dokázal dost rychle udělat přemet, mohl by se dostat na fokkera s vrcholu svého přemetu.

„Když to ale udělám moc rychle,“ uvažoval Biggles, „můžeme se srazit. No, to nic, aspoň bysme šli na věčnost spolu.“

Zachvátil ho pocit divoké vítězoslavné radosti.

„Tak pojď, ty d'áble!“ zařval najednou Biggles, „ted' se ujímám vedení já!“ a vyrazil ze své zatáčky. Řídící páku postrčil zuřivě dopředu, až cosi zapraskalo v patce nejbližší výztuhy ve střední části křídla, a potom ji zase přitáhl zpět a vyrazil kolmo nahoru. Letmý pohled přes rameno Bigglesovi ukázal, že fokker je sto metrů za ním.

Biggles přitáhl řídicí páku až k žaludku, vletěl mrštně do přemetu, rychle vyhledal mušku kulometu a stiskl spoušť. Modrá obloha, samá modrá obloha, daleký obzor, zelená pole – a kam se poděl bílý fokker! Ach!

Tamhle je, letí přímo do deště jeho střel. Biggles viděl, jak se pilot na svém sedadle zhroutil. Biggles svůj přemet poněkud zvolnil, potom letadlo obrátil bokem do vodorovné polohy a při tomto výkrutu mrkl na fokkera.

Řítil se k zemi jako raketa či jako smrtelně zraněný pták.

Pak začal ztrácet rychlost, jeho nos poskočil stranou a letadlo s běžícím motorem a ohlušujícím rachotem padalo střemhlav, takřka kolmo dolů. Biggles ještě zahlédl, jak se horní nosná plocha letadla ohrnula a potom se podíval stranou a náhle pocítil, jak nesmírně je unaven.

Ve vzdálenosti asi půldruhého kilometru letělo k domovu pět letadel s rovnými nosnými plochami a za nimi následovaly čtyři anglické stíhačky. Jiná stíhačka se pokusila o přistání na zoraném poli přímo pod ním. Právě když se po ní podíval, kola podvozku onoho letadla se dotkla země a stroj udělal přemet. Z letadla vystupovala jakási postava, dívala se nahoru a mávala na Bigglese.

Biggles sklouzl po křídle do nejbližšího pole a přistál.

Major Mullen mu už běžel naproti.

„Výborně, chlapče!“ volal. „Dokázal jsi to!“

KAPITOLA DRUHÁ

BALÍČEK

„Dva bez trumfů!“ Biggles, který byl od svého utkání s bílým fokkerem povýšen na poručíka, učinil toto podání, jako kdyby měl na své hromádce samé figury.

„Třikrát červené!“ hlásil Quinan, který seděl po levici.

Mahoney, Bigglesův spoluhráč, se podíval přes stůl, jako by se omlouval.

„Pas!“ řekl unavené. „Krucí, copak nedokážeš svému spoluhráči ani pomoci?“ postěžoval si Biggles. „Sedíš tu celé odpoledne a pořád skuhráš pas jako pitomej papoušek. Měl sis na to udělat gramofonovou desku a nosit ji i se zápisníkem pořád u sebe!“

„Hergot, proč se na mě pořád utrhuješ?“ vybuchl Mahoney. „Jenom blázen by tu mohl sedět a pořád říkat pas, když má takovou kartu jako ty. Kdybys dovedl s tím, co máš v ruce, hrát, tak uděláme občas rober, a my jsme zatím o tisíc bodů pozadu!“

„Jak to hraješ, člověče?“ přerušil ho Batson, čtvrtý v partě. „Kdybyste si ukázali karty, můžete si ty řeči ušetřit.“

Do předsíně vešel major Mullen. „Chci s tebou mluvit, Bigglesí, až dohraješ. Zůstaňte všichni tady, už se vyjasňuje,“ pokračoval major, obrací se k ostatním pilotům v místnosti.

Svou poznámkou mínil neustálé mrhání, které toho dne znemožnilo létat. Biggles se rozmrzele podíval na kartu, kterou jeho spoluhráč položil na stůl. Kluk ke dvěma kárám byla jeho nejlepší karta.

„Že se vyjasňuje?“ odsekl. „To jsem celej já! Panebože, tohle je ale hra!“

Biggles vstal. „Spočítejte to!“ vybídl své protivníky. „Zaplatím, až se vrátím.“

„To teda ne, ty bys pak nezaplatil, naval prachy hned!“ vyjel na něj Batson. „Miller si taky odešel na věčnost a zůstal mi dlužen sedmdesát franků. Kdepak, Bigglesí, platí se hned! Kdyby tě sestřelili, ty by ses na to. Bigglesí, potom vykašlal.“ Biggles nevrle odpočítal několik bankovek a hodil je na stůl.

„Vem si to, ať nežeru,“ zavrčel. „Tenhle poslední rober dokončíme, až se vrátím.“

Potom šel Biggles s majorem Mullenem do kanceláře letky. Tam uviděl důstojníka, který na něj čekal a jehož červené výložky napovídaly, že přichází z vyššího velitelství.

„Poručík Bigglesworth – plukovník Raymond,“ řekl velitel letky. „To je ten důstojník, o němž jsem vám vyprávěl, pane plukovníku.“

Biggles vojensky pozdravil a zvědavě si cizince prohlížel.

Plukovník se na Bigglese díval tak dlouho a tak vážně, že ten mladý muž začal rychle přemítat o události s nějakou příhodou, která by přítomnost tohoto vyššího důstojníka mohla vysvětlit.

„Posaďte se, Bigglesworthe,“ promluvil konečně plukovník.

„Sedněte si a zapalte si, jestli chcete.“

Biggles se tedy posadil a zapálil si cigaretu. Čekal.

„Jistě se divíte, proč jsem pro vás poslal,“ začal plukovník. „Já vám to povím. Upřímně řečeno, hodlám vás požádat, abyste se pustil do odvážného podniku.“ Biggles na židli ztuhl. Napjatě poslouchal.

„Především,“ pokračoval plukovník, „to, co vám tu řeknu, je důvěrné. Nikomu o tom ani slovo! Ani slovo, rozumíte?“

Biggles přikývl.

„Tak tedy, situace je taková: Vy jistě víte, že máme tam... za frontou... ehm... agenty, zpravodaje... či říkejte si jim, jak chcete. Obvykle jsou tam dopravováni letadly, někdy taky seskočí padáky a někdy tam s nimi taky přistaneme. To podle okolností. Často se dostanou zpátky, ale ještě častěji ne. Někdy pilot, který je tam dopravil, je zase později na předem sjednaném místě sebere. Někdy... ale raději ne, do toho vám nic není. Před čtrnácti dny takový agent přešel na druhou stranu. Ještě se nevrátil. My víme – nezáleží, jak jsme se to dozvěděli – že dostal to, pro co tam šel. Získal zkrátka balíček plánů. Jeden důstojník tam odletěl, aby ho vzal podle ujednání s sebou, ale nepřítel našeho muže patrně zpozoroval a zadrátoval pole. Jakmile ten pilot na tom poli přistál, bylo to v noci, chytil se do smrtonosné pasti. Při přistání se zabil. Náš zpravodaj sice práskl do bot, ale nakonec ho chytili. Mezitím jsme dostali zprávu, že byl zastřelen. Než ho ale dopadli, podařilo se

mu ty plány ukrýt, a my víme, kde jsou. Ty plány potřebujeme naléhavě, velmi naléhavě. To vám ostatně ani nemusím povídat.“

„Rozumím,“ řekl zvolna Biggles. „Přejete si, abych pro ně zaletěl?“

„Chcete?“

„Mohl bych se vás zeptat, kde asi tak přibližně jsou?“ řekl Biggles. „Ano, můžete,“ odpověděl plukovník, „jsou nedaleko Arietu.“

„Nedaleko Arietu?“ udivilo Bigglese. „Vždyť tam mají blíž 297. a 298 letku. Proč nepošlete někoho z nich?“

„Ze dvou důvodů,“ začal vysvětlovat plukovník Raymond. „297. letka je vybavena jen letadly D. H. 9, a devítky by se na tamní pole nemohly snést. Kdyby to šlo, přirozené bychom poslali nějaké lehké letadlo v noci přes frontu, ale o přistání v noci bohužel nelze uvažovat. Jen jednomístné letadlo může doufat, že se tam dostane, a to jen se schopným letcem. Jednomístné letadlo by tam mohlo dobře přistát, sebrat plány a odletět, než by přispěchal nepřítel. My jsme to místo přirozené taky hned vyfotografovali. Tady jsou fotografie – podívejte se na ně!“

Plukovník hodil Bigglesovi balíček fotografií nedbale na stůl.

„To místo je vzdáleno asi tři kilometry od pole, kde se stalo to neštěstí, a toho našeho chlapce chytli zřejmě někde poblíž.“

Biggles na první pohled poznal, že plukovník obtížnost úkolu nijak nepodceňuje.

„Z jaké výšky jsou ty snímky?“ zajímal se a podával plukovníkovi fotografie, na níž byl vyznačen malý bílý křížek.

„Z výšky 1800 metrů,“ odpověděl plukovník. „Ten bílý křížek označuje místo, kde je balíček. Když náš muž usoudil, že prohrál, vstrčil plány do doupěte divokého králíka u kořene stromu v rohu toho pole. Jeho posledním činem bylo, že vypustil holuba s přesným označením místa. Plány ten holub ovšem přinést nemohl.“

„Je to pěkná práce,“ řekl uznale Biggles. „Takže plány jsou v rohu toho pole, kde přistanu. Podle toho snímku bych řekl, že pole může mít tak 150 metrů na délku a 50 metrů na šířku. Tam by se přistát dalo, ale musel bych mít správný vítr.“

„Teď právě vane správný vítr,“ podotkl plukovník jemně, ale důrazně.

„Ted’?“

„Ano, ted’!“

„A jak je to s tou 298. letkou?“ vyzvídal Biggles dále. „Nemyslete si, že jsem dotěrný, pane plukovníku, ale u té letky ted’ mají letadla S. E. 5 a jsou frontě blíž než my.“

„Když to musíte vědět,“ odpověděl plukovník, „už jsem u nich byl. Přišli při tom pokusu o dva důstojníky, a my na nich nemůžeme žádat, aby přišli o další. Nikdo z nich se na to pole nedostal. Jednoho sestřelilo protiletadlové dělostřelectvo, a my můžeme předpokládat, že dostali i druhého, protože se nevrátil. Poletíte tam podle obou vraků.“

„Děkuju pěkně,“ odsekl Biggles. „Dovedu najít cestu i bez nich. Je to asi tak třicet kilometrů, ne?“

„Ano, zhruba tak.“

„Dobrá, pane plukovníku,“ pokračoval Biggles, „poletím tam, ale žádal bych o jednu věc.“ Biggles se otočil k majoru Mullenovi. „Měl byste něco proti tomu, když budu žádat, aby MacLaren nebo Mahoney na mě dávali nahoře pozor? Kdyby mi mohli přiletět naproti na cestě domů, pomohlo by mi to. Nazpět poletím nízko nad zemí, a kdyby se tam náhodou namanul nějaký zbloudilý Hun, byl bych pro něj lacinou kořistí.“ Biggles se otočil k plukovníku Raymondovi.

„A co kdybych musel s těmi plány, až je budu mít u sebe, nouzově přistát? Co potom?“

„Myslím, že by vás nepřátelé zastřelili.“ odpověděl plukovník. „Opravdu mám za to, že by to udělali bez dlouhých řečí.“

„Výborně, pane plukovníku,“ řekl Biggles, „jen když si rozumíme. Pokud mi motor vypoví službu a já budu ještě na druhé straně, poletí plány přes palubu dřív, než narazím letadlem na zem. Na smrti mi tak moc nezáleží, ale když už mám zemřít, tak radši vsedě jako džentlmen, než vestoje, zády ke kamenné zdi.“

Jestli se vrátím, budu mít plány u sebe – pokud jsou ještě na mém místě!“

„To je docela správné,“ souhlasil plukovník Raymond.

„Můžu tedy vzít Maca a Mahoneye s sebou, aby hlídali oblohu?“ zeptal se ještě Biggles velitele letky.

„Máte nějaké námitky, pane plukovníku?“ ptal se svého nadřízeného major Mullen.

„Ne, pokud jde o mne,“ odpověděl plukovník.

„Dobře, tak tedy poletím,“ souhlasil si úsměvem Biggles. „Hodláte na ty plány počkat, pane plukovníku? Bud’ budu zpátky tak za hodinu, nebo se vůbec nevrátím.“

„Počkám na ně,“ přisvědčil vážně plukovník.

Major Mullen doprovodil Bigglese ke dveřím.

„Přines ty plány, Biggles,“ řekl major. „a sláva naší letky stoupne ke hvězdám. Jestli selžeš, bude to ostuda. Sbohem a hodně štěstí!“

Chvatný potřes rukou, a Biggles byl na cestě k hangárům. Když uděloval příkazy, aby jeho stíhačka byla připravena k odletu, všiml si, že slunce už zapadá. Nemohl tedy čekat, že bude světlo déle než asi půldruhé hodiny. Otočil se směrem k jídelně, kde ho uvítal hlučný zpěv, když otevřel dveře.

„Macu! Mahoneye! Pojd’te sem na okamžik!“ vybídl je.

„Copak se ti stalo, ty agente s teplou vodou?“ zabručel Mahoney, když přicházeli k Bigglesovi.

„Copak nemůžeš...“

Ale Biggles ho stroze přerušil: „Dávám vám na vědomost,“ řekl poněkud škrobeně, „že letím do Arietu – pro balíček.“

„Do Arietu?“ opakoval nedůvěřivě Mahoney.

„Ty tam máš balíček v nádražní šatně?“ dobíral si Bigglese MacLaren. „Pročpak pro něj musíš letět zrovna do Arietu?“

„To vám nemůžu říct,“ odpověděl Biggles. „Vážně, kluci, letím do Arietu, kde musím přistát. Poletím tam vysoko nad zemí, ale budu sakra nízko, až se budu vracet, se vši pravděpodobností po největší část cesty skoro těsně nad zemí. Nebudu mít asi kdy, abych nabral nějakou výšku. Poletím rovnou tam a doufám, že taky rovnou zpátky.“

Jestli chcete, můžete mi pomoci tak, že budete dávat pozor, co se na druhé straně bude dít nahoře. Kromě sebe musím nazpět něco přinést, jinak bych vás o to nežádal. A ještě něco. Je to daleká cesta na druhou stranu, třicet kilometrů, a řekl bych, že se na mě bude

koukat kdekterý Hun, až poletím nazpět. Když uvidí vás, nebude se koukat po mně. To je všechno,“ skončil Biggles.

„Krucinál...“ vpadl mu do řeči Mahoney. Ale Biggles ho přerušil.

„Letím hned teď,“ řekl suše. „Můžu se spolehnout, že vás brzy uvidím?“

„To víš, že jo,“ přitakal Mahoney. „Já jen vůbec nechápu, co to má znamenat. Mám dojem, že je to zatraceně potřeštěnej nápad.“

Ohlédl se vpravo a uviděl plukovníka Raymonda a majora Mullena, jak zamířili do jídelny. „Aby ty lampasáky čert vzal!“ ulevil si. „Proč nesedí doma, když je tak mizerný počasí? Dobrá, chlapče, hned se za tebou vypravíme.“

Po dvaceti minutách byl Biggles už dobrých 3 600 metrů vysoko nad zákopy a pátravě se rozhlížel po obloze. Daleko od něho napravo, zhruba 100 metrů nad ním, byl letový útvar čtyřek, které směřovaly k zákopům po vykonaném náletu. Biggles doufal, že budou pro každé slídící nepřátelské letadlo vábným vlnadidlem.

Ariet byl právě vpředu dole pod ním. Biggles sklonil nos letadla k zemi, sletěl střemhlav dolů a jeho oči pátraly po cíli jeho letu. Tři kilometry západně od Arietu, říkal plukovník!

Panebože, jemu se zdálo, že ty tři kilometry na západ od Arietu jsou stovky obdélníkových polí. Podíval se na fotografii, kterou si přišpendlil na palubní desku, a srovnával ji s územím pod sebou. Tamhle musí být to pole, tam nahoře vpravo. Biggles letěl rychle do vývrtky, aby co nejvíc ztratil výšku. Když se z ní konečně vytáhl, podrobně zkoumal celé pole. Jakýsi tábor se mu zdál nebezpečně blízko – snad ne víc než na půldruhého kilometru. Tamhle je to pole! Biggles si všiml dvou koní, kteří se potloukali po poli, a úzkostlivě přehlédl řadu topolů, které stály na jeho vzdálenějším konci jako řada vojáků.

„Jestli se na to pole dostanu, bude obrovské štěstí, když se dostanu zase z něho,“ uvažoval Biggles. Vítr vál bohudík – jak říkal plukovník – ve správném směru, jinak by to bylo naprosto nemožné.

Biggles byl nyní pouhých několik set metrů nad zemí a mohl pozorovat, jak v onom táboře pobíhají lidé. Někteří se shlukli v malé skupinky, a jakmile Biggles zastavil motor, zaslechl slabý štěkot

kulometu. Trhl sebou, když za ním v trupu něco zaprašťelo. „Tohle je moc blízko,“ bručel si pro sebe, ale pak se rozhodl: „Dobře, tady to půjde.“

Opsal rychlou zatáčku ve tvaru S, potom vrazil levou nohou do nožní řídicí páky a uvedl tak letadlo do strmého skluzu po křídle. Když stroj zase vyrovnal, smýkl podvozek přes vršky stromů a Biggles zoufale brzdil střídavým pohybem směrového kormidla, aby ztratil co nejvíce výšky. Zdálo se mu, že topoly na dalekém konci pole se k němu řítí. Zatajil dech, když se kola podvozku dotkla půdy, a přistál na třech bodech. „Ted' by tak scházela krtčí hromádka, a udělám kotrmelec,“ pomyslně si Biggles a sám si v duchu lál, že sletěl tak rychle. Ocas jeho letadla poskočil, ostruha se zasekla a Biggles znovu nabral dech. Aniž vyčkal, až letadlo vyběhne, zahrnul dokola směrem ke stromu v rohu pole.

Tam to musí být, uvažoval. Rychle vyskočil ze sedadla, rozhlédl se – jo, tohle vypadá jako králičí doupe! V mžiku byl na všech čtyřech a sáhl hluboko do otvoru. Nebylo tam nic! Na okamžik dostal obrovský strach. „Musí tu být ještě jiná díra anebo jiný strom.“ vztekle přemýšlel, když už byl zase na nohou. Najednou si uvědomil, že je na pokraji zoufalství, a násilím se přinutil ke klidu. Pak utíkal k dalšímu stromu. Zakopl o cosi a natáhl se jak široký tak dlouhý. Rázem byl zase na nohou a instinktivně se ohlédl, a co vlastně zakopl. Byla to králičí nora – a kolem ní chomáče chlupů. Třeba je to tady – napadlo ho. Sáhl tedy do nejbližší díry.

Chválabohu!

Prsty nahmátl jakýsi oblý předmět a vytáhl jej ven. Byl to tlustý balíček papírů! Biggles uháněl k letadlu. Ve vzdálenosti asi dvou set metrů k němu přicházel ve dvojstupu oddíl vojáků s důstojníkem v čele. Biggles rychle vstrčil balíček do kabiny, vyhoupl se do sedadla a za okamžik už jeho letadlo uhánělo se zdviženým ocasem dolů po poli, aby se dostalo proti větru.

Bigglesova odvaha však zchladla, když si prohlédl blízké topoly; připadalo mu, že čnějí až do nebe. „To nedokážu,“ pomyslně si trpce. Na jednom místě však byla mezi topoly mezera – jeden se skácel. Podívejme, jestlipak by to nešlo tam tudy? Biggles dlouho nepřemýšlel, ale rychle se odhodlal, že to zkusí.

Šedě oblečení vojáci k němu udatně pádili a právě už přelézali živý plot pod topoly. Biggles otevřel škrticí klapku a postrčil dopředu řídicí páku. Ocas letadla se zdvihl.

Hop – hop – díkybohu, už byl ve vzduchu!

Biggles na okamžik sklonil nos letadla k zemi a potom se vznesl jako svíčka rovnou do oné mezery mezi topoly. Instinktivně se přikrčil, když zaslechl ostrý praskot a letadlo se zakymácelo. Zda to byla palba z pušek či nalomená křídla, nemohl odhadnout.

Biggles se dostal za stromy do volného prostoru a měl u sebe plány! S pocitem úlevy se usmál, když se otáčel a kroužil letadlem, aby to střelcům dole trochu zkomplikoval. Mohl si však dovolit ztrácet čas tím, že by stoupal hodně vysoko? Biggles si to nemyslel. Do bezpečné výšky se za žádnou cenu nemohl dostat, a proto bude líp, uvízne-li tak v šesti stech až v tisíci metrech, aby se dostal z dosahu palby malých ručních zbraní na zemi. V té výšce bude uhánět domů a všechno ponechá náhodě.

Hrála v něm každá žilka, když se rozhlížel nahoru, kolem sebe i dolů. Letěl ponejvíce s hlavou skloněnou dozadu, pátral po obloze nad sebou a před sebou, což byly směry, odkud mohlo přijít nebezpečí.

Nezahlédl však ani jediné letadlo. Na poloviční cestě k domovu se Biggles vyšplhal do výše 1 200 metrů. S ocasem letadla vzhůru uháněl k domovu, k zákopům, a občas prováděl zatáčky, kdykoli se protiletadlová palba příliš přiblížila a stala se nepříjemnou.

Naštěstí se vítr utišil. Za deset minut bude v bezpečí za frontou.

Deset minut! Co všechno se může ve vzduchu za deset minut přihodit. Bigglesovy oči stále tékaly po obloze, úzkostlivě pátraly ve vzduchu po jakémkoli znamení nepřátelského letadla, nebo aspoň po Mahoneyově či MacLarenově stíhačce.

Kdepak je balíček? Biggles hmatal na podlaze kabiny, ale nemohl jej najít. Jistě se dostal pod sedadlo a sesunul se dolů do trupu mimo dosah jeho ruky. Biggles se bezděčně podíval na otáčkoměr motoru. Kdyby musel nouzově přistát, nepřítel by jeho balíček našel. Ne, nenašel by jej! Biggles nahmatal svou signální pistolí Very a přesvědčil se, zda je nabitá. „V případě, že letadlo při přistání

neroztrískám, můžu je zapálit,“ uvažoval Biggles, „a plány s tím zbytkem shoří.“

Bigglesovy oči stále ještě pátraly po obloze, když náhle utkvěly na jednom místě vpředu. Div se mu srdce nezastavilo a rty se mu zkrřivily v trpkém úsměvu. Po obloze se přímo proti němu blížila celá řada letadel s rovnými křídly. Samé fokkery! Bylo jich šest! Biggles se podíval nahoru nad fokkery, jestli tam nenajde očekávané anglické stíhačky, ale nic tam nebylo.

„Nevadí,“ zabručel, „já si to s nimi vyřídím sám. Jen pojd'te, vy parchanti!“

Asi minutu letěly fokkery dál a anglická stíhačka, tísněná těmi německými letadly, směřovala stále k frontě, přičemž se k Němcům neustále blížila.

„Ti pacholci mě dostanou! Aby je čert vzal! Já přece s nimi nemůžu bojovat, musím se koukat dostat pryč s tím balíčkem,“ uvažoval Biggles. A právě když mu tyto myšlenky šly hlavou, provedla nepřátelská letadla rychlou zatačku a začala šplhat do větší výšky. Když Biggles postřehl tento manévr, rozpačitě se usmál.

„Copak to mají asi za lubem?“ zabručel. „Kvůli jedné opuštěné anglické stíhačce nadělají až moc kraválu. Chovají se, jako by ze mě dostali strach!“

Od prvního okamžiku, kdy Biggles spatřil nepřátelská letadla, nespustil je z očí, ještě teď fokkery stále ještě sledoval. Náhle se však zarazil a zmocnil se ho úžas. Šest metrů od konce jeho pravého křídla letěla anglická stíhačka.

Seděl v něm Mahoney, posunul si brýle na čelo a zubil se na Bigglese. Ten se ohlédl vlevo a uviděl druhou anglickou stíhačku, v níž poznal MacLarenovo letadlo. Pak se podíval za sebe a rozeznal další dvě anglické stíhačky, které vzadu uzavíraly. Biggles cítil, že bledne.

„Panebože, kde se tady vzali.“ vyrazil ze sebe. „Vždyť jsem je vůbec neviděl. Copak jsem oslepl? Kdyby to byly náhodou fokkery, nevšiml bych si jich taky, jen s tím rozdílem, že by se ze mě už pěkně kouřilo na zemi. Není divu, že fokkery zmizely, když uviděly tuhle partu. Pět proti šesti,“ uvažoval Biggles, „to už je lepší šance. Němci se teď vrátí, ale budou si muset pospíšet, aby nám překazili

cestu, vždyť už nám nezbyvá ani šest kilometrů.“ Biggles už mohl zahlédnout řadu britských balónů.

„Ty můj dobrý Macu, Mahoneyi zlatej,“ říkal si v duchu nadšeně.

Fokkery se již vracely a jejich vůdce se snášel na jednu ze zadních anglických stíhaček, která se však bleskurychle otočila a zdvihla nos nahoru, aby tomuto útoku čelila zředu. Ostatní fokkery následovaly v těsné blízkosti prvního, a Mac a Mahoney se obrátili, aby se s nimi utkali. Biggles sevřel křečovitě páku v bezmocném vzteku, když si uvědomil, že musí prchat dál, že své kamarády v tomto boji musí ponechat. Dvakrát opsal poloviční zatáčku, ale opět se zarazil. „Už nikdy, co živ budu, takovouhle práci nevezmu!“ zapřísáhl se v duchu. Dva Fokkerovy trojplášníky přeletěly kolem něho směrem k východu, aby se připravily na souboje, které se měly odehrávat za Bigglosem.

Biggles letěl nízko a proti slunci, takže si ho fokkery nepovšimly. Nechal si zajít chuť, aby využil svého ideálního postavení pro útok, a uháněl přes frontu a strašně se proklínal.

Neodvážil se ani ohlédnout. Kdyby tak Maca nebo Mahoneyho dostali, netroufal si na to ani pomyslet. Aby to všechno čert vzal, vztekal se v duchu Biggles. Hurá, už je nad zákopy v bezpečí, i s tím zatraceným balíčkem.

Jakmile se začalo v dáli nejasně rýsovat letiště, Biggles si v sedadle poposedl, aby měl lepší rozhled. Rukou chtěl odstranit cosi, co mu vadilo na podušce sedadla. Byl to jeho balíček.

„Aha! Spadl na sedadlo a já na něm celou tu dobu seděl. To jsem ale...,“ usmál se Biggles. Potom sklonil nos letadla k zemi a snášel se na letiště. 160, 180, 250 kilometrů ukazoval jeho tikající rychloměr.

Major Mullen a plukovník Raymond stáli na betonovém prostranství před hangáry a vyhlíželi ho. Biggles už docela dobře rozeznal červené plukovníkovy výložky. Levicí uchopil řídicí páku a pravicí popadl balíček – 30 metrů – 15 metrů – 10 metrů – a Biggles viděl, jak se plukovník shýbl, když mu balíček s plány shodil. Potom se Bigglesovo letadlo divoce vzneslo vzhůru jako svíčka, v neustálém vzestupu se stočilo rovnou nad zákopy a letělo zpátky na pomoc kamarádům. Když se Biggles přiblížil k pomocným zákopům,

uviděl tři anglické stíhačky letící k němu. Úzkostlivě pátral po modré poklici vrtule Mahoneyova letadla, ale ta mezi nimi nebyla. „Chudáka Mahoneye dostali,“ polkl Biggles pohnutím. Tři anglické stíhačky se obrátily a sešikovaly se do řady s Bigglesovým letadlem. Mac, který byl nejblíže, přiletěl těsně až k němu, kynul mu rukou a ukazoval dolů na zemi. Když se Biggles podíval dolů, uviděl na zemi anglickou stíhačku. Měla utržený podvozek a seděla celá pokroucená mezi dírami od granátů. Stranou stála jakási postava a zběsile mávala brýlemi a čepicí. Byl to Mahoney! Asi byl sestřelen a právě se mu podařilo dostat se k zákopům, pomyslel si Biggles a celý rozjařený se obrátil k domovu.

Velitel letky na něj čekal na betonovém prostranství, až přistál.

„Ty neumíš nic lepšího, než házet balíky po štábních důstojnících?“ smál se major. „Plukovník už s tím tvým líbesbrífem odjel k hlavnímu velitelství a požádal mě, abych ti poděkoval a abych ti řekl, že na tenhle čin nikdy nezapomene.“

KAPITOLA TŘETÍ

LETADLO J-9982

Biggles pomalu kroužil ve výšce 5 000 metrů a spokojeně si cosi notoval. Podíval se na hodinky – létal tu už skoro dvě hodiny jako osamocená hlídka, která skončila svůj úkol celkem bez zvláštních příhod.

„Počkám tu ještě pět minut a pak se odtud ztratím,“ rozhodl se Biggles. Pod ním se rozprostírala velká výspa beránkovitých mraků, kterým se říká altocumuly. Jednotlivé oddělené kupy běloskvoucí mlhy vypadající jako ledovce se unaveně vznášely nad hlavní výspou mraků. Ve vzduchu nebylo vidět ani jediné letadlo, alespoň ne nad mraky, kam až mohl pilot dohlédnout. Každých pár minut se Biggles otočil, dlaní si zaclonil oči a pečlivě a dlouze obhlížel mezerami mezi roztaženými prsty oslnivě zářící oblohu ve směru slunce. Pokud na něj někde číhalo nebezpečí, bylo pravděpodobné, že mohlo přijít jen z tohoto směru. Biggles zkoumal mračna pod sebou dokonale, úsek po úseku. Oči mu utkvěly na anglické stíhačce, která hluboko dole směřovala k němu a razila si cestu mezi rozeklanými horami mraků, mezi nimiž tu a tam probleskla šedomodře skvrnitá země. Biggles se dostal mezi slunce a tuto stíhačku, jež podle jeho odhadu pod ním letěla v hloubce asi tří set metrů.

„Ty ale naděláš kraválu.“ pomyslel si Biggles, když se se zájmem zadíval na letadlo, „kdybych byl náhodou fokker, byl z tebe už nebožtík. A hele, tadyhle má kamaráda!“

Z výspy mraků se vynořila další anglická stíhačka a rychle předletěla tu první. Pilot vůdčí stíhačky byl zřejmě zdvořilý muž, protože se obrátil nazad směrem ke druhé stíhačce a potom opisoval kruhy, aby mohla předlétnout.

Biggles si povšiml, že druhá stíhačka je o něco nad vůdčím letadlem a že se šplhá zcela promyšlené ještě výš, místo aby sklonila nos k zemi a vyřídila se s ní.

Druhá stíhačka byla necelých patnáct metrů za první, když se její nos náhle sklonil, jako by se její pilot do ní chtěl nabourat.

„To je ale blbec,“ pomyslel si Biggles. „Co to tady vyvádí za pitomosti? Pak nemá docházet k neštěstím!“

Tu však hrůzou zatajil dech, protože právě z kulometu horní stíhačky vyrazil ohnivý chvost, mířící přímo na kabinu spodního letadla. Zasažený letoun se zapotácel. Jazyky plamenů se začaly plazit dole po trupu, nos letadla se sklonil k zemi a pak už se letoun střemhlav řítil do výspy mraků, zanechávaje za sebou jen slabou čmouhu černého kouře, rýsující dráhu padajícího letadla.

Biggles na tu neuvěřitelnou scénu chvíli tupě zíral, protože mozek odmítal věřit tomu, co viděly oči. „Kristepane!“ zasípal jen, prudce posunul řídicí páku kupředu a vrhl se střemhlav pryč od slunečního kotouče za tím neznámým vrahem. Druhá stíhačka se však také řítila k zemi, pilot se zřejmě chtěl dostat pod mraky, aby výsledek svého díla viděl na vlastní oči. Biggles si všiml, že se pilot ani nepodíval nahoru, takže se mu podařilo dostat se až na pouhých patnáct metrů za jeho letadlo, poněkud stranou, právě když zmizelo v načechrané mlze. Tu Biggles zatáhl za řídicí páku, aby zabránil srážce.

„J-9982,“ opakoval si nahlas tovární číslo, jež právě zahlédl bílými písmeny namalované na kýlové ploše střemhlav letícího letadla. „J-9982,“ opakoval si ještě jednou. „Jen počkej, já si tě budu pamatovat!“

Chvíli na místě kroužil a pak se střemhlav spustil k otvoru v mracích, protože si netroufal riskovat nebezpečí srážky v neprůhledné mlze. Když dosáhl spodního okraje mraků, podíval se ještě rychle před sebe, ale podivná anglická stíhačka mezitím zmizela. Daleko dole viděl jen dlouhý ohon černého kouře, protože padající letadlo ještě stále hořelo. Deset minut marně pátral po obloze a potom vztekem a hrůzou celý bez sebe zamířil rovnou k zákopům.

Byl zvědav, kdo asi je v tom letadle, které bylo tak surově napadeno. Bylo mu jasné, že je to někdo od jeho vlastní letky nebo od 231. letky, protože tyto dvě měly v těchto končinách stejná letadla. Biggles přistál a rychle roloval směrem k hangárům, kde se potloukala skupina pilotů.

„Je někdo nahoře, Macu?“ téměř se osopil na MacLarena, který mu šel vstříc.

„Jo, Mahoney s Forestem a Hallem je venku na obyčejné hlídce,“ odpověděl MacLaren a nechápavě zíral na Bigglese. „Tamhle se už vracejí,“ dodal MacLaren, ukazuje na oblohu směrem k zákopům.

„Ale koukám, že jsou jen dva.“ Biggles sledoval, jak obě letadla přistávají a jak Mahoney a Forest vylézají ze svých kabin. „Kdepak je Hall, Mahoney?“ ptal se Biggles přidušeným hlasem.

„Tady někde – nebude asi daleko, doufám. Sám se hloupě oddělil, když jsem zamířil domů,“ vysvětloval velitel roje.

„Směrem k Bernietu?“

„Jo, proč se ptáš?“

„Můžeš mu sbalit věci, už se nikdy nevrátí,“ řekl Biggles a hlas se mu zlomil.

Pak se otočil na podpatku a zamířil k velitelství letky. Když vstoupil, major Mullen se na něj zadíval.

„Posad' se, Biggles,“ řekl, ale jeho úsměv vystřídal výraz úzkosti, když si povšiml pilotovy tváře.

„Copak se stalo, chlapče?“ zeptal se major a pokročil k Bigglesovi.

Biggles mu stručně vylíčil, čeho byl svědkem. Velitel letky naslouchal s nedůvěrou.

„Proboha, Biggles,“ zmohl se konečně na slovo, „co to je za ďábelskost? Co proti tomu máme udělat?“

„Vypravím se k 231. letce, abych se podíval, jestli o tom letadle něco vědí,“ rozhodl Biggles.

„Nebyla to vůbec naše stíhačka, třebaže měla naše číslo.“

„Jestli je to nějaký Hun, musíme varovat všechny letky na celé frontě,“ prohlásil vážně major Mullen.

„A ten Hun se za čtyřadvacet hodin dozví, že ho stopujeme,“ ušklíbl se Biggles:

„Víte přece, jak dobrou mají výzvědnou službu. Při prvním slově z naší strany změní číslo letadla a my pak budeme v pěkný kaši.“

Musíme ho dostat dřív, než se něco dozví. Ne, nechte to na mně, pane majore, musíme zkusit štěstí. My ho dopadneme, nebojte se!“

Za dvacet minut poté směřoval Biggles dlouhými kroky do předsíně velitelství 231. letky. Uvítal ho celý sbor pozdravů, ale každý ho zdravil po svém.

„Ne, díky, kluci, já se nemůžu zdržet,“ odmítal stručně celé tucty pozvání na sklenku.

„Snad se nechystáš na dovolenou, Biggles?“ ptal se major Sharp, velitel letky.

„Nikoli, pane majore, ale musím ještě udělat moc věcí a nemůžu mařit čas. Mohl bych vám říci něco velmi důvěrného, pane?“

„No prosím, copak se děje?“ okamžitě odpověděl major.

„Dostal jste do své letky nějakého velblouda, který je označen číslem J-9982?“ ptal se Biggles.

„To nevím, ale poví vám to Tommy. Haló, Tommy!“ křikl major na důstojníka, který měl na starosti výzbroj.

„Pojď sem na chvilku. Víš snad, že máme letadlo s číslem J-9982 v naší stanici?“

„Ted' ne, pane majore, ale měli jsme takové letadlo. Byl to Jacksonův stroj, a ten odešel na západ počátkem měsíce, jak si snad vzpomenete.“

„Viděl snad někdo, že by se byl zřítíl na zem?“ ptal se dál Biggles.

„Neřekl bych, ale prohlédnu zprávy o leteckých bojích, přejete-li si. Pokud se nemýlím, odletěl Jackson s náletem proti německým balónům a dosud se nevrátil. Ano, tak to je!“

„Ach tak,“ řekl váhavě Biggles. „Správně, Tommy, vřelý dík.“

Biggles vzal majora Sharp stranou a několik minut s ním velmi vážně hovořil. Major občas pokyvoval hlavou, jako by s jeho slovy souhlasil.

„Správně, pane,“ řekl konečně Biggles, „necháme to tak, jak to je. Sbohem, pane majore. Nazdar, Tommy, ahoj hoši!“

Jakmile Biggles opět vstoupil do Mullenovy kanceláře, major vzhlédl.

„Je to tak, jak jsem předpokládal, majore,“ začal Biggles. „S tím luňákem lítá Hun!“

„Nemohu uvěřit, že by německý pilot udělal něco tak zbabělého,“ řekl major a vrtěl hlavou.

„Samozřejmě, řádný důstojník by to neudělal,“ souhlasil Biggles. „Vsadím se s vámi, oč chcete, že ten pirát žádný řádný letec není. Nikdo z Richthofenova oddílu by se k něčemu takovému nepropůjčil o nic ochotněji než kdokoli z nás. Krysy se však najdou všude, když

po nich pátráte. Vyšší německé velitelství takovému chlapovi jistě nebude bránit, když už je to takový hajzlík a k něčemu takovému se propůjčí. Třeba ho k takové práci ze zvláštních důvodů přidělili, to nemůžeme vědět. A piloti na druhé straně o tom musí moc dobře vědět, jinak by ho sami sestřelili. Dostal někde nějaké tajné znamení. Také protiletadlová děla to musí vědět. Buď na ně pustí světlo, nebo příležitostně provede nějaký obrat, takže ihned poznají, že je to on, a nestřílejí na něj.“

„Musím to ohlásit velitelství peruti,“ řekl major.

„Dejte mi osmačtyřicet hodin času, pane majore.“ žebronil Biggles, „a pak si můžete dělat, co budete chtít. Hlásit to peruti, to znamená, že za pár hodin je známo od Paříže až po Berlín a od Calais až ke švýcarským hranicím, jak na nás vyzráli. A pak to už nebude jediný Hun, který bude lítat ve velbloudu. Každý velbloud, kterého naše protiletadlové dělostřelectvo zahlédne, bude řídit nějaký Hun, a začne se na něj horempádem střílet. A z nás se pak stanou na obloze smrtonoši a budeme cílem pro každého pilota. To bychom se dostali do pěkné kaše. Třeba zrovna na to Hunové čekají.“

Zůstaňme radši při tom, co vám říkám, pane, na čtyřiaadvacet hodin na to zkrátka zapomeňte, a nebudete litovat. Promluvím s Macem a s Mahoneyem a pak se poletím po tom chlápkovy podívat.

Jeho loviště znám. A přeju si, abych ho uviděl ještě jednou, jenom jednou – na mušce vlastního kulometu!“

Biggles těžce oddychoval a odešel vyhledat ostatní velitele rojů.

Nalezl je v hangárech a vzal si je stranou.

„Poslyšte, mládenci,“ začal, „tady nám lítá nad zákopy jeden Hun v našem velbloudu. Jeho číslo je J-9982. J-9...9...8...2, zapamatujte si to! Když trochu popustíte uzdu obrazotvornosti, zjistíte, co to pro nás znamená.“

Musíme ho dostat, a to rychle! Ten chlap právě sestřelil Halla. Já ho viděl toho sprostého vraha!“

MacLaren zbledl jako smrt.

Mahoney, v němž v té chvíli převládl jeho keltský temperament, vychrlil spoustu nadávek a klení. Vztekem mu vhrkly slzy do očí.

„Jo, hoši,“ řekl Biggles, „tak je to, a to nám docela stačí.“

Hodlám se po něm podívat. Poletíte se mnou?“

„Poletíme!“ přisvědčili oba piloti, z nichž ještě nevyprchal vztek.

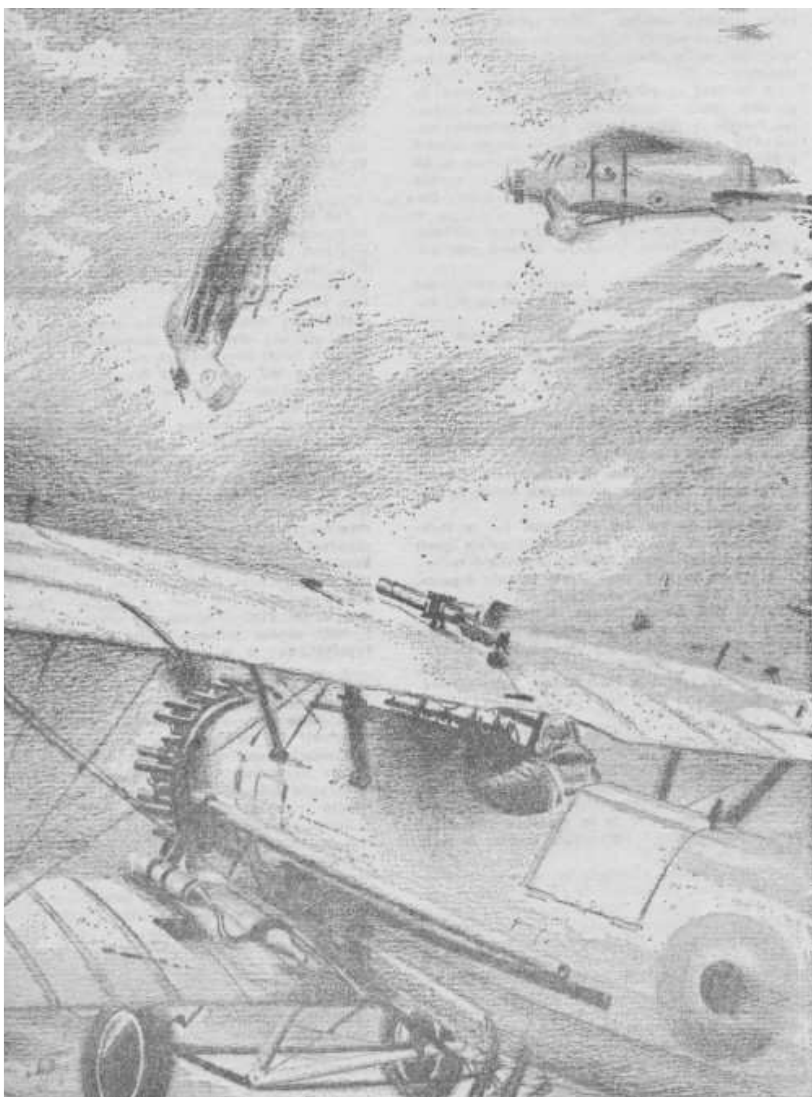
„Tak fajn! Ted’ se však mějte na pozoru, musíme být opatrní. Nemůžete to začít pálit do nějakého velblouda, jako že střílíte na Huna.

Já si ted’ nabarvím puklici vrtule, střední část horních křídel a kýlovou plochu modře. Sharp podobné nabarví všechna letadla své letky, takže je dobře poznáme. On ví, proč to dělá, ale nikdo z jeho důstojníků to neví. Nikdo z našich kamarádů neopustí zemi, dokud se zase nevrátíme. Jakmile uvidíte velblouda bez modrého označení, bude to určitě on. Jestliže poletí nad německým prostorem a nebude ostřelován dělostřelectvem, je skoro na betonu, že je to on. Ale přesto se radši podívejte na číslo na kýlové ploše, než začnete střílet. J-9982! Když uvidíte velblouda s tímhle číslem, tak nejdřív palte a teprve potom se ptejte. Tohle letadlo lítalo nad Bernietským úsekem, když jsem je uviděl, a tam se za ním taky vypravím. Ted’ odletím!“

Slunce se sklánělo k obzoru na západní obloze. Biggles hlídkoval ve výši 4 500 metrů a zíval. Bože, ten byl unaven!

Byla to už jeho čtvrtá hlídka. Připadalo mu, že už je ve vzduchu celý den – aby vypátral toho velblouda bez modře natřené vrtulové puklice. Několikrát zahlédl MacLarena a Mahoneye, kteří také ještě stále hledali. Objevil dvoumístné německé letadlo hanoveráka a

sestřelil je už prvními výstřely, takže z něho hned vyrazily plameny, ale on tím svou touhu po zničení nepřítele nijak neukojil. Napadly ho tři fokkery, trojplošníky, jimž Angličané říkali honicí psi, ale Biggles na jejich útok odpověděl s takovou zběsilostí a s tak dobrým výkonem, že Němci uznali svůj omyl a pádili střemhlav domů. To mohlo zlepšit Bigglesovi náladu, ale nestalo se tak. Biggles totiž

prahl po určitém letounu, a nebude mít pokoj, dokud ho neuvidí, jak padá v plamenech k zemi. Doufal, že Mac ani Mahoney ho nenajdou a že ho o to potěšení nepřipraví. Konečné Biggles zívá, byl nesmírně unaven.

„Tak se mi to dneska nepodaří,“ zavrčel a vyklonil se z kabiny, aby ledový proud vzduchu od vrtule ovíval jeho tváře.

Před ním se objevily tři černé skvrnky; Biggles okamžité zahřál kulomety, ale pak si uvědomil, že to jsou jen olejové skvrnky na jeho brýlích. Pečlivě je setřel a pak, bůhví už po kolikáté, znovu soustavně a důkladně zkoumal ovzduší v každém směru.

Za půl hodiny se mělo stmívat. Země byla jediným obrovským příbojem modrých a purpurových stínů.

„To znamená letět domů,“ pomyslně si Biggles rozmrzele. „Ten Germán už jistě taky někde sedí na hřadě.“

Začal opisovat veliký kruh, aniž ztrácel výšku, a to směrem k britským zákopům. Vtom jeho oči náhle utkvěly na maličké skvrnce daleko vpředu, která také směřovala dál za britské zákopy. Ačkoli to byla skvrnka maličká, Biggles přece jen poznal, že to je velbloud.

„Aha, to je Mac nebo Mahoney, letí taky domů.“ řekl si Biggles. „Well, tak se ještě jednou porozhlídnou.“

Vnější ohbí jeho kruhu zaneslo Bigglese až nad zákopy nepřátelského území. Jeho pozornost upoutal chomáč červených skvrnek na obloze. Poznal, že to střílí německé protiletadlové dělostřelectvo, a letěl k těm skvrnkám blíž, aby zjistil, proč se střílí. Opsal zatáčku S, šplhal vzhůru a upíral zrak na obláčky kouře. Mohl vidět, jak se nyní přibližují dvě letadla. Rovná horní křídla, jakož i spodní křídla vzepjatá nahoru mu napovídala, že to jsou dva velbloudi. Krátce nato už mohl sledovat, že obě letadla mají modré vrtulové puklice. Byl to Mac a Mahoney. Náhle však Biggles v sedadle ztuhl. Kdo tedy byl ten letec, jehož zahlédl daleko za britskými zákopy? Biggles se bleskurychle otočil a rovnou zamířil směrem, jímž letělo ono osamocené letadlo. Za pět minut je uviděl. Letělo směrem k němu.

Bylo to také velbloud! Bigglesovi se rozčilením rozbušilo srdce, až mu bylo nevolno. Začal kolem letadla opatrně kroužit, aby se k němu přiblížil. Až se mu chřípí zachvělo, když pak zblízka viděl, že

jeho vrtulová puklice není natřena, a že náběžná hrana střední části jeho nosné plochy je natřena hnědě. Měl dojem, že mu ledová ruka sevřela srdce. Kdyby se tak mýlil! Kdyby to tak byl někdo z jeho vlastních hochů, kteří si vylétli mimo službu... Ani se to neodvážil domyslit. Neznámý velbloud byl už docela blízko a jeho pilot mu kynul na pozdrav. Bigglesovy oči však byly upřeny na kýlovou plochu. J-... měl dojem, že jednotlivé číslice splývají. Copak oslepl? Biggles postrčil brýle na čelo a znovu se podíval na kýlovou plochu. J-9982! Teď to docela jasně přečetl a zaskřípal zuby.

Velbloud se přiblížil docela těsně k němu, až letěl souběžně s ním, a pilot letadla se na Bigglese usmíval. Biggles vycenil zuby tak, aby to vypadalo jako opětovný úsměv.

„Ty lotře!“ vyrazil ze sebe. „Ty špinavej, zákeřnej lotře! Já tě teď musím poslat k čertu, i kdyby to měla být poslední věc, kterou ještě na světě udělám!“ Così ho přimělo, aby se podíval vzhůru. Dolů s oblohy k němu letělo pět fokkerů trojpláštníků rychlostí blesku.

„Aha, tak je to tedy!“ zavrčel Biggles. „Ty jseš vнадidlo a já ta ryba, co se má nachytat. To je tvá hra! Dobrá, dostanou mě, ale nejdřív dostaneš sám, co ti patří!“

Biggles rychle pohnul řídicí pákou trochu dozadu, pak na stranu a pak dopředu. „Chytej, ty kryso!“ zařval Biggles, když stiskl spoušť kulometu. Ra-ta-ta-ta-ta-tata – dvojitý chvost blyštivých střel zasypal kabinu nepravého velblouda jako krupobití. Pilot se na sedadle zhroutil dopředu a stroj se naklonil nosem k zemi.

Biggles byl vzteky bez sebe. Dočista zapomněl na fokery. „Tak chytej! Tu máš, tu máš, a ještě jednou!“ skřípal Biggles zuby, když soupeře znovu a znovu zasypával střelami, které zasahovaly přímo cíl. „Shoř, ty pse!“

Biggles se hlasitě smál, když se žlutavé plameny začaly vinout dozadu podél jedné strany trupu, štěkot kulometu v jeho blízkosti ho však přiměl, aby se ohlédl přes rameno: v patách mu letěl fokker a jeho kulomet skřehotal. Jiný fokker se s rachotem přehnal kolem a jemu v patách jakýsi velbloud. A pak ještě jeden fokker a ještě jeden velbloud kroužily v těsných spirálách nahoře.

„Jen do toho, hoši!“ křičel Biggles a zubil se. Když pak přitáhl řídicí páku až k žaludku a když provedl poloviční výkret z vrcholku

přemetu, mrkl po fokkerovi, který si ho vyvolil k záhubě. Ra-ta-ta-ta-ta-ta. „Aha, tady jseš,“ říkal si Biggles, když se fokker, který napodobil jeho manévry, opět k němu dostal.

Biggles v šíleném zápalu boje letěl rovnou na fokkera a jeho kulomet chrlil olovo. Němec ztratil nervy a vletěl do zatáčky, ale Biggles se stočil dokola k ocasu jeho letadla a střílel jako šílený. Bez přehánění se zdálo, že letadlo s černým křížem se rozletí na kusy. Biggles se proto obrátil, aby se podíval po jiných. Zahlédl velblouda, který sletěl do vývrtky, a za ním se řítí Fokkerův trojplášník.

Biggles postrčil páku rázně kupředu a vypálil na fokkera velkou dávkou. Ten se bleskurychle otočil, postavil se téměř na ocas a vypálil na Bigglese. Když se však Biggles vznesl jak svíčka nad něj, ztratil rychlost. A kde byla ostatní letadla? Biggles se rozhlédl po velbloudu, kterého před chvílí viděl, jak se řítí do vývrtky, a s pocitem úlevy si oddechl, když jej spatřil daleko před sebou, jak uhání k zákopům. Na zemi hořel fokker vedle nepravého velblouda. Poprvé během tohoto boje si Biggles uvědomil, že je skoro tma. Náhle pocítil, jak ho po té obrovské námaze zmáhá únava, a pokynul na kamaráda. Oba se tedy snesli střemhlav směrem k zákopům a cestou ještě vyprázdnili kulomety do nepřátelských řad. Velbloud dole před ním už zatím přeletěl frontu a dostal se do bezpečí.

Major Mullen úzkostně na oba letce čekal, až přistáli. „Podnikl jsi útok na balón, Biggles?“, ptal se major a zděšeně se podíval na letadlové vzpěry roztřepené kulkami a na roztrhaný potah trupu.

„Nikoli, pane majore.“ odpověděl Biggles s šaškovskou důstojností, „ale musím vám hlásit, že jsem dnes sestřelil britské letadlo s číslem J-9982. které bylo ještě nedávno ve službách 231. letky a ještě nedávněji patřilo do výzbroje nepřátelského pilota neznámého jména.“

Biggles se hystericky rozchechtal smíchem, který skončil jakýmsi vzlykotem.

„Dejte mi něčeho napít, prosím vás. Panebože, jak já jsem unaven.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

DUNEVILLSKÁ JITRNICE

Poručík Jakub Bigglesworth zastavil vůz hlavního velitelství na půl metru od služebního vozu, a to u hostince Chez Albert ve vzdálené vesnici Clarmes. Když zabrzdil a vystoupil, vyskočil svižně z druhého automobilu kapitán Wilkinson od 287. letky.

Biggles se na něj udiveně podíval.

„Nazdar, Wilksi,“ volal.

„Kterej čert tě sem nese?“

„A co tu děláš ty?“ opáčil Wilkinson.

„Přijel jsem...“ a Biggles se odmlčel. „Přijel jsem si něco nakoupit,“ řekl pak zvesela.

„No vidíš, já taky,“ zubil se Wilkinson, „a protože jsem první přijel, budu taky první obsloužen! Zmeškal jsi vlak, Biggles!“

„Povídali, že mu hráli.“ odsekl Biggles. „Naši lidi to objevili – a ty, Wilksi, hod’ zpátečku a nech psa, ať si chytí vlastního králíka!“

„Ani mě nenapadne,“ řekl vztekle Wilkinson. „Kdo dřív přijde, ten dřív mele. Ty se seber a uleť i s tím svým nepodařeným velbloudem!“

Když to Wilkinson dořekl, vrhl se ke dveřím krčmy, ale přece jen nebyl dost rychlý. Biggles ho popadl za spodní část těla a hodil jím na zem. Pak se spolu začali válet po vyprahlé silnici.

Nelze říct, jak by byla tato příhoda skončila, protože vedle nich náhle zastavil vůz tak prudce, až jeho brzdy zaskřípaly, a plukovník Raymond z velitelství peruti se díval s dobře předstíraným úžasem na oba bojechtivé důstojníky přes svůj monokl.

„Ale pánové, pánové! Vy že jste důstojníci? To se tedy určitě mýlím,“ řekl plukovník s jemnou výtkou, ale se sžíravým posměchem, že oba rváči studem zčervenali a rychle vstali. „Tady snad nelítají žádná nepřátelská letadla, že se musíte prát mezi sebou, a ještě k tomu na silnici? Ale jděte, jděte! Mohl bych vám být nějak nápomocen?“

Plukovník opustil vůz a přikázal svému šoférovi, aby popojel. Pak přistoupil k oběma důstojníkům. „No tak, povězte, co vlastně spolu

máte?“ ptal se naprosto vážně. „Jde o toto, pane plukovníku,“ ujal se slova Biggles. „Včera ráno se tudy po silnici vracel od místa svého nouzového přistání Batty, totiž Batson od mého roje, a zaskočil si sem pro... ehm... no, myslím, aby se trochu napil. Za rozhovoru s majitelem tohoto hostince se dozvěděl, že pan Albert před několika lety uložil do sklepa zásobu koňaku na žádost služebnictva jakéhosi Angličana, který si na léto najal zámek Chateau d'Abnay. Jakmile se tento muž vrátil zase do Anglie, vzal si Albert několik lahvíček k sobě, a protože zdejší ochlastové patrně koňak nepijí, jsou tu ty lahvičky dodnes. Abych to zkrátil, pane plukovníku. Batty, totiž Batson našel ne méně nežli čtrnáct lahvíček tohoto předválečného zboží, uložených pěkně mezi pavučinami ve sklepě. Jsou po pěti francích za láhev, ještě za předválečnou cenu! Batty bohužel, totiž Batson měl u sebe jen tolik peněz, aby nám přivezl jen jednu láhev pro naši jídelnu, takže jsem se dnes ráno vytratil, abych přivezl zbytek. Ale zdá se, že Batty, totiž Batson šel včera večer na... ehm... na přátelský večírek u 287. letky a že tam tu novinu vyžvanil. A tak... ano, tak se pravděpodobně stalo, že jsem tedy dnes ráno potkal kapitána Wilkinsona. Doufám, že budete souhlasit s tím, pane plukovníku, že onen koňak po právu náleží 266. letce, protože byl objeven jedním z nás!“ uzavřel Biggles svůj proslov a zlostně si měřil Wilkinsona, bažícího po podílu z této kořisti.

„No dobrá,“ řekl plukovník po krátké přestávce, „je-li příčina vašeho sporu taková, urovnáme tuto věc brzy. Ten koňak totiž – je už pryč!“

„Že je pryč?“ vykřikl zděšeně Biggles. „A nezbylo vůbec nic?“

„Ne, myslím, že ne,“ potvrdil smutně plukovník.

„Kristepane! Dovedete si představit tu hanebnost, že někdo dokáže sebrat všechen koňak a pro jiného nenechá ani kapičku?“ rozhořčoval si Biggles. „A víte, kdo to je, plukovníku?“

Plukovník chvíli neodpovídal.

„Nuže, abych mluvil pravdu,“ promluvil konečně, „jsem to já,“ přiznal se a v koutcích úst mu to škubalo.

Biggles zčervenál a potom zbledl. Wilkinson se hlučně rozchechtal, ale jakmile se na něj upřely plukovníkovy oči, začal jakoby kašlat.

„Podívejte se,“ pokračoval plukovník, „já jsem byl včera večer na tom přátelském večírku v jídelně u 287. letky taky, a protože jsem se obával, že by se ten koňak mohl dostat do rukou člověka, který nedovede pít s mírou, sebral jsem jej na zpáteční cestě domů. Právě jsem jej přijel zaplatit.“

Biggles těžce oddechoval, ale neřekl nic. Plukovník Raymond po něm pokukoval se zjevnými sympatiemi a potom se rozveselil, protože ho cosi napadlo.

„Abyste věděli, budu spravedlivý a hned vám povím, co hodlám udělat,“ řekl plukovník.

„Já to vím! Hoďme si na to, pane plukovníku!“ přemlouval Biggles dychtivě a už lovil v kapse kovovou minci.

Plukovník však zavrtěl hlavou.

„Kdepak, mám lepší nápad než vy,“ řekl. „Poslechněte, mládenci, znáte Dunevillský balón?“

Biggles se zazubil od ucha k uchu.

„Jestli ho znám? To bych řekl! Až mě omrzí život, tak budu kolem té jitnice poletovat. Tak na vzdálenost jednoho kilometru. To bude stačit. Wilkinson přikývl.“

„To nemusíš ani tak blízko, Biggles,“ poznamenal. „Lítej jen na dva kilometry od tohoto pozorovacího balónu, a hned uvidíš, jak ti kostlivec vstříc rozpřáhne náruč.“

„V takovém případě toho tedy necháme,“ řekl plukovník a chystal se vejít do krčmy.

„Ještě okamžik, pane plukovníku. Jak je to tedy s tím koňakem?“ vyzvídál Biggles.

„No, já jsem totiž chtěl navrhnout tohle,“ vrátil se odcházející plukovník. „Zkrátka, a jen mezi námi, naše pěchota podnikne dnes ráno útok. Shromážďujeme tu trochu vojska, a onen pozorovací balón se musí stáhnout na zem a zůstat tam! Jsem ochoten vydat šest lahví toho koňaku zdarma a bez jakýchkoli výloh důstojníkovi, který se nejvíce přičiní, aby se ten balón držel při zemi po několik nejbližších hodin. Dnes máme neděli. Lhůta vyprší zítra v poledne ve dvanáct. Bude se bodovat takto:

Jestliže přinutíte pozemní posádku, aby balón stáhla, budou to tři body; když balón sestřelíte, bude to pět bodů. Moji pozorovatelé budou mít dalekohled upřený na balón po celý den.

Víte stejné dobře jako já, že když ten balón sestřelíte, bude tu za pár hodin zase jiný. Duneville je velmi důležité místo pro německé pozorovatele.“

„Říkal jste právě před chvilkou, že budete jednat správně, pane?“ ptal se nedůvěřivě Biggles.

Plukovník Raymond ten výpad mlčky přešel.

„Stažení balónů k zemi,“ řekl, „tři body. Sestřelení a zapálení – pět bodů. Pamatujte si to!“

Ve dveřích krčmy se ještě otočil a na jeho tváři se rozhostil široký úsměv.

„A každý letec, který by ten balón zajal, vyhrává hlavní výhru a dostane dalších šest lahví koňaku. Tak sbohem!“

Dobrou minutu zírali oba velitelé rojů na zavřené dveře, jako by jim nikdo učaroval. Potom Biggles vykročil ke svému vozu. Když už stál na stupátku, obrátil se k Wilkinsonovi.

„Koukej, ať mi s tím svým skleníkem nechodíš na oči,“ řekl nakvašeně a mínil tím Wilkinsovo letadlo S. E. 5, které bylo v té době opatřeno poloviční kabinou krytou ochrannými skly proti větru.

„A ty lítej s tím svým dromedárem, co chlastá jenom olej, kam patříš,“ odsekl mu Wilkinson a mínil tím Bigglesova velblouda.

V krčmě zatím plukovník Raymond srkal předválečný koňak se znaleckým výrazem ve tváři. Albert přitom balil dvanáct lahví koňaku do bedny.

„Pokud se nemýlím,“ říkal si plukovník v duchu, „čekají teď na ten německý balón krušné časy – moc krušné časy.“

Za hodinu nato se Biggles ubíral oblečený do koženého kabátu směrem k hangárům. V kapse měl rozkaz k útoku na Dunevillský balón, a tento rozkaz mu dovoľoval vzít s sebou zápalné Buckinghamské střely, které byly jinak zakázány pod trestem smrti k jiným účelům podle válečných předpisů. Ač těchto předpisů bylo ve světové válce zřídkakdy dbáno, přece by tento rozkaz Bigglese

uchránil aspoň před trestem, kdyby upadl do rukou nepřátel v případě nouzového přistání na druhé straně zákopů.

Biggles se zastavil u velblouda, na němž už pracovala se vši pečlivostí četa leteckých mechaniků.

„Copak tu děláš, letoune?“ ptal se Biggles rotmistra velícího četě.

„Jen malou povrchní prohlídku, pane poručíku, když jste byl pryč,“ vysvětlil rotmistr Bigglesova roje. „Za hodinku jsme hotovi.“

Biggles se zamračil, ale mlčel. Byl zklamán, že jeho letadlo není připraveno, ale poznámky si radši odpustil, aby mechaniky zbytečně nedopálil.

„Pásy naplňte pěkné až na konec náboji a zápalnými Buckinghamskými střelami, a to střídavě,“ řekl pohotově Biggles a posadil se, aby vyčkal, až budou mechanici hotovi.

„Podniknete útok na balón, pane poručíku?“ zajímal se rotmistr a Biggles jen přikývl. Rotmistr pokrčil rameny a mlčel.

Konečně bylo letadlo hotovo. Biggles, rozmrzelý a netrpělivý, se odlepil od země, zamířil k frontě a po celou dobu stoupal vzhůru směrem k městu Duneville. Netrvalo mu příliš dlouho, aby svůj cíl vypátral. Tamhle je ta mrcha nestvůrná, šest kilometrů před ním a patnáct set metrů pod ním. Biggles opatrně kroužil směrem k balónu a pečlivě se rozhlížel ve vzduchu i po zemi v jeho blízkosti. Nic nemohl vypátrat, ale moc dobře věděl, že kdyby se jen na kilometr daleko k té jitrnici odvážil, třebaže se pod modrou oblohou vznáší tak klidně, naplnil by se vzduch kolem ní řinčením kovu protiletadlových děl a strhla by se ohnivá smršť.

Vtom sebou Biggles trhl. Daleko nad balónem se objevila malinká černá skvrnka, obklopená kruhem černého kouře a malými vyskakujícími plaménky. Biggles zaklel, pustil se směrem k té podívané a se zájmem sledoval letadlo, v němž rozeznal značku S.E.5.

„Kristepane,“ zaúpěl Biggles. „Ten šílenec se tu chystá proletět, a to jen a jedině kvůli tomu koňaku! Ten chlap se určitě zbláznil!“

Letadlo S.E.5 sletělo skoro svislým letem střemhlav a kroutilo se jako raněný krahujec, přičemž za ním poletovaly kusy potrahaného plátna jeho potahu. Třebaže jeho sestup byl tak rychlý, posádka balónu byla ještě rychlejší, a tak se jitrnice dostala k zemi dříve, nežli

k ní S.E.5 mohlo doletět. Nyní se letadlo vzneslo skoro kolmou svíčkou vzhůru, a když míjelo Bigglese, jeho pilot Wilkinson si postrčil brýle na čelo a potom k němu výmluvně vystrčil tři vztyčené prsty.

„Aha, tři body,“ bručel Biggles a po klukovsku na něj udělal dlouhý nos. Wilkinson se zazubil, zamával mu na rozloučenou a odletěl domů. Biggles rozmrzele stoupal vzhůru.

Kroužil ve vzduchu asi hodinu a v přestávkách se vracel, aby zkontroloval, zda se balón už zase objevil. Nebylo po něm však ani potuchy. Biggles věděl proč.

„Můžou mě tu vidět,“ pomyslel si. „Vědí, že se tu kolem dokola potloukám, a hned pošlou pro smečku Hunů, aby mě zahnali.“

Musím tedy na ně zkusit jinou taktiku.“

Biggles se vrátil na letiště, znovu si naplnil nádržku, a když se vracel na frontu, přeletěl ji asi šest až osm kilometrů daleko od balónové stanice. Deset minut letěl rovně vpřed od nepřátelského území a potom zase kroužil zpátky, aby se k německému balónu přiblížil z jejich vlastního území. Vyhlížel opatrně vpřed a srdce mu bušilo, když utkvěl pohledem na nemotorném, plynem naplněném pytli, který se pod ním vznášel. Bezděčně pohlédl vzhůru, aby se přesvědčil, zda tu nejsou některá z obranných letadel. Prudce zatajil dech.

Tři jednoplošné fokkery letěly strmým letem střemhlav dolů, nikoli však směrem k Bigglesovi. Když sledoval čáru jejich letu, postřehl stroj S.E.5, který si to zřejmě šněroval k domovu, protože si uvědomil, že hrozí nebezpečí.

„To je Wilks,“ pomyslel si Biggles. „Je to zaručeně Wilks! Udělal totéž co já, a právě si letěl pro jitrnici, když zahlédl ty fokkery. Dostanou ho. Mají nad ním k dobru výšku 1 000 metrů. K zákopům nikdy nedoletí. Ti honící psi mi sousto ponechali a já takovou příležitost už nikdy nebudu mít. Takže buďto Wilks, nebo balón, kruci, to jsou mi ale náhody! Já jim přece toho chudáka Wilkse nemůžu nechat napospas!“

Biggles sklonil nos letadla dolů a sletěl střemhlav přímo na fokkery, až se drátěné výztuže mezi jeho křídly rozezvučely. Nejblížešho z fokkerů dostihl téměř v témže čase, kdy vůdčí letoun

začal pálit na S.E.5. V tom okamžiku byly tři fokkery příliš dychtivy své kořisti, než aby se kterýkoli z pilotů podíval dozadu. Biggles pozdržel svou střelbu, až byla jeho vrtule jen na několik metrů vzdálena od nejbližšího nepřítelova letadla, a pak je po celé délce zasypal smrtonosnou palbou od ocasní ostruhy až k vrtulové hlavě.

Trojplošný fokker se pomalu převrátil na záda. Když zbývající dva fokkery tu střelbu slyšely, otočily se dokola a ponechaly letounu S.E.5 volnou cestu domů. Chladnokrevný král vzdušného prostoru Biggles byl bleskurychle v patách nejbližšímu z nepřátelských letadel, když tu se všechny tři letouny začaly otáčet v těsných kruzích kolem sebe. Fokkery se ihned šplhaly nad Bigglese, právě když si uvědomil, že by to mohly udělat.

„To jsem teď pěkný kaši,“ zavrčel Biggles, když horní fokker vyrovnal letoun, aby se na něj spustil shora. Biggles však v příštím okamžiku vytáhl velblouda do výše, aby se s ním utkal čelem.

Ale copak se to najednou stalo? Nad všemi těmi letouny byl zčistajasna S.E.5 a letěl dolů jako kometa na jednoho z fokkerů. Z kulometů mu sršely dvě čmouhy bělavého kouře, jako by někdo udělal čáru tužkou. Napadený fokker se obrátil a letěl dolů k zemi, ale S.E.5 mu byl v patách.

„To je dobře, Wilksi,“ smál se Biggles, „ted’ si budeme kvit.“

Biggles se podíval za třetím nepřátelským trojplošníkem, ale ten už byl dva kilometry od něho za vlastní frontou.

Pak si ale Biggles náhle vzpomněl na balón. Kdepak je? Panebože, tamhle je, pořád se ještě vznáší ve vzduchu, ani ne celé dva kilometry od Bigglese. Právě když Biggles sklonil nos letadla dolů směrem k balónu, jeho posádka zřejmě vytušila jeho úmysl a začala balón stahovat. Před letadlem se objevil pichlavý plamen a obláček černého kouře, Biggles však svůj směr nezměnil. Proletěl krupobitím protiletadlových šrapnelů a kulometné palby. Všechny nervy měl napjaty a oči upřeny na temnou hmotu vznášející se před ním. Sto padesát metrů – sto metrů – třicet metrů, vzdálenost mezi ním a balónem se stále zmenšovala.

„Přece jen jsem nepřiletěl nadarmo.“ říkal si Biggles, když tiskl spoušť kulometu. Pakl zahlédl, jak se otevírají padáky pozorovatelů,

když vyskočili z koše balónů, a pak byl svědkem velkého výbuchu plamenů. Divoce se stočil nahoru a uháněl směrem k zákopům.

Biggles si vydechl s pocitem úlevy, když je konečně přeletěl. Po jeho boku se objevil S.E.5, jehož pilot mu mával na pozdrav.

Biggles si stáhl rukavici a ukázal mu pět prstů. „Dneska tu už nebudeme mít jiné balóny,“ řekl si sám pro sebe, podíval se směrem k zapadajícímu slunci a vydal se na cestu k domovu. Když přistál, podal mu zpravodajský důstojník Watt Tyler proužek papíru se slovy: „Právě pro tebe došlo sdělení z velitelství peruti. Ale lhal bych, kdybych tvrdil, že vím, co to znamená. Jsem z toho jelen.“ Biggles si přečetl zprávu a rozchechtal se. „Skóre 5 : 3 ve váš prospěch.“ A pod tím počáteční písmena jména plukovníka Raymonda.

„Poslyš, Biggles, tebe omrzel život?“

Biggles vzhlédl od zprávy o svém leteckém boji a spatřil majora Mullena, který na něj vážné pohlížel.

„Pročpak, pane majore?“ ptal se Biggles.

„Vždyť tys napadl balón!“ řekl velitel letky.

„Je tomu tak, pane. Měl jsem odpoledne s tou dunevillskou jitrnicí menší potyčku,“ připustil Biggles.

„Já o tom vím,“ řekl velitel letky. „Jak chceš, jestli tak pospícháš, aby tě vyškrtili ze seznamu živých, tak jen pokračuj. Chytla tě balónová horečka a nemusíš přežít týden. Víš to stejně dobře jako já. Poslyš, Biggles, nech balóny na pokoji! Mimochodem, vidím, že se otočil vítr, vane pro změnu přímo na naši stranu. Dobrá, dokonči zprávu a ty ďábelské balóny nech na pokoji!“ opakoval plukovník a opustil místnost.

Biggles najednou nechal psaní, protože ho cosi napadlo.

Že vane vítr rovně přes naši frontu – je to pravda? Biggles přiskočil k oknu, aby se podíval na větrný rukáv. „Fakt, je to tak,“ řekl si a zamyslel se. Jak že to říkal plukovník Raymond. Kdo by ten balón zajal, vyhraje hlavní výhru a dostane dalších šest lahví koňaku navíc! Hergot! „To jsem zvědav, jestli to je možné,“ zubil se Biggles. „Kdybych mohl lano balónu přeříznout, musel by přiletět na naši stranu. Až dosud se lana trhala střepinami granátu. To jsem zvědav...“

Biggles vyrazil k nejbližší balónové letce, a když tam pobyl asi půl hodiny a vyptal se na různé věci balónového důstojníka, vrátil se na letiště. Pořád byl ještě velmi zamyšlen. Vyhledal svého rotmistra.

„Rotmistře, jaképak tu máme bomby?“ zeptal se ho. „Desetikilové Cooperovy, pane poručíku,“ odpověděl poddůstojník a tázavě se zahleděl na kapitána.

„Větší nemáme?“

„Jsou i padesátikilové.“

„Fajn. Co myslíš, unesl by můj velbloud takovou padesátikilovou bombu?“ vyzvídal Biggles.

„Mohl by ji unést docela dobře, pane, kdybyste moh dát připevnit na své letadlo nějaký bombový věšák. Tímhle svým krcálkem asi nedokážete takovou mašinerii pořádně shodit,“ smál se letecký rotmistr.

„A kde bych mohl takovou bombu dostat?“

„297. letka v Arville takové bomby používá u svých letadel D.H.9, pane.

Kdybyste mi dal lístek pro zbrojního důstojníka, mohl bych jednu bombu vyfasovat a taky si pro vás vypůjčit věšák.“

„Chcete to pro mě udělat, rotmistře, a připevnit to ještě dneska v noci? Výborně, opustím letiště zítra ráno za svítání. Taky bych si na ni rád připevnil časový zapalovač nařízený na pět vteřin, jestli to dovedete zařídit.“

„Já se na to podívám, pane.“

Spokojen s prací, šel toho večera Biggles brzy spát.

Za prvního úsvitu byl již Biggles ve své kabině a zahříval motor. Letecký rotmistr, přesný stejně jako jeho slovo, zatím zavěsil bombu pod trup letadla tak, aby se právě vyhnula podvozku. Změna větru přinesla nízké mraky a Biggles si je starostlivě prohlížel. Příliš velká oblačnost by pokazila viditelnost a balón by nevystoupil.

Velbloud potřeboval dlouhý rozběh, než se se svým neobvyklým břemenem vznesl, ale jakmile se ocitl ve vzduchu, nebyl ten rozdíl ve váze ani znát, jediné v tom, že řízení šlo poněkud ztuha.

„Tohle je nejbáznivější kousek, co jsem kdy v životě vyváděl,“ říkal si Biggles, když uháněl směrem k frontě. „Pokud se z toho vymotám se zdravou kůží, dám na modlení.“

Když se blížil k městu Duneville, viděl, jak balón právě vystupuje vzhůru, ale řídil se svou taktikou z předešlého dne. Zakroužil a přeletěl frontu několik kilometrů níže a připravil se na útok z německé strany. Balón byl nyní právě před ním, Biggles však vztekle zaklel, protože si právě na severu povšiml osamocené letadlo S.E.5, které za sebou táhlo celou vlečku šrapnelových obláčků. Biggles sklonil nos letadla k zemi a přichystal se ke „skoku přes plot“ směrem ke vznášející se jitrnici, která nyní byla daleko nad ním. Když se hnal přes záložní nepřátelské zákopy, zaslechl nejasný rachot kulometné palby, ale nedbal toho. Báł se jedné věci, aby totiž nenarazil na balónové lano vlastním křídlem. Vždyť bylo jen asi na prst silné, snadno je mohl přehlédnout. Balón byl nyní méně než půldruhého kilometru vzdálen a jeho posádka na zemi se nepochybně dívala vzhůru, očekávajíc nějaké nepříjemné překvapení. Kola podvozku se takřka dotýkala země, když se Biggles divoce přihnál k oné malé skupince vojáků u paty balónového lana. Viděl, jak k jeho letadlu zvedli hlavy, jak se rozprchli k úkrytům, ale v tom už byl u nich. V posledním okamžiku sletěl Biggles s letadlem prudce k zemi nedaleko bubnu, na němž bylo navinuto lano balónu, zatáhl za spoušť bomby a zase se vznesl kolmo vzhůru. Pak prováděl různé obraty a zatáčky a uháněl směrem k britským zákopům. Když se dostal do poměrně bezpečného úseku, ohlédl se přes rameno dozadu. Na místě, kde vybuchla jeho bomba, byl velký sloup kouře, ale jitrnici nebylo vidět! Biggles nedbal protiletadlových děl, která ho neustále sledovala, postrčil si brýle na čelo a stále se nedůvěřivě rozhlížel kolem. Daleko vzadu ho upoutalo jakési pohybující se těleso a přimělo ho, že se podíval vzhůru. Tu vykřikl překvapením. Balón, který se od svého zakotvení po výbuchu bomby odpoutal, vyrazil jako střela do výšky tři tisíc pěti set metrů a už se vznášel nad zemí nikoho. Biggles však neviděl žádné padáky a z toho usoudil, že pozorovatelé, kteří byli tak znenadáni překvapení, jsou stále ještě v koši balónu. V dálce před sebou zahlédl letadlo S.E.5, snášelo se nad zákopy v místech, kde měl být balón. Biggles se usmál. „Ptáček ti

ulítl,“ poznamenal, když pilot letadla S.E.5 opisoval zatáčku, zřejmě zcela zmaten, protože nevěděl, co se s balónem stalo.

Když však začal stoupat, Biggles poznal, že má oči jako ostrůž a že už balón jistě zahlédl. Biggles stoupal, dorazil k balónu první, zamával na pozdrav jeho posádce, která cosi kutila uvnitř v koši, a potom vypálil výstražný signál pistolí Very směrem k letounu S.E.5, který se k němu rychle přibližoval. Jeho pilot vytušil, co se balónu stalo. Když bylo kotevní lano přetrženo, vyrazil balón vzhůru a stoupal, dokud nezačal účinkovat samočinný ventil. Tím, že vzduchoplavci vypouštěli plyn, zastavili další vzestup a zabránili náhodnému prasknutí. Byli asi příliš překvapeni, než aby hned použili padáky, a když potom viděli, že se tak jako tak dostanou za nepřátelské zákopy a že budou zajati, rozhodli se zůstat, kde jsou, a přistát se svým neforemným balónem na zemi.

Nyní tedy otevřeli ventil a rychle ztráceli výšku, což probíhalo přesně tak, jak Biggles očekával.

Měl sice chabé vědomosti o létání balónů, stačily však k tomu, aby pochopil, co ti dva muži v koši podniknou. Balón bude padat dolů stále rychleji; nedaleko země tedy posádka zpomalí jeho sestup tím, že bude přes palubu vyhazovat přítěž; potom zatáhne za šňůru, která jednu výplň balónového obalu rozpáře, čímž z něho vypustí všechny plyn; obal splaskne a pomalu spadne na zem.

Stalo se, jak Biggles předpokládal. Těsně u země se obal roztáhl jako veliký hřib a klidně se snesl dolů. Biggles přistál na nejbližším poli. Letadlo S.E.5 přistálo o chvíli později.

Když přecházeli silnici, která je oddělovala od splasklé nestvůry, vjel jim do cesty vojenský automobil. Pozdravil je plukovník Raymond.

„Kdo to udělal?“ ptal se plukovník s úsměvem a ukazoval na balón.

„Je to můj zajatec, pane,“ zubil se Biggles. „Činím si nároky na velkou výhru a na těch dvanáct lahví koňaku. Dnes u Dunevillu už nevyletí žádný balón.“

„Vyhrál jsi je“ souhlasil plukovník se smíchem. „Vyzvedni si je u Alberta! Už jsou zaplacený.“

„Kdeže si je máme vzít?“ nechápali oba piloti plukovníkova slova.

„Chtěl jste říct, že ten koňak byl celou tu dobu u Alberta?“ dodal Biggles s jistým výrazem neúcty.

„Na tom přece nezáleží,“ konejšil ho plukovník, „aspoň budeš mít dneska v noci výborný nápoj Biggles!“

„Já že budu mít výborný nápoj?“ odpověděl znechuceně Biggles, „vždyť já koňak vůbec nepiju!“

Plukovník Raymond se na něj užasle podíval.

„A proč tedy...“

„Podívejte, pane plukovníku, zítra máme u 266. letky přátelský večírek, a tak jsem si říkal, že každého pohostíme. Přijdete taky, pane? Ty přijdeš Wilksi, to vím.“

To jsi uhodl, že přijdeme!“ současně volali oba důstojníci.

KAPITOLA PÁTÁ

MODRÝ ĎÁBEL

Letní slunce sálalo z modré oblohy, na níž nebylo jediného mráčku. Biggles seděl ve dveřích jídelny u 287. letky a pozoroval různé akrobatické kousky jakéhosi letadla vysoko nad sebou. Moc ho zajímalo a byl zvědav, o co se ten jeho pilot vlastně pokouší.

Biggles se vlastně vracel z nerušené ranní hlídky a sem si zaskočil, aby si trochu promluvil s Wilkinsonem, jenže mu řekli, že je ve vzduchu.

Biggles byl po dnešních dvou hodinách létání ve výšce 5 000 metrů poněkud unaven, a tak se posadil do předsíně, že tu na Wilkinsona počká. Nejdříve seděl naprosto netečně, ale pak ty úžasné akrobatické kousky Wilkinsonova letadla upoutaly jeho pozornost. Vstal tedy a s několika dalšími důstojníky šel ke dveřím, aby celou tu produkci mohl sledovat nerušené.

„Je to opravdu Wilks,“ podotkl Barrett, který byl už šest měsíců na frontě. „Tohle vyvádí sem i tam už celé dva dny!“

Biggles udiveně přitakal.

„Copak se mu stalo?“ zeptal se. „Já jsem si vždycky říkal, že je to ztřeštěnec – jen se na toho blázna podívejte! Copak chce to letadlo rozlámat?“

Obraty letadla S.E.5 byly jistě dost neobvyklé, máme-li k nim podat výklad. Zdálo se, že se Wilkinson pokouší provést nějaký nový obrat, cosi mezi strmým vzestupem a polovičním výkrutem.

Znovu a znovu opakoval týž manévř a někdy z něho přešel do vývrtky, jindy se zase propadal.

„Hele, už letí k nám, můžeš se ho na to zeptat,“ poznamenal Barrett, jakmile pilot zastavil motor a letadlo S.E.5 začalo klouzat dolů, aby přistálo.

Biggles se loudal přes betonové prostranství u hangárů a šel pilotovi naproti.

„Jak to se země vypadá?“ zajímal si Wilkinson s úsměvem, když vylézal z kabiny.

„Měl jsem dojem, že jestli ses pokoušel urvat tomu svému drakovi obě křídla, že se ti to zatraceně brzy podaří,“ odpověděl Biggles. „Co blbneš, prosím tě? To tě už omrzel život?“

Pojď se mnou do jídelny, já ti to povím,“ odpověděl Wilkinson, a oba piloti společně zamířili k předsíni jídelny.

„Tak mi teď řekni,“ začal pilot letadla S.E.5, když si oba objednali pití a pohodlně se uvelebili, „už jsi někdy narazil na ten modrý a žlutý prušácký cirkus, co se potuluje nedaleko města Lille? Řekl bych, že jsou teď na letišti 27.“

„Samozřejmě, že jsem už na ně narazil,“ potvrdil Biggles.

„Copak s nimi máš?“

„Potkal jsi je teď nedávno?“

„O co vlastně jde? Hele, kamaráde, tak se vyžvejkní! Přebarvili snad ty svoje koráby či co?“

„Kdepak, jsou pořád namodro, ale mají nového vůdce, a jestli si svého mladého života ceníš, tak se jim zdaleka vyhýbej. To je všechno, co jsem ti chtěl říct,“ klidně domluvil Wilkinson.

„Ten chlap je trhlej, jo?“ vyzvídal Biggles.

„Je zbrklejší než sám ďábel z horoucích pekel,“ prohlásil Wilkinson. „Ale poslyš, ještě ti něco povím. Především ty jejich albatrosy, jak víš, jsou natřeny namodro, ale mimoto mají tu a tam trochu žlutého nátěru.“

„Jo, toho jsem si všiml,“ souhlasil Biggles.

„Jeden z nich měl žluté výškové kormidlo, jiný měl nažluto zase střední část horní nosné plochy.“

„Je to tak,“ souhlasil Wilkinson. „Všechny ty albatrosy mají na sobě někde ten žlutý nátěr. Všechny kromě vůdce. To mi právě vykládali dva chlapíci, kteří se s ním setkali a přežili to. Taky mi vyprávěli svůj příběh. Ten vůdcův letoun je celý natřen modře – nemá na sobě ani trochu žluti. Podle toho se pozná. Hunové mu říkají Modrý ďábel a chlubí se, že dostal za dva měsíce už třicet letadel.“

Prý každé, které kdy napadl. To vypadá moc pěkně, kdyby to byla pravda. Je to jisté kabrhák. Nejpodivnější na celé věci je však to, že oni tvrdí, že jeho letadlo ještě nezasáhla ani jediná kulka!“

„Kdo to tvrdí?“ zvídal Biggles.

„Počkej chvílku, nebud' tak nedočkavý! Zkrátka a dobře, ještě před několika dny jsme o tom chlápkovi slyšeli jen různé pověsti, ale minulý čtvrtek jsem jednoho z jeho mužů dostal, podřízeného důstojníka – pilota.

Setkal jsem se s ním nad osadou Paschendaele. Měli jsme spolu ostrou šarvátku, ale nakonec jsem to jeho letadlo dostal.

Najednou totiž vítr začal vát na naši stranu a trochu nás snesl, až jsme se dostali do sebe. Ale abych to dlouhé povídání zkrátil, ten pilot přistál se zříceným letadlem za našimi zákopy. To letadlo se mu podařilo zapálit dřív, než se kdo mohl k němu dostat, ale my ho odvedli zpátky do jídelny na chlast, to si dovedeš představit. Byl z toho divoký večírek, a když se ten německý hrdina nalil, začal se vytahovat, jak to už takový Němec dovede, když do sebe hodí pár piv. Mezi jiným nám vykládal, že Modrý pták se chystá sestřelit každé naše letadlo, prý jedno za druhým, namouduši! Tak, a teď poslouchej dál! Ten Hun prý zná jakýsi nový akrobatický obrat, který se podobá zase tomu Immelmannovu krámu. Vzpomínáš si, když Immelmann vynalezl svůj překrut, že se mu nikdo nemohl dostat na kůži, až jsme to nakonec vykoumali, a pak dostal Immelmanna MacCubbin. Ted' tenhle překrut zná už každý pilot, takže se s ním už nikdo nevytrhne.

Nikdo dobře neví, co tenhle nový Hun dovede nebo jak to dělá.

Pokoušel se to prý vysvětlit vlastnímu manšaftu, ale ani to prý nepochopili, což mi připadá k smíchu. No, a ten chlapík, co jsem ho dostal, se mi to pokoušel vysvětlit, když byl namol – totiž, co se dělá s řídicí pákou a směrovým kormidlem, jenže já tomu pořád ještě nepřišel na kloub. Pokoušel jsem se o to ve vzduchu, právě když ses na mě díval. Je to jakýsi nový druh akrobacie.

Jakmile se totiž dostaneš k okasu protivníkovu letadla a namlouváš si, že ho máš, on se překulí okolo hrotů svých křídel a má naopak tebe. Ten můj chlápek se zapřísahal, že letec, který se dostane k okasu jeho letadla, je mrtvola dřív, než si stačí uvědomit, kdo koho vlastně napadl. Připadá mi to moc nepravděpodobné, ale svého času se nám zdál Immelmannův překrut taky nepravděpodobný. Tak, to je můj příběh, kamaráde, ted' to znáš zrovna tak dobře jako já. Vtip je v tom, co s tím ted' dělat“.

Biggles se na chvíli zamyslel.

„Zdá se, že naším úkolem je najít toho letce a podívat se, jak to dělá,“ podotkl Biggles po chvilce uvažování.

„Myslím, že ti přeskočilo,“ ušklíbl se Wilkinson. „Takže ty se mu přilepíš na ocas a já budu pozorovat, jak to dělat“.

„Děláš si psinu nebo co?“ odsekl uraženě Biggles.

„Jestli se s ním setkám, tak to dokážu odpozorovat sám a pak se vrátím a povím ti všechno, co jsem viděl. Možná si pak vyděláš svoje služné a odděláš pár Hunů. Modří d'áblové lítají vždycky až na konci, když si tak vzpomínám na svoje někdejší ohňostroje.

Cestou domů pak Biggles moc a moc uvažoval o tom, co mu říkal Wilkinson o Modrém d'áblu.

„Dřív či později se s ním setkám,“ uvažoval Biggles, „takže bych se měl taky rozhodnout, jak si budu počínat. Když na někoho s tím svým patentním obratem přijde, bude nejspíš počítat, že ten chlápek, který se s ním dá do boje, provede nějaký obvyklý obrat, že totiž udělá určitý pohyb v určitém čase. Až do nynějška mu to vždycky vyšlo. Hm, a co když jeho soupeř náhodou udělá něco jiného, něco, co toho Němce vyvede z konceptu. No dobrá, uvidíme. Je těžké vědět předem, co udělám, když nevím, co podnikne on. Kdybych tak jen jeho trik mohl aspoň jednou sledovat, jenže ten Němec se sakra stará, aby to s nikým nemusel opakovat!“

Zvědavost pudila Bigglese k tomu, aby byl co nejvíce v okrsku města Lille, jeho bdělost a houževnatost však nebyla odměněna. Po modrém cirkuse nikde nezahlédl ani stopu.

Několikrát potkal Wilkinsona a vždycky se dozvěděl, že Modrý d'ábel si vyžádal další oběti. A tyto zprávy jen podněcovaly jeho zvědavost.

Nevypočitatelností osudu se však přihodilo, že došlo k setkání ve chvíli, kdy mu to ani na mysl nepřišlo. Biggles se toho dne vracel z osamělé hlídky ve výši 5 000 metrů a uvažoval, jestli by neměl vypálit několik ran na nový balón u Duneville, až poletí přes zákopy, když vtom jeho vždy bdělé oči zahlédly jakýsi šedý stín, který se mihl na mraku hluboko pod ním. V žádném případě to nebyl stín jeho vlastního letadla. Co to tedy bylo? Více instinktivně než na základě logické úvahy zakroužil Biggles dokola a pak prudce škulb

řídící pákou nazpět, když mu zalehl uši štekot kulometu. Ale to už kolem něho na vzdálenost sotva šesti metrů zasvištěl jakýsi albatros.

„Málem jsi mě probudil z dřímoty,“ zabručel Biggles, když stočil svého velblouda přímo za nepřátelské letadlo. Bleskurychle se ocitl za jeho ocasem a teprve potom viděl jeho barvu. Byl modrý!

Bigglesovi se zatajil dech, když ho přejížděl očima, zda najde nějakou stopu po žluté barvě, ale nebylo tam nic!

„Tak to jseš ty, co?“ říkal si, když se stácel za albatrosem a marně se pokoušel zamířit mušku svého kulometu na cíl.

„No dobře, tak nám ten svůj trik předved’!“

Biggles měl hlavu chladnou jako kus ledu a nervy napjaté jako gumová lana, pokud totiž pověsti nelhaly, letěl teď proti nepříteli dovedností vynikajícímu nad jiné, proti muži, který sestřelil třicet letadel ve třiceti soubojích, aniž ho jediný z napadených zasáhl. Biggles si uvědomoval, že se chystá vybojovat zápas, v němž jediný špatný pohyb bude znamenat jeho konec. Nikdo z nich dvou dosud nebyl poražen, jenže teď jeden z nich porážku okusit musí! Za chvíli se buď velbloud, nebo albatros zřítí dolů po cestě zapomnění!

Biggles uchopil řídící páku pevněji a zahřál své kulometry krátkou palbou. Obě letadla teď letěla strmě vzhůru, každé po jedné straně kruhu v příčné vzdálenosti necelých třiceti metrů od sebe. Točila se stále dokola, jako by kroužila kolem neviditelného čepu, a jejich kruhy se ve svém průměru pomalu zmenšovaly. Spirála byla stále užší a užší, protože každý z těch dvou se snažil spatřit toho druhého na mušce svého kulometu.

Vítr svištěl v drátech letadla a Biggles začal pociťovat únavu z toho nesmírného vypětí. Ztratil přehled o čase i o prostoru, ale také o vlastní poloze. Řídící páku přitáhl až ke stehnu, když se namáhal, aby přeťal kruh tětivou a aby se dostal do takové polohy, z níž by mohl střílet. Ten modrý ocas letadla byl stále před ním, přesně mimo dostřel a pořád ještě dost daleko, takže by zbytečné plýtvat střelivem. Několik dalších palců by to bylo spravilo, kroužek jeho zaměřovače teď právě protínal modrý ocas letadla – panebože, jen o chvilenu, ještě aspoň o jeden palec dál!

„Tak pojď blíž a předved’, co umíš!“ bručel si Biggles a cítil, že dostává závrať. Byl sice připraven, ale když se to přihodilo, vůbec

nevěděl, jak se to stalo a později to nedokázal popsat. V jednom okamžiku se muška jeho kulometu ocitla ve vzdálenosti pouhých tří decimetrů od modré pilotovy kabiny. Biggles zahlédl Němce, jak zvolna otáčí hlavu, ale to už na něj zamířil modrým nosem svého letounu a z dvouhlavňového Němcova kulometu vyšlehl dvojitý šarlatový plamen.

Biggles si uvědomil, že je v pasti, že je odsouzen k smrti. Slyšel, jak střely kulometu za ním trhají plátno trupu, a měl dojem, že z toho zvuku zešílí. A pak podvědomě udělal právě tu věc, kterou se chystal provést, tu neobvyklou věc! Místo aby se pokusil dostat se z ničivého deště olova pryč, čímž by se byl vydal všanc jisté smrti, srazil divoce svou řídicí páku kupředu a pokoušel se do svého protivníka vrazit, přičemž automaticky tiskl spoušť svého kulometu, jakmile se nos jeho letadla vyrovnal s nosem protivníkova letadla.

Zhruba vteřinu mířily oba letouny svými kulomety na sebe navzájem ze vzdálenosti necelých patnácti metrů, a tak jejich střely mezi oběma letadly vytvořily blyštivé dráhy. Biggles si letmo povšiml, jak se albatros vrhl zoufale stranou, ale v témže okamžiku cosi ze strany udeřilo do jeho silné vatované kombinézy a cosi tvrdého ho udeřilo do tváře.

Bylo to jako rána kladivem. Biggles sklouzl po křídle a sletěl do vývrtky. Pak se z této vývrtky zase vyrovnal, zuřivě rval své rozbité ochranné brýle, pro něž neviděl, znovu sletěl do vývrtky, ale v následující chvíli letadlo pouhým instinktem opět vyrovnal. Biggles byl zmaten. Setřel si krev s očí a rozhlédl se po letadle, o němž věděl, že teď musí přiletět, aby mu zasadilo ránu z milosti! Nebylo však nikde vidět. Pár vteřin trvalo, než je vypátral na půli cesty k zemi, k níž se řítilo v divoké vývrtce.

Biggles se na chvílku opřel o opěradlo sedadla, protože byl z toho zděšení a nervového vypětí naprosto vyčerpán.

Když se pak podíval opět dolů, byl již z letounu označeného černým křížem splácly vrak na zemi. Biggles se tedy mírně otočil a zamířil svým rozedraným a rozstříleným velbloudem k domovu.

„To bylo klasické,“ říkal si. „To bylo fakt klasické. Podruhé musím být opatrnější. Ale rád bych věděl, jak ten chlapík provedl ten svůj obrat, škoda, že se Wilks nedíval!“

KAPITOLA ŠESTÁ

TOULAVÝ KOSTEL

Z vyvýšeného stanoviště v kabině svého velblouda mohl Biggles bez zaujatosti přehlížet celé válečné jeviště hluboko pod sebou.

Spletitá síť tenkých bílých čar vyznačovala soustavu zákopů, v nichž bylo v zápase na život a na smrt uzavřeno půl miliónu mužů. Čára drobných bílých obláčků, jež zdálky vypadaly směšně a nevinně, naznačovala rozsah dělostřelecké palebné clony z řinčící oceli.

Biggles se otočil směrem k východu do nepřátelské krajiny a podrobně prozkoumával a ohledával každý kousíček oblohy. Letěl tak několik minut a pozorně se rozhlížel nahoru, přičemž se občas podíval také dolů, aby si různé pozemní útvary porovnal s mapou. Při jedné takové periodické obhlídce krajiny pod letadlem mu zrak padl na cosi, co ho přimělo, aby svůj průzkum prodloužil. Naklonil proto jedno křídlo, aby lépe viděl.

„Hrome, to jsem blázen,“ říkal si, „no tohle, že jsem si toho nikdy předtím nevšiml.“

Předmět, který u něho vzbudil takovou zvědavost, byl v onom místě dosti obvyklý, byl to totiž malý nízký kostelík. Bigglesovy oči však sledovaly cestu vinoucí se ke křižovatce s hlavní silnicí do města Lille a pak až k malé vesnici Bonvillier, pro niž byl ten kostel zřejmě určen.

„Přísahal bych, že ten kostel byl dřív uprostřed vsi,“ uvažoval.

„Aby do toho hrom praštil!“ klel Biggles nahlas, když jeho oči utkvěly na jakési budově se čtverhrannými věžemi na návsi vesnice. „Že by měla dva kostely? To by tu museli být náboženští šílenci,“ uvažoval. „Řekl bych, že ten druhý kostel je jenom kaple, jen mi nejde do hlavy, že jsem si toho nevšiml dřív.“

Vždyť je docela dobře vidět!“ Biggles se otočil směrem k zákopům, a když pak znovu důkladně zkoumal okolní ovzduší, podíval se na mapu, aby si na ní tu kapli zjistil. Nebyla tam však zaznamenána. Biggles opsal širokou zatáčku s nosnými plochami

skloněnými k zemi a klouzal po křídle, aby co nejrychleji ztratil výšku. Nedbal, že na něj pálí protiletadlové dělostřelectvo, a blíže zkoumal budovu, která mu nešla do hlavy.

„Je to pěkná budova,“ říkal si, když si prohlédl všechny podrobnosti kostela porostlého břečťanem, drolící se náhrobní kameny i pěkné záhonky květin, které vroubily farní budovu.

Mimořádné blízký výbuch šrapnelu mu připomněl, že je nebezpečně nízko nad nepřátelskými zákopy, a protože mu hlídka už končila, vydal se hbitě k domovu, přičemž cestou vyprázdnil své kulomety do zadní linie Prušáků.

Když se vrátil na letiště, přistál a pomalu kráčel do kanceláře velitelství letky. Plukovník Raymond z velitelství peruti, který právě vážně rozmlouval s velitelem letky majorem Mullenem, přerušil svou řeč, aby pokynul Bigglesovi na pozdrav.

„Dobré jitro, Bigglesworthe,“ volal na něj vesele plukovník.

„Dobré jitro, pane plukovníku,“ odpověděl Biggles.

„Doufám, že vám už nebudu muset letět pro další balíčky,“ zažertoval.

„To ne,“ odpověděl plukovník vážně, „ale zase mám nějaké trápení. Nemůžeme zjistit místo, odkud střílí to zatracené dělo, které Prušáci používají proti našim táborům, kam jsou vojáci posíláni na zotavenou. Dal jsem vyfotografovat každý pravděpodobný úsek okolí, ale nikde nemůžeme zjistit půdu ožehlou plamenem. Nezahlédl jsi snad někde nějaké osamělé dělo?“

Zde je třeba poznamenat, že za světové války byly vojenské mapy rozděleny na jednotlivé čtverce a ty zase na menší čtverečky.

Udáním číslic a písmen konkrétních čtverečků bylo možno okamžitě, a to s přesností téměř jednoho metru, zjistit a pojmenovat kterékoli místo. Ohněm spálené místo nebo ušlapaná tráva před ústím těžkého děla – taková věc byla na leteckých fotografiích zřetelně viditelná a prozradila mnohé baterie.

Biggles zavrtěl hlavou.

„Za celé odpoledne jsem takovou potvoru nezahlédl,“ odpověděl rozmrzele, „kromě jednoho kostela, o němž jsem nevěděl, že by tam dřív stál.“

Biggles vzal na majorově stole tužku a pečlivě vyznačil jeho polohu na své mapě.

Plukovník se mu díval přes rameno a ve své povýšené moudrosti se usmál.

„To jsi zachytil špatně,“ řekl Bigglesovi, „tady vůbec žádný kostel není.“

Mahoney a několik dalších důstojníků vešlo do kanceláře, aby sepsali zprávy o svých vzdušných bojích, ale Biggles si jich nevšímal.

„Co že jste řekl, pane plukovníku?“ zeptal se poněkud podrážděně. „Snad ještě poznám kostel, který jsem už jednou viděl!“

„Jaký je to kostel?“ zeptal se plukovník Raymond. Biggles jej stručně popsal.

„No to je přece ten kostelík na pahorku u osady Bernietu,“ poznamenal plukovník s úsměvem.

„U osady Bernietu!“ zvýšil hlas Biggles. „Jenže já jsem dneska ráno u Bernietu vůbec nebyl! Promiňte, pane plukovníku, ale já ten kostel viděl tady!“ a Biggles důrazně ukázal hrotem tužky na místo u osady Bonvillieru. Plukovník Raymond zavrtěl hlavou.

„Podívejte se,“ řekl plukovník a vybral jakousi fotografii z haldy snímků a podal ji Bigglesovi přes stůl. „Tyhle snímky jsou ze včerejška. Tady máte osadu Bonvillier, tady je ta křižovatka – a žádný kostel tu není, jak se můžete přesvědčit.“

Biggles se na tu fotografii upřeně zahleděl, udiveně se rozesmál a pak se zamračil.

„Rozhodně se mýlíš, Biggles, tam není vůbec žádný kostel,“ vpadl mu do řeči Mahoney.

Biggles se energicky otočil na podpatku.

„To mi chceš namluvit, že neumím číst v mapě, nebo že nepoznám, kudy letím?“ odsekl Mahoneyovi.

„Vypadá to tak,“ zubil se přátelsky druhý velitel roje za všeobecného smíchu.

Biggles vyskočil a vzteky byl celý bledý.

„Nepřeskočilo ti náhodou?“ osopil se na Mahoneye.

„No dobře, uvidíme, kdo má pravdu!“

Biggles odešel a práskl za sebou dveřmi.

Následujícího dne za ranní hlídky letěl Biggles rovnou do Bonvillieru a hned se díval dolů v naději, že tam ten svůj kostel najde. Jeho oči našly bílou stužku silnice.

„Tady je ta křižovatka – tady je vesnice a... hergot, aby do toho hrom praštil!“

Biggles hleděl jak očarován na ono místo, kde včera odpoledne vypátral onu posvátnou budovu, jak byl přesvědčen. Brýle si postrčil na čelo a pozorně zkoumal obě strany silnice, ale ať se díval, jak se díval, shledával pouze prázdná pole.

„Já se z toho pominu,“ říkal si.

„Myslím, že už budu brzy zralý na cestu ke kádru, už začínám vidět přeludy! No dobře, takže tady ten kostel není. Podívejme se tedy do Bernietu!“

Za deset minut kroužil Biggles vysoko nad druhou osadou a hledal kostel, ale marně.

„Ha! Ha! Ha!“ rozchechtal se. „Hrom do čepice, vždyť my se mýlíme všichni, ani tady není žádný kostel.“

Náhle však Biggles zvažněl.

„A když tady žádný kostel není, kdepak asi, krucinál, bude?“ přemítal.

„Tady přece ten kostel musí být, ostatní piloti ho taky viděli.“

Vždyť takový kostel nemá nohy, aby se sebral i se hřbitovem, břečťanem a zahrádkou a odstěhoval se jinam.“ Biggles byl skutečně na rozpacích a zamýšlel se víc a víc. „Musím tomu přijít na kloub, i kdybych tím měl strávit celý den,“ slíbil sám sobě a snažil se uklidnit, aby mohl úspěšně pátrat dál. Hodinu či déle poletoval sem a tam nad zákopy a soustavně zkoumal území pod sebou, úsek po úseku. Už se chystal, že toho všeho nechá, když náhle ten kostel objevil a onen objev ho poněkud vyděsil.

Biggles právě zkoumal daleko za zákopy les, neboť měl podezření, že se tam skrývá baterie protiletadlových děl, která ho tolik trápila, když tu jeho zrak padl na povědomé zdi kostela obrostlé břečťanem, na drolicí se náhrobní kameny a na dobře známou farářovu zahrádku. Ten kostel se uhnízdil těsně na okraji lesa, na kilometr od chatrčí vesnice vypadající na spadnutí.

„Tak tady jseš!“ zavrčel vztekle Biggles. „To se na tebe musím podívat pěkně zblízka, abych tě příště poznal na první pohled.“

Biggles postrčil řídicí páku dopředu a ve svištivém letu uháněl střemhlav dolů, čímž se dostal až do vzdálenosti tří set metrů od kostela. Když letadlo vyrovnal, nespouštěl s kostela zrak, tu se v něm však zatajil dech a rychle stočil od budovy. Jeho velbloud se totiž zapotácel jako opilec, neboť vzduchem proletěl zahrocený plamen a necelých třicet metrů od trupu jeho letadla se z něho vyklubal obláček černého kouře. Další obláček se objevil před ním a současně cosi třesklo do levého křídla asi půl metru od trupu. V mžiku se vzduch kolem něho naplnil zlověstnými plamennými jazyky i obláčky vířícího kouře.

„Krucinál!“ zavrčel Biggles a kroutil se a proplétal jako raněný pták, aby se z té záplavy létající oceli a třaskavin vymotal.

„Do čeho jsem se to připltl?“ Biggles sklonil nos letadla k zemi, až ručička rychloměru narazila na dosedací kolíček. Když sletěl až na deset metrů k zemi, vyrazil z blízkosti kostela jako vyplašená sluka.

„Panebože!“ řekl si potichu, když za ním ta střelba zase utichla, „to byla polízanice!“ Biggles pádil přes zákopy v krupobití kulometných střel, a když konečně přistál na letišti, uháněl do kanceláře letky.

Velitel letky byl právě ve vzduchu, jak mu řekli. Biggles popadl telefon a zavolal na hlavní velitelství žádaje plukovníka Raymonda.

„Našel jsem ten kostel, pane plukovníku,“ křičel Biggles, když k němu v telefonu dolehl plukovníkův hlas. „Co s ním je? To vám povím. Vůbec není v Bernietu promiňte, pane plukovníku, ale opravdu je to tak. Není však ani v Bonvillieru. Hledáním toho kostela jsem strávil celé dopoledne a nakonec jsem na něj narazil na rohu toho podélného lesa, východně od osady Morslede, říkáte, že to je podařené? Ano, je to velmi podařené, ale zjistil jsem ještě cosi mnohem podařenějšího, co vám chci říct. Ta zatracená svatyně je na kolečkách a pohybuje se! V noci se pohybuje! A to dělo, které hledáte, je uvnitř toho kostela! Ještě něco, pane plukovníku, udám vám přesně místo. Prosím, pane plukovníku? Střílejte na něj!

Dobře, a já se budu na ten ohňostroj dívat.“

Za dvacet minut poté se Biggles z bezpečné výšky se zřejmou zálibou a zadostiučiněním díval na jednu salvu granátů za druhou. Chrlilo je půl tuctu houfnic. Granáty rozrývaly povrch země a kostel i s jeho obsahem rozmetaly na cucky. Nad kostelem kroužilo letadlo R.E., které kontrolovalo palbu a udržovalo dělostřelce na správném cíli.

„Těchhle pár granátů má kostely pěkné naučit, aby v budoucnu seděly na místě a necouraly se,“ poznamenal suše Biggles, když se obrátil k domovu.

KAPITOLA SEDMÁ

POŠTOVNÍ HOLUB

Biggles seděl v mrňavé řidičské kabině svého velblouda ve výšce něco málo pod tři sta metrů nad zadní linií spojenců a třásl se zimou. Toho odpoledne byla krutá zima, ledový spár únorového vichru mu šlehal do tváří a prodíral se tlustou vycpávkou jeho letecké kombinézy. Biggles se proto snažil co nejvíce se schoulit.

Malý výběžek fronty po jeho pravici pomalu ukrajoval oddíl pěchoty. Bigglesovi nepřipadalo nepodstatné, zda bude fronta vyrovnána, či nikoli, ale říkal si, že těch pár metrů sem nebo tam nemá tady ani tam podstatný význam. Toto své mínění však měl změnit ještě dřív, než uplynul onen den. Když se podíval dolů, mohl vidět, jak si pěchota klestí cestu bahnem od jedné granátové díry ke druhé a jak píd' po pídi zatlačuje nepřítele.

Letky dostaly toho dne příkaz, aby pěchotě všemožně pomohly tím, že budou ostřelovat zadní úseky z kulometů a potom i desetikilovými Cooperovými bombami, aby nepřítel nemohl přivést posily. Biggles se touto prací zabýval celé dopoledne, a když pak vlezl do své řidičské kabiny na odpolední přehlídku, předpokládal, že po další strastiplné hodiny bude sledovat od bahna umazané vojáky a rachotící tanky, jak křížují přes zákopy v zemi nikoho. Tu a tam musel uhnout zlomyslné palbě z malých ručních zbraní, polních děl a z baterií protiletadlových děl.

Biggles létal křížem krážem za britskými zákopy a bedlivě pozoroval pohyb nepřátelských vojsk, třebaže dým palebné přehrady, udržované při zemi ke krytí postupujícího vojska, znesnadňoval viditelnost.

Samozřejmě sloužil i k tomu, aby skryl Bigglesovo letadlo před nepřátelskými dělostřelci. Občas se Biggles vrhal za kouřovou čáru a ostřeloval německé zákopy ze svých dvojitých Vickersových kulometů po celé délce. Bylo to svrchovaně nebezpečné a pro Bigglese to bylo zaměstnání celkem nevýnosné. Vůbec neměl pocit vítězství, a když spočítal rostoucí počet děr v křídlech letounu, byl z toho značně rozmrzelý.

„Za chvíličku budu mít některou z těch zatracených střel ve vlastním těle,“ říkal si vztekle.

Prásk! Cosi zasáhlo letadlo a švihlo ho po tváři, přičemž se mu brýle zastřely jakousi lepkavou hmotou.

„Ksaku, co se mi to stalo?“ zahromoval a strhl si brýle s očí. Jako první ho napadlo, že střepina granátu přerazila olejové potrubí motoru, a proto instinktivně přiškrtl plyn a nosem velbloudu skloněným k zemi zamířil dále za britské zákopy.

Rukou si utřel obličej, a tu vykřikl leknutím, protože měl ruku od krve.

„Kristepane, vždyť já jsem raněn!“ zaúpěl Biggles a s úzkostí se podíval dolů, zda by tam nebylo vhodné místo pro přistání. Neměl moc času na výběr, ale naštěstí bylo dole několik vhodných volných polí, a tak za pár vteřin letadlo po jednom z nich rolovalo, až se zastavilo.

Biggles se ve své kabině vzpřimil, všechno ohmatával a zjišťoval, odkud ta krev je. Pak zahlédl chomáč peří zachyceného na střední části nosné plochy, na výstužných drátech, a s přihloupkým úsměvem unaveně klesl zpátky do sedadla.

„Matičko skákavá, vždyť to byl pták!“

Při bližším ohledání objevil ještě více peří a nakonec našel rozdrcenou, zakrvavenou hmotu a peří na dně své kabiny.

„Nejspíš ho zachytila vrtule a to co zbylo, mrštila mi zpátky přes střední část nosné plochy do obličeje,“ uvažoval Biggles. „Vypadá to na holuba. No jo, fakt...“ Biggles chtěl už zbytky ptáka vyhodit přes palubu, když si čehosi povšiml. Byla to maličká trubička připevněná na jeho nožce. „Tak to je dokonce poštovní holub?“ hvízdal si Biggles. „To jsem zvědav, jestli je náš, anebo je to Prušák!“ Biggles samozřejmě věděl, že obě strany používají poštovní holuby v hojném množství, zejména však spojenci k tomu, aby donášeli poselství od zvědů z území obsazeného nepřítelem.

Biggles se posadil na hrb velbloudova trupu, odstranil toboleku s holubovy nožky a vyňal maličký tenký kousek papíru. První pohled na spleť čárek, písmen a číslic mu stačil ke zjištění, že poselství je napsáno tajným písmem podle některého klíče.

„Udělal bych líp, kdybych to rovnou předal zpravodajskému oddělení,“ usoudil Biggles a vzhlédl, když tu uviděl jednoho důstojníka a několik anglických vojáků, kteří ho zvědavě sledovali z nedalekým křovím.

„Nestalo se vám nic?“ volal na něj ten důstojník.

„Ne,“ odpověděl Biggles. „Nevíte náhodou, kde je tu nejbližší polní telefon?“

„Tady je jeden u velitelství divize, tam v tom selském stavení na konci cesty,“ zněla odpověď.

„Můžu odtud dostat spojení k 91. peruti?“

„To nevím.“

„No dobrá, děkuji vám,“ zavolal Biggles. „Zajdu tam a zjistím si to. Mohl byste mi dát pozor na letadlo? Děkuji.“

Za pět minut nato mluvil Biggles s plukovníkem Raymondem z velitelství peruti. Když mu vysvětlil, co se mu přihodilo, přečetl plukovníkovi na jeho žádost celé poselství písmeno po písmenu. „Mám počkat u telefonu?“ zeptal se nakonec.

„Ne, zavěste sluchátko, ale neodcházejte. Za pár minut vás zavolám,“ řekl mu plukovník.

Pět minut, co se Biggles ohříval u ohně v kanceláři divize, uběhlo jako voda a zvonek telefonu zařinčel.

„Je to pro vás,“ slyšel od ordonance a převzal sluchátko. „Jste to vy, Bigglesworthe?“ ozval se plukovníkův hlas.

„Ano, pane plukovníku.“

„Dobře, budeme vás potřebovat!“

„Doufám, že jsem vám přinesl dobré zprávy, pane,“ řekl ještě a chystal se zavěsit.

„Naopak, přinesl jste nám špatné zprávy. To poselství je od jednoho z našich chlapíků na druhé straně. Letadlo, které včera večer odletělo, aby ho vzalo na palubu, muselo nouzově přistát a pilot se zabil. To je vše.“

„A co je s tím vyzvědačem?“ ptal se Biggles zděšeně. „Mám obavy, že se mu vede zle, chudákovi. Sděluje nám, že je na severní

straně Lagnicourtského lesa. Hunové kolem něho utvořili řetěz vojáků a honí ho loveckými psy. Ten muž je už slyšel štěkat.“

„Panebože, to je ohavnost!“

„Jisté, ale my mu pomoci nemůžeme a on to ví.“

Za hodinu se setmí a my se nemůžeme odvážit přistát tam v noci bez rozhledu na krajinu. Do zítřka ho Němci asi dostanou.

Tak díky, že jste nám tak rychle doručil to poselství. Abych nezapomněl, váš záslužný kříž je už na cestě a povýšení bude dnes večer v rozkaze. Tak sbohem!“ Plukovník zavěsil a v telefonu cosi cvaklo.

Biggles ještě držel sluchátko v ruce.

Nemyslel na vojenské vyznamenání, o němž se mu právě zmínil plukovník. Měl na mysli zcela odlišný výjev od onoho, který by se dnes večer odehrál v důstojnické jídelně, až se jeho jméno objeví v rozkaze na vývěsní tabuli. Biggles v duchu viděl studenou, sychravou krajinu s holými stromy, jíž se plíží rozcuchaná zablácená postava štvance, vzhlízející směrem k obloze o pomoc, která však nikdy nepříjde! Biggles viděl hlouček tvrdých Prušáků v šedých uniformách, kteří drží na řemenech vzpínající se honící psy a stále těsněji se blíží k uprchlíkovi.

Pak uviděl ponurou bílou zeď, proti níž stojí ten muž se zavazanýma očima, onen muž, který v této válce bojoval, jak jen dovedl, bez naděje na vyznamenání, a který svůj boj prohrál.

V Bigglesově bytosti zbylo po dvou letech války jen velmi málo lidského soucitu, tento výjev však způsobil, že se mu stáhlo v hrdle.

„Takže my ho klidně opustíme,“ pomyslel si. „To je mi pěkné zpravodajské oddělení! Hergot!“

Poslední slova Biggles procedil mezi zuby a praštil sluchátkem na stojánek telefonu.

„Copak je, pane?“ zaslechl vyděšenou otázku ordonance. „Táhni ke všem čertům,“ odsekl mu Biggles, ale hned se vzpamatoval.

„Ale ne, já to tak nemyslel, promiň“ a pak se zdvihl k odchodu.

Biggles spěchal zpátky ke svému letadlu a rychle uvažoval.

„Severní okraj Lagnicourtského lesa, říkal plukovník, je proklatě dlouhý, táhne se skoro dva kilometry. To jsem zvědav, jestli by mě ten chlapík viděl, kdybych tam přiletěl. Musel by se vrátit na křídle,

to je jediná možnost, ale pořád je to lepší nabídka, než by mu mohla udělat popravčí četa. Rozhodně to zkusím, není to víc než deset či dvanáct kilometrů za frontou.“

V pěti minutách byl už Biggles ve vzduchu a mířil k lesu, a za deset minut poté, ač těžce ostřelován dělostřelectvem, už kroužil nad lesem ve výšce 1500 metrů.

„Určitě ho ještě nedopadli,“ uvažoval Biggles, protože se dole náhle objevila různá znamení, podle nichž poznal, že tam dole někoho hledají.

Několik skupin vojáků přelézalo přes příkopy na západní straně lesa, a Biggles uviděl také honící psy, běžící podél křoví, které se táhlo napříč k západnímu konci lesa. Hlídky stály v určité vzdálenosti na severní i na jižní straně lesa.

„Je jen jediná věc, kterou můžu udělat, jestliže všechno ostatní selže.

Nejdřív tu nakladu svá vajíčka,“ rozhodl se Biggles, když pomyslel na dvě Cooperovy bomby, které ještě visely v závěsech.

Biggles postrčil řídicí páku kupředu a sletěl střemhlav dolů ke křoviskům, kde pobíhali honící psi.

Pak opsal kolem těch keřů kolmou zatáčku ve výšce patnácti metrům, letadlo vyrovnal, ale protože si povšiml, že skupina vojáků je právě pod styčnou hranou nižšího křídla s trupem letadla, zatáhl za uvolňovací lanko bomby, jedna – dvě. Pak vyletěl jako svíce vysoko vzhůru, provedl poloviční překrut a zase sletěl dolů, přičemž oba jeho kulometry dštily zákeřný oheň. Pro mračno kouře Biggles ani neviděl, kolik škody svými bombami natropil. Zahlédl postavu v přílbě, která zdvihla mušku, aby na něj vystřelila, ale upadla, pak vstala a zase upadla a nakonec zalezla do podrostu. Jeden z honících psů se vlekl pryč od houštiny. Biggles vytáhl velblouda vzhůru, otočil se a zase sletěl dolů, přičemž si střelbou klestil cestu rovnou do centra kouře, kde se už začalo vyjasňovat. Koutkem oka zahlédl jiné skupiny vojáků, kteří se sbíhali na místo výbuchu, a napadlo ho, že tak aspoň upoutal jejich pozornost, což by mohlo zvědovi umožnit, aby odsud uprchl.

Biggles vyrovnal letadlo, aby se dostal do svého směru. Pohnul směrovým kormidlem doleva tím, že sešlápl nožní řídicí páku tímto

směrem, a pak už uháněl nízko nad lesem k jeho severnímu okraji. Ve výšce deseti metrů nad zemí přehnal se Biggles nad krajem lesa, přičemž přeskakoval stromy i křoví, všechno, co mu stálo v cestě. Bylo tam jen jediné pole, dost velké, aby na něm mohl přistát; když se pak stočil ve strmé vzestupné zatáčce a potom začal klouzat dolů, přiškrtil motor a letěl k zemi, uvažoval, zda si to zvěd uvědomil. Biggles věděl, že podniká zoufalý kousek, špatné přistání nebo jediný dobře mířený výstřel některé z hlídek, až bude na zemi, mohou celou věc zmařit. Ostruha letadlového ocasu se vlekla po hrbolatém povrchu pole. Tu vyrazila z okraje lesa střapatá postava, která se plazila při zemi, a uháněla k němu, co jí nohy stačily.

Biggles kopl do nožní řídicí páky, se zdviženým ocasem letadla popojel zvědovi naproti, a když byl od něho asi na třicet metrů, stočil se dokola, aby se připravil k vzletu. Kulka proletěla krytem jeho motoru a další zasáhla letoun kdesi za Bigglesem.

„Pojď sem, dělej!“ zařval zuřivě Biggles, ač bylo zřejmé, že ten chudák dělá, co může. „Na křídlo – ne tam – na levé křídlo – to je jediná možnost,“ vyrazil ze sebe Biggles.

Vyčerpaný muž neodpověděl, ale vyšvihl se celou plochou těla na levou nosnou plochu těsně k trupu a holýma rukama se chytil náběžné hrany.

„Chytej!“ křikl Biggles a hodil své letecké rukavice na nosnou plochu, na dosah uprchlíkovy ruky.

Kulky nyní pleskaly lehce do země kolem nich, ale náhle ustaly a Biggles se podíval vzhůru, aby zjistil příčinu. Dolů po poli, necelých sto metrů daleko k nim plným tryskem přijížděl oddíl hulánů. Biggles sevřel rty, prudce otevřel plynovou škrticí klapku a rozjel se přes pole směrem k hulánům. Jeho palce vyhledaly bovden Vickersova kulometu, a již dvě jemné čáry létajících střel směřovaly od jejich ústí k útočícím střelcům.

Jedna kulka narazila do vzpěry nedaleko jeho obličeje s takovým praskotem, že to bylo slyšet i přes hlomoz motoru. Biggles sebou trhl. Pak vyletěl kolmo vzhůru jako svíce a stočil se směrem k zákopům.

„Zachránil jsem ho, dostal jsem se s letadlem pryč!“ projela mu hlavou v jásavé radosti. „Jestli mi ten chudák nezmrzne na rampouch

a jestli nesletí dolů, za deset minut jsem s ním doma!“ Když se ukazatel jeho výškoměru dotkl čísllice 1 200 metrů, Biggles škrticí klapku zase přivřel, vyklonil se z kabiny a zařval, co mu hrdlo stačilo: „Deset minut vydrž!“ Rychlé přikývnutí Bigglesovi řeklo, že mu zvěd rozuměl.

Biggles postrčil řídicí páku dopředu a letěl střemhlav k zákopům. Mohl pocítit u svého stroje čelní odpor vzduchu, který zvětšovalo uprchlíkovo tělo, protože však zase do jisté míry vyrovnával krouticí moment vrtule, výkonu jeho letadla to nijak nevadilo. Biggles se podíval za sebe.

Skupina maličkých černých skvrnek vyvstala v září zapadajícího slunce. Byly to fokkery! „Můžete si mě chytat, jsem už doma,“ poškleboval se Biggles a postrčil řídicí páku ještě dále dopředu. Sletěl nyní na výšku 600 metrů a jeho rychloměr ukazoval 250 kilometrů za hodinu. „Už jen tři kilometry,“ pomyslel si s uspokojením. Húúm! Húúm! Húúm! Před ním na obloze vyrostly tři mráčky černého dýmu a Biggles vletěl do zatáčky.

Húúm! Beng! Così vrazilo do motoru letadla s takovou silou, že se velbloud až zakymácel. Motor se divoce rozběhl a pak se náhle zastavil. Na zlomek vteřiny byl Biggles jako omráčen. Mechanicky postrčil řídicí páku dopředu a podíval se dolů.

„Panebože, já mám smůlu! Já to nedokážu!“ zaúpěl zoufale. „Budu krátký o tři sta metrů!“ Biggles začal zvolna klouzat směrem k frontě spojenců, již měl už v dohledu.

Ve výši 150 metrů, kdy už téměř ztrácel rychlost, otočil muž na křídle hlavu k Bigglesovi a výraz jeho obličeje byl takový, že ho pak ještě v představách dlouho strašil. Ledová ruka mu sevřela srdce: „Kristepane, vždyť já vezu známého vyzvědače! Němci nás zastřelí oba dva!“

Nyní už byla země velice blízko a Biggles mohl rozeznat, že narazí právě na německé zákopy. „Měl bych doufat, že nás ten náraz oba zabije,“ řekl si vztekle, když se zadíval na tu spoustu děr od granátů, které byly rovnou pod ním. Ve výšce dvou metrů letadlo vyrovnal, aby přistálo propadnutím. Letoun se začal zprvu pomalu a pak s rostoucí rychlostí propadat. Ozval se tříštivý praskot a velbloud

se s Bigglesem převrátil. Cosi ho praštilo po hlavě a pak se všechno zatemnilo.

„Tady máš, lokni si, ty drvoštěpe – je to rum,“ říkal Bigglesovi jakýsi hlas, který mu připadal velmi vzdálený.

Biggles otevřel oči a podíval se vzhůru do ustaraných tváří jakéhosi anglického důstojníka a svého nedávného spolucestujícího.

„Kdo jste?“ zeptal se ho přitlumeným hlasem a ze všech sil se snažil posadit a chopit se nabízeného nápoje.

„Jsem major MacKay od královských skotských střelců, jádra pěchoty, správných frontových vojáků a chlouby britské armády,“ řekl mu s úsměvem jeho protějšek.

„Krucinál, co tu děláte – kde jsou Hunové?“

„Zahnali jsme je dnes odpoledne.“ řekl major, „měl jsi štěstí!“

„Zatracené štěstí.“ souhlasil Biggles důrazně.

KAPITOLA OSMÁ

SPADY A KULOMETRY SPANDAU

Biggles, který byl od posledních událostí povýšen na kapitána, vzhlédl od své práce, již si sám přidělil, totiž od plnění kulometných pásů střelivem, když mu do uší zalehl vzdálený hukot letadlového motoru. Byl to letoun S.E.5, který letěl nízko nad zemí a směřoval na letiště. Velitel roje se na něj upřené zadíval a vráska mezi obočím se mu začala prohlubovat. Vyskočil tak energicky, až se patrony z bedničky rozkutálely do všech směrů.

„Přichystej se na havárii!“ křikl Biggles na řidiče polní ambulance. „Všichni si vezte hasicí přístroje!“ zavolal pak na mechaniky, „ten chlapík je raněn a zřítí se na letiště.“

Bigglesovi se zatajil dech, když letoun S.E.5 provedl moc ošklivou plochou zatačku, ale když pak letadlo vyrovnilo a nemotorné přistálo, oddechl si. Pilot, který k nim přiletěl na návštěvu, zaroloval ke startovací dráze před hangáry, odsunul si brýle na čelo a ukázal bledou, ale usmívající se tvář kapitána Wilkinsona od 287. letky.

„Jsi raněn, Wilksi?“ vykřikl Biggles úzkostlivě.

„Nesmysl!“ Biggles se v pocitu úlevy zazubil a zkoumavě přelétl pohledem letadlo. Potah křídel byl na mnoha místech roztrhán. Vzpěra mezi oběma křídly byla roztržena a ocasní plochy samá díra, jako řešeto.

„Vy snad máte na letišti potkany či co?“ zažertoval Biggles a ukazoval na díry v letadlovém potahu. „Potřeboval bys tam pár koček!“

„Potkani, co mi tohle udělali, mají červený nos, a já potřebuju mnohem víc než pár koček, abych je pochytil,“ řekl Wilkinson s důrazem a strnule vylézal ze své budky.

„Říkáš, že mají červený nos?“ řekl Biggles a úsměv mu zmizel s tváře, „myslíš...“

„Že se ta Richthofenova tlupa přestěhovala sem dolů, to myslím,“ odpověděl Wilkinson klidně. „Ztratil jsem piloty Browna a

Chadwicka, ačkoli doufám, že se Brownovi přece jen podařilo dostat se dolů právě za naše zákopy. V té hromádce, na kterou jsme narazili, bylo nejmín dvacet Hunů!“

„V čem letěli?“

„V albatrosech. Napočítal jsem na zemi mezi osadou Le Chateau a zdejšími letištěm šestnáct vraků, a to jak našich, tak jejich. Tady leží mezi zákopy norem k zemi R.E.8. U předních zákopů Hunů je taky albatros a velbloud, pěkně na hromádce. Co si teď počneme?“

„Modli se, aby bylo mizerné počasí a modli se co nejvroucněji,“ odsekl Biggles vztekle. „Viděl jsi někde cestou nějakého velblouda?“

Wilkinson přikývl. „Viděl jsem tři nebo čtyři nedaleko lesa Mossyface.“

„To vzal nejspíš Mac s sebou Battyho a ještě jednoho nováčka.“

„Tak to si už asi povšimli, že teď zase začala válka,“ podotkl Wilkinson. „Co myslíš, měl bys chuť dát se těmi fokkery sežrat? Nebo co bys řekl tomu, že bychom si zajeli dolů do Clarmens něčeho se napít a trochu si o tom popovídat?“

„To by šlo.“ souhlasil Biggles, „odbyl jsem si dneska už dvě hlídky a mám toho tak akorát dost. Pojd', já řeknu veliteli letky, jestli si můžeme vzít jeho vozidlo.“

Za půlhodinu poté se oba piloti zastavili před radnicí ve městě Clarmens. Na dvoře stál velkolepý cestovní automobil, z něhož právě vystoupil jakýsi americký štábní důstojník. Biggles na ten vůz obdivně hleděl a přistoupil blíž.

„Chtěl byste to koupit?“ ptal se ho jakýsi hlas u jeho boku. Biggles se otočil a uviděl kapitána amerického vojenského letectva.

„Myslím to vážně, nechtěl byste to koupit?“ ptal se znovu klidně Američan.

Když se Biggles otočil a šel se posadit ke stolu k Wilkinsonovi, sedl si ten Američan nedaleko nich. „Poslechněte, chlapci, vy jste právě přijeli na frontu, ne?“ zeptal se. „A když už jste tady, chtěl bych vám dát jednu radu.“

Biggles se na mluvícího muže chladně podíval. „Vy se právě chystáte vylétnout na frontu?“ zeptal se ho.

„Zajisté,“ odpověděl Američan. „Jsem velitelem stíhací 299. letky. Dnes jsme se sem přestěhovali a zítra poletíme na frontu!“

„Tak to vám musím dát jednu radu já,“ řekl Biggles pomalu. „Nelítejte přes zákopy pod pět tisíc metrů nad zemí!“

Američan zrudl. „Já jsem vás o žádnou radu nežádal,“ odsekl, „my se už o sebe dovedeme postarat.“

Biggles dopil a opustil místnost. „Ten zelenáč se trochu vytahuje,“ prohodil Američan směrem k Wilkinsonovi. „Až na něj zašteká pár kulometů, tak ztratí glanc a přejde ho, aby někomu dával rady. Kdopak to je?“

„Jmenuje se Bigglesworth,“ odpověděl Wilkinson zdvořile.

„Úředně sestřelil jen dvanáct Hunů a pět balónů, ale co já vím, dostal jich určitě o něco víc!“

„Tenhle spratek? Poslechni, kamaráde, nehoupej mě. Podle toho abych věřil, že tys jich sestřelil taky nejmní dvanáct,“ rýpal Američan.

„Mám-li být přesný, tedy osmnáct,“ řekl Wilkinson a sklepl popel s cigarety.

Američan se odmlčel se sklenkou na poloviční cestě ke rtům, postavil ji zpátky na stůl a nedůvěřivě se zeptal: „Poslechni, myslíš to vážně?“ Wilkinson jen pokrčil rameny a nedopověděl.

„Co tím myslel, když říkal, že nelétáme přes zákopy pod pět tisíc metrů nad zemí?“ zeptal se Američan zvědavě.

„Řekl bych, že se chystal říct, že se ten Richthofenův cirkus právě přestěhoval tamhle naproti.“ vysvětloval Wilkinson Američanovi.

„Já jsem o tom už slyšel,“ poznamenal Američan. „Kdopak to je?“

Wilkinson se na něj překvapeně podíval. „Inu, je to taková náramná sešlost znamenitých pilotů a každý z nich má na triku celou řadu vítězství. Dělají skupinové nálety a jejich vůdcem je Manfred Richthofen, jeho skóre činí asi sedmdesát letadel. Ten má u sebe svého bratra Lothara, který má asi třicet vítězství.“

Pak je tam jakýsi Gussmann, Wolf a Weiss, všichni na slovo vzatí fachmani, jak se člověku dostat na kůži. Pak je tam Karjus, ten má jen jednu ruku, ale střílí líp než leckterý chlapík s oběma rukama. Potom je tam Hlwenhart, Reinhardt, Udet a... ale co na tom záleží? Člověk, který ještě nebyl za frontou a s touhle tlupou se nesetkal, má asi tolik naděje na únik jako králík, kterého honí divoká zvěř!“ skončil Wilkinson svůj výklad.

„Vy se snažíte, abyste mi nahnal strach, vidíte?“

„Kdepak. Jen vám vysvětluju, proč vám Biggles radil, abyste nelítali pod 5 000 metrů přes frontu. Pak snad budete mít možnost klouzavým letem uniknout domů, kdybyste se s nimi setkali. To je všechno.“

Tak nazdar, snad se někdy uvidíme.“

„To je nádiva,“ zuřil Biggles, když ujížděli zpátky na letiště. „Někteří z těch Američanů jsou fakt vynikající chlapíci. Několik jich bylo tady na frontě řadu měsíců u našich letek a pak u francouzské eskadry Lafayetteovy a u Čápů. Teď je však odtud lampasáci vytáhli a zařadili je do svých vlastních stíhacích jednotek.“

Zařazují je do svých služeb proto, že znají svoje řemeslo. Ano, oni to svoje řemeslo sakra znají! Jenže pak lítají pod nějakým troubou, který nalítal tak deset hodin někde v Texasu a dostal tu velení jen proto, že jeho sestra třeba hraje u filmu. A tihle machři pak takového troubu musejí poslouchat a létat tam, kam on jim řekne. Krucinál! Už toho mám dost! Právě před chvílí jsi takového moulu slyšel. Bude se tam třepotat nad frontou ve výšce patnácti set metrů jenom proto, aby nám ukázal, že o tom ví víc než my. No, zítra večer touhle dobou bude někde ve Flandrech rýt nosem do vlčích máků, jestli se nestane zázrak. Ani jeden z jeho letců se nevrátí, dej na mě!“ skončil Biggles svou rozhořčenou řeč.

„Nemůžeme jim dovolit, aby to podnikli,“ podotkl Wilkinson.

„A co můžeme dělat?“

„Právě jsem o tom uvažoval.“

„Už to mám,“ zajásal Biggles. „Ať jsou pro nás vnadidlem, které přivábí Huny dolů. S tvými letadly S.E. a s našimi velbloudy dohromady uhodíme na místo, kde se ten cirkus zdržuje. Kolik letounů můžeš vzít nahoru?“

„Osm nebo devět.“

„Dobrá. Zeptáš se velitele své letky a pak mi dnes večer dáš zprávu. Já požádám majora Mullena o všechny velbloudy, které můžeme vzít do vzduchu. To trochu vyrovná naše síly.“

Budeme dost silní, abychom zaměstnali všechna letadla, která by na nás Hunové mohli poslat. Uvidíme se nad lesem Mossyface v šest hodin. Co tomu říkáš?“

„Líbí se mi to. Myslím, že budeme mít pěkný den,“ zívá Wilkinson.

Tato přehlídka však měla být poněkud větší, než Biggles původně zamýšlel. Major Mullen rozhodl, že povede celou letku sám, ani ne tak proto, že by mohla být americká letka zmasakrována, jako spíš proto, že si uvědomil nutnost shromáždit co nejvíce letadel a čelit tak nové německé hrozbě. Tak se stalo, že druhého dne ráno vedl Biggles svůj roj za velitelem letky Mullenem. Po jeho pravici byl roj A, který vedl Mahoney, po levici pak roj B, jemuž letěl v čele MacLaren. Každý roj měl tři letadla, takže jich i s letadlem majora Mullena bylo celkem deset. Mullenovo letadlo mělo červený kryt motoru. Major Sharp, který velel letce letounů S.E.5, následoval Mullenova příkladu, a tak se Biggles občas podíval nahoru a dozadu tam, kde řada devíti maličkých skvrnek ve výšce dvou tisíc metrů nad nimi naznačovala, kde hlídkují a čekají letadla S.E.5. Plán celého podniku byl projednán ve společné dohodě a Biggles nyní netrpělivě čekal, až půjdou do toho. Kdepak jsou Američani?

Tuto otázku si Biggles položil už podesáté. Dali na sebe dlouho čekat. A kdepak je ten německý cirkus? Dříve či později přece musí dojít ke srážce a Biggles se při pomýšlení na nadcházející souboj jednotlivých letadel zachvěl.

Byl nádherný den, jasnou letní oblohu nekazil ani jediný mráček. Biggles upíral zrak směrem dolů, protože věděl, že letadla S.E.5 zabrání tomu, aby je někdo obletoval shora. Náhle jeho oči zaujala řada drobných pohyblivých předmětů a Biggles se na ně v údivu zadíval. Pak zaklel. Hluboko pod nimi letěla přes zákopy řada spadů.

„Ti blázni, ti nenapravitelní šílenci,“ říkal si Biggles, „vždyť oni nemůžou být ani o píd' výš než dvanáct set metrů nad zemí. Určitě si myslí, že jim patří obloha, a dokonce si nás vůbec ještě nevšimli. Hergot, ti tedy brzy procitnou, jako že se jmenuju Biggles.“

Letka spadů zamířila rovnou k nepřátelské obloze a Biggles je s veselou zvědavostí sledoval, protože v té chvíli nevěděl, jestli má spíš obdivovat jejich nervy nebo proklínat jejich pošetilost.

„Určitě si myslí, že to je snadné,“ dodal Biggles zlostně, zatímco jeho vůdce, který měl oči jako výr, poněkud změnil směr, aby Američany sledoval.

Kdepak máme Huny? Biggles přidržel dlaň, aby si zastřel oči proti slunci, a mezerami mezi prsty pošilhával kupředu. Nic nemohl vidět, protože slunce ho oslňovalo natolik, že by neuviděl ani sto letadel.

„Že jsou tady, vsadím se o svoje boty,“ zabručel si pro sebe. „Nechají ty Američany letět tak daleko, až se dostanou do pěkné kaše. Ti se asi chechtají!“

Náhle Biggles ve svém sedadle zkoprnl. Major rozhoupal křídla svého letounu, což bylo znamení. Biggles sledoval očima své natažené prsty a zatajil dech. Šest leskle natřených letadel letělo téměř kolmo střemhlav za americkými spady. Byly to albatrosy. Biggles zdvihl ruku vysoko nad hlavu a pak podle plánu postrčil řídicí páku dopředu. S Batsonem a Healyem s každé strany uháněl dolů v úhlopříčně, aby tak nepřátelským letadlům zastoupil cestu. Biggles věděl, že většina z toho hunského cirkusu je ještě někde nahoře, kde číhá na správný okamžik, aby sletěla dolů. Jak dlouho tam budou ještě čekat, aby tak přilákali zbytek velbloudů a letadel S.E.5 do té šarvátky?

Dlouho už ne, říkal si Biggles, a pak bude mít plné ruce práce, protože nemohl spoléhat na to, že by mu přišli na pomoc nezkušení piloti amerických spadů.

Letka spadů změnila směr a Biggles se ušklíbl, když si uvědomil, že ani teď Američané nic netuší o bouři, která se nad nimi chystá. Z albatrosů vystřelili a spady se prudce otočily jako hejno střevlí, když se náhle objeví štika. V okamžiku byl jejich šik ten tam, protože se rozprchly do všech směrů oblohy. Biggles se kousl do rtu a zatajil dech, když z jednoho spadu vyšlehly plameny a letoun spadl k zemi jako kámen. Ale to už byl Biggles mezi Němci. Na mušce jeho kulometu se objevilo letadlo s červeným trupem.

Biggles zuřivě stiskl spoušť a zaklel na jednoho spada, který se mu málem připletl do cesty.

Rovně zepředu se na něj přihnul zelený albatros, a když jej Biggles napadl, byl tu hned další, který měl modře a bíle kostkovaný trup a vypálil děšť střel do jeho horního křídla. Zelené letadlo se zatočilo

dokola, ale Biggles strhl svého velblouda také dokola, rovnou za ním.

Kostkovaný albatros se však za ním pustil, takže Biggles, aby unikl krupobití olova, musel vyrazit v prudké svíče.

„Krucinál!“ zaklel Biggles, když se ochranné sklo v jeho řidičské kabině na kousky roztříštilo. „Teď jde do tuhého!“

Kristepane, to je mela!“

Dva letouny, spad a albatros, které se do sebe zaklesly, řítily se k zemi v ploché vývrtce. Také jakýsi velbloud letěl v ošklivé vývrtce dolů a zavířil kolem Bigglese, a pak se zase mihl kolem nosu jeho letadla albatros v plamenech. Omámený pilot z něho vypadl do prostoru právě v okamžiku, když letadlo míjelo Bigglese.

Biggles se rychle podíval nahoru. Hejno albatrosů letělo shůry do boje jako hejno supů. Biggles jen letmo mrkl na ostatní letadla, která byla vysoko nad ním, a pak se zase vrátil k práci, kterou měl po ruce. Kde jsou ty spady? Ach, tamhle je jeden, v patách jakémusi albatrosu. Biggles se na něj vrhl, ale pilot spadu na něj zamával, aby toho nechal. Biggles se jen usmál.

„Jen se číň, mladíku!“ volal Biggles zvesela, ale když se za chvíli na americkou stíhačku vrhlo rozdováděné letadlo a vychrlilo na ni vražedný proud olova, jeho úsměv vystřídal vztek. Biggles vystřelil dolů na ocas Hunova letadla. Pilot spadu si uvědomil nebezpečí a stočil se na bok, aby unikl, ale nešlo to, vypadalo to, jako by měl toho albatrose u ocasu přivázaného na provaze. Biggles dostal to rozdováděné letadlo na mušku svého kulometu, a tak je prostřílel od jednoho konce až ke druhému, po celé délce. Nebylo možné, aby se na tu blízkost nestrefil, a tak se nepřátelský pilot ve svém sedadle sesul dopředu a letoun se ve vzduchu rozletěl na kusy.

Spad se náhle postavil na ocas a vychrlil dva bílé provazce střel přes nos Bigglesova letadla na cosi, co Biggles vidět nemohl. Tu mu těsně kolem přeletěl hlavou dolů jakýsi Hun, tak těsně, že Biggles instinktivně couvl.

„Kristepane!“ hrklo v něm, „tak teď ten Američan zachránil život mně. Teď jsme si kvít!“

Energicky sevřel rty, právě na něj letěl hrozen šesti albatrosů. Biggles vypálil jen jednu ránu a polila ho hrůza, kulomet se mu vzpříčil.

Koule svištěly přes jeho letadlo, ale vtom se objevil mrak letadel S.E.5, přesně mezi ním a těmi Huny a Biggles si konečně oddechl.

„Tohle je psí zápas,“ řekl si a rozhlédl se kolem, aby zjistil, co se kde stalo. Většina nepřátelských letadel byla na úplném ústupu, pronásledována letadly S.E.5. Dva velbloudi a dva albatrosové ještě kroužili dost daleko od něho a čtyři další velbloudi se seřadili nad ním. Biggles zahlédl, jak k nim letí vzdálený spad. Sedm nebo osm rozbitých letadel leželo na zemi, přičemž ze dvou se mohutně čoudilo.

Biggles však sotva mohl rozeznat, zda jsou to spady, či velbloudi. Biggles si odsunul brýle na čelo a pokynul pilotovi blížícího se spadu, v němž nyní poznal svého známého ze včerejška.

Američan na něj vesele zamával a všichni se zařadili za velbloudy, které vedlo majorovo letadlo s červeně natřeným motorovým krytem a zamířilo právě k zákopům...

Biggles přistál současně se spadem, který se držel stále vedle něho, setřel si s obličeje spálený ricinový olej, vylezl z letadla a šel pilotovi vstříc. Američan napřáhl ruku.

„Zaskočil jsem si sem jenom proto, abych vám potřásl pravicí,“ řekl Bigglesovi. „Teď však musím spěchat zpátky na letiště, abych zjistil, kolik mužů z mé výpravy se vrátilo domů. Rád bych vás poznal líp; asi byste mi mohl dát nějakou užitečnou radu.“

„Potom, co jste dnes viděl, vám toho moc vykládat nemůžu,“ rozesmál se Biggles a obrátil se k letadlu S.E.5, aby zamával pilotovi, který se stočil nízko nad nimi a pak pokračoval ve své cestě.

„Kdopak to je?“ zajímal se Američan.

„To je Wilks, ten paličatý čahoun, kterého jste viděl včera se mnou,“ vysvětlil Biggles. „Je to dobrý stopař. Přijde dnes určitě do radničního sklípku. Já tam taky budu. Chtělo by se vám tam přijít, dát si tam řízek a vrazit do sebe sklenku?“

„Určitě,“ nadšeně souhlasil pilot amerického spadu.

KAPITOLA DEVÁTÁ

BUBNOVÁ PALBA

*Když mě dnes sluha vytáhl z postele,
hlava mě bolela po noci veselé,
a proto jsem si řek,
řek jsem si nesměle,
já nemám štěstí dneska zrána.*

*V hangáru chtěl jsem kulomet vyzkoušet,
motor jsem začal zkusmo roztáčet,
ten však měl otáček ne víc než tisíc pět,
já nemám štěstí dneska zrá-á-na.*

Tato slova staré písničky královského britského letectva halasila ze čtyřiceti mladých hrdel na nápěv písničky „John Peel“ a úplně přehlušila doprovod nakráplého piana v důstojnické jídelně, třebaže se pianista všemožné snažil, aby jeho nástroj byl slyšet.

Biggles si odhrnul vlasy s čela.

„Krucí, tady je horko! Musím se jít ven nalokat trochu vzduchu,“ řekl Wilkinsonovi od 287. letky, který tam přišel na obvyklou pitku.

Oba důstojníci vstali a loudali se ke dveřím. Bylo ještě denní světlo, ale hustá vrstva bouřkových mračen visela nízko, že se téměř nedalo dýchat.

*Když provázeli jsme letku dvacet pět,
všechny nás děsně mrzel svět;
a jen tak z bujnosti jsme sestřelili spada
a taky hamiltona číslo pět-
ne, neměli jsme štěstí tenkrát zrá-á-na.*

„Ticho!“ odskočil Biggles zpět do středu místnosti a zdvihl ruce, aby si vynutil ticho pro svůj proslov. Při pohledu na výraz jeho tváře náhle všichni zmlkli. V nejbližším okamžiku, když se vzduchem rozlehl tichý chvějivý bzukot, čtyřicet důstojníků strnulo v napjaté

pozornosti. Bylo to neomylné vrčení letadlového motoru značky Mercedes z německých letounů, jemuž Francouzi a Angličané říkali pour-vous pour vous, protože tato slova nejlépe vystihovala jejich hukot. Nyní se ozýval docela blízko, nepříliš daleko od letiště.

„To je Hun!“

Ticho přerušil divoký výkřik a třeskot padajících židlí, to když Biggles vyrazil otevřenými dveřmi a uháněl jako šílenec k hangárům, přičemž cestou vykřikoval různé rozkazy. Letečtí mechanici takové vyznání nepotřebovali. Velbloud byl už připraven na startovací dráze před hangáry a jiná letadla tam právě horečně vytlačovali. Bez čapky a bez brýlí, s blůzou u krku ještě nedopnutou vskočil Biggles spěšně do řidičské kabiny prvního velblouda a v minutě uháněl v mraku prachu dolů po větru přes sluncem vyprahlé letiště, třebaže za ním Wilkinson volal:

„Počkej na mě!“

Ted' už byl Biggles ve vzduchu a šplhal nazpět nad střechy hangárů, ještě než bylo druhé letadlo připraveno k odletu. Mraky byly nízko a ve výšce 300 metrů vířila ve vzdušném proudu jeho vrtule šedivá mlha. Biggles už nemohl zaslechnout nepřátelské letadlo, protože hluk jeho oběžného motoru značky Bentley každý jiný zvuk přehlušil. Biggles postrčil řídicí páku na chvíli dopředu, aby tak získal rychlost, a potom ji zase přitáhl zpátky a vymrštil se vzhůru jako svíce.

Když vyrazil do slunečního svitu nahoře, strhl letadlo doslova na bok v bleskurychlém obratu doprava, aby se tak vyhnul srážce s výzvědným letadlem značky Pfalz, pomalovaným pronikavě šarlatovou barvou s bílými pruhy za pilotovým sedadlem.

„Kristepane!“ zděsil se Biggles. „Málem bych byl do něho vrazil!“

Biggles se ve vteřině stočil na bok a zahřál si zatím své kulometry. Také pfalz se otočil a kroužil nyní nejistě v zoufalém úsilí, aby se vyhnulo blýskavým tenkým čarám kulometných střel, které právě vyrazily z ústí Bigglesových kulometů a směřovaly k ocasu Němcova letadla. Německý pilot se vůbec nesnažil střelbu opětovat, nýbrž se soustředil na to, aby se vyhnul krupobití olova, a levou paží mával nad hlavou.

Biggles přestal střílet a podezíravě si Němce změřil, v dohledu však nezjistil žádné další nepřátelské letadlo.

„Tak jen pojď, ať si to odbudeme,“ zavrčel Biggles, když palcem znovu stlačil spoušť kulometu, ale Němec sklonil nos svého letounu dolů a ponořil se do mraku. Biggles mu však byl těsně v patách.

Oba dva se objevili dole pod mračnou výspou v téže vzájemné poloze, a tu Bigglesovi došlo, že Němec zamýšlí přistát na jejich letišti. Náhlá střelba z Lewisova kulometu stojícího před jídelnou způsobila, že pilot změnil svůj úmysl. Místo toho se přehoupl přes křoví u letiště a přistál na nejbližším poli.

Biggles přistál těsně vedle něho a utíkal k pilotovi německého letadla, který se právě zoufale snažil vytáhnout z vnitřní kapsy krabičku zápalek, aby letadlo předal plamenům. Biggles ho popadl za límec a mrštil jím pryč od letadla.

„Mluvíš anglicky?“ utrl se na Němce.

„Ano.“

„Co je s tebou? Copak nemáš kulomet?“ dobíral si ho britský pilot, když viděl, jak Němcova tvář bledne.

„Nein – nemá kulomet,“ odpověděl Němec spěšně.

„Cože?“ Němec pokrčil rameny a ukázal na letadlo. Rychlým pohledem se Biggles přesvědčil, že tomu tak skutečně je.

„Kristepane!“ nemohl stále pochopit Biggles. „Začínáte mít snad nedostatek zbraní či co?

Neměli bychom vám něco půjčit?“

„Já ztratit cestu,“ řekl rezignované německý pilot. „Měl jsem dopravit nové letadlo Pfalz do města Lille, ale ty mraky – já nic nemůžu vidět. A benzín je skoro u konce. Vy přijít a já jít dolů, so.“

„Měl jsi ohromnou kliku,“ řekl mu ještě Biggles, když se k nim poklusem blížil zástup důstojníků a leteckých mechaniků. „No dobrá, pojď se napít – zapadl jsi do večerní společnosti!“

„No to už se vůbec nedivím spoustě tvých vítězství, když střílíš i na dopravní piloty,“ zubil se Wilkinson, který právě přistál.

„Milý, Wilksi, běž a strč hlavu někam do karteru, kde je hodně oleje,“ odsekl nakvašené Biggles. „Copak jsem mohl vědět, že ten Němec nemá kulomet?“

Biggles svižně seskočil s vozu velitelství letky a překvapeně hleděl na opuštěné letiště. Bylo to ráno po jeho setkání s neozbrojeným letadlem značky Pfalz. Už několik dní trápil Bigglese zub, a tak se na radu vojenského lékaře vypravil do města Clarmes, aby si dal tu mizernou stoličku vytáhnout. Zpátky nijak nespěchal, protože mu vojenský lékař toho dne zakázal létat, a když se nyní vrátil, zjistil, že všechna letadla kromě jeho jsou ve vzduchu.

„Kampak se všichni poděli, letoune?“ zeptal se leteckého rotmistra.

„Nevím, pane kapitáne. Asi před hodinou přiběhl velitel letky s velkým kvapem a pak všechna letadla odletěla společně,“ odpověděl poddůstojník.

„To musí potkat zrovna mě,“ zabručel Biggles, „zrovna se něco semele, když na pár hodin odjedu. No, co se dá dělat.“

Biggles šel na velitelství letky, kde našel kancelářského důstojníka Tylera, známého pod jménem Wat, který se hrabal v nějakých papírech.

„Copak se stalo, Wate?“ vyzvídal Biggles.

„Doprovod.“

„Doprovod – a koho?“

„Vzpomínáš na toho Huna, co jsi ho včera dostal?“

Biggles přikývl.

„Ale, ten Němec si zřejmě pustil hubu na špacír, když přišel velitel peruti a odvedl ho s sebou. Vyžvanil celou řůru novinek lidem od zpravodajského oddělení. Řekl jim totiž, že v Lagnicourtu se tvoří tři nové letky, že tam byla poslána spousta nových letadel. Když prý tam přede dvěma dny byl, viděl, že tam montovali přes třicet letounů.“

„To je fajn, že se ten Germán takhle rozpovídal,“ přerušil ho Biggles. „Vždyť na mě vůbec nedělal dojem, že by byl opilý. A taky vlastně nic nepil.“

„Jo, jenže velitel peruti říkal, že byl pod obraz a že se vytahoval, že se ty tři nové německé cirkusy na nás chystají. Prý nás srovnají se zemí, a tak se naši rozhodli, že jim udělají čáru přes rozpočet hned na začátku. Vyslali do vzduchu všechna letadla, která mohli sehnat, s plným nákladem bomb, aby tu celou sebranku vyhodili do povětří.“

Odletěly všechny čtyřky, všechny devítky a stíhačky Bristol, a dokonce i letouny R.E.8 mohly nechat dělostřeleckého pozorování. Dva-osm-sedm a dva-devět-devět, a naši lidi je doprovázejí.“

„Dobře, tak ať si užijou,“ prohodil vesele Biggles. „Takový doprovod není zrovna povyražení. Díky, Wate.“

Biggles se loudal po letišti a mírně si třel svou rozbolavělou čelist. Když zahlédl německé letadlo, které stálo na startovací dráze před hangáry, zamířil zvolna k němu. Se zájmem si je prohlédl, protože kompletní německé letadlo připravené k odletu bylo tehdy na anglickém letišti vzácným zjevem. Biggles sáhl do tašky s mapami, ale mapy tam už nebyly. Jeho prsty nahmataly kus smotaného papíru na dně podšívky a sevřely jej. Byl pomačkán, jako by byl stočen jen nedbale, aby sloužil jako záložka do letecké mapy. Když si jej však Biggles prohlédl pozorněji, všiml si, že je na něm cosi napsáno strojem. Protože to však bylo německy a jeho se to netýkalo, chystal se papírek odhodit, když k němu právě přišel letecký rotmistr.

„Mluvíš německy, letoune?“ volal na něj Biggles.

„Já ne, pane kapitáne, ale Thompson dovede německy, býval kdysi u celního úřadu nebo tam někde,“ odpověděl poddůstojník.

„Mohl by sem na chvilku přijít a tohle přečíst?“ požádal ho Biggles.

„Můžeš mi říct, co to znamená?“ ptal se Biggles za chvilku leteckého mechanika, který k němu přišel a zasalutoval. Mechanik vzal papír do ruky a na chvilku se na něj mlčky zadíval. „Je to výtah z jakéhosi rozkazu, pane kapitáne.“ řekl konečně. „Začátek je pryč, ale tohle zde říká asi toto. Za tím účelem – tady zase kousek chybí každý Flieger – totiž letec, který padne nepříteli do rukou, bude tedy tvrdit, že v Jagni – tohle slovo nemůžu přečíst, pane – jsou shromážděny tři stíhací letky Jagdstaffel. Bude-li si tak počínat, prokáže nám službu tím, že bude napomáhat – tohle nemůžu přečíst, pane. Končí to. Platí až do 21. července do dvanácti hodin v noci. Tento rozkaz nesmí být za žádných okolností brán do letadel. – To je všechno, pane kapitáne!“

„Přečti to ještě jednou,“ řekl Biggles důrazně.

Když mechanik dočetl, odešel Biggles na velitelství letky a byl velice zamyšlen. Zatelefonoval na velitelství peruti a žádal o spojení s plukovníkem Raymondem.

„To jste vy, pane plukovníku? Zde je Bigglesworth,“ řekl kapitán, když se mu ozval jadrný plukovníkův hlas. „Něco o tom velkém náletu, pane plukovníku. Snad se nebudete zlobit, když se vás zeptám, jestli to víte tak určitě, že ta německá letadla jsou v Lagnicourtu?“

„Ano, ráno za svítání jsme provedli výzvědný let a pozorovatel poslal zprávu, že na prostranství před hangáry je nakolik letadel, která vykazují různý stav montáže. Proč se na to ptáte?“

„Právě jsem našel kousek papíru v letadle toho Němce, které k nám přiletělo.“

Nemůžu to přecíst, protože je to německy ale přeložili mi to tady a vypadá to tak, jako by ten Hun měl příkazy vykládat nám takové báčorky. Pošlete si pro ten papír?“

„Pošlu pro to hned posla, ale nebudu si tím lámat hlavu. Ti Hunové jsou tady, my jsme je viděli. Sbohem.“

Biggles pomalu zavěsil a otočil se k Watovi, který ten rozhovor vyslechl.

„Že to jednou schytáš, jestli budeš mluvit s velitelem peruti tak jako teď,“ řekl mu důstojník Tyler káravě.

„Byla by to pekelná psina, poslat čtyřicet letadel, aby svrhla dvacet tisíc liber šterlinků v podobě bomb na pár starých náhradních dílů k letadlům,“ uvažoval Biggles, jenže tady jde ještě o něco jiného. Ti Němci chtějí, aby dostali všechna naše letadla s cesty. Proč asi? To bych právě rád věděl. Lagnicourt leží padesát kilometrů odtud na severozápad. Dovedu si představit, že by neškodilo, kdyby někdo odletěl a dohlídl trošku na to, co Hunové vyvádějí na severovýchodě. I můj nevalný rozum mi říká, že to trošku zavání, když dostane Hun rozkaz, co má povídat, bude-li sestřelen nepřitelem.“

„Vojenský lékař říkal, že dneska nemáš lítat,“ odporoval Wat.

„Houby! Copak si vojenský lékař snad myslí, že na lítání potřebuji zuby?“ namítl Biggles jízlivě. „Tak se měj!“

V deseti minutách byl Biggles ve vzduchu a zamířil do blankytu zhruba severovýchodním směrem od letišť. Jeho let provázela neobvykle silná protiletadlová střelba, a Biggles ji kvitoval s povděkem, protože vlastně potvrzovala jeho podezření. „Copak to.“ oslovil Biggles neviditelné dělostřelce, „vy si dnes asi nepřejete, aby vám koukal na prsty nějaký Tommy, co? Vy mě chcete odradit, že jo?“ Dělostřelecká palba nyní opravdu zesílila a Biggles musel letět dvakrát okruhem, aby tak dělostřelcům překazil cíl. Pozorně se rozhlížel po zemi pod sebou, ale neviděl tam nic neobvyklého. Biggles přeletěl nad letounem R.E.8. Ten měl dělat pozorovatele pro dělostřelectvo a lopotil se se svými odvážnými jednotvárnými osmičkami 1 000 metrů pod letadlem Bigglesovým, který na něj přátelsky zamával.

Biggles pak rázem změnil svůj kurs poněkud na západ, a dělostřelecká palba utichla. „Aha, vy mě tamtím směrem nechcete pustit, co? Dobrá, zkusím to tedy jinudy,“ zabručel Biggles. V tu chvíli se však vzduch husté zaplnil černými olejnatými obláčky kouře a Biggles chápavě přikývl. „To abych se kapánek zahřál, není-liž pravda?“ dál rozmlouval s neviditelnými dělostřelci. „Taky by mi mohli říct, co vlastně mají za lubem!“

Přímo pod Bigglosem se rozprostíral les Duvigny, vypadající jako velká temně zelená skvrna na obraze krajiny. Biggles se pátravě rozhlížel vzhůru po nepřátelských letadlech a pak se pozorněji zadíval na ten les, ale nezdálo se, že by se tam dělo něco neobvyklého. „Rád bych věděl, jestli je to tady,“ uvažoval Biggles. „Mohl bych to brzy vypátrat. Je to sice o ústa, ale je to taky jediná možnost!“ Biggles, jako ostatně všichni zkušené piloti, znal trik, jemuž se němečtí piloti naučili na počátku světové války, kdy se obrovská množství ruských vojáků ukrývala v lesích na severní německé frontě. Spočíval v tom, že letělo-li nepřátelské letadlo příliš nízko nad lesem, prozradili se vojáci, i když byli sebelíp ukryti, tím, že začali na letadlo střílet. Ani přísné rozkazy nedokázaly zabránit tomu, aby vojáci na nepřátelské letadlo letící na dostřel pušky nestříleli. Biggles tedy postrčil řídicí páku dopředu a s velkým hřmotem sletěl dolů nad les. Ve výši tří set metrů začal páku

přitahovat k sobě, ne však dříve, než uviděl v zeleni lesa několik set blýskavých ohnivých mušek.

Ony mušky byly samozřejmě záblesky výstřelů z pušek, které byly namířeny na něj. Na jednom místě dokonce vyběhl zástup vojáků z lesa na mýtinu a začal na něj pálit, ale jakýsi důstojník je zase zahnal zpátky. „Ach, takhle to je! Podívejme se!“ říkal si Biggles. „Jen bych rád věděl, kolik tady těch vojáků je.“ Pak se znovu a znovu snášel nízko nad les na různých místech a vždycky ty ohnivé záblesky prozradily, kde jsou vojáci ukryti.

Křídla letadla měl už na mnoha místech děravá, ale nedbal toho.

Aby ho sestřelila rána z pušky, chtělo by to moc šťastný zásah.

„Panebože,“ děsil se Biggles, když se snesl nad les už podesáté a pak se zas na jeho druhém konci vznesl nahoru, „vždyť je ten les plný vojáků! Mezi stromy se určitě skrývá na padesát tisíc mužů, a ti jsou tak blízko frontě. Chystají se na velký útok. Co vlastně chtěl rozkaz říct? 21. červenec? Panebože, to je přece zítra! Němci tedy chtějí zaútočit dnes odpoledne nebo nejpozději dnes v noci. Bylo by lepší odtud vypadnout. Tak proto Němci nechtějí, aby tu v okolí naše letadla slídila!“

Biggles zamířil k zákopům a pohrával si s karburátorem, aby ze svého motoru dostal co nejvyšší otáčky. Mohl vidět, jak pilot letadla R.E.8 pořád ještě vyklepává svůj palebný signál G.G. pro dělostřelce a jak jim naznačuje polohu míst, kam dopadají granáty. Když se tak na něj díval, dostal nápad. Letadlo R.E.8 bylo vybaveno přístrojem pro bezdrátovou telegrafii, který Biggles neměl.

Kdyby tak mohl přimět toho pilota, aby vyslal pásmový signál pro ten les, splnil by svůj úkol.

Pásmový signál byl zvláštní druh signalizace z pozorovacího letadla pro dělostřelectvo, jehož se používalo jen ve zcela výjimečných případech. Když byl takový pásmový signál na bezdrátovém vysílači odtelegrafován, následovalo potom přesné udání polohy cíle. Vojenské mapy jsou rozděleny na větší a menší čtverečky označené písmeny a číslicemi. Tak bylo možno ihned udat i zjistit kterékoli místo na mapě. Když byl vyslán pásmový signál; byly všechny střelné zbraně v dostřelu v pohotovosti. Okamžitě zahájily na udané místo rychlou palbu, což taky mohlo znamenat, že

na takové místo střelely celé stovky děl současně. Výsledek si lze líp představit, než je možno ho popsat. Je samozřejmé, že takový zákrok byl velice nákladný, že mohl jít do miliónů, a proto takový pásmový signál ospravedlňovaly jen zcela výjimečné okolnosti, jako například dlouhé řady vozidel nebo velká vojsková tělesa. Ve Francii kolovala pověst, že jakýsi nezkušený letecký důstojník vyslal v zoufalství pásmový signál na pouhou jednu protiletadlovou baterii, který ho znepokojovala. Byl potom postaven před válečný soud a odeslán domů.

Biggles přiletěl těsně k letadlu R.E.8 a dával mu znamení, aby upoutal pilotovu pozornost. Byl to však opravdu problém, jak by mu to měl říci. Biggles přiletěl blíže, dělal divoké posuňky a bodal prsty směrem k lesu, přičemž klepal prstem na neviditelný Morseův klíč. Pilot i pozorovatel na něj přihloupale zírali, takže Biggles jen zoufale pokrčil rameny. A pak dostal šťastný nápad. On ovšem znal Morseovy telegrafní značky, protože každý pilot musel složit zkoušku z telegrafie, než odešel do Francie. Přiblížil se tedy k boku letadla co nejvíce, zdvihl paži nad hlavu a s určitými nesnáze vyslal řadu teček a čárek. Tu viděl, jak pozorovatel pokyvuje hlavou a jak vytahuje z kapsy zápisník, aby si do něho Bigglesovu zprávu zaznamenal. Biggles tedy začal signalizovat. Tečka, čárka, čárka, tečka – P; tečka, čárka – á; tečka, tečka, tečka – s; čárka, čárka – m; čárka, čárka, čárka – o; tečka, tečka, tečka, čárka – v; čárka, tečka, čárka, čárka – ý. A tak v tomto signalizování pokračoval, až vyslal slova Pásmový signál les, a pak zase zuřivě prstem ukazoval k lesu. Biggles viděl, jak se pozorovatel vyklonil kupředu a jak namáhavě promlouvá pár slov se svým pilotem, který přikývl. Pozorovatel zdvihl oba palce vzhůru a sklonil se nad bzučákem. Biggles se odvrátil, aby sledoval výsledek. A za minutu už viděl, jak vybuchl první granát ve středu lesa. Pak následoval další a další. Za pět minut bylo v lese učiněné peklo ohně, dýmu, létajícího dřeva a řítící oceli, a tisíce postav oblečených do polních šedivých uniforem německých vojáků od pěchoty se vyrojily z lesa na volná prostranství, aby té zničující palbě děl unikly. Biggles viděl důstojníky, kteří se pokoušeli své vojáky seřadit do jakýchsi útvarů, ale nebylo to možné, protože divoce prchali na všechny strany. Vojáci se vrhali do

spojovacích zákopů, jiní zase, kteří se nemohli dobře ukrýt, odhazovali svoji výstroj a prchali do lesa, jen aby se zachránili.

„Hrome, to je podívaná!“ liboval si Biggles. „To je ale škoda, že tady není náš plukovník, aby to viděl!“

Nad Bigglesem se objevilo jakési bitevní letadlo značky Bristol, které si zamířilo k místu toho krveprolití. Pozorovatel se vykláněl stranou z kabiny a pilot měl plné ruce práce, jak bral svou kamerou jeden snímek za druhým.

„Náš plukovník mi bude přece jen nucen uvěřit, až uvidí tyhle snímky,“ pomyslel si Biggles. „řekl bych, že jsem našim chlapcům v zákopech ušetřil trochu trápení,“ říkal si s uspokojením.

Otočil se, aby poblahopřál posádce letounu R.E.8, ale ten už byl daleko.

Bigglesův velbloud se najednou prudce zakymácel, a tu pilot pochopil důvod, proč odtud R.E.8 s takovou rychlostí zmizel. Byl právě v čáře dělostřelecké palby a granáty létaly už docela blízko něho. Biggles se lekl, sklonil nos svého letadla k zemi a uháněl směrem k domovu, letadlu R.E.8 v patách.

Když přistál na letišti, shledal, že se velbloudi z průvodu už vrátili. Jejich piloti se mezi sebou halasně zdravili.

„Měli jste pěkný let, mládenci?“ poptával se Biggles.

„Prosím tě,“ zavrčel Mahoney, „za celou cestu tam i zpátky jsme neviděli ani jediného Huna. Tyhle eskorty mé tedy pěkně štvou. A cos dělal ty?“

„No, já jsem tu měl zase trochu zábavy a povyražení.“

„S kýmpak?“

„S německou armádou,“ řekl Biggles ledabyle.

KAPITOLA DESÁTÁ

VNADIDLO

Biggles přistál na letišti a zajel rychle do hangárů. „Je pan Healy s panem Batsonem už doma?“ ptal se leteckého rotmistra, když vylezl celý ztuhlý z letecké kabiny.

„Rozprchli jsme se mezi mraky nedaleko města Arietu po šarvátce s tlupou albatrosů,“ dodal na vysvětlenou.

„Pane Healy přiletěl asi před pěti minutami, pane kapitáne, právě odešel do jídelny, ale po panu Batsonovi jsem dosud neviděl ani stopu,“ odpověděl poddůstojník. Biggles si zapálil cigaretu a starostlivě pozoroval východní úsek oblohy. Byl rozmrzen tím, že se jeho roj rozprchl, třebaže to po takové letecké šarvátce nebylo nic neobvyklého, letadla se občas vracela domů odděleně. Když však mu k uším dolehl lahodný bzukot oběžného letadlového motoru Bentley, s pocitem úlevy si vydechl a zamířil k důstojnické jídelně, přičemž jen čas od času mrkl po velbloudovi, který se právě rychle blížil k letišti. Náhle se však zastavil a zahleděl se na větrný rukáv.

„Co to ten blázen vyvádí, že se snaží přistát napříč větrem?“ nechápal Biggles a se zájmem se otočil, aby se podíval, jak přistane.

Velbloud vyrovnal trochu vysoko, aby mohl dobře přistát, ale rychle se propadl, jako když ztratil rychlost. Pak letadlo plesklo na zem, a jakmile kola odskočila, znovu narazilo a potom se otočilo v širokém polokruhu a zastavilo se ve vzdálenosti necelých padesáti metrů. Biggles už chtěl na pilota křiknout nějakou kousavou poznámku, ale nevyslovil, zavřel ústa a uháněl k letadlu. Za ním běžel rotmistr s několika leteckými mechaniky.

Biggles doběhl k velbloudovi jako první, skočil na stupátko a vymrštil se nahoru ke kabině. Stačil mu jediný pohled. Posadil se obkročmo na trup letadla a hbitě rozepínal sponky bezpečnostních popruhů, upnutých kolem bezvládného těla na pilotním sedadle.

„Pomalu, rotmistře, opatrně,“ napomenul svého pomocníka, když raněného pilota zdvihali ze sedadla a ukládali ho pozorně do trávy. Bigglesovi se zatajil dech, když viděl svou zakrvácenou ruku, jíž

podpíral záda raněného pilota. „Jak ti to mohli udělat, chlapče?“ hrozil se Biggles, klekl na zem a sklonil se těsně nad popelavou Batsonovou tvář.

„Já..jsem..do-le-těl...s...tím...ko-rá-bem do-mů, Biggles,“ šeptal Batson.

„Jistě, chlapče,“ přikývl Biggles, ze všech sil se přemáhal, aby se nerozbrečel, a nutil se do úsměvu. „Copak to bylo, hošíku, šrapnel?“

Pilot se podíval na velitele svého roje široce rozevřenýma očima. „By-la... to... má...vi-na,“ šeptal tiše. „Sletěl jsem... za jed-ním... ruplerem...měl... ze-le-ný... ocas. Já... myslel... že to... do-ká-žu.“ Batson se unavené usmál. „Alba-trosi... čekali... na-ho-ře. Já... byl... v pasti. Do-sta-li mě... Biggle-si... Vrátím... se tam... na-ho-ru.“ „Ale kdepak, hošíku,“ řekl Biggles pevným hlasem a pokynul Batsonovu mechanikovi, který cosi nesouvislého bručel, aby odešel.

„Dnes... se... brzy... stmí-vá... Kde-pak... j si... Biggles? Já... tě... ne-vi-dím,“ hovořil raněný pilot a rukou tápal po svém kamarádovi.

„Jsem tady, chlapče. Jsem u tebe, nic se neboj,“ konejšil ho Biggles jako matka nemocné dítě.

„Já se ne-bojím... se-střel to-ho rump-le-ra... za mě, Biggle-si!“

„Sestřelím ho, Batty, já tu svini dostanu, jen se neboj,“ odpověděl Biggles a rty se mu zachvěly.

Na chvíli zavládlo ticho přerušované jen zpovzdáli jakýmsi zvukem; to vzlykal jeden mechanik. Raněný pilot otevřel oči, které měly téměř již skelný povlak smrti.

„Ně jak se stmí-vá, Bigg-le-si... jako v pekle,“ zašeptal raněný slábnoucím hlasem. „ja-ko v pe-kle...“ Vojenský lékař přiběhl poklusem a zvolna, ale pevně Bigglese zdvihl. „Jdi si teď po svém, chlapče!“ řekl mu téměř něžně, když se zběžně podíval na muže ležícího na zemi. „Ten hoch je už v pánu.“

Biggles ještě chvíli postál na místě a závojem slz hleděl na muže, který byl s ním svázán pouty přátelství, jež dokáže vytvořit jedině válka.

„Sestřelím ho za tebe, Batty,“ procedil Biggles skrze zuby, odvrátil se a zvolna se ubíral k hangárům.

Rumpler se zeleným ocasem byl už dlouho postrachem oblohy a Biggles ho dobře znal. Byl to pomalý a zastaralý typ letounu, o němž si každý začátečník myslel, že ho snadno dostane. Jeho zlověstný smysl však spočíval v tom, že měl být lákavým vnadidlem, aby právě takové piloty přilákal k číhajícím kulometům albatrosů, kteří po obloze slídili jak žraloci.

Jednou, před několika měsíci, by se byl Biggles málem sám nechal nachytat, letěl dolů za jakýmsi starým německým dvoumístným letadlem, náhle se však v předtuše nebezpečí ohlédl za sebe, a pohled, který se mu naskytl, ho přiměl uhánět na britskou stranu zákopů, jak nejrychleji dovedl. V patách měl totiž roj pekelníků.

Takové smrtonosné pasti byly tehdy dost obvyklé, ty však později Bigglese už ani jednou nezmátly. „Nikdy se nepouštět dolů za Hunem,“ byla výstraha, která hřímala do uší každého nového letce ve Francii jako poučení pro piloty od zkušených, kteří se poučili na vlastní kůži. Ona výstraha byla bohužel někdy málo platná.

A tak staří piloti, kteří své zkušenosti draze získali, létali ven s nováčky a dávali na ně pozor při odletu i při přiletu. Ti pak nemohli utéci jako Biggles, v kterémžto případě to bylo takové poučení, na které se nezapomíná.

A teď ten rumpler se zeleným ocasem zabil Battyho, anebo přizabil, což je totéž, uvažoval Biggles. Že by se byl dal Batson takovou léčkou oklamat, nechtěl Biggles ani na chvíli uvěřit. Ten chlapec, abychom užili jeho vlastních slov, se snažil rumplera sestřelit, a když se pokoušel to vnadidlo zničit, potkal ho nezdar, který v onom případě mohl mít jediný tragický následek, a ten způsobilo letadlo, které si Biggles umínil zničit. Pokud šlo o nebezpečí úkolu, který na sebe vzal, nic si nenamlouval. Batsonovo zkázonosné úsilí toho bylo dostatečným důkazem. Nejprve musí Biggles najít to vnadidlo, což snad nebude nijak obtížné. Bude nad ním celá smečka albatrosů, budou tam vyčkávat vhodný okamžik s očima upřenýma dolů a budou číhat, až jejich oběť do té pasti vleze. Biggles seděl sám v koutě hangáru roje C a usilovně přemýšlel, nedbaje úzkostlivých pohledů a špitáných rad svých mechaniků. Batsonova smrt jím zle otrásla, a Biggles měl najednou všeho dost –

války, létání i svého vlastního života. „Co na tom, ksakru, záleží?“ uvažoval Biggles. Dříve či později přijde i na něj řada, to bylo jisté.

Nechtěl si v tom směru nic namlouvat. A náhle si dodal odvahy a zavolal k sobě leteckého rotmistra tónem, který nesnesl odkladu.

„Pojďme se podívat na letadlo pana Batsona,“ řekl Biggles jasně a stručně.

„Já jsem je už prohlédl, pane kapitáne,“ odpověděl spěšně poddůstojník, „je ještě úplně v pořádku. Sotva tou střelou bylo zasaženo. Má pouze jediný průstřel na zadní části trupu dole skrze pilotovo sedadlo a skrze podlahu.“

„Dobrá, tak já si je vezmu,“ oznámil Biggles chladně. „Pojď mě roztočit!“

„Ale přece nehodláte odletět... odletět...“

„Dělej, co jsem ti řekl,“ odsekl Biggles ledově. „Já budu od nynějška létat na tomhle stroji – až do té doby...“ Biggles pohlédl svému rotmistrovi do očí, „až do té doby... no, však ty víš...“ skončil.

Poddůstojník přikývl.

„Chápu vás, pane kapitáne,“ řekl stroze.

Za pět minut nato odletěl Biggles ve velbloudu mrtvého pilota. Letecký rotmistr a skupina zamlklých leteckých mechaniků čekala na jeho odlet.

„Ten je dnes vzteklý jak tisíc čertů. Pánbu pomáhej tomu Hunovi, kterej se mu dneska namane do cesty,“ podotkl rozcuchaný montér, synek z londýnského předměstí.

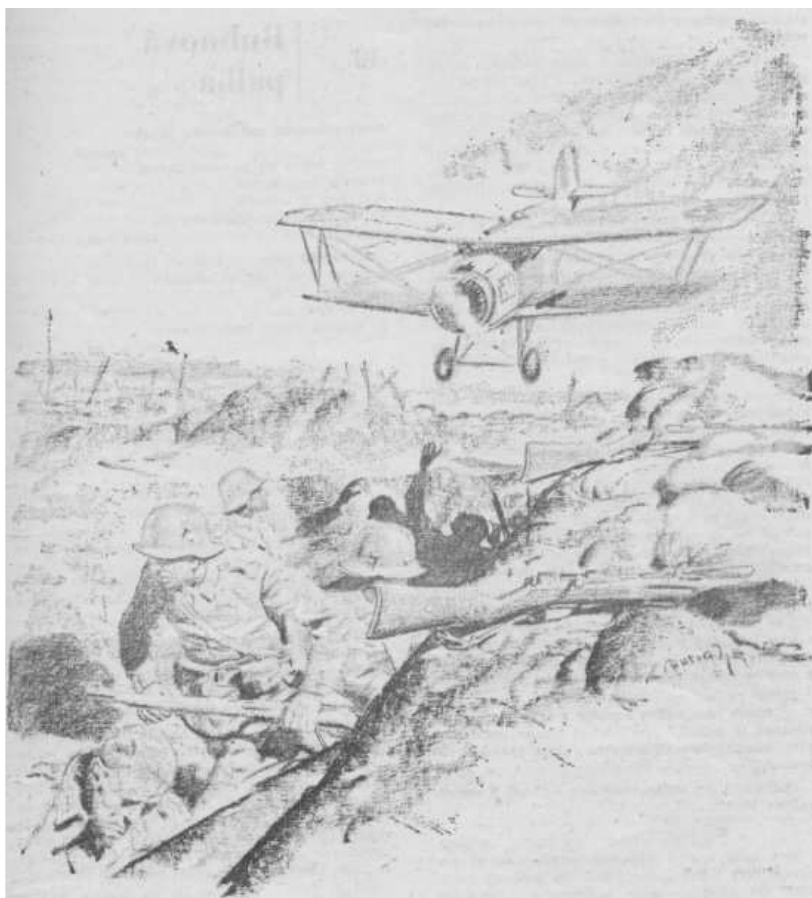
„Hleď si své práce, sakra,“ zařval na něj letecký rotmistr. „Nač tu vlastně všichni zevlujete?“

Tu přiběhl k místu odletu major Mullen. „Kdo to teď vzlétl v tom letadle, rotmistře?“ ptal se stručně.

„Pan kapitán Bigglesworth, pane majore.“

Velitel letky smutně hleděl za velbloudem, který se rychle vzdaloval. „Tak dobře,“ řekl po chvíli a znovu opakoval:

„Dobře.“

Hledání rumplera se zeleným ocasem však dalo mnohem víc práce, než Biggles předpokládal. Na konci týdne ho pořád ještě hledal a pořád létal v Batsonově letadle. Každý britský pilot v okruhu padesáti kilometrů věděl o jeho pátrání. Major Mullen se proti tomu vzepřel, opravdu podnikl všechno možné kromě toho, aby Bigglese z toho letadla energicky vykázal, protože to byl moudrý muž a chápal velké nervové vypětí, v němž jeho pilot žil. Proto se varoval vydat rozkaz, který, jak si byl jist, by byl stejně porušen. Tak Biggles bez překážek pokračoval ve svém pátrání.

Tím rumplerem byl jako posedlý. Po osm hodin denně se Biggles proháněl po obloze mezi městy Lille a Cambrai a potom v noci ve

snách ho aspoň stokrát sestřelil a viděl v plamenech. Biggles začal být nevrlý a jen málokdy promluvil s Macem nebo s Mahoneyem, druhými veliteli rojů, kteří ho úzkostlivě hlídali a tajně mu pomáhali v jeho pátrání. Biggles měl jít na dovolenou, ale odmítl ji nastoupit. Vybojoval mnoho bitev, a ačkoli se sotva obtěžoval tím, aby si dal svá vítězství úředně potvrdit, jejich počet rychle vzrůstal. Bigglesovy zprávy o vzdušných bojích byly stručné, suché a obsahovaly jen holá konstatování.

Nikdo by nemohl takové tempo vydržet dlouho. Vojenský lékař si toho byl vědom, ale nepodnikl nic, ačkoliv doufal a toužebně si přál, aby Biggles dostal svou kořist dřív, než se nervově zhroutl, než se sesuje jako domek z karet. Jednou zrána naplnil Biggles právě znova nádržku svého letadla po dvouhodinové hlídce a už si znovu ohříval motor, když přistálo letadlo D.H.9 a jeho pozorovatel pospíchal k hangárům. Biggles se jen lhostejně díval, jak mluví s jeho rotmistrem. Poddůstojník ukázal směrem k němu. Pozorovatel se nato obrátil a zamířil k velbloudu.

„Vy jste Bigglesworth?“ vzkřikl pozorovatel, aby přehlušil hukot motoru. Biggles přikývl.

„Slyšel jsem, že hledáte toho rumplera se zeleným ocasem.“

Biggles ožil a dychtivě přikývl.

„Viděl jsem ho před deseti minutami nedaleko osady Talcourt-le-Chateau.“

„Dík.“ řekl Biggles stručně a otevřel naplno škrticí klapku.

Uviděl rumplera dřív, nežli doletěl k zákopům, vlastně aspoň zahlédl široké pruhy bílých šrapnelových obláčků, které sledovaly jeho bludnou pouť. Britské šrapnelové obláčky byly bílé, německé černé, takže Biggles okamžitě zjistil, že ten letoun je německý. Podle jeho vzezření soudil, že je to rumpler. Bližší ohledání potvrdilo, že jeho předpoklady jsou správné, letadlo bylo právě nad britskými zákopy ve výšce asi 2 000 metrů a zabývalo se zřejmě pozorováním dělostřelecké palby.

Biggles zvolna odletěl na bok a pečlivě zkoumal oblohu nad letadlem, nic tam však nezahlédl. Neustále stoupal a udržoval Němce v dohledu, vůbec se však nesnažil k němu přiblížit. Znovu se podíval

nahoru po jeho průvodcích albatrosech, o nichž věděl, že tu někde jsou, neobjevil však vůbec nic.

„Kdybych na beton nevěděl, že tu jsou, řekl bych, že na obloze není ani jeden Hun,“ řekl si, když zamířil na jihovýchod a držel se rovnoběžné se zákopy. Ani na okamžik nespouštěl zrak s rumplera a přesně by mohl říct, když si ho německý pozorovatel všiml, letadlo se totiž najednou začalo šinout stranou, směrem k němu, jako by o jeho přítomnosti nevědělo, a zdánlivě nevědomky se vystavovalo útoku stíhacího letadla jakožto ideální cíl. Starému zkušenému vojákovi jako Biggles bylo takové nápadné nadbíhání příliš jasné, a i kdyby o takových léčkách nic nevěděl, Němcovo počínání by v něm vzbudilo zcela určitě nedůvěru a ostražitost. Pokud ten muž na zadním sedadle letadla s černým křížem nebyl nejhorší pozorovatel na světě, musel si anglického pilota všimnout, v takovém případě ovšem neměl otálet a měl co nejrychleji od nebezpečného protivníka uhánět, protože první povinností pilota v dvoumístném letadle bylo, aby si hleděl svého, koukal se dostat domů a boj přenechal letadlu, které bylo pro tento účel určeno. Jenže tenhle letoun byl starý a poměrně špatně ovladatelný stroj, který si chladnokrevně a programově říkal o útok.

„Ty chytráku!“ ušklíbl se Biggles, kterého se dotklo, že je považován za takového prostáčka. „Chtěla bys vstoupit do mého přijímacího pokoje?“ řekl pavouk mouše. „Ale ano, ty pse, vstoupím, jenže ne předními dveřmi.“ Biggles se podíval vzhůru na rumplera, ale slunce mu svítilo do očí, a proto setrval ve svém směru a šplhal nahoru, takže brzy nechal Němcovo letadlo hluboko pod sebou. Ve výši 4 500 metrů si Biggles zamířil do nepřátelského úseku oblohy a letěl mezi sluncem a rumplerem, který byl teď jen jak malá skvrnka ve veliké dálce. Bigglesovy pátravé oči se náhle upřely na jedno místo nad nepřátelským letounem.

„A, tady jste!“ zavrčel, „kolik pak vás asi je? Jeden – dva – tři,“ Biggles sunul drak stále výše, „čtyři – pět – šest – sedm. Sedm ve dvou řadách, není-liž pravda?“ řekl ironicky. „To by mělo na jednoho osamoceného velblouda stačit. Dobrá uvidíme!“

Biggles usoudil, že nejnižší z albatrosů jsou zhruba v jeho výšce. Další čtyři byli o nějakých šest set metrů výše. Vzhledem k tomu, že

ted' byla stavba pasti naprosto jasná, postupoval Biggles podle takového plánu, pro který se rozhodl. Zatím se už umístil do slunce, protože v této poloze bylo nepravděpodobné, že by ho některý z nepřátelských pilotů mohl uvidět, šplhal stále vzhůru, až se dostal nad nejvyšší útvar nepřátelských letadel, a pak se k nim začal opatrně a pomalu přibližovat, dělal zatáčky, když se zatáčeli, a držel se v zákrytu se sluncem.

Biggles pokládal téměř za jisté, že posádka rumpleru o možnosti nebezpečí shora neví, protože se cítí jista těmi albatrosy, a že piloti nepřátelských letadel budou mít oči na letounu pod sebou. Na těchto předpokladech založil Biggles svůj útok. Kdyby byl schopen přiblížit se k rumplerovi nepozorován, mohl by na něj bleskurychle zaútočit téměř dříve, než by Hunové v letadle zaregistrovali jeho přítomnost. Kdyby si ho však všimli, jeho větší výška by mu poskytla dostatečnou přídatnou rychlost, aby se dostal k britským zákopům dříve než by ho lapili. Biggles věděl, že bude mít čas jen na několik výstřelů na toho nenáviděného rumplera. Kdyby ho netrefil, nelze vůbec uvažovat, že by se tam zdržel na další útok, protože smečka albatrosů by se na něj sesypala jako smečka vlků. Rumpler nyní letěl téměř přímo nad zemí nikoho a Biggles se k němu zvolna přibližoval.

Každý jeho nerv se chvěl jako výstužné dráty jeho velblouda.

Vnadiadlo, které si bylo jisto svým doprovodem, se pomalu otáčelo směrem k britským zákopům a to byla chvíle, na niž Biggles čekal, neboť na konci svého letu střemhlav by se ocitl nad britskými zákopy – buď bez pohromy nebo jako roztříštěný vrak.

Bigglesovy rty se sevřely v úzkou rýhu v tom strašlivém vypětí z nadcházejícího útoku. Stočil letoun dovnitř, takže skupina albatrosů byla bezprostředně mezi ním a rumplerem, načež sklonil nos svého velblouda dolů. „Dívej se, Batty, jen do toho,“ zasípal a srazil řídicí páku oběma rukama dopředu. Vrchní řada albatrosů letěla směrem k němu, jak se mu zdálo. Sto padesát metrů, třicet metrů, a ještě ho nezahlídl. Mohl sledovat každou podrobnost na jejich letadlech, ba dokonce i tváře pilotů. Proletěl jejich středem jako zákmit blesku – dolů – dolů – dolů, protože věděl, že ted' mu budou těsně v patách. Biggles se však neohlížel. Až proletí druhou řadou albatrosů, museli

by letadla přitáhnout, aby zabránili srážce. „Pojď sem, ty svině,“ procedil sevřenými zuby a proletěl mezi spodními albatrosy jako blesk. Rumpler byl nyní zřetelně dole pod ním, rozeznal jeho pozorovatele, jak se bezstarostně vyklánějí přes palubu a dívají se na zemi. Vzal si letadlo na mušku svého kulomet, ale zadržel palbu, protože byl ještě příliš daleko, aby jeho palba byla účinná. Dolů – dolů – dolů – uši mu zaléhal řev jakoby tisíce d’áblů a hlavu měl v důsledku strašného tlaku vzduchu stlačenou do opěradla. Ve vzdálenosti šedesáti metrů od rumplera stiskl Biggles spoušť kulometu a d’ábelsky se zašklebil, když viděl, že dráhy jeho střel tvoří přímku do středu německého letadla. Pozorovatel v kabině poskočil a potom klesl na její dno. Nos letounu sebou škubl vzhůru, což bylo téměř neklamné znamení, že byl zasažen pilot letadla.

Biggles zadržel svou palbu až do posledního zlomku vteřiny a teprve až mu srážka připadala nevyhnutelná, přitáhl zase řídicí páku dozadu. Zdálo se, že podvozkem zavadil o střední díl horní nosné plochy rumplera, ale Biggles se zase narovnal a zaťal rty, až mu z nich vytryskla krev, když čekal, až to začne praštět, což by znamenalo, že se mu v důsledku ohromného tlaku této strašlivé svíčky ohnula křídla. Dříve než dosáhl jejího vrcholu, srazil řídicí páku zase dopředu a teď už uháněl klikatým letem nad britskými zákopy.

Poprvé od okamžiku, kdy zahájil tento krkolomný let střemhlav, se ohlédl dozadu. Rumplera nikde neviděl, bezděčně však vykřikl, když uviděl dva albatrosy, z nichž jeden neměl horní křídla a ve vývrtce se řítil k zemi. Zda to byl důsledek srážky, anebo se mu ta křídla ulomila při letu střemhlav, se nikdy nedozvěděl, ale ani po tom nijak nepátral.

Pět zbývajících albatrosů se už otáčelo zpátky směrem ke svým zákopům v doprovodu šrapnelů zuřivé střílejících protiletadlových děl.

Kde je ten rumpler? Biggles se díval nahoru i dolů. Ach, tamhle! Podíval se právě včas, byl svědkem toho, jak se roztříštil zrovna za britskými předními zákopy.

Maličké postavičky vypadající jak mravenci se blížily právě k němu a některé z nich se dívaly vzhůru a mávaly mu.

„Aspoň jsem těm chlapcům udělal nějakou radost,“ napadlo ho. Pak si odsunul letecké brýle a rukou si přejel obličej. Pak přehlušil hřmot jeho motoru zvuk jako vzlykot. „Ano, tak je to,“ řekl si Biggles a otočil nos svého letadla směrem domů.

Když druhý den ráno nejstarší rotmistr, pověřený velením pohřební četě, vstoupil do branky hřbitova v Lagnicourt, padl mu zrak na podivný předmět, který byl pevně zaražen do hlíny nedávno navršeného hrobu, na protilehlém konci, proti obvyklému malému bílému křížku.

„Hergot, co to je, desátníku?“ ptal se rotmistr. „Dal bych za to hlavu, že včera to tady ještě nebylo.“

Desátník přistoupil blíž.

„Tady právě před týdnem pochovali toho důstojníka od letectva, pane rotmistře,“ odpověděl desátník. „Připadá mi to jako rozbitá letadlová vrtule.“

„Ano, to je pravda, tak to nechte být. Nejspíš ji sem zastrčil některý z jeho kamarádů.“

Čelem vpřed – Pochodem v chod!“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

ŽULPAS

Mahoney byl právě na cestě do hangárů, aby se svým rojem vylétěl na pravidelnou ranní hlídku, když se zastavil a podíval se na Bigglese, který se opíral o zárubeň dveří důstojnické jídelny. Vypadal, že se příšerně nudí.

„Nad čím dumáš, mladý aviatiku?“ obrátil se na něj Mahoney s úsměvem. „Neobstabil ti náhodou účetní plat, aby z něho zaplatil tvoje dluhy?“ škádlil ho přítel, když zahlédl v Bigglesových rukou otevřený dopis.

„Něco mnohem horšího, mnohem horšího,“ odpověděl Biggles. „Horší to už být fakt nemohlo. Co ty o tom soudíš?“ podal Biggles svůj dopis Mahoneyovi.

„Já nemám kdy to číst, kamaráde. Copak se ti stalo?“

„Ale je to dopis od jedné mé příbuzné. Píše mi, že její syn, což je můj bratranec, vstoupil do britského letectva a že je teď na cestě do Francie. Ona si to obešla na ministerstvu letectví, aby ho poslali k 266. letce, protože jistě ví, že bych se ho tady mohl ujmut. Žádá mě, abych na něj dával pozor, aby si pravidelně převlíkal prádlo, aby nepil, aby se nespouštěl s francouzskými děvčaty, zkrátka, celé tucty takových těch, aby ne. Kruci, tohle mi byl čert dlužen. Co si vlastně myslí, že tady máme nějaký penzionát?“

„Jak vypadá ten mladík?“

„Nevím, už je to moc let, co jsem ho viděl naposledy, a jestli je to pořád takový rozmazlenec, jako byl tenkrát, tak nás potěš pánbů! A jeho taky! Jeho křestní jména jsou Algernon Montgomery, a podle toho taky vypadal jako kostlivec potažený kůží a navlečený do sametu.“

„To aby se člověk skoro polekal. Kdypak přijde?“

„Patrně dneska. Jeho jméno je napsáno na návěštní desce. Ta moje dobrá tetinka byla tak smělá, že napsala našemu veliteli, takže velitel ho zařadil do mého roje, řekl bych, že mi to udělal naschvál.“

„To je blbá situace,“ podotkl Mahoney soucitně. „Měli bychom si sednout a napsat jí dopis, že její syn statečně zemřel, a pak to pustit z

hlavy. Tady už přijíždí náš autobus, tak se měj!“ Biggles osaměl a podíval se na automobil, který náhle zastavil a vysadil dva nové piloty i s výstrojí. Nebylo nijak nesnadné poznat nového člena svého roje, který se k němu blížil pln dychtivosti.

„Vy jste Biggles – že jo? Hned jsem vás poznal podle fotky, kterou máme doma.“

Dospělé vydání někdejšího chlapce bylo ještě mnohem méně lákavé, než se Biggles domníval. Měl ušpiněnou uniformu, dlouhé vlasy a obličej, který vyjadřoval radostné očekávání, samou pihu.

„Jmenuju se kapitán Bigglesworth.“ řekl velitel roje chladně. „Byl jste zařazen do mého roje. Zanechte si výstroj do svého pokoje, ohlaste se u velitelství letky a potom se vraťte ke mně. Chtěl bych si s vámi pohovořit.“

„Promiňte, pane,“ řekl Algernon na omluvu, „ovšemže, já jsem na to zapomněl.“

Za několik minut setkal se Algernon s Bigglesem v důstojnické jídelně. „Copak chcete pít?“ vybídl ho Biggles.

„Máte tu zázvorové pivo?“

„Myslím že ne.“ odpověděl Biggles, „moc se o ně nezajímáme. Máš tam zázvorové pivo, Adamsi?“ zeptal se Biggles číšníka. „Já si dám jako obvykle.“

„Ano, pane kapitáne, myslím, že tam ještě něco je, jenom jestli to najdu,“ odpověděl číšník a zvědavě se podíval na nového příchozího.

„Tak si sedni a povídej,“ vyzval ho Biggles, když jim byly přineseny nápoje. „Kolik pak jsi toho už nalítal?“

„Čtrnáct hodin v letadlech Avro a deset ve velbloudech.“

„Deset hodin, že ano?“ uvažoval Biggles, „deset hodin. A s těmi deseti hodinami tě teď poslali k nám. Panebože! Ale poslyš!“ pokračoval kapitán. „Přeju si, abys na těch deset hodin zapomněl. Teprve tady u nás se naučíš létat – tomu tě doma naučit nemohli. Dožiješ-li se týdne, začneš tomu trochu rozumět. Nechci ti brát odvahu, ale většina lidí, kteří sem přišli, se průměrně dožila čtyřadvaceti hodin. Když přečkáš celý týden, bude ti hej. Já tě nemůžu moc učit, nikdo to nemůže, ale ty sám už na ledacos přijdeš. Především nikdy nelítej přes frontu, když jseš sám, níž než tři tisíce metrů – rozhodně teď ne! Nikdy se nepouštěj na druhou stranu dále

než na tři kilometry, leda že bys letěl s nějakým rojem. Nikdy za nějakým Hunem nelítej dolů.

Když uvidíš Huna, co vypadá jako snadná kořist, uháněj domů jako ďábel, a i kdyby na tebe ten Hun vypálil signální pistolí, kopni do nožní řídicí páky a přiraz ji dopředu tak, jako kdyby na tebe už střílel. Nejdříve jednej a pak teprve uvažuj, jinak ti na jednání nezbude čas. Nikdy a za žádných okolností neopouštěj svůj roj, a kdybys to udělal, už se do něho nikdy nevrátíš, ledaže bys měl právě svůj šťastný den. Na obloze je plno Hunů, kteří tam číhají, aby hromadili svá vítězství, a právě takoví letci jako ty jim to umožňují. Měj oči pořád jako ostříž a nikdy ani na okamžik se nepřestaň rozhlížet. Dívej se na slunce a nikdy nelítej rovně déle než dvě minuty, pokud nevidíš, co se děje proti slunci. Náhle se obrať, jako bys něco zpozoroval a asi taky něco uvidíš! Nikdy se nestarej o protiletadlové dělostřelectvo – nikdy nic netrefí. Dívej se po kotevních lanech balónů, pokud musíš letět domů níž než patnáct metrů nad zemí. Pokud se ti nějaký Hun dostane k ocasu letadla, nepokoušej se mu uniknout.

Puť se do něho! Pokus se ho kousnout, jako bys byl vzteklý pes, pokus se do něho nabourat – pak ti uhne z cesty. Nikdy se neotáčej, potkáš-li nějakého Huna zpředu, nevyplácí se to.

Nestřílej z větší vzdálenosti než ze šedesáti metrů – je to plýtvání střelivem. Drž se stranou mraků a nakonec se drž stranou balónů! Byla by to sebevražda! Kdybys snad přece jen chtěl spáchat sebevraždu, tak to udělej tady, protože pak aspoň po tobě někdo dostane tvůj koráb. Když uvidíš něco, čemu nerozumíš, nech to na pokoji; nikdy nepodléhej zvědavosti! Když zamávám rukou nad hlavou, uháněj domů! To totiž znamená: každý na svou pěst! Tak to by bylo všechno. Dokážeš si to zapamatovat?“

„Myslím že ano.“

„Dobrá. Pak se podíváme na frontu a já ti ukážu různé pozemní značky. Když zatřepu křídly, bude to znamenat, že je nablízku Hun – nejspíš se do něho pustím. Když se do toho dám, zůstaň nahoře nade mnou a dávej pozor! Kdyby to dopadlo nějak bledě, leť rovnou domů! Když budeš na pochybách, leť domů. To si zapamatuj jako pravidlo! Rozuměl jsi?“

„Ano, pane kapitáne.“

Oba letci odletěli společně, zakroužili nad letištěm a pak stoupali, aby získali výšku. Když výškoměr ukazoval 1 800 metrů, zamířil Biggles k frontě. Na pozorování nebyl nijak ideální den. Spousty oddělených kumulusových mračen majestátně plachtily k východu a jimi si Biggles klestil cestu.

Druhý velbloud byl v jeho těsné blízkosti. Občas mohli skrze mraky zahlédnout zemi, a tak Biggles tu a tam upozorňoval na nápadné zemní značky – například na křídlové lomy, na řeku nebo na les. Takové rozeznatelné obrysy se postupně vzdalovaly a nakonec se letci ztráceli v úděsné osamělosti křížem krážem rozryté sítí jemných čar, které byly zjizveny tůněmi se stojatou vodou.

Biggles pokynul druhému velbloudu, aby přiletěl blíž, a prsty bodal směrem dolů. Vysvětlovat nebylo třeba. Oba letci se dívali dolů na zemi nikoho. Pak Biggles náhle řídce zamával křídly, ukázal rukou a bez další výstrahy přeletěl nad nosem druhého letadla a sletěl střemhlav do mraku. Pod mrakem zase letadlo vyrovnal a rychle se rozhlédl kolem, ale po jeho průvodci nebylo ani potuchy. Biggles mračno obletěl a náhle začal šplhat vzhůru, úzkostlivě se rozhlížel na obě strany. Když našel, co hledal, málem zuřivě zaklel. V dálce na nepřátelské straně oblohy, skoro z dohledu, bylo pět letadel s rovnými křídly. Jim těsně v patách letělo osamoceně letadlo s rovnou horní nosnou plochou, jehož spodní křídla byla vzepjatá vzhůru – byl to velbloud! „Je to ale kus blázna,“ zavrčel Biggles a pustil se za ním, ale když se zahleděl před sebe, oněch šest letadel zmizelo v mraku a ztratilo se z dohledu.

„Nejspíš to bylo naposledy, co někdo viděl Algernona Montgomeryho,“ řekl si Biggles filozoficky a stoupal výš, zkoumaje oblohu ve směru, jímž odletěla německá letadla, mraky se však uzavřely a zemi skryly před jeho zraky. Opuštěný velbloud tu zůstal jako jediný letoun na obloze. „Ted’ tedy můžu letět taky domů a napsat dopis jeho matce, jak říkal Mahoney,“ uvažoval Biggles. „Chudák kluk! A to udělá po tom všem, co jsem mu řekl. No, co se dá dělat...“

Biggles se otočil na jihozápad a zamířil domů.

Letěl podle neklamného instinktu, který někteří letci mají, totiž jak se dá. Major Mullen. MacLaren a Mahoney stáli na startovací dráze, když Biggles přistál. „Kdepak je ten nováček?“ ptal se major okamžitě.

„Je po něm!“ odpověděl Biggles pomalu, když si sundával leteckou přilbu. „Nemohl jsem tomu zabránit, Bůh sám ví. Řekl jsem tomu bláznovi, aby se při mně držel jako přilepený, ale byli jsme právě nad zákopy, když jsem zahlédl stíny pěti fokkerů na mracích. Dal jsem mu znamení, vletěl jsem do mraků a měl jsem za to, že poletí za mnou. Když jsem z mraku vyletěl, nebyl nikde! Vrátil jsem se a ještě jsem ho zahlédl, jak zmizel směrem do nepřátelského území v patách za těmi fokkery. Zdržel jsem se tam nějakou dobu, hledal jsem ho, ale nikde nebyl. Věřil byste tomu, že ten – ale, nemá smysl o tom mluvit. Jdu se nap –, poslouchejte!“ Přibližující se hukot motoru přiměl oči všech přítomných, že okamžitě vzhledli vzhůru.

„Tamhle letí,“ řekl Biggles mrazivé. „Přenechte mi ho, prosím, pane majore. Já s ním promluví.“

Velbloud přistál a zaroloval k hangárům. Pilot vyskočil z kabiny, radostně zamával na pozdrav a přistoupil k Bigglesovi, stojícímu na startovací dráze.

„Já jsem...“

„Nech toho,“ vpadl mu Biggles ostře do řeči. „Kde si sakra myslíš, že jsi byl?“

„Já jsem uviděl ty Huny... a dostal jsem chuť je napadnout, tak jsem se za nimi pustil.“

„Copak jsem ti neřekl, že máš zůstat u mě?“

„Ano, ale...“

„Neznám žádné ale, buď budeš dělat to, co jsem ti tak pracně natroubil, nebo z tebe nadělám cucky! Kdo si myslíš, že jseš? Snad ne Billy Bishop nebo Musky Manock?“

„Ti Hunové práskli do bot...“

„Čerta práskli do bot, vždyť tě ani neviděli! Kdyby tě byli zahlídli, tak jsi nebyl teď tady! Ty zelené a bíle pruhované letouny patří k cirkusu Němce von Kirtnera. To jsou zabijáci – každý z nich. Za ťulpase!“

„Já jsem jednoho z nich dostal.“

„Cos to říkal?“

„Že jsem jednoho sestřelil. Myslím že si mě ani nevšiml, fakt! Byl jsem úplně zachumlán v mraku, a když jsem z něho vyletěl a podíval se vzhůru, měl kola skoro nad mou hlavou. Přitáhl jsem si řídicí páku nazad a vletěl jsem rovnou do podlahy jeho kabiny. Pilot sletěl k zemi. Viděl jsem na mračně kouř.“

Biggles si mluvčího prohlížel zpytavým pohledem.

„Kdepak jsi vyčetl tuhle báchorku?“ ptal se pomalu.

„Nikde jsem ji nevyčetl, pane kapitáne,“ řekl nový pilot a celý zrudl. „Bylo to blízko velikého, podivně vypadajícího lesa. Myslím, že jsem měl děsné štěstí.“

„Štěstí?“ vyštěkl Biggles jízlivě. „Štěstí! Prej štěstí! Ty ani nevíš, jaké jsi měl štěstí. Ale poslechni!

Jestliže mě ještě někdy opustíš, dám tě ihned zavřít, jen co se dotkneš nohama země. Ať se stane cokoli, ty se musíš držet mě!

Já mám spoustu jiných věcí na starosti, než psát soustrastné dopisy tvé matce. Tak a pro dnešek se koukej ztratit!“

Biggles vyhledal majora Mullen a další dva velitele rojů na velitelství letky. „Ten spratek buď jednoho Huna dostal, nebo je to největší lhář pod sluncem.“

„Mně se zdá moc pravděpodobné, že je to spíš lhář,“ podotkl MacLaren.

„Ach to bych neřekl, ono se to tak stalo,“ přerušil je major Mullen, „ale zdá se to trochu nepravděpodobné, to připouštím.“

Nový pilot vešel dovnitř, aby napsal své hlášení, a Biggles a MacLaren se loudali směrem k hangárům. „Počkej chvíli!“ napadlo náhle Bigglese. Vskočil do řidičské kabiny velblouda, v němž nový pilot letěl. „No, z kulometu rozhodně nevystřelil,“ konstatoval Biggles, když zase vylezl ven. „Vemu ho s sebou na ranní hlídku za svítání spolu s Healym. Sám si není dost jistý.“

Biggles byl vůdcem dvou dalších velbloudů vysoko pod perlové zbarvenou ranní oblohou a potichu si hvízdal, když spatřil u rohu lesa Mossyface zuhelnatělý vrak.

„Tak on ho přece jen dostal,“ zabručel Biggles. „Tak on ten spratek měl pravdu. Hrom do toho!“

V dálce se objevil hlouček pohybujících se skvrnek. Biggles se na ně na chvílku upřeně zadíval, pak zamával křídly a začal opisovat pomalou zatáčku, při čemž ukázal na nepřátelská letadla, která se k nim blížila. Ohřál si kulometry, trochu strnul ve svém sedadle a podíval se doleva i doprava, aby se přesvědčil, že další dva velbloudi jsou na svých místech. Všiml si, jak se na bocích nepřátelských letounů zableskly zelené a bílé pruhy, když se otáčely k útoku, a bezděčně se podíval po novém pilotovi. „Dneska se ti naskytne ten souboj, po kterém jsi včera tak prahl,“ pomyslel si. Fokkery, jichž bylo šest, byly o něco výš a letěly rovnou k nim. Biggles trochu zdvihl nos svého letadla, vzal si na mušku jejich vůdce a čekal. Ve vzdálenosti 60 metrů držel Biggles svého velblouda stále ještě čelem proti německým letadlům a stiskl spoušť kulometu. Uviděl šlehající bodavý plamen druhého nepřátelského kulometu, ale neuhnul ani o palec. Kulka za kulkou mu svištěla kolem hlavy, letadlo se rozkývalo a jakási neviditelná ruka ho zatahala za rukáv.

Biggles zaťal zuby a zarazil palbu. Měl dojem, že dvě kola málem zavadila o jeho horní nosnou plochu, když se první fokker vznesl jak svíčka vzhůru.

Koutkem jednoho oka zahlédl Biggles, jak se sypou střely z Healyova kulometu na fokkera po jeho pravici a jak z letadla vyrazil chvost černého kouře. Žádné z letadel se však neuhnulo ani o palec. Náhle to zapraštělo a přehlušilo to hřmot jeho vlastního motoru, když velbloud a fokker na sebe narazily čely. Vyšlehly plameny.

Healy je pryč – teď to znamená pět proti dvěma – to nevypadá dobře!“ Biggles provedl bleskurychlý obrat doprava. Kdepak je Algernon? Tamhle, pořád ještě na svém místě, u konce jeho křídla. Také Hunové se stočili a teď letěli přímo k nim.

„To je škaredá podívaná pro toho spratka,“ pomyslel si Biggles a z vnuknutí toho okamžiku zamával levicí nad hlavou. Pilot druhého velblouda se na něj podíval, ale ani se nepohnul.

„Proč ten blázen neletí domů?“ zavrčel Biggles, když vtom zase dostal nejbližšího fokkera na mušku kulometu a zahájil palbu. Hun se otočil a Biggles se otočil za ním a v nejbližším okamžiku se všech sedm letadle ocitlo v jednom kruhu. Koutkem oka zahlédl Biggles

druhého velblouda na protilehlé straně toho kruhu, jak letí v patách za jedním Hunem.

„Proč nestřílí?“ Biggles bezmocně zaklel. Strhl řídicí páku zpět do pravé strany, vyrazil dovnitř toho kruhu a prostřílel fokkera, který zahájil palbu na druhého velblouda, po celé délce. Fokker se náhle vzepjal vzhůru jako svíce, a když Biggles míjel svého nového pilota, zamával na něj levicí. Biggles viděl, jak Algernon zatáčí a jak střemhlav letí k zákopům. Jeden fokker mu byl hned v patách. Biggles ho začal ostřelovat po celé délce, až se musel obrátit a postavit se mu čelem. Pak provedl překrut, když děšť olova utrhł cár plátna ze středu horní nosné plochy, a zase přešel do strmého letu, aby přehlédl situaci.

Byl sám a ještě tam zbývaly čtyři fokkery. Asi na minutu si každé letadlo udrželo svou polohu v tom kruhu, a potom fokkery začaly šplhat nad Bigglese. Ten si uvědomoval, že je téměř v beznadějném postavení, a rozhlížel se dokola po nějakém mraku, aby se do něho rychle zaskočil schovat, ale marně. Od jednoho konce obzoru ke druhému byla obloha jediná modrá dálava. Kruh se začal zužovat, protože se každé letadlo snažilo, aby jej uzavřelo.

Nejrychlejší fokker se náhle obrátil, sletěl shora na Bigglese a jeho kulomety vychrlily dvě tenounké čáry střel. Biggles se ve své kabině poněkud schoulil. Teď se právě na něj stočily dva další fokkery, a Biggles věděl, že je to jen otázka času, než některá kule zasáhne buď jeho nebo motor do choulostivého ústrojí.

Na jeho letounu se už pomalu začaly jevit známky toho tvrdého utkání. „Kristepane, co to je?“ Biggles se div nepropadl, když druhý velbloud vletěl do jejich kruhu. Neobrátil se jako ostatní letadla, ale přihnál se napříč po průměru toho kruhu, rovnou na jednoho fokkera, který sebou prudce škubl do strmé svíčky, aby zabránil srážce. Velbloud se mihl kolem jako blesk – ne ve směru kruhu, ale proti němu – a Biggles jen úžasem vykulil oči, když druhé dva fokkery vyrazily po tečně kruhu ven, aby se tak vyhnuly srážce.

„Panebože! Co to ten kluk vyvádí?“ vrčel Biggles a strhl své letadlo stranou, aby tak druhému velbloudu uvolnil cestu. Vybral si jednoho z fokkerů a vypálil na něj. Kdepak jsou ti ostatní? Zdálo se, že jsou rozprášeni do všech koutů oblohy. Druhý velbloud kroužil

nad ním. „Musíme se odtud dostat, dokud to ještě jde hladce.“ řekl si vztekle a zamával na druhého. Společně se obrátili a odletěli střemhlav na druhou stranu zákopů.

Biggles přistál jako první a opřel se o bok svého letadla, aby počkal na druhého pilota. Na chvíli se na něj beze slova zadíval.

„Poslyš hochu!“ řekl Biggles, když se k nim ostatní piloti připojili „takové věci nesmíš dělat. Vždyť já bych z tebe dostal psotník. Ty sis počínal jako šílenec!“

„To je mi líto, ale vy jste mi přece říkal, abych se na ně vrhl jako vzteklý pes. Myslím, že právě to jsem udělal!“

Biggles se na mladíka vážně podíval. „Ano to jsi právě udělal,“ řekl a usmál se, „ale pročpak jsi na ně nestřílel? Vždyť já z tvého kulometu nezahlédl jediný záblesk.“ „Nemohl jsem.“

„Že jsi nemohl?“

„Ne, vzpřičil se mi kulomet.“

„Kdypak?“

„Šeredně se mi vzpřičil při prvním útoku, zavinil to jeden vyboulený náboj, a já jsem to nemohl spravit.“

Biggles se chytl za hlavu. „Ty mi chceš říct, že ses vrátil do toho pekla zápasících letadel se vzpříčeným kulometem?“ ptal se důrazně Biggles a pomalu říkal slovo za slovem.

„Ano! Vy jste mi přece řekl, abych se na vás přilepil.“

Biggles mu podal ruku. „Ty ještě něco dokážeš, ty kluku rošťácká!“ řekl uznale Biggles. „A teď mi můžeš říkat Biggles.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KVĚTINOVÁ BITVA

Letní slunce klesalo k obzoru v záplavě šarlatové nádhery západní oblohy, když Biggles zvolna kráčel z hangárů do důstojnické jídelny. Kabát, který měl jen tak ledabyly přehozený přes ramena, ve větru vál. U předsíně zpomalil krok, aby se s údivem podíval na úsilí jakéhosi pihovatého mladíka, který bez ohledu na obrovské vedro horečně kopal malou čtvercovou jámu na deset metrů přede dveřmi jídelny.

„U čerta, Algy, co to tu děláš?“ volal na něj vesele. „To si kopáš soukromý zákop či co?“

„Ne,“ odpověděl Algernon Montgomery, se zřejmým úsilím se narovnal v kříži a hřbetem ruky si setřel pot s obličeje.

„Udělám tady zahrádku. Tahle zaprášená díra potřebuje trochu rozveselit.“

„Co že tu uděláš?“ ptal se Biggles nedůvěřivě.

„Říkal jsem, že tu udělám zahrádku,“ odpověděl Algy stručně a opět se dal do práce.

„No to fajn. A co tady hodláš sázet, nebo jak se tomu říká?“

„Dostal jsem několik slunečnic,“ odpověděl Algy a ukázal na balíček zabalený v novinách, z něhož vykukovalo několik uvadlých, usychajících konečků zelených rostlinek.

„To jsou slunečnice, že jo?“ přistoupil Biggles zvědavě k místu jeho činnosti. „Mohly by se tu pěkně vyjímat. Ale pročpak tu nezasadíš nějaký banán, ananas nebo zkrátka něco, co se dá jíst?“

Na banány tady není dost horko,“ vysvětlil Algy mezi dvěma vzdechy. „Ostatně to je všechno, co se dalo sehnat.“

„Že tu není dost horko?“ nevěřil Biggles. „Matičko skákavá! A mně se tu zdá takové horko, že by tu mohly růst kokosové ořechy?“

Algy odložil svůj rýč a vytáhl jemně jednu sazeničku z balíčku.

„Chceš mi říct, že tuhle ubohou malinkou rostlinku zasadíš do takové hromady prachu? Já myslel, že jsi říkal, že to tu chceš rozveselit,“ namítl Biggles.

„Ta rostlinka bude hnedle tři metry vysoká,“ řekl Algy dobrácky, vyhrábl ve hlíně díru a rostlinku do ní vstrčil.

„Tři metry! Ty chceš říct, že tahle potvůrka může vyrůst do tří metrů? Podívej, už se pokládá. To je blbost! Mě nepodfoukneš! Tak ji narovnej! Máš ji trochu nízko na levém křídle.“

„Odprejskni, Biggles, chci ty rostlinky zasadit, než se setmí,“ odsekl Algy nakvašeně. „Musejí ještě dostat trochu vody.“

„Připadá mi, že vypadají tak, že by jim ta hromsky dobrá dvojitá skotská whisky udělala mnohem líp,“ řekl ještě Biggles, když konečně zamířil k jídelně. „Tě bůh, chlapče, na shledanou! Ráno si můžeš poležet. Na ranní hlídku si vezmi Cowleye a Tommyho.“

Za tři hodiny nato vystrčil Biggles svou klubovku zpět z hráčské místnosti do předsíně.

„No, tak jsem přišel o pět franků,“ hlásil Biggles, „a teď půjdu do hajan. Půjdu...“

Jakýsi hlas ve dveřích ho přerušil. Byl to jeho bratranec Algy.

„Sem, mládenci!“ křičel Algy rozčileně. „Pojďte se rychle podívat – honem, než to zmizí!“

„Řekl bych, že si přeje, abychom se šli podívat na ty jeho kytky, jak vyrážejí pupence v září měsíčního světla,“ zubil se Biggles na Mahoneye a MacLarena, kteří se houpali ve svých křeslech. Biggles se obrátil ke dveřím, ale tu jeho oči utkvěly na okně otevřeném dokořán, protože bylo třeba co nejvíce větrat, a náhle se zarazil.

„A sakra!“ vyrazil ze sebe a skočil směrem ke dveřím.

Hluk padajících křesel naznačoval, že ostatní piloti se hrnou za ním.

V otevřených dveřích se Biggles zastavil a pohlédl vzhůru.

Třicet metrů nad nimi klesalo zvolna k zemi nádherné bílé světlo a zaplavovalo jídelnu a okolní budovy oslnivým jasem. Bylo možno zaslechnout slabounký hvízdavý zvuk, který nabýval na síle.

„Mějte se na pozoru!“ křikl Biggles, několika skoky přeskočil vzdálenost dvaceti metrů a vrhl se střemhlav do zákopu, který obklopoval nedalekou Nissenovu boudu. Hvízdot se proměnil v pronikavý jekot.

„Hergot, podívejte se napřed, kam lezete!“ zařval Biggles, když se tucet těl nacpalo do zákopu a jedno z nich mu dopadlo na záda. „Kdepak je...“ Bigglesův hlas zanikl v ohlušujícím výbuchu, načež ze země vyrazila plamenná smršť.

„Jestli mi rozmlátili ten můj koňak,“ zavrčel Mahoney, který se prodíral mezi těly, aby se dostal ze zákopu ven.

„Vrat' se, ty blázne!“ zařval Biggles a zavěsil se mu na paty. „Vždyť tamhle letí další – zalehni!“ Beng! Další strašlivý výbuch otřásl zemí a padající trosky s rachotem dopadaly na plechovou střechu vedle nich. Vtom rozrazil vzduch skoro nad jejich hlavami řev leteckého motoru, ale zase se rychle vzdaloval.

„Výborně, hoši, už je pryč,“ usoudil Biggles a vylézal ze zákopu. „Nedupněte mi někdo na mou tabatěrku, někde mi tady upadla. Kruci, málem by nás byl překvapil. Ty zatracené padákové rakety ani nám neposkytnou příležitost...“

„Doufám, že nám nerozmlátí vinný sklípek, jak to nedávno někdo udělal 55. letce,“ vrčel Mahoney. „Podívejte se, světlomety ho dostaly. Jenom se podívejte, na ty smrad'ochy dělostřelce, já bych se k nim nedal za nic na světě!“

Oči všech se obrátily nahoru, kde se kroutilo a točilo letadlo s černým křížem v paprscích tří světlometů, které se na ně přilepily. Vzduch kolem dokola rozrývaly jazyky svištivých šarlatových plamenů.

„Ten upláchne, to oni tak vždycky dokážou,“ poznamenal MacLaren s hlubokým opovržením v hlase a razil si cestu směrem k důstojnické jídelně.

„Jo, myslím, že vyvázne, a taky si to zaslouží. Já bych to dělat nechtěl,“ podotkl Biggles filozoficky.

„Kdepak je Algy?“

„Ten spratek se šel nejspíš podívat, jestli to neodnesly jeho sazenice,“ odpověděl Mahoney. „Tak tedy dobrou noc, mládenci, dobrou noc, Biggles!“

„Nazdar, hoši.“

Za deset minut nato kdosi zaklepal na dveře Bigglesovy ložnice a po okamžitém vybídnutí vstrčil dovnitř hlavu pihovatý mladík s

vykulenýma očima. Zdálo se, že je velmi rozrušen a že se sotva ovládá.

„Copak – copak to bylo?“ vyrazil ze sebe.

Biggles se usmál.

„Byl to hanoverák, copak jsi ho v paprscích světlometů nezahlédl?“ odpověděl Biggles. „Naštěstí nenatropil žádnou škodu.“

„Odkud sem ten parchant přiletěl, co myslíš?“ vyhrkl udýchaný Algy.

„Z letiště 29, řekl bych. Tam jsou jediní hanoveráci blízko nás. Frontu přeletěl určitě ve výšce 6 000 metrů a pak sklouzl dolů s vypnutým motorem,“ vysvětloval Biggles.

„A kde je to letiště?“

„Hele, běž do místnosti, kde jsou mapy, a najdi si to. Je načase, abys to věděl. Je tam taky několik snímků. A teď už padej, já jsem unaven a mám časnou ranní hlídku.“

Algy ještě chvíli okouněl, těžce oddechuje, a zíral na velitele svého roje. Potom náhle přibouchl dveře.

Bigglesovi se zdálo, že sotva zavřel oči, když ho probudil ohlušující řev letadlového motoru. Byla ještě tma. Vytáhl své svítící hodinky a podíval se, kolik je vlastně hodin – byly 3 hodiny 30 minut. „Krucinál!“ zaklel a vyskočil z postele.

Přiběhl k oknu právě ve chvíli, kdy mu nad hlavou přeletěl šerý obrys velblouda. Biggles spěšně navlékl župan a uháněl po vyprahlé pěšině k hangárům.

„Kdopak to tak časně odletěl?“ křičel Biggles na rozcuchaného mechanika, který se ještě díval nahoru se strnulým úšklebkem ve tváři.

„Algy – promiňte, pane – pan...“

„Nevadí,“ odsekl Biggles a přešel to malé provinění proti zdvořilosti, „já vím. A kam letěl – říkal něco?“

„Ne, pane kapitáne, ale viděl jsem, jak si něco označoval na mapě. Vzal si osm Cooperových bomb.“

„A co si to označoval na mapě?“ osopil se Biggles na mechanika.

„Letiště 29, pane kapitáne.“

Biggles se otočil na podpatku a hnál se zpátky směrem k barákům. Zatřásl Cowleyem a Thomasem, aby do nich vlil život. „Pojďte,“ řekl Biggles jasně a stručně, „skočme do toho! Algy odletěl sám ve své houpačce, ostřeluje sám letiště 29. Odlet’me za ním!“

Letecké kombinézy chvatně natáhli přes spací obleky a v pěti minutách byla tři letadla ve vzduchu a mířila k zákopům. Za dalekým obzorem vylézalo slunce, když Biggles ve výši 1 500 metrů zamával na další dva piloty, vyklonil se přes okraj kabiny a ukazoval směrem dolů. V hloubce pod nimi kroužila a létala nahoru a dolů maličká skvrnka nad řadou hangárů. Do vzduchu stoupal oblak bílého kouře. Mravenečci se hemžili sem a tam.

„Ten blázen, ten ztřeštěný šílenec,“ láteřil Biggles, postrčil řídicí páku dopředu, sletěl s rachotem dolů a ostatní piloti ho následovali. Ve výšce 150 metrů se zčistajasna v jednom Bigglesově křídle objevila spousta děr a letoun sklouzl prudce na bok. Biggles letadlo vyrovnal a vychrlil déšť střel na skupinu vojáků, kteří stáli v hloučku kolem kulometu. Jakési zelené letadlo odstartovalo napříč k větru. Biggles se stočil dolů za ním a pokropil je po celé délce deštěm olova. Kulometčík na zadním sedadle se zhroutil a jeho letadlo narazilo do stromů na vzdáleném konci letiště. Ve vzduchu už štěkalo několik kulometů a zlověstný pleskot kulek vzadu za ním mu dával výstrahu, že je načase, aby odtud mazal pryč. Biggles se ohlédl po Algym, a když viděl, jak neustále krouží, vznesl se jako svíce přes nos jeho letadla a zuřivě mával rukou nad hlavou.

„Jestli toho teď nenechá, tak ať si tu zůstane a schytá, co si zaslouží,“ řekl si rozzlobeně, když přeletěl okraj letiště.

Ohlédl se za sebe. K jeho uspokojení letěli tři velbloudi těsně za ním. Biggles se tedy rychle, vyšplhal nahoru, aby získal výšku, a zamířil zpátky směrem k zákopům.

„Rád bych ho viděl doma a pak aby se mnou letěl zítra ráno na hlídku,“ uvažoval Biggles o několik minut později, když uháněli nad zákopy v chumelenici šrapnelů. Biggles přistál na letišti a opřený o bok svého velblouda čekal na další piloty, až se vrátí.

Za okamžik už jedno z nich lehce dosedlo na zem a skončilo svůj dojezd ve vzdálenosti necelých dvaceti metrů od něho. Algy vyskočil ze své kabiny a hnál se k Bigglesovi.

„Mám to, mám to!“ křičel jásavé.

„Kdo myslíš, že jsi?“ osopil se na něj Biggles, „snad ne Archimedes?“

„Mám čtyři zásahy z osmi!“ jásal Algy.

„Nic nemáš, já jsem to tam dobře prohlídl. Nezasáhl jsi ani jediný hangár.“ zavrčel Biggles.

„Hangár – hangár...“ tvářil se Algy přihloupě, „kdo tu mluví o hangárech?“

„Já, co jiného jsi myslel?“

„Čert vem hangáry!“ křičel Algy. „Myslel jsem na jejich geranium.“ „Germanium, germanium, prokristapána, co to meleš? Jaké germanium?“

„–ranium, –ranium, rat Rat Panebože, tys neslyšel o geraniu? Měli tam záhonek plný geranií a calceolarií.“

„Kalcium – kalcium.“ mumlal Biggles, ustoupil dozadu a popadl svou pistoli. „Poslechni, Algy, uхни, nebo střelím! Ty ses zbláznil, tobě se to popletlo v hlavě!“

„Houby popletlo. Mluvím o těch kytkách – rozmetal jsem jim ty jejich zatracené geranie po celém letišti!“

Biggles se na něj chvilku upřeně díval a pak poněkud přihloupě pootevřel ústa. „Chceš tím snad říct, žeš letěl do toho pekelného doupěte a že jsi mě tam vytáhl jen proto, abys tam bombardoval záhony kytek?“

„Jo, a taky jsem jim pěkně rozšvihal hlávkový salát,“ dodal Algy vítězoslavně.

„A proč? Co ti ten hlávkový salát udělal?“

„Co mi udělal? Copak jsi neviděl, co včera večer udělal ten zatracený mizera s mými slunečnicemi?“

Biggles se otočil a rázem mu bylo všechno jasné. Na místě, kde byl Algyho květinový záhonek, totiž zela hluboká kulatá díra.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

NEZRRANITELNÝ BOMBARÉR

Biggles křižoval na své ranní hlídce nad zákopy a levou nohou sešlápl nožní řídicí páku, když vtom jeho vždy pátrající oči utkvěly na řadě bílých šrapnelových obláčků na jihovýchodě, daleko za britskými zákopy. Barva těch obláčků mu ihned napovídala, že šrapnely byly vypáleny britskými děly, protože protiletadlové šrapnely Němců byly obvykle černé. Mohlo to jen znamenat, že je v jeho sousedství jedno nebo dokonce několik nepřátelských letadel, což stačilo k tomu, aby ho to znepokojilo. „Musím se na to podívat,“ řekl si pro sebe a zamířil svým velbloudem v kursu, aby zastoupil cestu cíli oné řady šrapnelových obláčků, která se neustále prodlužovala.

Malá černá skvrnka daleko před prvními obláčky začala být brzy viditelná, přičemž Bigglesova zvědavost vzrůstala. To letadlo totiž patřilo k typu, který dosud neviděl. Když se Biggles k tomu stroji přitočil blíž, údivem sraštil čelo.

„To není možné – to snad není pravda,“ zamumlal konečné, když už byl jen na několik metrů od cíle. Protiletadlová palba ustala, protože dělostřelci zjistili jeho přítomnost, a Biggles se rychle připojil k letadlu, které ve svém letu lhostejně pokračovalo a nevěnovalo mu nejmenší pozornost. Velké maltézské kříže na ocase i na trupu ho ani na chvíli nenechávaly na pochybách, komu patří.

Byl to největší letoun, jaký Biggles kdy viděl. Uviděl jeho dva motory, po jednom z každé strany trupu, a lovil v hlavě, co kdy kde slyšel a četl, podle čeho by to letadlo mohl určit. „Není to snad Gotha?“ uvažoval. „Krucinál já to neuhádnou! Chtěl bych se ale vsadit, že veze pořádnou hromádku bomb.“ Biggles se téměř bezděčně zvolna šinul k nosu toho velikánského letadla, ale jak si je tak prohlížel, připomněl mu rachot z kulometčívky budky i zlověstné pleskání kulek za ním, že posádka letadla je na číhané a že je k jeho přivítání dobře připravena. Provedl tedy bleskurychlý obrát doprava, a když sebou švihl kolem bombometného letadla nazpět, znovu ho vyděsila vražedná a přesná palba ze zadního kulometu.

„Hrom do čepice!“ zaklel Biggles, „začíná tu být kapánek horko!“ Velké letadlo se od svého kursu ani o píd' neuhnulo, a Bigglese moc mrzelo, že se k němu chová tak přezíravé. Obě letadla se rychle blížila k zákopům, a tak měl-li Biggles tomu bombometnému habánovi zabránit v návratu na jeho letiště, musel okamžité něco podniknout.

Velbloud prudce skočil do vzdušného proudu obou vrtulí, až sebou Biggles smýkl k zádi letadla. Zaklel. „No fajn, tak nám předved', jak máš tohle letadlo rád, velbloude,“ zavrčel vztekle a sklonil nos svého letounu dolů do strmého letu střemhlav. Využil tak obvyklé praktiky při útoku na dvoumístné letadlo, protože usuzoval, že jeho rychlost a vzdálenost ho zanese až pod výškové kormidlo nepřátelského stroje mimo dosah palby obou kulometčků.

Útok byl dokonale časově vypočten a velbloud se už vznášel jako pták bezprostředně pod velikým trupem. Biggles se podíval přes své hledí a zamířil na bombometný letoun tam, kde předpokládal pilotovo sedadlo. Pak vyčkal, až se velbloud začal skoro propadat, to aby si byl svým cílem naprosto jist. Co následovalo, přihodilo se s úděsnou rychlostí. Z padacích dvířek v podlaze bombometného letadla vyklouzla ústí dvou pistolí značky Parabellum a v nejbližším okamžiku vyrazil na velblouda dvojitý proud olova, který ho měl rozstřílet na cucky. Střely zatím míjely letadlo nahoře nad Bigglesem. Plesk! Plesk! Beng!

Beng! zpívaly střely, když prorážely plátnem a kovem. Biggles, zviklán ve své letecké jistotě jako nikdy předtím, křečovitě kopl levou nohou do nožní řídicí páky, a srazil zároveň ruční páku dopředu a pak zase dozadu až k žaludku. Velbloud se zatočil a dostal se do letu střemhlav. Stopadesátikoňový motor Bentley zabafal jednou – podruhé a pak ztichl. Vrtule se zastavila a zcela vyděšený pilot začal klouzat k zemi, přičemž se bzukot motoru bombometného letadla z jeho uší stále více vytrácel.

Biggles si postrčil brýle na čelo, podíval se dolů a pak ještě mrkl nahoru na rychle se vzdalující německé letadlo.

„Panebože,“ uvažoval už docela klidné, „tak už jsem došprýmoval.“

To je ale pekelná léčka! Kdo by to jen byl tušil? Nevadí, žijeme proto, abychom se učili,“ dodal ještě trpce a soustředil se na nevyhnutelné nouzové přistání. Nepředpokládal, že by to mohlo být obtížné, protože měl dostatečnou výšku, z níž si mohl dobře zvolit místo. „Díky bohu jsem už za našimi zákopy.“ uvažoval rozšafně, když zvolna klesal.

Na své letiště v Maranique se dostat nemohl, ale mohlo by se mu podařit dostat se k 287. letce, třebaže se na nevyhnutelné rýpání tamních pilotů nijak netěšil. Ale bylo to přece jen lepší, než se vydávat v nebezpečí, že své letadlo poškodí na volném poli.

Biggles správně přistál uprostřed letiště a pak si sedl na velbloudův, hrb, aby počkal na mechaniky, kteří by letadlo zatáhli na startovací dráhu, kde na něj čekal hlouček povykujících pilotů.

„Něco tě kouslo, Biggles?“ volal Wilkinson, dobrosrdečný velitel roje.

„Jo, kouslo mě to,“ přiznal Biggles smutně. „Ten můj drak dostal víc žahadel než v sršním hnízdě. Krucinál, co to jen je?“

„To je náš miláček friedrichshafen. Pojd' se napít, a zatím zatelefonujeme tvému starému a řekneme mu, že jsi v pořádku tady, a já ti o tom něco povím,“ navrhl Wilks a vzal kamaráda pod paží.

„Ty ses už do něho pustil?“ vyzvídal Biggles.

„Já? My všichni jsme se už o něj pokusili. To letadlo sem vždycky přiletí před svítáním, skoro každý den shodí svoje pozdravy a potom peláší domů zhruba touhle dobou.“

„A ty tím chceš říct, že mu to nemůžeme zatrhnout?“ ožil Biggles.

Wilkinson pokrčil rameny. „Už jsi někdy udělal z komára vola? Jediná věc, která se zatrhla, je ta tvá motorová bouda, když se na ni podívali. Je samá díra jako cedník. Bylo by snadnější potopit bitevní loď než tenhle lítající arsenál. Nemá na sobě jedinou slabinu, přes kterou bychom se na něj dostali. U tohohle obra už žádná slabina není zranitelná. Dostaneš od nich flastr, ať se přiblížíš z které chceš strany. Jo, to já znám! Dva pohyblivé kulomety vždycky přetrumfnou dva pevně přidělané kulomety. Vůbec se mi nechce spáchat sebevraždu, a tak je zkrátka nechávám na pokoji. Tady se povídalo, že velitelství peruti nabídlo tři pecky tomu, kdo by to letadlo sestřelil. Hacie od 281. letky na ně podnikl útok a sletěl dolů

v plamenech. Crickson od 383. letky na ně udělal nálet v jednom z těch nových delfínů, a trvalo mu pak týden, než se z toho vylízal. Naši piloti se ho teď většinou straní, a naše bdělé protiletadlové dělostřelectvo se činí ze všech sil, jenže ti chlapi se nestrefí ani do té potvory zeppelinu na padesát metrů. Důstojníci od protiletadlových počítají, že ten friedrichshafen přijde náš národ, který tu válku platí, na pět tisíc liber denně jen za dělostřeleckou municí, a já mám dojem, že to ani moc nepřehnali.“

„Rozumím.“ řekl Biggles zamyšleně. „Takže bych měl jet zase zpátky, jestli mě tam můžeš nějak dopravit. Pro velblouda se vrátím někdy později. Nazdar, Wilksi!“

„Nazdar, Biggles! A tomu Hunovi se vyhybej až do prvního příštího měsíce. Pak ti pošlu věnec, ale do té doby nemám ani vindru!“

„Fakt? Tak nevyhazuj peníze na kartu, která prohrává. Ale měl by sis pořídit dobré brýle, abys mě viděl, až se příště s tím Hunem potkám.“

Když si Biggles prohlédl poškozeného velblouda, který byl dopraven domů, a když pak spravil kabel zapalování, co zavinil poruchu motoru, strávil celé odpoledne tím, že črtal tužkou na kousku papíru nákresy toho velkého bombardáku, tak jak si jej pamatoval. Nakreslil si ony dva kulometry a črtal různé čáry a kruhy, aby tak znázornil úseky, které každý ten kulomet může svou palbou zasáhnout. Rychle zjistil, že to, co mu řekl o kulometech Wilkinson, že totiž dovedou zasáhnout blížící se letadlo pod jakýmkoli úhlem, je správné. Potvrdil si tím, že obyčejný útok je téměř bezúčelný a velmi nebezpečný.

Obvyklá slabina v obraně všech velkých dosavadních letadel, již byla spodní část jejich trupu, už neexistovala. Jediné místo, jež mohlo být považováno ještě za slabinu, bylo bezprostředně pod budkou, ale i tak by letec mohl být vystaven palbě alespoň jednoho kulometčíka, než by se do této polohy dostal. Biggles uvažoval o možnosti, že by na letadlo svrhl bombu, ale upustil od toho, bylo to neproveditelné. Kdyby tu bombu totiž svrhl na britské straně zákopů a letadlo nestrefil, co by ti lidé dole v zákopech o něm řekli? A bylo sotva

pravděpodobné, že by mu Němci dovolili, aby se k nim dostal bez překážek. Kdepak! Jedinou možnost skýtalo místo pod kabinou a pak použití Lewisova kulometu, který by střílel nahoru skrze střední část nosné plochy. Biggles tuto zbraň obvykle nepoužíval, protože dával přednost útoku přímo zpředu svým dvojitým Vickersovým kulometem. Výsledkem svého výpočtu sice nebyl zcela uspokojen, ale přece dal rozkaz, aby mu byl do kabiny zamontován Lewisův kulomet. Pak řekl svému sluhovi, aby ho vzbudil hodinu před svítáním, a šel spát.

Příštího dne byla ještě tma, když si Biggles navlékl svůj letecký kabát přes pyžamo, obul holínky a vlezl do kabiny svého velblouda. Cítil nesmírnou únavu i nezájem o celý svůj plán a málem litoval svého rozhodnutí stran realizace. Jakmile se však ocitl nahoře, byl jako ryba ve vodě a veškerá deprese pominula.

Bylo nádherné ráno. Na obloze se třpytilo ještě několik opozdilých hvězd a první záblesky svítání zjasňovaly obzor na východě. Biggles rázně vztyčil nos svého letadla a neustále křížoval místa, kde se včera setkal s německým letadlem. Stále stoupal vzhůru a vdechoval svěží ranní vzduch. A když se pak vyšplhal ještě výš, srpeček slunce, lidem na zemi stále ještě neviditelný, se vyhoupl nad čáru oblohy a zaplavil velblouda oranžovým jasnem. Kolem v prostoru i pod ním byl vzduch jako nádrž indigových a temné šarlatových stínů, které se rozprostíraly, jak se zdálo, až do nekonečna.

Biggles měl dojem, že visí právě nad jejím středem jako nesmírně maličká skvrnka v podivném světě, v němž se kromě něho nepohyboval žádný jiný živoucí tvor. Pocit naprosté opuštěnosti a osamocení, tak dobře známý pilotům, teď Bigglese nesmírně skličoval, a proto byl rád, když se nedaleko něho náhle zablesklo šest devítek D.H. Vynořily se z neviditelné prázdnoty pod ním, a když sluneční paprsky dopadly na jejich lakovaná křídla, zatřpytily se jako drahokamy uložené v sametu. Biggles přiletěl blíže k nim a zamával na jejich pozorovatele, kteří se líně vyklonili přes Scarffovy kruhy svých kulometů. Letadla D.H. pokračovala dále v cestě a brzy se ztratila v tajuplné dálavě. Bigglesovi projelo hlavou, kolik se jich asi vrátí. Nebeská báň nad ním se zatím zbarvila bledě zelené a pak

náhle tyrkysově, jako by se někde rozžala jakási skrytá světla, ovládaná mistrem jevištní výpravy.

„A tohle je válka!“ uvažoval Biggles. „Panebože, je to neuvěřitelné – a, nemýlím-li se, tamhle letí,“ dodal Biggles ke svému filozofování, když jeho oči zachytily hlouček maličkých jisker v dálce, zhruba ve stejné výši jako bylo jeho letadlo.

„Dobré jitro, Archibalde, ty prašivče,“ zavrčel Biggles, když objevil záblesky na předku letadla, podle nichž mohl rozeznat obrysy velkého bombardovacího letounu. Zamířil tedy k němu, zahřál si kulomety a odvetný chvost střel z předního kulometu bombardáku způsobil, že se lehce pousmál. Nebylo možno přiblížit se k tomu bombardáku nepozorovaně, ale Biggles se o to přece jen pokusil. Pomalu kroužil ve výšce 150 metrů nad tím velkým letounem a díval se dolů. Kulometčík v zadní budce ho posměšně pozdravil a Biggles na něj taky zamával. Biggles však neztrácel čas žertováním, nýbrž sletěl střemhlav dolů, ještě stále byl ale mimo účinný dosah palby. Sletěl ještě níž, až se dostal pěkně pod bombardák a potom pomalounku přitahoval řídicí páku k sobě.

Zdálo se mu teď, jako by ten německý letoun na něj padal.

Dostal se tak až pod jeho budku a upřel zrak na padací dvířka, z nichž, jak mohl zahlédnout, vylézal kulomet. Tu už vyplázl na Bigglese z padacích dvířek ohnivý jazyk a zlověstný a zrádný pleskot kulek do trupu letadla za ním a po obou stranách mu říkal, že se kulometčík ve střelbě vyzná. Za okamžik na to letěl Biggles rovně a ne dále než šest metrů pod budkou, v témže směru jako letadlo.

Pak se mu zdálo, že z bombardáku cosi spadlo a zahvízdlo kolem něho. Polekaně vzhlédl, a to právě včas, protože viděl druhou bombu, jak se smýkla z bombového věšáku a zařinčela kolem. Biggles se zadíval do věšáků, jsou-li tam další bomby, ale nic neviděl. Tím se mu velice ulevilo, protože docela zapomněl na okolnost, že ten bombardák patrně ještě nesvrhl všechny své pozdravy. Mohl zahlédnout tvář předního kulometčíka, který vykukoval z boku budky a díval se na něj, a rychlý pohled na zád' letadla objevil zářivé krupobití střel, které neškodné litaly pod ocasem jeho velblouda. Biggles byl rád, že ho kulometčík nemůže zasáhnout, vzal řídicí páku mezi kolena a chopil se rukama hořejšího

kulometu, přičemž levicí svíral srdcovitě držadlo a ukazováčkem pravice objal spoušť. Ra-ta-ta-ta – vtom Biggles zaklel a smrtelně zbledl. Kulomet se vzpříčil a on se ho zuřivě namáhal uvolnit. Proč jen se ty kulometry vždycky vzpříčí v rozhodném okamžiku, kdy jde o život? Bombardovací letoun se nyní otočil, a Biggles mohl uchopit řídicí páku jednou rukou, aby se udržel na místě. Vstal ve své kabině a bušil pěstí do bubnu s náboji.

Znovu zkusil spoušť a zjistil, že kulomet dostal rozum. Sedl si tedy zpět do sedadla a měl právě načas, aby řídicí páku postrčil dopředu. Bombardovací letoun totiž sletěl na něj dolů, protože jeho pilot se snažil, aby mu roztrhal křídla podvozkem.

Biggles vyklouzl bokem po křídle, snaže se, aby se pokud možná udržel na svém místě, ale tu se jeho ochranné sklo vpředu rozlétlo na tisíce kousků, protože je zasáhl déšť střel ze zadního kulometu.

Biggles sletěl střemhlav dolů, co nejrychleji pryč od toho bombardáku, a kopal přitom střídavě oběma nohama do nožní páky, aby tak zmařil kulometčíkovi cíl.

Když se konečně dostal do bezpečí mimo dostřel, odsunul si brýle a utřel si čelo.

„Kruci, to je honička,“ zaúpěl Biggles, „ale nebýt toho, že mě chtěl rozmačkat, tak jsem ho už měl!“ Pak pohlédl dolů a zděsil, protože shledal, že se již ocitl nad nepřátelskými zákopy.

Vyzkoušel tedy svůj horní kulomet, aby se přesvědčil, že je v pořádku, a pak opakoval svůj krkolomný manévr, aby se znovu dostal pod bombardovací letadlo. Zatajil dech, když v palbě kulometčíka uháněl jako trestanec uličkou hanby, a pak, když už byl přímo na dostřel, upustil řídicí páku, uchopil kulomet a stiskl spoušť.

Tentokrát se nemohl chybit. Počkal, až se velbloud pod ním začal propadat, pak se vzepřel do sedadla, popadl řídicí páku, když se letoun dostal do vývrtky, a rameny se vši silou vzepřel o boky kabiny, aby z letadla nevypadl.

„Panebože! To je všechno, co si od tebe přeju!“ zabručel Biggles, když už zase ovládal řízení letadla a rozhlédl se po bombardéru.

Ten se potácel v nejistém kursu k zemi, zřejmě nebyl úplně v pořádku. Biggles se pustil střemhlav za ním a zjistil, že zadní kulometná budka je prázdná. „Trefil jsem pilota a pozorovatel se

snaží dostat letadlo dolů,“ usoudil okamžitě. Bližší pohled mu pak tuto domněnku potvrdil, protože viděl, jak pozorovatel drží řídicí páku nad rameny bezvládné pilotovy postavy.

„Doufám, že to dokáže,“ pomyslí si Biggles starostlivě a zdvihl ruku, aby Němci ukázal, že se ho už nemusí nijak bát. Pak kroužil dokola na místě, aby sledoval, jak přistane. Byla to obrovská námaha. Velký letoun se zase vyrovnal, ale zapomněl se vyhnout řadě stromů. Biggles byl skoro přesvědčen, že slyšel jeho třeskot, když dosedlo na zemi jako hromádka rozedraného plátna a roztržitého dřeva. „Musím honem letět a povědět to Wilksovi,“ řekl si Biggles plný pýchy, když nařídil směrové kormidlo na let k hangárům Mullenovy letky.

„Wilks určitě pukne vztekem!“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

TÝDEN NA DOVOLENÉ

Kapitán Bigglesworth pohlédl ledabyle na návštěvní desku, když šel kolem a jeho zrak padl na jakési povědomé jméno. Popošel tedy o krok blíže a zjistil, že to je jeho vlastní jméno:

Kapitán J. C. Bigglesworth je přidělen k 69. cvičné letce v Narborough. W.48 P.1321.

Tak četl Biggles a dobrou minutu na toto oznámení nechápavě zíral, než mu došel jeho plný význam.

Pak škaredě zaklel a spěšně zamířil na velitelství letky.

„Ano, Biggles!“ řekl major Mullen, když vzhlédl od svého psacího stolu, „chcete snad se mnou mluvit?“

„Viděl jsem, že jsem přeložen do domovské posádky,“ odpověděl Biggles. „Mohu se zeptat, proč?“

Velitel letky odložil pero, přešel místností a položil veliteli roje otcovsky ruku na rameno. „Je mi to líto Biggles, ale já vás musím poslat domů.“ řekl prostě. „Ale poslyšte! Já jsem tady déle než vy. Znáš tu, kde se co šustne, proto jsem taky velitelem 266. letky. Já poznám, kdy se muž začíná hroutit. Viděl jsem vás po mnoho týdnů startovat. Když Batson odešel na věčnost, byl jste už nedaleko zhroucení. Jen si na to vzpomeňte! Žádám to pro vaše vlastní dobro, ne abych se vás dotkl. Myslím hlavně na vás.“

Kdybych na vás myslil méně, ponechal bych vás tady, abyste jen dále létal a hromadil v hráčské knize naší letky svá další vítězství. Kdybyste tu zůstal, bude z vás za měsíc ochlasta. Už dnes pijete víc, než jste byl zvyklý, a to je začátek konce.

Němci vás dostanou ve spánku, propadnete se při startu nebo se zachytíte o strom při přistání. I dovednější piloti než jste vy takhle skončili. Nemůžete tomu zabránit, a proto nemůžete riskovat. Nikdo nedokáže udržet krok na věky! Tahle zábava nadělá z mladých chlapů starce, aniž si toho všimnou. Je to pravda, Biggles! Musíte si

teď odpočinout. Jestliže si neodpočínáte teď, nebudete pak už schopni nikdy si odpočinout.

Máte pro nás větší cenu, jste-li živ, než kdybyste zemřel.

Prosím vás, rozvažte si to! Proto jsem prosadil vaše přeložení.“

„A copak si nemůžu odpočinout bez přeložení?“ namítl trpce Biggles.

„Ne, já jsem vás už přece žádal, abyste si vzal dovolenou. Vojenský lékař vás o to taky žádal, a slyšel jsem, že vám to taky říkali Mac a Mahoney – oba dva už na dovolené byli a udělalo jim to ohromné dobře.“

„Výborně, pane majore. Pokud zrušíte přeložení, odejdu na dovolenou. To by mě zabilo, kdybych musel civět u školní letky!“

„Znamenitě! Napište si žádost! Deset dní počínaje zítřkem. Já ji okamžitě doporučím velitelství peruti. Zůstanete ve stavu 266. letky.“

„Mám ještě jednu prosbu, pane majore. Mohl bych domů odletět?“

„Už to je tady, podívejme! Ty toho prostě nenecháte. No dobrá, můžete letět z Bourgetu s dopravním pilotem. Co tomu říkáte?“

„To není ono,“ řekl Biggles pevně. „Já svůj život nesvěřím nějakému dopravnímu pilotovi! Poletím sám ve svém velbloudu.“

„A komu toho velblouda naučtuju, jestli ho rozbijete?“

„Rozbijete! Já přece letadla nerozbívám!“

„Ale mohl byste!“

„Dobrá, tak tedy pošlete jedno letadlo zpátky k prohlídce. A já s ním poletím.“

„Znamenitě!“ souhlasil velitel letky po krátké přestávce. „Je to sice proti předpisům, jak víte, ale nevracejte se mi bez velblouda, rozumíte?“

„Samozřejmě, pane majore!“

Biggles řízně zasalutoval a odešel. Major Mullen se obrátil ke kancelářskému důstojníkovi Wattu Tylerovi, který byl svědkem celé rozmluvy, a významně zamrkal. „Měl jste pravdu, Tyler,“ usmál se a dodal:

„To přeložení zabralo. Byl to dobrý trik a taky jediný způsob, jak Bigglese přimět, aby šel na dovolenou.“

Časné zrána druhého dne se Biggles oblékl do své nejlepší uniformy, odletěl od své letky a vzal kurs na Calais, kde měl v úmyslu doplnit nádrážku benzínem, ještě než se vydá přes La Manche. Toužebně se díval na nepřátelskou oblohu, ale věren slovu, které dal svému veliteli, držel se neochvějně svého směru. Cesta minula bez zvláštních příhod, a v poledne ho bylo možno najít u oběda v důstojnické jídelně v Lympne. Hlásil se velícímu důstojníkovi stanice, předložil mu svůj cestovní rozkaz, uložil letadlo bezpečně do hangáru a potom odejel vlakem do Londýna. Když přijel domů, zjistil, že jejich dům je uzavřen. Zatelefonoval tedy příteli své rodiny, ale dozvěděl se jen, že otec a bratr, jediní jeho žijící příbuzní, jsou u britské armády, někde ve Francii. „No to je pěkné nadělení,“ řekl si Biggles, když zavěsil. „Taky mě mohlo napadnout, že tam někde jsou.“

Týden se potloukal po městě, naprosto otrávený, a nedělal naprosto nic, jen se loudal mezi svým hotelem, Long barem a Trocaderem, pak Americkým barem a Alhambrou, případně zabrousil i jinam, kde předpokládal, že by mohl potkat nějakého známého, někoho, kdo také přijel z fronty na dovolenou. Bylo chladné a vlhké počasí a Biggles se už nemohl dočkat svého návratu k letce. A když se pak procházel po ulici Shaftesbury Avenue, potkal Dicka Harboarda, nejlepšího přítele svého otce a společníka jeho podniku. Při sklence whisky vyložil stručné Harboardovi svou situaci a trpce si stěžoval, jak tu jenom lelkuje, zatímco ve Francii by mohl udělat něco užitečného. „Už toho potloukání po Londýně mám po krk,“ dodal. „Londýn mě skoro dorazil. Jde mi to tady na nervy, není tu kam jít.“

„A proč bys nepřišel k nám, do mého domu, aby ses tam na zbytek dovolené odpočinul? Ke konci týdne mám pozvanou společnost na hon.“

Je to ovšem smíšená společnost – v téhle době přišli k penězům všelijací lidi, ale za to my nemůžeme. Co tomu říkáš?“

„A kde je ten váš dům?“ „Ve Felgate, v Kentu – nedaleko Folkestone.“

„Folkestone je nedaleko Lympne, že ano?“

„Zrovna vedle. Pročpak?“

„Ach, to já jen tak, jen mě to tak napadlo,“ řekl Biggles poněkud vyhýbavě a rozpačitě. Nepokládal totiž za vhodné, aby Harboardovi vykládal, že má v Lympne svoje letadlo a že dumá o tom, jak si tamní pobyt zpříjemnit několika hodinami létání, pokud se ovšem zlepší počasí.

„Tak dobrá,“ řekl Harboard, když se rozcházeli. „Budu tě dnes čekat k večeři.“

„Přijedu k vám,“ souhlasil Biggles. „A přijedu v civilu, abych na tu válku na chvíli trochu zapomněl. Tak nashledanou!“

Biggles, v šedých kalhotách a svetru, se začel do jakéhosi románu od Sabatiniho z knihovny svého hostitele, pak knihu odložil, aby si přitáhl křeslo trochu blíž ke krbu v hale. Na tu roční dobu byla škaredá zima. Zamračená obloha a mrholení mu vyhnaly z hlavy všechny myšlenky na létání, a tak se pilot usadil pohodlně do křesla a oddal se příjemnému půvabu četby.

Když se však do dveří vehnala společnost mužů a dívek, jejichž vysoké holínky a nepromokavé pláště naznačovaly, že to jsou lovci, kteří se chystají na pole, zamračil se. Vedl je Frazer, různolící habán středních let, k němuž Biggles pojal okamžitě jakousi nechuť, když si byli včera večer představeni. Biggles totiž neměl rád onen nenucený důvěrný tón, s nímž ho Frazer oslovil. Jeho hlučné, pánovité chování, zejména v přítomnosti žen, šlo Bigglesovi na jeho pocuchané nervy. Při jejich příchodu si povšiml, že žádný ze společnosti mužů není v uniformě, a divil se, proč muž v tak výborné tělesné kondici jako Frazer není u armády v poli. Aby společnost ušetřil překvapení, požádal Harboarda, aby ho představil jako Mr. Bigglesworthe. Dlouho se však nedivil, protože Frazer se co chvíli chystal za hrud a stěžoval si na své slabé srdce, které ho nutí zůstat doma. Jen to mu brání, aby předvedl, jak by válka mohla co nejdříve vítězně skončit. Když Biggles ještě uvážil, jak Frazer na válce vydělal, nijak to nepřispělo k tomu, aby mu byl sympatičtější, a tak se raději rozhodl zůstat s knihou v hale, než aby na honu snášel společnost tohohle chlapíka.

„Copak, copak,“ poznamenal Frazer s předstíraným překvapením, když utkvěl pohledem na papučích, které měl Biggles na nohou.

„Vy s námi na hon nepůjdete?“

„Ne, děkuji,“ odpověděl Biggles zdvořile.

„Ó, já bych řekl, že by vám trochu pohybu prospělo. Kdybyste si párkrát vystřelil, procvičilo by vám to oko, až vás odvedou k vojsku.“ Ironie těchto slov byla zřejmá.

„Je tam zatracená zima a já nemám rád mokré nohy,“ odpověděl Biggles klidně, ale jen stěží se ovládal.

„Já vás mladé lidi nechápu,“ pokračoval Frazer, když ustalo hihňání, které propuklo po Bigglesových slovech. „Na mou věru bych řekl, že by byla spousta věcí, jak byste mohl být ve válce prospěšný, a vy tu místo toho hnijete u krbu.“

Tento závěr byl zcela jednoznačný, ale Biggles se opět ovládl, aby mu ostře neodpověděl. „Co bych se s takovým troubou hádal,“ pomyslel si a mlčel. Ten chlapík však byl ve svém živlu a měl tu hlavní slovo. „No dobře, tak ho nechme!“

Biggles si ho jen bez odpovědi chladné změřil, což Frazera přimělo k odchodu.

„Tak tedy jdeme, přátelé,“ hlaholil Frazer.

„Řekl bych, že se někdo musí starat, aby nevyhaslo v krbu,“ rýpl ještě do Bigglese, a pak se za všemi zavřely dveře.

Biggles osaměl, sám sobě se usmál a pak se zase věnoval knize. Ve vedlejším pokoji zařinčel telefon, pak zas a zas, ale za chvíli už slyšel, že to sluha Lea zvedl, a byl rád, že se ho to netýká.

Přečetl právě první polovinu knížky, když ho telefon znovu vyrušil svým nepřetržitým řinčením, šlo mu to příšerně na nervy.

Odložil tedy a povzdechl si únavou. „Panebože, já tenhle pekelný kravál nevydržím,“ upřel oči ke stropu, když si všiml, že sluha stojí ve dveřích, celý zsinálý ve tváři.

„Copak se stalo, Leo?“ zeptal se Biggles podrážděné, „vypukl snad v domě požár či co?“

„Ne, pane, ale pan Harboard je pryč. A pan Harboard je velitelem zdejší policie, jak víte, a ta mi právě telefonuje, že dvě německá letadla bombardují Ramsgate.“

„Cože?“ vyskočil Biggles z křesla, jako by ho uštkla zmije.
„Opakujte to ještě jednou!“

„Dvě německá letadla. Biggles byl dvěma skoky u okna a zkoumavě si prohlédl oblohu. Déšť už ustal a mezi uhánějícími mraky se tu a tam ukazovaly malé kousky modří.“

„Rychle!“ houkl na sluhu a každá žilka v něm hrála vzrušením,
„přivezte sem vůz!“

Sluha, vyburcován ze svého obvyklého klidu tímto rozkazem, se vyděsil tak, že skoro úprkem vyběhl z pokoje.

„Dovezte mě do Lympne tak rychle, jak to jen dokážete! Dupněte pořádně na plyn a nohu na něm pořádku držte, dokud tam nedojedeme,“ přikázal Biggles pár minut nato, když s čepicí, leteckými brýlemi a leteckým kabátem přehozeným přes ramena naskočil do velkého křetého automobilu.

Těch patnáct minut jízdy Biggles ve své netrpělivosti stěží vydržel, když vůz uháněl nedalekými alejemi. „Jen dál.“ křičel na řidiče, když konečně dorazili na letiště, „rovnou až k hangáru!“

Hlídka u brány hangárů na něho sice zavolala, ale on ji jen hrubě odbyl.

„Vyvezte velblouda ze 3. hangáru!“ utrl se na hlouček lelkujících mechaniků. „Číslo 9471 – no tak sebou hněte!“ Potom vtrhl do kanceláře velitele letky.

„Kapitán Bigglesworth od 266. letky na dovolené z pevniny, pane majore. Vzpomínáte si, že jsem se vám minulý týden hlásil?“

„Ach ano, vzpomínám si,“ přisvědčil velitel letky. „Copak máte tak naspěch?“

„Dva Hunové bombardují Ramsgate – poletím si pro ně. Mám s sebou střelivo – vzal jsem si dva kulometné pásy pro případ, že bych cestou na něco naletěl.“

„Ale...“

Ale Biggles už byl venku a hbitým skokem se ocitl v řidičské budce svého velblouda.

„Zapnout zapalování, pustit benzín!“ vykřikl letecký mechanik.

„Pustit benzín!“ opakoval Biggles.

„Zapnout!“

„Zapnout!“

Bentleyův motor se s mocným řevem rozběhl a vychrlil oblak dýmu, který se ve vzdušném proudu vrtule rozvířil. Biggles si nasadil letecké brýle, pokynul, aby odstranili brzdící špalky a za několik minut nato už byl ve vzduchu a zamířil severoseverovýchodním směrem, takže dráha pobřeží protínala náběžnou hranu jeho pravého křídla. Biggles u sebe neměl mapu, usoudil však, že Ramsgate je vzdálen zhruba pětadvacet až dvaatřicet kilometrů, ne víc. Protože měl vítr v zádech letounu, měl tam být za necelých deset minut. Osada Deal byla už po jeho pravé straně ve výseči mezi vrtulí a křídlem, a město Sandwich se nejasné rýsovalo vpředu. V dálce mohl spatřit na pobřeží, kde do moře vyčnívá North Foreland, jakousi vypouklinu. Biggles letěl nízko, aby mohl sledovat pozemní značky, nyní však přitáhl řídicí páku k sobě a příhodnou dírou mezi mraky šplhal vzhůru. Nahoře se vršky mračen koupaly ve skvoucí záři slunce, ale Biggles šplhal ještě výš a dychtivě vpředu vyhlížel nepřátelská letadla. Jediný letoun, který však mohl spatřit, byla stará stíhačka, kroužící bez cíle v nevelké vzdálenosti nad vnitrozemím, a tak Biggles zamířil nosem svého letadla na severozápad a vyrazil nad moře, aby útočníkům odřízl cestu, kdyby se už náhodou vydali na zpáteční let.

Celou čtvrt hodinu takto Biggles létal a kolem dokola se rozhlížel po těch nepřátelských letadlech. Začaly se ho zmocňovat pochyby. Co když celá ta věc byla jen fáma? Je blázen, že si to všechno ještě před odletem neověřil.

Jeho výškoměr ukazoval 3 300 metrů, a mračna, mezi nimiž mohl občas zahlédnout skvrny šedého moře, byla hluboko pod ním.

Biggles začal opisovat široký kruh nazpět směrem k pevnině, protože si povšiml, že zaletěl příliš daleko do moře. Myslel na to, aby mohl bezpečně přistát, kdyby jeho motor utrpěl poruchu.

Plyn přiškrtil na tři čtvrtiny a po několik minut letěl klidné ve správném východním směru. Občas se nohou dotkl řídicí nožní páky, aby si umožnil jasný výhled dopředu.

Cosí se pohnulo anebo to byl jen instinkt – Biggles se podíval na sever. V dálce před ním letěla těsně vedle sebe dvě letadla. Biggles se okamžitě stočil na severozápad, aby jim zatarasil cestu. Za pět minut nato pak zjistil, že by je mohl chytit, protože byla už podstatně

blíž. Přesně věděl, kdy si ho Němci všimli, protože v tu chvíli se stočili k severu, pryč od něho, a nosy sklonili k zemi, aby dosáhli větší rychlosti. Za pár minut už Biggles rozeznal černé kříže i kulometčíky, kteří se postavili, aby si na něj počkali. „Tohle zrovna není nejlepší místo, abych se s vámi ve svém velbloudu utkal,“ uvažoval Biggles. „Kdyby mi došel benzín nebo kdybyste mě střelili do nádržky, jsem v moři. To by se musel stát zázrak, abych se odtud dostal. Ale co dělat, buď tu půjde o krk, nebo o nic. Tak do toho!“ Biggles sklonil nos letadla dolů, aby získal rychlost, a pak se vytáhl strmou svíčkou pod výškovým kormidlem nejbližšího německého letounu vzhůru, ale pilot tento Bigglesův pohyb postřehl a stočil se celým bokem na stranu. Kulometčík okamžitě zahájil palbu, ale byla to střelba překotná, střely Bigglesovo letadlo mýjely ve značné vzdálenosti. Pilot velblouda zůstával rozvážně pozadu, až ten druhý vyprázdnil svůj buben střeliva a začal jej vyměňovat.

Pak vletěl do svíčky, až se ocitl přímo na dostřel, a protože si uvědomoval, že by se mu taková příležitost podruhé nemusela naskytnout, chvíli počkal, až se jeho hledí dostalo do přímky s řidičovou kabinou, a potom stiskl spoušť kulometu.

Nos letadla značky Brandenburg se vychýlil příkře dolů a pak se sklonil k zemi. Letadlo udělalo poloviční přemet, z něhož se rychle dostalo do vývrtky, když jeho nos klesl, a pak už jen vířilo dolů, přičemž jeho motor stále ještě běžel na plný plyn.

Biggles sletěl po křídle a přes jeho střední část se rozhlížel po druhém letadle. Chvíli je hledal marně, ale když je pak zahlédl, řítilo se strmým letem dolů směrem do mraků. „Vypadá to, jako by ten Němec ztratil glanc.“ řekl si Biggles, když postrčil řídicí páku dopředu a hnál se jako blesk v patách Němci, který střemhlav směřoval k zemi.

Biggles zahájil palbu ve vzdálenosti mimo jistý dostřel, dobře věděl, že nic zasáhnout nemůže, ledaže by nějaký šťastný výstřel zasáhl svůj cíl. Udělal to však záměrně, aby svého zjevně nervózního nepřítele ještě víc vyděsil.

Brandenburg vletěl s ocasem vzhůru do mračné výspy, ale Biggles jej vytrvale sledoval. Shledal se s ním znovu pod mrakem a opět zahájil honbu. Vpředu se právě ukázal velký kus modré oblohy v

mezeře mezi mraky, Biggles se rychle připojil k letadlu, ale Němec zahrnul ve zřejmé nejistotě dokola. "Ten blázen si přece nemůže myslet, že přistane." pomyslí si Biggles v údivu a vypálil řadu několika sérií střel, aby svého protivníka ještě víc vyděsil.

Němec toho měl však už dost. Zřejmě se mu nechtělo sdílet osud svého kolegy, a tak zastavil motor a klouzal směrem na mořskou hladinu. Bigglesovi se naskytla nová možnost: „Jestli ten Němec dostane svého draka v pořádku dolů na vodu, buď mě tam jeho kulometčík držet tak dlouho, dokud mě nedojde benzín.“ uvažoval.

Kromě toho taky věděl, že je těžší zasáhnout cíl plovoucí než cíl létající, protože se svůj terč neodvážil přeletět. „Dobrá, pak mu to musím zarazit,“ pomyslí si Biggles, střemhlav sletěl za vodním letadlem a chrлил na ně z kulometů oheň, na nějž k jeho překvapení nepřátelský kulometčík neodpovídal. „To je nouma.“ řekl si Biggles. „Hurá – už přistává!“

Pilot Brandenburgu, který se snažil z té ničivé smršti olova co nejrychleji dostat, zkusil přistát příliš náhle.

Plováky letadla narazily na mořskou hladinu s obrovským šplouchnutím a jeho nos se ponořil pod vodu. Ocas letounu se vztyčil vysoko vzhůru. Biggles viděl, jak oba letci šplhají směrem k výškovému kormidlu, zakroužil nízko nad nimi a ukazoval na pobřeží. Doufal, že pochopí, že jim letí pro pomoc.

„Jste volán k telefonu, pane,“ řekl sluha Lea, jako by se omlouval.

Bylo pozdní odpoledne. Biggles tedy odložil knihu a spěchal k telefonu, protože čekal zprávu o osudu obou německých letců a byl na ni velmi zvědav. Uchopil sluchátko. „Major Sidgrove u aparátu, letka v Lympne,“ ozval se hlas.

„Tady kapitán Bigglesworth, pane majore,“ odpověděl Biggles.

„Byla to pěkná šarvátka, Bigglesworthe, obě letadla jsme našli v moři.“

Posádka toho prvního je mrtva. Ti letci měli střelné rány, ale druzí dva přežili naprosto bez úhony kromě trochy zděšení a únavy. Ale bylo to takové zvláštní: ten pilot měl krásné černé oči, že mu člověk nedokázal odporovat. Pilot je poddůstojník pod velením důstojníka, který seděl na zadním sedadle. Němci tak létají, jak víte.“

Biggles to věděl až moc dobře, ale neřekl na to nic.

„Ten pilot se s někým utkal zřejmě poprvé.“ pokračoval major, „a když jste na něj začal střílet, skočil vám na špek. Sletěl na hladinu moře i se svým důstojníkem, který ho posílal do horoucích pekel a řval na něj, aby se koukal dostat do mraků. Nadával mu, místo aby na vás střílel. Ještě nikdy jsem neviděl tak vyděšeného chlapíka, jako byl ten pilot. No, to je všechno. Říkal jsem si, že byste to rád slyšel. Vaše hlášení jsem poslal na ministerstvo. Volali mě telefonem a přáli si vědět, co u čerta děláte v Pumpne, kde jste vzal toho velblouda, kdo k tomu dal rozkaz a bůhvíco ještě. Zdá se, že tohle je zajímavá mnohem víc než ti dva Hunové. Ale ať. Myslím, že pro vás za den či za dva pošlou. Kdepak bych vás zastihl, kdyby vás hledali?“

„V Maraniqtze ve Francii.“ odpověděl Biggles stručně. „Zítra se totiž vracím zpátky na frontu. Vřelý dík, majore, sbohem!“

Biggles zavěsil a vrátil se do haly. Tu se dveře otevřely a dovnitř se vhrnula celá lovecká společnost, zablácená od hlavy až k patě. Frazer si Bigglese změřil s neskrývanou nevolí.

„Pořád ještě udržujete oheň v krbu?“ ušklíbl se ironicky. „Měl jste jít s námi, měli jste pěknou zábavu.“

„Já taky.“ odpověděl mírně Biggles.

„Pěkně jsem si tam zastřílel.“ pokračoval Frazer.

„To je fajn, já taky.“ opět se usmál Biggles.

„Vy? Jak to? Vždyť vy jste nevytáhl paty z domu. Já nemůžu pochopit, proč se někteří lidi tak bojí o svou kůži.“

Jedna z dívek přistoupila k Bigglesovi.

„Přinesla jsem vám malý suvenýr.“ řekla a položila na stůl bílé ptačí pírko.

„Díky.“ řekl Biggles klidné, „vždycky jsem si přál péro za klobouk. A dneska jsem konečně jedno dostal.“

Pan Harboard právě vpadl do pokoje. „Copak, copak – péro za klobouk? Jsem přesvědčen, že dostaneš! Nijak by mě nepřekvapilo, kdybys dostal kříž královny Viktorie! Dobře jsi to proved, chlapče, a zasluhuješ si jej!“

„Kříž královny Viktorie? Kříž královny Viktorie?“ opakoval nechápavě a hloupě Frazer. „A u čerta proč?“

„Vy jste o tom neslyšel?“

„Ale nechte toho, pane Harboarde,“ snažil se umlčet svého hostitele Biggles,

„Ani mě nenapadne, to si nenechám ujít! Jsem hrdý na to, že tě mám pod svou střechou a přeju si, aby to každý věděl!“ A Harboard se obrátil k ostatním hostům, kteří ten rozhovor sledovali nechápavě. „Tenhle muž právě sestřelil dvě německá bombardovací letadla nad mořem. Ta, která předtím bombardovala Ramsgate.“

Nastalo ticho, že by je téměř nahmatal.

„A kdo – kdo to vlastně je?“ koktal zmateně Frazer a ukazoval na Bigglese, který si klidně zapaloval cigaretu. „Není to náhodou ten Bigglesworth, ten chlapík o kterém jsme už četli v novinách? Ten letec – to je on?“

„Ovšemže je to on, kdo jiný, myslíte, to mohl být.“ halasil triumfálně Harboard.

„No to je dobré.“ řekl Frazer klidně. „škoda jen, že už musím odjet. Právě mě volali telefonem, abych přijel ráno do Newcastleu. Musím odjet už večer, abych chytil svůj vlak.“

„To je v pořádku.“ řekl Biggles vesele. „Jen zůstaňte přes noc, já tam s vámi zítra ráno zaletím. Můžu dostat v Lympne dvoumístný bristol.“

„Ne, děkuji.“ odmítl Frazer rozhodně.

„Nedovedu pochopit, že se někteří lidé tak bojí o svou kůži.“ poznamenal Biggles klidně a otočil se ke knihovně.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

MLHA

Mlha, výpary, mlha a čím dál větší mlha. Biggles se schoulil do své kabiny, když ty bílé výpary zavířily kolem zádi jeho letadla, a litoval, že neuposlechl radu majora Sidgrova a nepočkal v Lympe, až se mlha zdvihne.

„Chci odtud vyrazit, jakmile vyjde slunce,“ řekl Biggles majorovi v dobré víře, že to bude možné. Byl by se velice rád dostal zpátky ke své letce, a ačkoli viditelnost na zemi nebyla nijak dobrá, doufal, že nahoře bude lepší, než se právě ukazovalo. Ve výšce 150 metrů se země dočista ztratila, ale pohled na kompas mu pověděl, že směřuje k francouzskému pobřeží. „Tohle je ale pekelný den!“ vrčel a šplhal stále nahoru, aby se dostal nad onen neprůhledný závoj.

Ve výšce 1 500 metrů začala mlha řídnout a slunce bylo nejasné, vypadalo jako bílý, vybledlý kotouč. A když pak výškoměr ukazoval 2 000 metrů nad zemí, vynořila se do jasného svitu s takovou rychlostí, že se Biggles málem polekal. „Budu mít zatracené malou naději, že najdu svoje letiště, pokud se tahle omáčka nezdvihne.“ říkal si, když se jen tak letmo dotkl bělavých par. Hodinu sledoval svůj kurs a pátravě hledal, kde by v té mlze našel nějakou skulinu, ale marné. „No dobře, v tomhle případě bude líp, když sletím dolů a porozhlédnu se, kde vlastně jsem,“ uvažoval Biggles, přiškrtil plyn a zase už klouzal do spousty té lepkavé vlhkosti. Biggles teď letěl dočista naslepo a toužebně doufal, že ta mlha prořídne, než se dostane na zem. Kdyby se tak nestalo, tak se to letadlo nejspíše rozseká. To bylo všechno, co se tu dalo očekávat. Dříve či později by stejně musel na zem, a tak dal přednost tomu, aby to bylo raději dříve než později, než mu začne docházet benzín.

Biggles se pozorně díval na výškoměr, 600 – 300 – 150 metrů – a potichu zaklel. „Za minutu se dostanu na ten zatracený koberec,“ pomyslel si a letěl dolů mělkým skluzem. Dychtivě pátral pod sebou a vzýval všechny svaté, aby jeho výškoměr správně ukazoval a aby nenarazil do nějaké kostelní věže nebo do stromu. Così temného se nezřetelně rýsovalo pod letadlem a pilot byl na okamžik zcela

bezradný, co by to mohlo být. „Kristepane, to je moře,“ vyrazil ze sebe, když mu to konečně došlo, otevřel naplno škrťací klapku a začal znovu rychle stoupat vzhůru.

Ten objev ho poněkud vyvedl z míry. „Kam jsem se to, ksakru, dostal?“ říkal si tak trochu vztekle a tak trochu polekaně, „vždyť jsem měl přeletět pobřeží už před půl hodinou. Ten zatracený kompas ukazuje špatně, tak to bude!“

Biggles opět vstoupil nad mlhu, pak letěl dalších patnáct minut na jih a potom se zase snášel k zemi. Vztyčilo se před ním cosi temného a on vyletěl jako svíčka vzhůru, aby tak zabránil nárazu letadla na strom. Lekl se sice, ale zároveň pocítil úlevu, když viděl, že je aspoň nad pevnou matičkou zemí. „Tohle je ale pekelný den!“ opakoval a znovu se vyšplhal nad kolotající mlhu a uvědomil si, že pokud se počasí nezlepší, bude mluvit o štěstí, pokud se dostane dolů bez poškození letadla a snad i bez úrazu. Mlha se však rozprostírala do všech směrů a tvořila nepřetržitě moře lesknoucích se bělostí. „Nedá se nic dělat,“ uvažoval Biggles. „Udělal bych líp, kdybych radši zjistil, kde jsem. Bude to tak jako tak nutné, teď nebo později.“

Přiškrtil tedy opět plyn a znovu začal zvolna klouzat směrem k zemi. Ve výšce 150 metrů mohl právě spatřit, že se pod ním objevilo cosi jako rozlehlé pole. Biggles opsal zatačku S, udržoval skoro nejmenší rychlost a bystře se měl na pozoru před nějakou nepředvídanou překážkou. Když se uklidnil, že je všude volno, sklopil nosné plochy letounu a sklouzl po křídle; pak zase vyrovnal, vypnul zapalování a za chvíli nato doroloval na necelých deset metrů k hustému kroví. Na okamžik zůstal v kabině sedět, uvažoval o své smůle a potom pomalu vylezl z letadla.

„Myslím, že všechno, co můžu podniknout, je chodit tu tak dlouho, až najdu nějaký dům nebo někoho, kdo by mi mohl říct, kde jsem.“ uvažoval sklíčeně. Pak sundal brýle, uvolnil u krku sponku leteckého kabátu a vykročil pevným krokem přes pole, na němž přistál. Byl rád, že ten svůj krátký kožený kabát má, protože přízemní mlha byla studená a lezla do těla. Vpředu se nejasně rýsoval nějaký keř, a tak si Biggles bez dlouhého uvažování namířil směrem k němu. „Kterou cestou se teď dát?“ ptal se sám sebe. Pak zalovil v kapse u kalhot, vytáhl kovovou minci a rozhodl: „Hlava

doleva, orel doprava!“ Hodil, padla hlava a Biggles vykročil rovnoběžně s tím křoviskem. Asi po stu krocích se zastavil a zaklel. „Ted’ se podíváme, co je tu na druhé straně,“ zabručel a svižné to křoví přeskočil. Jakási zapadlá cesta nebo spíš úvoz se před ním táhl. „Panebože, kéž se tahle příšerná mlha už vyjasní,“ modlil se v duchu a vykročil po té cestě dolů. „Ale, tady žijí lidi!“ zaradoval se konečně. Po pravici měl řadu kůlů, která mu připomněla chmelnice, které často vídal v Kentu v Anglii.

Na drátech, které tyto kůly spojovaly, byla rozprostřena hustá vrstva zeleného roští. „Hrome, snad jsem se to nedostal domů,“ uvažoval Biggles zděšeně. „Ale ne, tady je něco zamaskováno!“

Biggles se zastavil, aby si tento objekt, tak překrásně zamaskovaný a jisté největší, jaký kdy viděl, pořádně prohlédl.

Pod ním se půda náhle svažovala do strmého příkopu, a přes toto mezilehlé úžlabí se rozprostírala jedna řada kůlů za druhou, křížem krážem nahoře zadrátovaná, a to všechno bylo pokryto vrstvou žlutozeleného plátna a napodobené trávy.

„Hergot!“ znovu zaklel Biggles. „Ať už je pod touhle plachtou cokoli, chtělo by to, aby se na to člověk podíval shora!“ Biggles se ohnul a nakukoval pod ten tajemný obrovitý baldachýn, ale mohl tam vidět jen cosi, co vypadalo jako řada šedivých studní a válců. „To mi teda nejde do hlavy,“ uvažoval nahlas a pokračoval v cestě. „Tamhle kdosi přichází, opravdu, tak se aspoň brzy dozvím, co to je.“ Nalevo vedla branka do pole, jež Biggles právě opustil, a tak se o ni ledabyly opřel a čekal na lidi, jejichž kroky už slyšel. „Vykračují si jako vojáci,“ uvažoval potichu, zapálil si cigaretu a hleděl zamyšleně do šedivé mlhy, která pod polem visela jako plachta. Kroky těch pochodujících lidí byly už docela blízko a Biggles se obrátil nazdařbůh v jejich směru. Pohled, který se mu již brzy naskytl, ho na místě zmrazil. Byl to tak velký nervový otřes, že se ani nepohnul.

Stál jako socha, jako by se byl proměnil v žulový balvan. Rovnou středem cesty, na necelých deset metrů od něho, se vynořila z mlhy četa šedé oblečených německých vojáků s přílbami na hlavě, a v jejich čele pochodoval poddůstojník. Biggles se na ně podíval s kamennou tváří a vzýval všechny svaté, aby ti vojáci nezaslechli, jak mu buší srdce. Pak se ozval řízný vojenský povel a Biggles sledoval

jako ve snu, jak poddůstojník zdvihá ruku k pozdravu. Jeho odpověď na ten pozdrav byla naprosto automatická. Znovu se ozval povel a vojáci zmizeli v mlze.

Celou minutu zíral Biggles za těmi vojáky, naprosto zmaten, a pak mu hlavu najednou zaplavilo tisíc nápadů a úvah. Popadl ho obrovský strach, zmocnila se ho nejistota, a tak Biggles pobíhal sem a tam. Nikdy předtím nic podobného nezažil, jako byl tenhle zoufalý pocit bezmocnosti. „Tak se seber, ty blázne!“ povzbuzoval sám sebe a snažil se ovládnout. „Jen uvažovat! Uvažovat!“ Vtom se mu vrátil duševní klid a on začal usilovně naslouchat, zaposlouchal se do každého šelestu. V dálce kdosi bušil nějakým kovem do kovu. Klink! Klink! Klink! Tak duněly ty tupé údery v mlze, která ho ze všech strany obklopovala. „Ti vojáci mě pokládali za svého vlastního pilota samozřejmě, jak by je mohlo napadnout, že před nimi stojí britský pilot a tak klidně na ně čumí? Chválabohu, že jsem na sobě měl ten kabát!“

Tohle všechno se mu honilo hlavou. Kousek dál u cesty objevil Biggles velkou vyhlášku a nemohl pochopit, jak ji mohl předtím přehlédnout.

ACHTUNG! LEBENSGEFAHR!

CHLORGASANSTALT!

Eintritt streng verboten.

„No vida, upozorňují tady na nebezpečí a zakazují vstup. Prý výroba chlórového plynu!“ V okamžiku všechno pochopil. Tak celá ta natažená plachta tady, to je zamaskovaná výroba chlórového plynu pro německé vojsko. „Já se odtud dostanu,“ zamumlal v pevném předsevzetí, přeskočil branku a klusal přes pole co nejrychleji k svému velbloudu. Přišlo mu však do cesty jiné křovisko. Biggles se prodral na druhou stranu a shledal, že je na poli plném jakýchsi kořenů. „Tady to není, to není to pole, kde jsem přistál,“ uvědomil si s hrůzou, že ztratil smysl pro správný směr. Přelezl tedy zpátky na pole, které právě opustil, a uháněl dolů podél křoví. Pak v zoufalství vykřikl, protože proti němu vyvstalo další křoví. Tu si Biggles uvědomil, že je ztracen. „Hrom aby do té mlhy praštil, kde to jen, sakra, jsem?“ úpěl. Náhle se začalo vyjasňovat, a Biggles se podíval

nahoru. Mlha se konečně pomalu zvedala, takže už mohl dokonce zahlédnout stříbrný kotouč slunce. „Jenže Němci uvidí mého velblouda stejně jako já,“ uvažoval beznadějně, „a čím dál odtud půjdu, tím dál se od něho dostanu. Jestli si ho Němci všimnou, je po mně veta. To jsem tedy v pěkné bryndě!“ Tu dostal Biggles jiný nápad – co s tím jeho objevem? Nehledě na to, že chtěl zachránit vlastní život, měl teď takovou informaci, pro níž by vyslal anglický generální štáb ochotně třeba padesát důstojníků, aby se jí zmocnil – aby se dozvěděl o skryší německé zásobárny chlórového plynu.

„Ani kdybych odtud vyvázl, nemohl bych jim říct, kde to je,“ uvažoval dál. „Vždyť já na sto kilometrů kolem dokola nevím, kde jsem. Aby do toho kompasu hrom praštil!“ Biggles sebou trhl, protože k němu někdo přicházel. Vlezl do podrostu a skrčil se tam. Sotva si troufal dýchat. Přicházející člověk byl nějaký sedlák, oblečený do typického oděvu belgických zemědělských dělníků, v ruce nesl sadařský hák. Byl celý umouněný, špinavý a neoholený, loudal se, cosi si pro sebe bručel a rozhlížel se kolem sebe.

„Jestlipak by mi chtěl pomoci, kdybych se na něj obrátil?“ zvažoval horečně Biggles. Ale bylo to příliš velké riziko, a proto od tohoto nápadu raději upustil. Sedlák už byl proti němu, potahoval nosem a utíral si jej hřbetem ruky, pak se náhle zastavil a pozorně naslouchal.

„Kde jste?“ Tato slova byla pronesena anglicky, chvatné a se sykavým přízvukem kdesi zcela blízko. Biggles se během čtvrthodinky už podruhé na smrt vyděsil, a tak zůstal bez hnutí, jako přimražený. Srdce mu vynechávalo a měl dojem, že mu krev mizí z obličeje. Kdo to promluvil?

A promluvil vůbec někdo, nebo si to jen namlouval? Že by měl halucinace? Copak mu už nervy vypovídají službu? To sotva mohl rozhodnout, ale zaťal rty, aby nevykřikl.

„Kde jste?“ Znovu se ozvala ta slova slabým pronikavým šepotem, ale měla akcent vzdělaného Angličana.

„Tady!“ ozval se Biggles konečně. Sedlák se na podpatku otočil a spěchal k němu.

„Vaše letadlo je na vedlejším poli,“ řekl mu rychle, „pospěšte si, nemůžete ztrácet čas! Je to padesát metrů. Podívejte se, běžte takhle dolů!“

Biggles se vymrštil z podrostu a přitiskl se na dno příkopu vroubicího les. Sadařův hák se zableskl nad Bigglosem a pokryl ho spleť šípkových větvíček. Mezi nimi mohl Biggles vidět toho Belgičana, který ledabyly klestil křoví a přitom si něco pro sebe bručel. Jakési hrdelní hlasy zaskřípaly do ticha někde docela blízko, a tu měl Biggles v zorném poli mlhou zahalený hlouček německých vojáků s miskami na jídlo v ruce. Vojáci bez okolků přešli kolem a zmizeli v mlze.

„A teď rychle!“ řekl mu týž hlas, „utíkejte k letadlu! Tady dolů, padesát metrů odtud je protiletadlové dělostřelectvo – šel jste rovnou k němu. Viděl jsem vás přistát a od té doby vás pořád sháním.“

„A co je s tou výrobnou plynu?“ ptal se Biggles jen tak mimochodem.

Falešný Belgičan sebou prudce trhl. „Jaká výroba plynu?“ řekl hlasem dychtícím zvědavostí.

„No přece ten plynový brloh Hunů,“ odpověděl Biggles.

„A kde je?“

„Právě tady, v tom rohu lesa – a je dobře zamaskován.“

„Kristenanebi! Vy jste zakopl o věc, kterou já hledám už tři týdny. Vraťte se a ohlaste to, pro případ, že bych byl chycen, než budu moci vypustit poštovního holuba. Tamhle se ukazuje slunce! Otočte se doprava dolů podél toho křoví, je to padesát metrů, potom tím křovím projděte a uvidíte své letadlo před sebou.“

„A kde jsem teď?“ zeptal se ještě Biggles.

„Třicet kilometrů severozápadně od města Courtrai půldruhého kilometru přímo na východ od osady Berslaade.“

„Nepůjdete se mnou? Mohl bych vás vzít na křídlo.“

„Ne, zůstanu tady a podívám se, jakou paseku udělají bombardéry.“

„Jak se jmenujete?“ zeptal se ještě rychle Biggles.

„Číslo 2742,“ odpověděl muž s podivným úsměvem.

„Já jsem Bigglesworth – od 266. letky. Někdy se za mnou podívejte – a sbohem!“

Chvatné si potřásli rukou, a Biggles uháněl dolů podél křoví směrem, který mu ukázal jeho zachránce.

„Bože, co všechno musí někteří lidi dělat! Nechtěl bych práci toho chlapíka ani za milion ročně, ani za tisíc křížů královny Viktorie,“ pomyslel si Biggles. Když uběhl podle odhadu padesát metrů podlé křoví, prolezl příhodnou mezerou na druhou stranu. Když se opět vzpřímil, zvedala se mlha, jako kdyby někdo vytahoval obrovitou oponu. Objevilo se slunce a zářilo ve vši své podzimní nádheře. A tam, asi deset metrů od něho, stál velbloud a vedle něho dva němečtí vojáci!

Měli v ruce misky na jídlo a zřejmé patřili k onomu hloučku, který Biggles zahlédl před několika minutami. Jedním skokem se ocitl u nich. Němci zřejmě u letadla nehlídkovali, spíš okukovali neznámý letoun. Když viděli, jak se k nim blíží postava v leteckém kabátě, snažili se tropit poplach, Biggles však měl všechny přednosti náhlého útoku na své straně. První voják sletěl na zem, skácel se jako poleno dříve, než měl kdy zvednout ruce, protože jeho čelist zasáhla mocná Bigglesova pravice. Železná polní miska se odkutálela, když Němec upadl. Biggles ji bleskurychle popadl za řemínek a mrštíł jí plnou silou do hlavy druhého Němce. Miska zasáhla muže přímo do spánku, a tak upadl a jen zachroptěl. To všechno se odehrávalo dříve, než si Biggles uvědomil celé nebezpečí. S horečnatým chvatem skočil ke kabině velblouda, zapjal zapalování, otočil kohoutek benzínového potrubí a malounko otevřel škrticí klapku.

Pak se vrhl zpátky k přední části letadla. Jen okamžik se zdržel tím, že ohmatal válce Bentleyova motoru. Nebyly ještě zcela chladné. Biggles popadl vrtuli a vši silou ji roztočil, až by málem padl na záda, když mu motor s rachotem chytil. Pak jako šílenec proběhl kolem křídla a doslova vpadl do kabiny. Jakmile byl uvnitř, okamžitě se mu navrátila veškerá jeho sebedůvěra.

Biggles se rozhlédl kolem sebe. Před ním se rozprostíralo volné pole pro odlet. Z jeho vzdáleného konce přibíhalo několik mužů, kteří na něj v běhu ukazovali. On však už uváděl motor letadla do obrátek střídavým otvíráním škrticí klapky, pak pohnul směrovým kormidlem silně na stranu, až málem velblouda rozkýval okolo jeho svislé osy. Poprvé od chvíle, kdy zjistil, že se ocitl na nepřátelském

území, si volně vydechl. Pak pustil motor na plný plyn a rozjel se po poli jako střela. Za chvíli nato už byl ve vzduchu a mířil k zákopům, protože krajina se teď pod ním rozprostírala zcela jasná a přehledná.

Před letadlem se objevil hrozivý oranžový plamen a obláček černého dýmu, pak další a další, a Biggles se kroutil jako sluka, jen aby dělostřelcům překazil cíl. Spousta plamenů vybuchovala vedle něho, obloha byla samý oheň a řinčící železo.

„Hrom je zab! Ti Němci dávají zatraceně dobrý pozor, aby jim tu nikdo neslídil,“ říkal si Biggles a vrazil nejdříve levou nohou a pak zase pravou nohou do nožní řídicí páky, aby tak udržoval svůj nestálý kurs a aby mátl baterie dělostřelců. A když to hromobití za ním konečně utichlo, pořádně si oddechl. Pak dychtivě pátral po obloze před sebou.

„To je jasné, Němci viděli, že jsem vzlétl a okamžitě dají zprávu všem svým zatraceným letištím mezi tímhle městem a frontou, aby tam byli na stráž a vyhlíželi mě,“ uvědomil si Biggles s hrůzou. Sklonil nos letadlo malounko dolů, plné seškrtil motor a uháněl vpřed. Za chvíli se před ním objevilo letiště, na němž sledoval mravenčí postavy, jak pobíhají kolem letadel s černými kříži stojícími na startovací dráze. Do jeho letounu cosi bouchlo, až to zadrnčelo, a Biggles si s trpkostí uvědomil, že kulomety zahájily svou palbu. Okamžitě sklonil nos letadla ještě více k zemi a smýkl se nad hangáry, přičemž jeho kulomety vychrlily dvojité děšť střel. Až se zasmál, když viděl, jak se ty postavičky dole rozprchly a jak všechny uhánějí do úkrytů. Pak vyletěl vzhůru jako svíce a hřměl dále, aniž se zdržoval tím, aby se podíval, jakou natropil paseku.

Fokkerův trojplošník, vypadající jako benátská žaluzie, sletěl bleskurychle k jeho boku dolů, což v Bigglesovi opat probudilo zuřivou bojovnost. Velbloud provedl svou známou bleskovou zatáčku doprava, jíž Biggles proslul mezi letci, a dvojité Vickersův kulomet, umístěný v motorovém krytu, vychrlil děšť střel na střední část fokkerových křídel. Německé letadlo se zapotácelo jako opilec, chvíli vrávoralo a pak se náhle ponořilo a zmizelo z dohledu.

Biggles pokračoval v cestě, aniž se na ně ještě jednou podíval. Daleko vpředu po levici zahlédl řadu letadel s rovnými křídly, která

k němu směřovala, a proto sebou smýkl ještě níže k zemi, až doslova přeskakoval stromy a křoviny, které mu stály v cestě. Pod ním se objevila krajina zpustošená zákopy, jakoby poďobaná od neštovic, a Biggles se při tom pohledu až zachvěl. Přeletěl je ve výši patnácti metrů a divil se, kam se poděly všechny ty kule, které na něho byly vypáleny.

Nyní už byl na britské straně zákopů, a když pak proletěl balónovým úsekem, klesl hlouběji do sedadla a oddechl si s pocitem úlevy. Za deset minut nato přistál na letišti v Maranique.

Major Mullen stál na startovací dráze a vyšel mu naproti, když Biggles zajel do hangáru.

„Tak jste se vrátil, Biggles! Měl jste příjemnou dovolenou? Odpočinul jste si?“

„Příjemnou, pane majore, děkuji!“ odpověděl Biggles s úsměvem.

„U nás šlo do tuhého. Kdypak jste dneska ráno vyletěl?“

„Asi tak v šest hodin.“

„To jste se jistě někde cestou zastavil. Doufám, že jste se tam dobře pobavil.“

„To tedy ano,“ zubil se Biggles a vylézal z kabiny.

Major Mullen se s údivem podíval na jeho zablácené holínky a na špinavý kabát.

„Propánakrále, kde jste to, u všech čertů, zase byl?“

„Na dovolené, pane majore,“ usmál se nevinně Biggles, „ale mám tu jedno naléhavé hlášení pro generální štáb.“

Několika slovy popsal Biggles majorovi svoje ranní dobrodružství, a za deset minut nato bylo už jeho písemné hlášení na cestě do generálního štábu. Zapomněl jen na jednu věc – zjistit přesnou polohu německé výrobní plynů. Hlásil ji proto jen podle udání vyzvědačova, avšak odpovědnost za tento údaj ponechal na čísle „2742“.

„To je to nejmenší, co pro něj můžu udělat,“ usoudil Biggles.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

VESELÝ VÝLET

Biggles seděl na brzdicím špalku v hangáru letky A a bezútešně hleděl na křiklavý vzorek chátrajícího plátna, jímž byla maskována prozatímní konstrukce hangáru.

„Je fakt, že tahle válka už není, čím bývala,“ řekl malému hloučku pilotů, kteří lelkovali na startovací dráze mezi hlídkami. „Zdá se, jako by začínala plesnivět. Vzpomínám si na časy, kdy jsme nemohli vystrčit ani nos na druhou stranu zákopů, aby člověk přes něj nedostal. Hned jsme vylítli do nějaké legrace. Teď se tam vláčíte nahoru a dolů, a když zahlédnete nějakého Huna, vezme roha, než napočítáte pět. Nevím, co se to s nimi stalo. Ne že si my počínáme nějak zrovna moc vzorově, když přijde na věc. Je to pořád jen doprovod – nic než doprovod! Pořád to samý, parádní doprovod. Mám už po krk toho poletování za hromádkou devítek.

Bývaly doby, kdy si člověk mohl letět, kam chtěl, dělat, co se mu zlíbilo, a nikomu nemusel říkat, kam a proč letí, jen když jednou za uherský měsíc dostal nějakého Huna. A teď, když už polovina starých pilotů odešla na věčnost nebo domů, a kdy stovky zbytečných lampasáků hledají, kam se ulít, je pořád jen samá eskorta, den ze dne, aby do toho hrom praštil! Už to došlo tak daleko, jak si to ti pánové představovali. Mě to otravuje! Slyšel jsem, že chudák Wilks od 287. letky byl nedávno skutečně potrestán jen za to, že sám ostřeloval prušácké letiště. Řekli mu, že měl počkat na rozkaz nebo něco tak. Jo, abych nezapomněl, kampak jsi uklidil toho albatrose, co jsi ho včera sestřelil, Algy?“ zeptal se náhle Biggles.

„Je tamhle v starém hangáru letky C,“ odpověděl Algy.

„Pojďme se na něj podívat,“ navrhl Biggles a vstal. Hlouček pilotů se vydal k poslednímu hangáru v řadě, kde ukořistěný letoun Albatros s červeným nosem bouřil kulatý hrb v plátně hangáru.

„Kdepak jsi to sebral, Algy?“ ptal se Biggles a se zájmem si prohlížel německé letadlo.

„Nesebral. Motor se mu zastavil právě ve chvíli, kdy letadlo ztratilo rychlost, a tak sklouzlo na zem jako po másle,“ vysvětloval Algy s širokým úsměvem.

„Fakt? Takže je v bezvadném stavu?“

„Mělo by být.“

„Pojďme, pro legraci si ho natočíme!“ volal nadšeně Biggles.

„Já na tvém místě bych to nedělal,“ vpadl do jeho jánotu Mahoney. „Velitelství letky si pro to patrně dnes odpoledne pošle.“

„Velitelství se může jít vycpat! Ostatně, čím to je letadlo?“ nesouhlasil Biggles, když lezl do jeho dřevěného trupu a začal lomcovat řídicí pákou.

„Roztoč to, Ale!“ poručil Biggles.

Motor se s velkým hřmotem rozběhl a Biggles se zálibně usmál, když hlouček pilotů vyvrávoral z mohutného vzduchového proudu vrtule. A když se podíval na větrný rukáv, rozzářil se jako měsíček. Ten rukáv totiž visel nehybně k zemi!

„Podívej se – já si vyletím,“ zařval Biggles a otevřel škrticí klapku naplno. Německý albatros se vyřítil na letiště jako střela a vznesl se do vzduchu. Così plesklo do trupu letadla za pilotem, takže se lekl a podíval se dolů. To se četa britských vojáků patrně vracela ze zákopů a pochodovala po nedaleké silnici, protínající letiště. Zahrocené plameny výstřelů z pušek varovaly Bigglese před nebezpečím. Byl přece v nepřátelském letadle a nebylo proto divu, že po něm britští vojáci pálili.

„Hrom do čepice.“ zabručel Biggles, přitáhl řídicí páku nazad a vyletěl vzhůru jako svíce. „Už abych z toho vymázl!“

Před letadlem se objevil obláček bílého kouře, pak další a další, a každý z nich byl blíž než ten předchozí, a tak musel Biggles divoce uhýbat do mraků, které zpola zakrývaly oblohu, aby se vyhnul šrapnelům vlastních protiletadlových děl.

„Ti chlapi dneska střílejí líp, než jsem kdy viděl!“ řekl si uznale a zároveň vztekle. „Nejspíš mě chtějí mít v minutě dole. To jsem si dal, že jsem s tím drakem odletěl z letiště! Jak já se teď dostanu zpátky? To je to!“

Biggles stoupal v kruzích pomalu vzhůru, ony kruhy se stále zvětšovaly a on uvažoval, co si počít. Pátravě se rozhlížel všemi

směry, škulbl sebou, když jeho zrak utkvěl na jakési skvrnce v dálce. Bylo to anglické letadlo R.E.8 opisující osmičky, protože se tam vláčelo na své opuštěné pouti s dělostřeleckým pozorovatelem. Biggles se už chystal otočit nazpátek, když vtom ještě něco zaujalo jeho zrak – byl to hlouček skvrnek, které se pohybovaly proti slunci v jedné čáře s letadlem R.E.8.

„Hunové!“ vyrazil ze sebe Biggles. „A ten pitomý pozorovatel je vůbec nezpozoroval! Nejspíš usnul.“ A Biggles instinktivně uháněl směrem k opuštěnému britskému letadlu. V tom rozčilení naprosto zapomněl na skutečnost, že letí v letadle s černým křížem, brzy ho však upamatoval blýskavý chvost kulometných střel, které na něj vypálil kulometčík ze zadní budky R.E.8. Mířil na předeek jeho albatrosu, a proto Biggles radši rychle upaloval pryč. Pilot letadla R.E.8 pak už na nic nečekal a letěl střemhlav směrem k zákopům, zatímco jeho pozorovatel vystřílel za letu zbytek svého střeliva v bubnu, jen tak pánubohu do oken. Biggles se za ním s úsměvem podíval a byl rád, že jeho přítomnost splnila svůj účel.

„Teď je už v suchu, naštěstí.“ řekl si s uspokojením Biggles.

Když jakýsi zelený albatros připlul na dohled do vzdálenosti pouhých třiceti metrů, opravdu se vyděsil. Jeho pilot divoce posunčil. Biggles bezděky nahmatal spoušť kulometu, ale tu si opět uvědomil stav věcí, a stáhl ruku zase zpět.

„Já si na to nemůžu zvyknout!“ brumlal. Pak se podíval napravo a strnul hrůzou. Ze všech stran byl obklopen německými albatrosy. „Tak, teď poletím v zatraceném německém útvaru, ne?“ napadlo ho a snažil se do svého postavení vžít. „Tohle mě tedy dorazí. Jen bych rád věděl, proč na mě ten Němec mává,“ říkal si a upřel oči na vůdce německého letového útvaru. „Řekl bych, že má vztek, že jsem mu vyplašil ptáčka, na kterého líčil. Nejspíš bych se měl dotud ztratit, jenže nesmím spěchat, to mi nijak nepomůže.“

Německá letadla se sletěla do sraženého šiku a Biggles se udržoval na svém místě a jen kradmo pokukoval zleva doprava na podivné tváře pilotů kolem sebe.

Trvalo mu plných pět minut, než si na své postavení zvykl, ale pak se začal docela klidně usmívat.

„A to jsem ještě před chvílí nadával, že už není, co bývalo. Kdepak, ještě nikdy tu nebyly takové časy,“ říkal si pobaveně Biggles. Pohyb vůdce letadla ho přiměl, že se podíval dolů. Uviděl další letadlo R.E.8, které křížovalo sem a tam a dávalo znamení střelcům.

„Udivuje mě, že někteří z těch draků můžou tak zůstat civět na obloze. Ti chlapíci asi lítají se zavřenýma očima,“ říkal si Biggles, když sletěl dolů a pro výstrahu vypálil několik kulí na nos nic netušícího anglického letadla. Pak náhle vzlétl strmě vzhůru a taktak že unikl srážce se zbytkem nepřátelského letového útvaru. Pilot letadla R.E.8 vyrazil k domovu, jako kdyby spatřil samotného ďábla. A vůdce Němců se zase stočil k Bigglesovi a dával mu zuřivé signály.

„Jestli to udělám ještě jednou, tak mě sestřelí. Ani bych se mu nijak nedivil,“ uvažoval Biggles, který plně sympatizoval s oprávněným důvodem vůdce hněvu. Uvědomoval si, jak to musí být pro něj mrzuté, když má v útvaru blázna, který podniká předčasné útoky a vyplaší každé letadlo dříve, nežli se na ně dá podniknout účinný útok.

Biggles si kromě toho uvědomil, že je skutečně v nezáviděníhodné situaci. I kdyby se bezpečně dostal k britským zákopům, mohlo by to vést k celé řadě různých mrzutostí, pokud by němečtí letci zjistili, že britský důstojník létal v německém letadle.

Byla to opravdu překerní situace. Kdyby se totiž zjistilo, že britský důstojník – kromě agenta tajné služby létal nad nepřátelským územím v nepřátelském letadle, potupilo by to celou britskou vojenskou moc. Nehledě na to, že i on sám by se dostal do pěkné kaše, kdyby vojenské úřady zjistily provinilce, a to by bezpochyby učinily: Jakmile by se totiž takový úskok akceptoval, nelze říci, kde by to skončilo; vznikla by naprosto nepřehledná situace, nikdo by ve vzduchu nevěřil druhému letci, bez ohledu na typ letadla nebo státní značku, a mohlo by to dopadnout tak, že by přátelé po sobě stříleli jen pro pouhé podezření. Letci by na sebe nejdříve stříleli a teprve potom by se zjišťovali.

Kdepak, to nejde! To by byla moc ošklivá věc! A on se z téhle patálie musí co nejrychleji dostat. Jenže jak? Biggles mohl sotva letět

přímo zpátky za britské zákopy a jen tak tam přistát těm Němcům před očima. Ti by jeho přistání jistě nepropásli.

Zapamatovali by si barvy letadla, snad dokonce i jeho číslo, a dotazem by okamžitě zjistili, že se nevrátilo z poslední hlídky.

A nevyhnutelným následkem by bylo zlé podezření. Vlastně i teď bylo docela možné, že některý z těch německých pilotů, mezi nimiž Biggles letěl, v tom letadle pozná stroj, o němž bylo hlášeno, že je pohřešován. A skutečně, jeden z letců v tom žlutém letounu dvakrát přiletěl velmi těsně až k Bigglesovi, zdvihl si letecké brýle a zíral na něj, jako by si chtěl zjistit jeho totožnost.

Biggles si zdvihl límec kabátu a schoulil se do své kabiny.

„To jsem ale pitomec, že jsem sám vlezl do takového průšvihů!“ proklínal sám sebe. „Teď se z toho musím dostat, ať se děje cokoli. Nic jiného mi totiž ani nezbývá. Jenže co dělat?“

Než aby vzbudil podezření Němců tím, že by se teď od nich odpojil, rozhodl se radši zůstat ještě s nimi, až se ocitnou nad německými zákopy. Pak se chtěl otočit pryč, jako by směřoval na jiné německé letiště. Co mu nejvíce vrtalo hlavou, byla otázka, zda toto letadlo patří k onomu cirkusu, s nímž letěl. Kdyby tomu totiž taky bylo, stačila by k podezření jen pouhá skutečnost, že je opustil.

Když vůdce útvaru zahnul dokola a zamířil k německým pomocným zákopům, Biggles si oddechl a pocítil jistou úlevu. Držel se tedy vzadu, aby se mohl pěkně klidně vytrazit v okamžiku, jakmile se naskytne první vhodná příležitost.

Zanedlouho si však všiml, že pilot ve žlutém letadle také otálí, a poněkud zneklidněl, ačkoli to mohla být i pouhá náhoda. Stále se zdržoval mezi Bigglosem a britskými zákopy, což bylo – jak se zdálo – postavení, z něhož mohl britskému pilotovi účinně zabránit, pokud by se chtěl nepozorovaně vytrazit. Uplynulo několik minut a Biggles měl pocit, že tyhle pochybnosti déle nevydrží. Rozhodl se tedy stůj co stůj zjistit, zda ho Němec ve žlutém letounu skutečně podezřívá, anebo zda je to pouze výplod provinilé obrazotvornosti. Na pochybách však dlouho nezůstal, protože jakmile se otočil, žluté letadlo se otočilo s ním. Tak se ocitl ještě v horším postavení než předtím.

Nemohl si dovolit, aby se dopustil té neodpustitelné potupy, že by sestřelil německého pilota z německého letadla. Co však dělat, pokud ho Němec napadne sám. Jedno bylo jisté. Kdyby se ten Němec vrátil domů, pak by se šídlo v pytli zaručeně neutajilo. Biggles byl opravdu v úzkých a začal svého ztřeštěného nápadu litovat ještě víc než předtím. Ten si ale nadrobil polízanici!

Biggles se na druhého pilota, který teď letěl na necelých šest metrů od něho, podíval a docela dobře si dokázal představit, co si myslí.

Bylo zcela zřejmé, že je mu podezřelý. Snad byl ten Němec dokonce osobním přítelem muže, který předtím létal v tomhle letadle. A teď v něm seděl britský pilot! Biggles se však nemohl odhodlat, aby začal na žluté letadlo pálit z pouhého podezření.

Vytušil, že německý pilot vyčkává, aby zjistil, zda jeho letadlo poletí zpátky. Instinktivně rozpoznal, že v okamžiku, kdy by dostihl německé zákopy a udělal první pohyb, aby je přeletěl, začne na něj tenhle Němec střílet. Napadlo ho, co by tomu asi říkali němečtí vojáci v zákopech, kdyby viděli tak neuvěřitelnou podívanou, že spolu bojují dva albatrosi. Je až k nevíře, že ho nenapadla jediná věc, která tu situaci mohla vyřešit. Biggles ani později nemohl pochopit, proč na něco tak samozřejmého nepřišel. Ve skutečnosti nastala změna v té podivné souhře náhod tak bleskové a nečekaně, že Biggles na chvíli vůbec nevěděl co podniknout.

Prvním signálem této proměny bylo zlověstné skřehotání kulometů docela nedaleko od nich. Biggles až zatajil dech, když se kolem něho ve vzdálenosti pouhých deseti metrů přehnalo britské letadlo S.E.5. On i německý pilot ve žlutém letadle byli natolik zaměstnání jeden druhým, že byli přepadeni takřka ve spánku.

Biggles se podíval nahoru a strnul. Pět či šest dalších S.E.5 se na ně slétalo s oblaků jak hejna supů. Ra-ta-ta-ta!

Ra-ta-ta-ta! Biggles doslova zaúpěl, když se k němu stočila první anglická štípačka a její kulomety na něj začaly chrlít děšť střel.

„Je to určitě Wilks a jeho tlupa.“ pomyslel si Biggles trpce. Teď z toho byl nadobro vedle. Vyrazil z toho psího zápasu divoce pryč a se skloněným nosem uháněl k zákopům.

Útěk však neměl být zdaleka tak jednoduchý. Ostré skřehotání kulometů a známé pleskavé zvuky za ním ho přiměly, že před anglickou stíhačkou s modrým nosem, která na něj chrlila déšť smrti a zkázy, udělal zuřivý překrut.

„Vždyť to je sám Wilks“ vyjekl Biggles. „Wilksi!“ zařval zoufale, ale moc dobře věděl, že to nemá žádný smysl. Podíval se rychle dolů a viděl, že jsou nad zemí nikoho. Biggles téměř už ztrácel rozvahu – poprvé ve svém životě stočil letadlo do vývrtky, pak z ní vyrovnal a zase sletěl do vývrtky, opět se vytáhl a potom už letěl klikatě k zákopům.

Letmo zahlédl, jak se žluté letadlo s velkým rachotem řítí dolů v plamenech, ale neměl kdy, aby se tím nějak obíral.

Už to vypadalo, že i jeho čeká podobný osud.

Ostatní britská letadla ho stále více obkličovala, jejich blízkost ho však aspoň chránila před britskou protiletadlovou střelbou.

Poslední tři stovky metrů nad zemí byly pro Bigglese příšerné. Prováděl za letu takové triky, jaké nikdy předtím nezkoušel. Celá jeho produkce byla tím odvážnější, že vůbec nebyl zvyklý na řízení letadla, v němž seděl.

Když vyrazil z posledního divokého přemetu, rozhlédl se úzkostlivě kolem sebe.

Letadlo S.E. mu bylo stále ještě v patách, protože se přihnalo, aby mu zasadilo poslední ránu. V úzkosti tohoto téměř beznadějného okamžiku dostal Biggles šťastný nápad. Vymrštil se ze své kabiny tak vysoko, jak jen dokázal, obě ruce zdvihl nad hlavu na znamení, že se vzdává, a doufal, že Wilks pochopí.

Wilkinson skutečně porozuměl, odklidil se a rukou mu ukázal na zem. Biggles se nenechal dlouho pobízet. Pole vhodné k přistání se mu dole smýklo před očima a Biggles sklouzl strmě po křídle směrem k němu. Když však vyrovnal, uvědomil si, že byl při svém skluzu příliš rychlý. Zdálo se mu, že mu křoví běží vstříc. Pak to však zaprašělo, jako když se láme dříví a trhá plátno, protože do toho křoví sletěl nosem křídla.

Chvilku seděl celý zmatený tiše v kabině letadla a nemohl uvěřit ve své velké štěstí, že ještě žije. Teď už nemusel poslouchat ten šílený řev motoru letadla S.E.

„Rekl bych, že Wilks letěl domů, aby o tom vykládal hochům,“ uvažoval s nevolí Biggles, když se namáhavě vyprošťoval z ostružiní. Tu ho však z úvah probral hlas, který se ozval docela blízko a přiměl ho, že nervózně vyskočil.

„Hej, Jerry! Vylez ven!“ řval kdosi a oslovil ho přezdívkou německých vojáků.

Ještě dříve však, než se mohl Biggles pohnout, popadla ho jakási ruka za vlasy a vytáhla ho z kabiny.

Biggles zařval, obrátil se a podíval se do zrudlé a rozčilené tváře velitele roje S.E. Zatajil dech a nemohl svým očím uvěřit. Otvíral ústa, chtěl něco říci, ale nedostal ze sebe ani slovo.

„Tak vylezeš, nebo ne, ty Germáne!“ hartusil Wilks.

„Ať už jseš venku, než tě praštím!“

„Kdopak myslíš, že jseš, abys tu rozdával rány!“ utrl se na něj Biggles. „Copak si člověk ani nemůže udělat veselej výlet, aby mu ta tvoje cháska do toho nestrkala nos a všechno mu nezkazila?“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

ÚTOK NA MOST

Večerní hlídka přiletěla právě domů. Biggles na chvíli zanechal své činnosti, která spočívala v tom, že se snažil kopáním rozdmýchat oheň v hale.

„Rozeznáváme dva druhy pilotů,“ prohlásil letcům sedícím v půlkruhu kolem krbu.

„Kdopak ti to povídal?“ zeptal se s posměšným úšklebkem Mahoney.

„Máme předně hlupáky a pak ty ostatní pitomce,“ pokračoval Biggles ve svém výkladu, ignoruje ironickou poznámku, a ohni uštědřil poslední kopanec.

„A jaký je mezi nimi rozdíl, Biggles?“ zeptal se Al Montgomery zvědavě.

„Nepatrný, synku, docela nepatrný,“ odpověděl Biggles rozšafně. „Jen ten, že hlupáci odcházejí na věčnost o kapánek dřív než ti ostatní. To je všechno.“

„A do které třídy patřím já?“ vyptával se Algy dál s nevinným úsměvem.

„No, ty patříš mezi hlupáky,“ řekl Biggles bez sebemenšího zaváhání.

„A proč jsem teda ještě pořád naživu?“ nedal Algy pokoj a rozhlédl se po ostatních jako obhájce, který oslovuje porotu. „Profesor vám poví,“ zapátral Biggles očima po půlkruhu pilotů, a utkvěl pohledem na pilotu Henrym Watkinsovi, „že každé pravidlo má svou výjimku,“ dodal Biggles moudře. „A ty jsi zkrátka ta výjimka!“

„A co já?“ zeptal se Henry poněkud bojácně.

„Ty?“ zubil se Biggles. „Ty jseš zbrklej švec! Jenom poslyšte, mládenci! Poslouchejte, já vám povím, co jsem dneska viděl. Já vám viděl velblouda, co ostřeloval most na silnici do Lille. Myslíte, že to letadlo ostřelovalo ten most obvyklým způsobem, jak bych to udělal třeba já nebo ty, Macu, nebo ty Mahoneyi? Anebo jako každý jiný letec, totiž tak, že by si vylítl nejdřív vzhůru a pak že by sletěl dolů k

mostu? Co vás nemá! Ten mládenec při tom lítal sem tam přes most!“

„A co na tom?“ zamračil se dotčeně Henry.

„Hrom do čepice! Kolik Hunů jsi myslel, že tak trefíš, Henry? Nebo sis je snad spočítal, než jsi odstartoval, a chtěl jsi tu použít matematiky?“ řekl posměšně Biggles.

„Jen se o mě nestarej,“ odsekl Henry a celý zrudl. „Ostatně, ani ty jsi tomu mostu neublížil. Já vím moc dobře, žes na ten most podnikl už tři nálety od té doby, co velitelství peruti prohlásilo, že si to přeje vyhodit do povětří.“

Po tomto Henryho výpadu propukla salva smíchu, a teď bylo na Bigglesovi, aby zrudl.

„Máš pravdu, kamaráde,“ přiznal se Biggles, „jenže když se na ten most podíváš zblízka, všimneš si, že jsem tam na jeho konci kapánek nahnul strážní domek.“

„Strážní domek není most,“ odporoval Henry.

„Dobře, ale je to přece jen o něco víc, než jsi udělal ty, to mi věř!“ odrazil útok Biggles.

„Možná jo, jenže já jsem ještě neskončil,“ dodal Henry odhodlaně.

„Ha! Slyšeli jste ho? On prý s tím ještě neskončil. Já se vsadím, že si na to teď vezme logaritmické pravítko, aby most nejdřív přeměřil.“

„Je pravda, že to uděláš zítra ráno?“ zeptal se Henryho jiný pilot.

„Možná jo, možná ne,“ připouštěl Henry s vážnou tváří, třebaže se letci kolem řehnili. „Ale jedno ti řeknu, Biggles, jestli chceš na ten most vyvrát, musíš být rychlý jako blesk. Protože zítra už tam nebude!“

„Chceš tím říct, že ty už tu zítra nebudeš?“ dobíral si ho dál Biggles.

„No, jen počkej a uvidíš,“ řekl ještě Henry a pomalu vstal.

„Teď jdi spát.“

Biggles na chvíli nechal prohlídky, jak jsou upevněny Cooperovy bomby na věšácích pod spodními křídly letadla, a zahleděl se na Henryho a na jednoho mechanika, kteří se lopotili pod trupem jeho velblouda s jakýmsi velikánským předmětem v podobě torpéda.

Postoupil o krok blíž a jeho podezření se potvrdilo. Ten předmět byla pětadvacetikilová silně výbušná bomba.

„Copak myslíš, že s tím naděláš?“ zeptal se poněkud udiveně Biggles. Henry si otřel krupěje potu s tváře rukavicí, která na obličej zanechala olejovou čmouhu. „Nadělám to, že tuhle malou prskavku usadím tam, kde by připravila těm pánům odnaproti pěkný ohňostroj, jaký ještě neviděli,“ prohlásil slavnostně Henry a dal se znovu do práce.

„Ten ohňostroj jim udělám dřív než ty.“ podotkl suše Biggles.

„Dobrá, a až s těmi svými bečkami skončíš, tak si stoupni stranou, Biggles, aby ses mohl dívat na můj ohňostroj!“

„Jen buď opatrný při zacházení s tou bombou!“ přešel Biggles na vážný tón. „Jestli vletíme do houfu Hunů, ne aby ses tam batolil někde blízko mě, dokud budeš mít tu plechovku pod podvozkem. A ruce pryč od táhla, kterým se uvolňuje bomba, dokud od tebe nebudu dost daleko,“ utrl se na něj Biggles. Za pět minut nato byla už ranní hlídka, kterou tvořili Biggles, Algy a Henry, ve vzduchu. Rychle stoupali vzhůru, aby získali výšku, a pak zamířili k nepřátelským zákopům – k mostu, který hlavní anglické velitelství označilo pro vyhození do vzduchu. Kromě trochy dost přesné dělostřelecké palby při přeletu zákopů dostali se do výšky bez úhony a ihned poznali, že jsou nedaleko mostu. Území kolem mostu snadno poznali, protože byla v okruhu asi dvou kilometrů země rozryta dírami různých rozměrů, které byly pozůstatky po četných britských náletech. Když se hlídka přiblížila k mostu, bylo zřejmé, že nedávné pokusy britských letců nad mostem nezůstaly bez odezvy a že už nepřítel podnikl kroky, aby budoucím návštěvníkům přichystal jakseptatří vřelé přivítání.

Také Biggles na okamžik zaváhal, když ta protiletadlová palba hřímala kolem dokola a otřásala oblohou a před ním i za ním vybuchovaly ohně.

„Přece ten náklad bomb zase nepovezu domů,“ řekl si nevrle, srazil řídicí páku dopředu a řítit se dolů přímo k mostu. Così jeho letadlem škublo, jako by to projelo celým trupem od jednoho konce ke druhému. Biggles tedy letmo mrkl na levé horní křídlo, kde mu vylající proužek plátna hned řekl, co se stalo. Ve výšce sto dvaceti

metrů Biggles vyrovnal, vzal si most na mušku přes styčný bod svého spodního křídla a trupu a chopil se táhla. Jedna – dvě – tři – čtyři. Pak strhl řídicí páku nazad až k žaludku, vyletěl vzhůru téměř svislou svíčkou, ale když se podíval dolů, vztekle zahromoval.

Tři kotouče vířící pěny rozčeřily vodní hladinu a ukazovaly tak, kam spadly jeho bomby. Biggles tedy bombardoval řeku.

Čtvrtá bomba vybuchla neškodně na břehu v nevelké vzdálenosti od mostu.

Biggles se znovu řítit dolů, znovu proletěl zkázonosnou palebnou přehradou nepřátelských kulometů nedaleko země, a pak vypustil poslední čtyři bomby z bezprostřední blízkosti. Znovu mrkl nahoru přes rameno, kroutil se spirálou vzhůru a zklamaně zaklel.

Most stál pořád ještě na svém místě, zřejmě netknutý, zatímco řada kráterů na břehu řeky, z nichž se ještě kouřilo, ukazovala, že se jeho bomby opět minuly s cílem.

Nyní se dal do práce Algy, a Biggles ho starostlivě sledoval, když se vinul vířivým kouřem protiletadlových šrapnelů. Zase jen netrpělivě zavrčel, když viděl, že Cooperovy bomby svržené Algym sice vybuchly blízko, ale že ani jedna z nich mostu neublížila. A kde je Henry? Právě když si na Henryho vzpomněl, uviděl, jak profesor letí k zemi svislým letem střemhlav.

„To je blázen,“ procedil Biggles skrze zuby „vždyť se touhle rychlostí s tím obrovským nákladem zaryje rovnou do země.“

Pichlavý plamen a zlověstný třeskot nedaleko vybuchnuvšího šrapnelu způsobil, že se Bigglesův velbloud divoce rozkymácel, a tu se pilot starostlivě podíval na druhou trhlínu v potahu křídla. Byla v blízkosti náběžné hrany, a Biggles věděl, že mu stále hrozí nebezpečí, že se mu celý potah křídla nafoukne jako balón, pokud by do trhliny vrazil vzduch.

„Tohle je ale pitomá zábava! Já se odtud ztratím,“ rozhodl se a rychlý pohled nahoru mu řekl, že Algy uhání z toho nebezpečného úseku pryč. Biggles se dal spěšně za ním a teprve pak se podíval dolů, kde je Henryho velbloud.

Vykřikl údivem. Odstrčil prudce brýle na čelo, aby viděl líp, vykulil oči a nebyl jim schopen uvěřit.

Střed mostu totiž zcela zmizel a nad sutinami stoupal mrak kouře. Avšak ani po Henryho velbloudu nebylo nikde ani stopy.

Když se Biggles prodral záplavou protiletadlových šrapnelů, rozhlédl se s vzrůstající starostí kolem, ale po pohřešovaném velbloudu nikde ani stopy. Algy ještě stále kroužil, aby získal výšku, ale kromě Bigglesova velblouda to byl jediný letoun na obloze. Bigglesovy vycvičené oči zkoumaly povrch země, jedno pole za druhým, jeden strom za druhým v okruhu dvou či více kilometrů kolem mostu, ale po dopadu letadla tam nebylo nikde ani stopy. Bigglesovi to nešlo do hlavy, ale obrátil se k domovu, protože si uvědomil, že ještě zbývá naděje. Henry se přece mohl přehoupnout přes nějaká křoviska, která nebyla vidět, zatímco on byl zabrán v horlivé kličkování mezi protiletadlovými šrapnely. Biggles přistál, posadil se na hrb velblouda za řidičskou kabinou a čekal, až přistál Algy a zajel s letadlem hbitě po jeho bok. Pak pomalu rozepjal kabát, sundal si čepici a brýle.

„Copak se mu stalo?“ zeptal se klidně.

„Nevím!“ odpověděl stroze Algy. „Naposled, co jsem ho zahlédl, letěl dolů jako pytel kamení. Otočil jsem se, abych se vyhnul šrapnelům, a když jsem se pak zase ohlédl, už tam nebyl – ani most ani Henry!“ dodal Algy a oklepal cigaretu o hřbet ruky.

„Krucipísek, co se mu jen mohlo stát?“ uvažoval Biggles a mračil se jako deset čertů. „Jisté je, že někde sletěl, jinak by už byl doma. Uděláme nejlíp, když poletíme zpátky a ještě se po něm porozhlédneme.“

Oba letci se tedy rychle vrátili k mostu a přes hodinu létali nahoru a dolů mezi dělostřeleckou palbou. Soustavně prozkoumali celé okolní území, hledali jakoukoli stopu po zříceném velbloudu, ale všechno marné.

Když pak Biggles pozorněji prohledával tamní les, protiletadlová děla náhle zmlkla. Chtěl zjistit příčinu a počínal si s bleskurychlou pohotovostí, která byla plodem jeho dlouhodobé zkušenosti. Aniž se rozhlédl kolem sebe, mrštil řídicí pákou rovnou na levou stranu a pak zase zpátky na pravou, přičemž současně pohnul pravou nohou.

Velbloud se otočil rychlým výkrutem kolem své podélné osy. A měl právě načase. Náhle zahřměla děla odkudsi blízko něho, a kolem se přehnalo v letu střemhlav německé výzvědné letadlo značky Pfalz s červeným nosem. Byl to takový fofr, že se jeho velbloudu až rozdrnčely výztužné dráty.

„Málem bys mě byl dostal ve spánku, vid’?“ pomyslí si Biggles rozčileně a stočil velblouda k ocasu Hunova letadla, které už zase vletělo do svíčky. „Ty si koleduješ o průšvih, vid’? To ti tedy musím vyhovět! A copak dělá Algy, že si tě nevšiml?“

Biggles si dlaní zastínil ruku proti slunci a roztaženými prsty mžoural kupředu.

Když zahlédl jakéhosi velblouda, který se postavil na nos a řítí se dolů na německé letadlo, musel se usmát.

Německý pilot ho však postřehl, své nemoudrosti okamžitě litoval a v šíleném strachu letěl střemhlav k zemi. Biggles a Algy však měli větší rychlost i výšku než Němec a v okamžiku mu byli v patách. Němec měl smůlu. Podíval se přes rameno a zahlédl smrt v podobě dvou dvojic Vickersových kulometů necelých třicet metrů za sebou.

Právě když se ohlédl dozadu, začali Biggles a Algy současně chrlít olovo křídly svých vrtulí. Němec se v sedadle zhroutil.

Let letadla Pfalz byl stále strmější, až se konečné začalo řítit kolmým pádem strašlivou rychlostí do říše zapomenutí. Biggles viděl, jak se vrchní křídla nepřátelského letounu s černým křížem ohnula dozadu a jak se ve vzduchu rozlomila. Pak se vytáhl do strmé vzestupné zatáčky a pokynul Algymu, aby ho následoval. Vzápětí se na ně vyřítila smršť šrapnelů z protiletadlových děl rozzuřených Němců, kteří byli svědky tragického konce jejich letadla.

„Fuj!“ zabručel rozmrzelý Biggles a začal se vykrucovat a všelijak kličkovat, aby těm německým dělostřelcům zmařil cíl. „Tohle se moc podobalo vraždě, než aby mě to naplňovalo pýchou,“ řekl si. „Ti Hunové nejspíš posílají do některých těch draků děti!“

Šrapnel vybuchl necelých šest metrů pod Bigglesovým letadlem a náraz vzduchu by je byl málem převrátil. V náhlém záchvatu zuřivosti strhl Biggles letadlo dolů, směrem k pichlavému plameni, který mu prozrazoval postavení německého děla na zemi.

„Podíváme se, jak se ti bude tohle líbit,“ zasyčel a stiskl držadlo kulometu. „Tak jak se ti to líbí, co?“ rozmlouval se vzdáleným dělem dál, přičemž dvojitý proud kulometných střel drásal zemi za dělem, které, jak si nyní všiml, bylo motorizováno, namontováno na nákladním automobilu.

Dělostřelcům se ta palba nijak nezamlouvala, to bylo zřejmé, protože řidič automobilu začal plnou rychlostí uhánět po silnici dolů.

„Takhle odtud nevyváznete!“ zasyčel Biggles a chladnokrevně pokračoval ve svém letu střemhlav, až byl pouhých patnáct metrů za uhánějícím vozidlem.

Němečtí dělostřelci mohli být sotva pokáráni za to, že ztratili nervy. Jejich automobil se nebezpečně otočil jednou, dvakrát – a pak se převrátil do příkopu, přičemž vyhodil řidiče i posádku do křoví.

Pohled na pochodující oddíl německé pěchoty přivedl Bigglese zase k rozumu.

„Určitě jsem se zbláznil, že jsem sletěl rovnou dolů takhle daleko za frontou,“ zhrozil se najednou a rozhlédl se kolem dokola, jestli ho Algy následuje. Druhého velblouda objevil okamžitě; držel se stále u konce jeho křídla. Jeho pilot na něj zuřivě mával a dával mu znamení.

Biggles si zastínil oči, podíval se vzhůru, a tu mezi prsty vlastní pravice nad sebou uviděl řadu černých skvrnek, blížících se k nim. Jejich rovná křídla mu pověděla všechno; co si v tu chvíli přál vědět – byly to fokkery! Stočil se s velbloudem do zatačky kolem jeho svislé osy a uháněl zpátky k zákopům, přičemž vyprázdnil své kulometry do německých pozic, nad nimiž bezpečně přeletěl. Když přistáli na letišti a zajeli do hangárů. Al se na něho chladně podíval.

„Copak se ti stalo, Biggles!“ ptal se ledovým tónem.

„Až zase příště budeš chtít provádět takové kousky jako dnes, přál bych si, abys mě varoval. Kdybych měl s tebou takhle létat dál, musel bych si nechat udělat pár plechových podvlékaček,“ pokračoval Algy a nemotorně vylézal ze svého letadla.

„Jseš snad raněn?“ zeptal se Biggles chvatně.

„Naštěstí ne, je to jen škrábnutí, ale náhodou je to právě tam, kde sedám,“ vysvětloval Al. „Ale co jiného můžeš čekat, když začneš

blbnout ve výšce patnácti metrů nad tou zatracenou německou armádou?“

„Zahlédl jsi tam na zemi nějakou stopu po velbloudovi?“ vyzvídál Biggles.

„Neviděl,“ řekl Algy. „Nic jsem nemohl zjistit, namouduši vůbec nic!“

Biggles se vyptal ostatních a zjistil, že se Henry dosud nevrátil. Dřepnul si tedy na brzdicí špalek a zabořil smutně hlavu do dlaní.

„Mám obavy, že profesor je už v Pánu.“ poznamenal. „Ale ať se na místě propadnu, jestli dokážu pochopit, co se to s ním vlastně stalo.“

Oba letci odmítli vzdát se naděje a mlčky přecházeli po startovací dráze, jejich odvaha však se zapadajícím sluncem klesala. Byli smutní, ale stále ještě doufali, že se ten pohřešovaný zatoulaný pták vrátí domů na svůj hřad.

„Pojď, chlapče, nemá smysl čekat tady déle,“ usoudil nakonec Biggles, když přítmí přešlo v noc. A tak se oba obrátili a zamířili do důstojnické jídelny.

„To mě fakt trápí!“ přiznal Biggles později; když se snažil oživit oheň v krbu tím, že kopal do polen podpatkem holínky. Byl to týž výjev jako minulé noci, jen s tím rozdílem, že mezi nimi chyběl Henry. „Já tomu nemůžu přijít na kloub. Kdybych si nebyl jist, že Henry nepatří k lidem, kteří nedokážou spáchat sebevraždu, řekl bych, že s rozvahou sletěl s nákladem třaskavin na ten most a shodil tak celou konstrukci do řeky. On totiž sletěl tak střemhlav, jako kdyby chtěl provést právě tohle. Ale proč si tedy bral bombu? A co je s tím jeho letadlem? Vždyť po něm není nikde ani památky, jak se může každý na vlastní oči přesvědčit. Vsadil bych se, že si Jindra na papíře vypracoval jeden z těch svých ztřeštěných plánů a že mu nevyšel. Nejspíš to bude tak!“

„Máš pravdu, Biggles, přesně tak to bylo.“ přisvědčil mu dutý hlas ve dveřích jídelny.

Biggles málem zkameněl a nohu zapomněl v krbu.

Také ostatní piloti vyjeveně zírali na pocuchanou postavu celou od bláta a od krve, která se zjevila ve dveřích. Jejich údiv se málem proměnil v hrůzu.

Henry! Pak nastal mumraj, všichni o překot vstávali a poráželi židle. Napětí povolilo, letci se rozesmáli a hlučně se pozdravovali s kamarádem, jehož už pokládali za mrtvého.

„Na hlavu mi nesahejte. Mládenci, je celá bolavá,“ snažil se příchozí uchránit před jejich nemotorným objímáním. „A dejte mi horký koňak!“ řekl Henry unaveně. „Chtěl bych nejdřív koupel a trochu se najíst a pak vám budu vypravovat, jak mi to nevyšlo.“

„Plán jsem vypracoval následovně.“ začal Henry své vyprávění hodinu na to. Mezitím ho zbavili bláta a jeho čelo zdobil obvaz.

„Povšiml jsem si totiž, že od naší strany létá na most kdekdo.“

„No dobře, a kdo ještě?“ vpadl mu do řeči Biggles poněkud dotčeně.

„Počkej chvílku.“ pokračoval Henry netrpělivě.

„Hunové proto soustředili všechnu svou špinavou palbu – děla, kulomety a podobně – aby čelili nebezpečí z tohoto směru. Teď se mi tedy zdálo, že kdyby se provedl nějaký útok zespoda, že by jim to nejen udělalo škrt přes rozpočet, ale že by taky dobře mířená bomba nadělala víc škody v základech mostu, než by dokázala natropit shora. Vzal jsem si tedy pětadvacetikilovou bombu s časovým zapalovačem nařízeným na patnáct vteřin.“

„Ale zespoda, říkáš?“ nevydržel Biggles. „Jak to míníš, zespoda?“

„Takhle. Místo abych letěl přes most, jak to prováděl kdekdo, rozhodl jsem se letět nad řekou a potom pod ten most. To je všecko!“ Henry se odmlčel a zapálil si cigaretu.

„Kristepane! A já myslel, že jseš i s tou svou houpačkou pryč!“ prohlásil Biggles.

„Všecko šlo přesně podle plánu až k tomu mostu.“ pokračoval Henry. „A tam to všechno zkrachovalo – v pravém slova smyslu,“ poznamenal smutně. „Oblouk mostu totiž nebyl dost široký, abych proklouzl!“

Pokojem zahlaholil výbuch smíchu.

„Vám se to směje.“ okřikl je Henry pobouřeně, jenže ono to nijak moc k smíchu nebylo, to vás ujišťuji!“

„To bych se vsadil, že nebylo!“ souhlasil vřele Biggles. „A cos teda udělal?“

„Co jsem udělal! Co jsem udělal! Jdi někam, prosím tě! Co jsem mohl dělat? Vždyť jsem to zjistil, až když už bylo pozdě! Šlo o to, buď vlítnout do pilíře, nebo do mostního otvoru. A já si vybral ten otvor,“ dodal Henry prostě.

„Já bych to udělal taky tak!“ souhlasil Biggles.

„Neptejte se mě, co se pak stalo.“ pokračoval Henry. „To už jsem držel táhlo, abych spustil bombu, myslím, že jsem za ně dokonce i zatáhl. Pak jsem jen zaslechl pekelný praskot a já jsem zjistil, že se mi poroučejí křídla. Ale trup, ve kterém jsem pořád ještě seděl, se nezastavil. Správně jsme proletěli. Mládenci, to jste mě měli vidět, jak já se naboural do vody! Torpédo je proti mně hadr! A Dvacet tisíc mil pod mořem je proti tomu žvást!“

„Takže ses tím dal k ponorkám, co?“ zazubil se Biggles.

„Jo, něco tak na ten způsob,“ přitakal Henry. „Naštěstí byla ta řeka rozvodněná, a první věc, kterou jsem zjistil, byla, že pluju dolů po proudu.“

Visel jsem na jednom kole podvozku a snažil jsem se, abych vypadal jako troska aeroplánu. A ani jsem přitom nijak netrpěl.

Voda mě odnesla do sítí, a tam jsem pak ležel a vystrkoval jen nos z vody jako ta mrcha krokodýl, a taky bych moc rád věděl, co se vlastně stalo.

Hlouček Hunů na břehu se hlasitě rozchechtal, ale naštěstí se v tom okamžiku odkudsi vybatolil roj našich devítek. Ty jim zahnaly smích. Jenže mně taky zahnaly smích, když už jde o to. Ty devítky totiž vyložily asi deset tun zkázy na ten most, a řekl bych, že se teď budou vytahovat, že ho zničily.“

„A to zas ne!“ rozhořčil se Biggles. „O to se teda postarám!“

„Tak dobrá,“ pokračoval Henry ve svém vyprávění.

„V tom povyku jsem si to šinul dolů po břehu do lesa, kde jsem si sundal kombinézu a vyrazil směrem k zákopové pozici. Tu jsem viděl. Začal jsem se plazit podél příkopů a uplazel jsem několik kilometrů. Plížil jsem se tak dlouho, až už jsem nemohl, takže jsem

vstal a dál jsem šel už jako člověk. Samozřejmě mě napadlo, že mě hned někdo uvidí, ale déle už jsem se prostě plazit nedokázal, jelikož nejsem had. Nejprve jsem potkal dva německé důstojníky. Zasalutoval jsem jim, ale oni se na mě ani nepodívali. Dále jsem potkal hlouček vojáků, a jejich šikovatel na mě koukal dost divně, myslím, že jsem vypadal jako strašák.

Jenže jak by ty vojáky mohlo napadnout, že se v jejich rezervních zákopech potuluje Angličan, no řekněte?“

„To je určitě napadnout nemohlo, to máš pravdu!“ souhlasil Biggles.

„Tak jsem tam chodil, až se setmělo, a tou dobou jsem už byl blízko fronty, jak myslím, a pak propuklo to peklo.

Střílelo na mě kdekeré dělo ve Francii – anebo to aspoň tak vypadalo.

Přírozeně tu natropilo dost povyku a poskytlo mi to možnost, abych se vytratil. Utíkal jsem poklusem asi tak dvě stě metrů a pak jsem si pěkně tiše lehl, protože šlo kolem několik Němců. Ti však šlapali druhou cestou, protože to byli hodní lidi. A pak jsem zase pokračoval.

Nevím, mládenci, jestli se někdo z vás pokusil o půlkilometrový běh s překážkami, když se v Křišťálovém paláci pořádá velký ohňostroj. Buď jak buď, já mazal jak namydlenej Blesk, až jsem přiběhl k zákopu, kde jsem si na chvíli odpočinul, abych mohl dál. Zdálo se, že tam není živé duše. Řekl bych, že jsem měl obrovskou kliku.“

„To bych řekl, že jo!“ přisvědčil Algy.

„No, a pak začalo jít do tuhého. Začalo šílené bombardování, palba z pušek, palba z jednoho či dvou Lewisových kulometů, a všude spousta světelných raket, že by osvětlily celý Hyde Park v Londýně. Vydržel jsem to asi tak dvacet metrů, ale pak jsem se zapletl do ostnatých drátů a nemohl jsem kupředu. Tak jsem si řekl, že už toho mám dost, našel jsem si pěknou a pohodlnou ránu od granátu a lehl jsem si na zem. Země nade mnou totiž právě nebyla právě prospěšná pro moje zdraví.

Nikdy jsem neslyšel nic podobného, jako byla tahle bubnová palba. Děkuju osudu, že nejsem u pěchoty. Pak jsem zaslechl, že

někdo volá něco anglicky, podíval jsem se vzhůru a viděl jsem anglického šikovatele. Zavolal jsem na něj: „Stůj!“ a on mi odpověděl „A sakra.“ A pak jsem se mu prohlásil. Šikovatel mě vzal ke svému důstojníkovi, plukovníkovi, který se jmenuje Davis – moc fajn chlapík – a pak jsem se už vydal na zpáteční cestu ke staré frontové čáře. Sem mě přivezli autem. To je všechno!“

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

LÁHVE MÍSTO BOMB

Algy vrazil do důstojnické jídelny 266. letky, jako když ho někdo honí.

„Biggles, slyšíš!“ křičel celý rozčilený, „viděl jsi už Duneville?“

„Neviděl. A co vyvádíš? Běhá snad dokolečka nebo na sebe skládá odrhovačky?“ odpověděl Biggles lhostejně a zdvihl oči od jakéhosi pěkně ohmataného papíru.

„Myslím ty balóny,“ pokračoval udýchaný Algy.

„Uklidni se, chlapče! Jaképak balóny?“ zpozorněl náhle Biggles.

„Jsou tam tři – tři takové ty hnusné jitrnice, všechny pěkně vedle sebe,“ hlásil Algy, „a jedna z nich má vespod dva koše,“ dodal pomstychtivě.

„No dobře, a co s tím mám jako já společného?“ namítl Biggles chladně.

Algy na něj zůstal zírat v rozpacích.

„No já,“ zakoktal se, „já – já myslel, že ty by sis právě na té jitrnici pěkně smlsnul – ty a taky Wilkins od 287. letky.“

„A proto ses do nich nepustil sám?“ namítl Biggles s jistou jízlivostí.

„Jo, proto – a pak...“

„Jdi do háje, chlapče!“ skočil mu Biggles netrpělivě do řeči.
„Nehraj to na mě! A co dál?“

„Nad těmi balóny kroužilo deset Fokkerových trojplošníků,“ dodal Algy neochotně a s poněkud rozpačitým úsměvem.

„Ale jdi! A ty ses nechtěl s takovou maličkovostí jako jsou balóny zdržovat, že jo?“ poznamenal Biggles káravě a poněkud se zamračil.

„Tak si tam leť sám a práskni do nich – vždyť tam ještě jsou,“ nedal se odbýt Algy. „Jestli myslíš...“

Venku náhle zastavil automobil a z něho vystoupil plukovník Raymond od velitelství peruti. Vesele pokynul přítomným důstojníkům. „Kdepak je major Mullen?“ ptal se plukovník, vypadaje, že velice chváta.

„Není na startovací dráze, pane plukovníku?“ odpověděl otázkou Biggles.

„Neviděl jsem ho tam,“ řekl plukovník. „Ale proč sem skutečně jedu – abych se vás zeptal, jestli jste už viděli – tu...“

„Tu podívanou u Duneville?“ zeptal se Biggles, jako by se nic nedělo.

„Takže jste to už viděli?“ zpozorněl plukovník.

Biggles rázně zavrtěl hlavou.

„Ne, já jsem to neviděl,“ zapíral, „a kromě toho si to ani nepřeju vidět. Nevidím v tom nic rozumného, spalovat benzín jen pro takovou podívanou.“

„Ach tak, tak tedy půjdu k 287. letce, ti jsou ochotnější,“ řekl plukovník zklamaně.

„Okamžik, pane plukovníku,“ rozmyslel se náhle Biggles, když už plukovník došel ke dveřím. „Jakápak je teď cena za sestřelení jedné takové jitrnice?“

„Třídenní dovolená do Paříže a volná jízdenka,“ řekl plukovník pohotově.

„Tak to řekněte Wilkinsovi, ten by ji potřeboval,“ zubil se Biggles. „Ten se daleko líp vyzná v tom, co se dá v Paříži dělat, než já.“

„Já si přece nenechám protrhnout ušní bubínky pro nějaké tři dny dovolené v Paříži,“ dodal Biggles, když se za plukovníkem zavřely dveře. „Do toho by se pustil leda tak nějaký šílenec. Nehledě na ty Huny na obloze, vsadím se, že země kolem těch balónových navijáků je tak hustě poseta děly, že byste nemohli udělat ani krok, abyste na nějaké nenarazili.

A kdyby se někdo pokusil dostat se až blízko k nim, bude to ve vzduchu tak bouchat šrapnely a všude bude samá ohnivá cibule, že by člověk musel letět podle kompasu, aby se z toho vůbec dostal. Kdepak! To není nic pro mě!“

Kdyby tam nebyly ty fokkery a ti dělostřelci, tak by to nebylo tak těžké, že ano?“ navázal poněkud nervózně Henry Watkins, jemuž říkali profesor.

„Myslím, že ti to leze na mozek!“ odsekl mu Biggles. „Copak bys nám radil podniknout? Abychom tam zalítli a požádali je, aby odtud laskavě malinko vypadli? No tak tam leť, kamaráde, já tě přece nebudu zdržovat!“

„Nějaký způsob se přece musí najít,“ trval na svém Henry.

„No dobrá, tak vytáhni svůj blok a vypracuj plán,“ vybídl ho Biggles.

„Počkej, já dostal nápad!“ vykřikl náhle vzrušeně Henry.

„Vsadil bych se, že jo,“ odpověděl posměšně Biggles.

„Poslechni, Biggles! Už jsi někdy foukal do prázdné láhve?“ vyptával se Henry a vzepřel se v židli.

„Jestli jsem foukal do prázdné láhve? Hergot, proč bych takovou pitomost dělal?“ vyrazil ze sebe Biggles udiveně.

„Já myslel dřív, ještě jako kluk, když jsi chodil do školy – jestli jsi foukal přes hrdlo láhve, ze které byla vytažena zátka?“ vysvětloval Watkins.

„Jo, ty myslíš, jako abych se přesvědčil, jestli v ní nic nezůstalo?“ napadlo Bigglese.

„Ale ne, ty osle, aby to prostě hvízdalo!“ odsekl znechuceně Henry.

„Ale krucinál, proč bych vlastně měl chtít, aby prázdná láhev hvízdala?“ nechápal stále ještě Biggles. „Snad proto, aby zahvízdala na další plnou láhev?“

„Ale ne, ty troubo!“ zařval netrpělivě Henry. „Jenom proto, aby hvízдалa!“

„Ty jseš ale vrták – já to vždycky věděl!“ prohlásil znechuceně Biggles. „A teď mi laskavě řekni, co to má společného s tím balónem!“

„Poslechni, ty křene,“ začal Henry rozčileně vykládat, „když jsem byl v letecké škole...“

„Tys byl taky v letecké škole? A k čemu, prosím tě?“ odsekl Biggles s posměšným údivem.

„Přál bych si, abys mě nepřerušoval,“ zavrčel vztekle Henry. „Když jsem byl tedy v letecké škole v Thetfordu, přiletěl tam jakýsi blázen z Narborough takhle na Hod boží vánoční a shodil prázdnou láhev z výšky asi tři tisíce metrů.“

My nevěděli, že je to láhev, mysleli jsme, že na nás padá celá obloha. Nejdřív ta láhev hvízдалa, pak vřeštěla, pak zase...“

Henry s výrazem bezmocnosti vymrštil ruce nad hlavu.

„Ten kravál se prostě nedá popsat! Ta láhev totiž nadělala víc kraválu než dvacítká stopatnáctikilových bomb. Takže můj nápad je následující: když dovede jedna láhev nadělat tolik kraválu, pomyslete jen, kolik kraválu nadělají dvě nebo tři tucty lahví najednou!“

Biggles v tu chvíli začal docela vážně poslouchat.

„Dám na to krk, že dělostřelci zalezou jak krysy, až tahle hromádka začne šveholit. Němci se rozběhnou do děr jako králíci, které honí jezevčík.“

„Já jsem pro!“ ožil náhle Biggles. „Dáme se do toho, kamaráde!“

„Kolik letadel můžeme vzít nahoru?“ zeptal se věcně Henry.

„Devět,“ rozhodl Biggles.

„Osm,“ opravil ho MacLaren, „moje letadlo je v opravě, dávají mi novou pneumatiku.“

„Jdi někam!“ rozčílil se Biggles. „S tímhle nám nevyklouzneš, Macu. Budeš startovat třeba na holých obručích, když se jinak nemůžeš odlepit. Poletí jich devět a basta! Jdeme, Henry!“

„Dobrá, takže my všichni tam zalítáme v největší výšce nad zemí, a šest letadel pak poletí za fokkery,“ vysvětloval ještě Henry.

„Frontu přeletíme, řekněme, u Hamelu, takže nás Němci neuvidí. No, a teď počítejte, že každé z těch šesti letadel bude mít devět lahví.“

Počítejte, to je čtyřiapadesát lahví. Svážeme je za hrdla kouskem motouzu, ale tak, aby byly volné, ale zase aby se daly pohromadě zvednout a shodit s paluby společně. Můj plán je tedy následující:

Všichni jsme přeletěli frontu u Hamelu a blížíme se od německé strany k balónům. Prvních šest letadel letí vpředu, hodí svůj náklad lahví přes palubu, až poletí kolem balónů, a potom odletí střemhlav domů pod německými fokkery.

Ty fokkery sice můžou sletět taky dolů, ale my je můžeme zahnat na útěk. Jestliže se budou chtít pokusit, aby nás dostali, musí vyletět vzhůru. Jenže ty fokkery budou určitě pronásledovat našich šest letadel, takže se od svých balónů vzdálí a nám tím usnadní situaci.

Až ty láhve začnou zpívat svou píseň, každý dělostřelec dole na kilometry daleko si bude myslet, že se na něj řítí celá obloha, a zaleze do nejbližší díry.

Tím se úplně vyčistí cesta pro ostatní tři letadla, která budou vysoko ve vzduchu. Ta se pak vrhnou na ty jitrnice – jedna jitrnice na každé letadlo – a měla by je sundat dřív, než Hunové zpozorují, co se nahoře děje.

Němci nebudou pro hluk těch lahví naše tři letadla slyšet. Tak jak se vám to líbí?“ skončil Henry vítězoslavně svůj názorný výklad.

Biggles se na řečníka podíval pochvalně.

„Pojďme, mládenci!“ vyzval všechny, vyskočil a vyrazil ke dveřím. „Pojďme si naplnit kulometné pásy zápalnými střelami!“

Zápalnými střelami mínil Biggles druh zápalných nábojů, které se za světové války užívaly jen při útocích na balóny. Bylo zakázáno používat je pro jiné účely a pilot, který měl ve svých kulometných pásích zápalné náboje, musel u sebe mít písemný rozkaz svého velitele, kde bylo výslovně řečeno, že letí na balóny. Jen tak mohl být uchráněn před trestem, případně i před trestem smrti, pokud by byl s těmito nezákonnými střelami v letadle zajat.

„Počkej ještě chvíli! Kdo a co bude přesně dělat?“ volal za ním Mahoney. „Ujasněme si všechno před startem!“

„Algy, náš profesor a já budeme střílet, a zbývající letci povevou ty láhve,“ odpověděl Biggles na odchodu. „Algy by měl dokázat

sestřelit balón, když nic jiného zasáhnout nemůže. Pojd'me, vezměte si nejdřív láhve!“

Město Hamel celé rozstřílené od granátů se ocitlo pod nimi. Devět velbloudů letělo v letovém útvaru zvaném střecha ve skupinách šesti a tří letadel. Tři byla vespod, hřměla přes zákopy a neustále mířila ven na nepřátelská území. Za několik minut nato začala zahýbat širokou zatáčkou dokola tak, aby se dostala za Duneville a za německé balóny.

Biggles vedl a stále se rozhlížel přes mihotavé záblesky vrtulových křídel. Když pak jeho oči konečně v dálce zahlédly velkou formaci nepřátelských trojplošníků, spokojeně zavrčel.

Podíval se přes rameno, zamával křídly svého letounu a poněkud změnil kurs, aby se dostal přímo mezi slunce a nepřátelská letadla.

Jeho orlí oči bedlivě zkoumaly ovzduší pod fokkery. Ach, tamhle jsou ty balóny, a z téhle výšky vypadají jako tři obrovité rozrostlé hříbky na pozadí země.

Bigglesovy oči se zdvihly k fokkerům a spustily se z nich, až když vzdálenost mezi nimi a jeho letadlem činila necelé dva kilometry. Potom Biggles zdvihl paži nad hlavu, což bylo předem ujednané znamení pro zahájení útoku.

Šest horních letadel se ihned stočilo doprava a sletělo střemhlav směrem k nepřátelským balónům.

Algyho měl Biggles na jednom konci křídla, profesora na druhém. Otočil se poněkud doleva a potom zase nabral svůj původní kurs, aby se podíval, jak poletí láhve přes palubu. Brýle si posunul na čelo a s tichou radostí zamával křídly na oněch šest velbloudů, pronásledovaných německými fokkery. Chlapci ve velbloudech totiž začali zdvíhat svůj podivný náklad přes palubu.

„Krucipísek! To je největší psina, jakou jsem kdy v životě viděl!“ pochvaloval si Biggles a spokojeně se chechtal.

Šest letadel, za nimiž stále ještě letěly fokkery, se mezitím proměnilo v pouhé skvrnky na obloze, daleko a hluboko pod nimi. Biggles sklonil letadlo do strmého letu směrem k balónům, levici zdvihl nad hlavu a pak postrčil řídicí páku úplně vpřed.

Velbloud se postavil na nos a s velkým rachotem uháněl střemhlav, až se mu rozdrncely výztužné dráty. Těsně za ním letěl

Algy a profesor. Zdálo se, že se jitrnice vznášejí směrem k nim, vypadalo to, jako by jim letěly naproti. Obloha byla přitom čistá, nehyzdila ji ani jediná rána z protiletadlového děla. Profesorův plán byl účinný.

Biggles si vzal na mušku prostřední jitrnici a uchopil držadlo svého kulometu.

Ve vzdálenosti jednoho sta metrů vyrazily z dvouhlavňových Vickersových kulometů v motorovém krytu Bigglesova letadla dva chvosty oranžových plamenů. Na nestvůrné balónové pytle se začalo sypat olovo.

„Dostal jsem ho!“ řekl si pro sebe Biggles spokojeně, když z boku jeho oběti vyrazil chuchvalec černého kouře.

Biggles ještě o zlomek vteřiny prodloužil svou palbu, pak se vytáhl do strmé svíčky a přitom se podíval dozadu. Z hrdla mu vyrazil vítězoslavný výkřik, ale vzápětí jako by se jeho radost zmrazila. Dvě ze tří jitrnic padaly v plamenech na zem, třetí však byla stále ještě bez úhony. To ale nebyl důvod k dlouhé rozmrzelosti.

Profesor zřejmě svůj balón netrefil a obrátil se nazpět, aby útok opakoval. A když pak Biggles viděl, jak plamen olízl také bok třetího balónu, radostně se zazubil.

Vzduch kolem něho zároveň trhaly plameny výstřelů a obláčky kouře. Biggles si to střemhlav namířil směrem k zákopům, díval se však starostlivě kupředu a rozhlížel se po německých fokkerech. Vtom se objevilo všech deset letadel, která se vracela z pronásledování, před ním.

„Tohle už nebude taková psina!“ řekl si a zaťal zuby, když viděl, jak deset nepřátelských trojplošníků rychlostí blesku uhání dolů z modrého blankytu směrem, v němž se s nimi musí střetnout dříve, než se jim podaří dosáhnout zákopové čáry a bezpečí.

Biggles pokynul Algymu, aby přiletěl blíž, a ukázal mu na nepřátelská letadla. Algy se poslušně přibatočil až těsně ke konci jeho křídla. Ale kde je Henry? Biggles se vztekle zamračil, když propátral oblohu ve všech směrech, ale nespátl po Henrym jedinou stopu.

Pokud ho ty fokkery zastihly samotného, bude mít pramalou naději, že by se kdy ještě dostal domů.

Na další úvahy však nebyl čas, protože fokkery, zmalované všemi barvami, se na ně řítily jako lavina. Biggles zvedl nos svého letadla vzhůru a vzal na mušku jejich vůdce, letícího v modrém letadle.

Ve vzdálenosti sto padesát metrů se nepřátelský letový útvar rozprchl, jako když do vrabců střílí, a každé letadlo zahnilo jiným směrem, aby mohla útočit z různých stran. Biggles tomu příliš pozornosti nevěnoval, protože jeho oči, z nichž veškerá radost vyprchala, byly upřeny na dva kulomety u předku modrého letadla.

Mezi blýskajícími se kroužícími listy vlastní vrtule Biggles zahlédl, jak z nich šlehají dva chvosty zašpičatělých plamenů, a jeho ruka ještě pevněji sevřela držadlo kulometu a řídicí páky. V tu chvíli cosi narazilo s ostrým kovovým břinknutím do kruhového hledí jeho kulometu.

Bigglesovo ochranné sklo zmizelo tak dokonale, jako by je někdo ut'ral sekerou; jakási neviditelná ruka ho chňapla za rukáv kabátu, on však necouvl. Sledoval jen své vlastní střely, jak se zavrtávají do motoru modrého letadla.

Teprve až když se srážka zdála nevyhnutelnou, když Němec ztrácel nervy a uhnul, zakroužil Biggles bleskurychlou zatáčkou doprava, již byl jeho velbloud tak pověstný, k ocasu německého letadla. Červené letadlo se žlutými koly se mihlo kolem, to se mu Algy přilepil na paty, dva další trojplošníky však byly těsně za ním.

Modré letadlo se s rachotem vzneslo v dokonalé svíčce vzhůru, ale právě když je Biggles vzal na mušku, zlověstné pleskání do jeho trupu ho varovalo, že ho chce jakýsi neviditelný nepřítel provrtat.

Koutkem oka zahlédl Biggles dva trojplošníky, které se srazily čely a v záplavě plamenů se rozlomily. Tento pohled ho nikterak nedojal, to už v minulosti několikrát viděl. Jiné letadlo vedle něho zahřmělo a s dlouhým chvostem kouře se řítilo do říše zapomnění. Byl to však okamžik, takže ani nerozeznal, zda je to přítel či nepřítel. Přes jeho hledí se míhala červená letadla a Bigglesovy kulomety nepřetržitě skřehotaly.

„Takhle to dál nepůjde,“ zabručel ustaraně a smýkl svým velbloudem do strmé zatáčky, aby mohl přehlédnout situaci. „Při takovéhle palbě budeme za dvě minuty bez střeliva,“ pomyslel si.

Algy byl stále ještě v patách červenému fokkeru, který také přešel do strmé zatačky, protože se snažil o únik. Další letadla je následovala a za chvíli už všechna kroužila dokola v kruhu, který se stále zmenšoval.

Kdepak je asi Henry? Biggles si moc přál to vědět, jeho nepřítomnost ho velice trápila. Snad proklouznul domů dříve, než začal tenhle psí zápas, říkal si Biggles a vroucně si přál, aby to byla pravda.

Situace obou velbloudů se zatím stala zoufalou, a Biggles jen trpce vzpomínal na těch šest dalších, kteří, když se zbavili svého nákladu lahví, zřejmě letěli rovnou domů, aniž počkali, zda se jejich tři kamarádi, kteří podnikli útok na balóny, dostanou do bezpečí.

Tu jeho zrak zaujal daleko nahoře letový útvar devíti malinkých skvrnek seřazených do šipky, a Biggles se až hystericky zasmál, když v nich rozpoznal britská letadla S.E.5. „To je Wilks a jeho tlupa!“ řekl si s úlevou. „Poslal je sem Raymond, aby dostali ty jitrnice. Přiletěli sice pozdě, ale zato právě včas, aby nám z té kaše pomohli.“

Letadla S.E. se snášela dolů stále sešikována, téměř svislým letem střemhlav, Hunové si jich však také všimli. Jeden po druhém vyrazili z kruhu a každý uháněl střemhlav domů. Biggles je nepronásledoval, protože mu zbývalo už jen málo střeliva a protože tušil, že je teď může klidně přenechat letounům S.E.

Wilks se ve svém letadle s modrým nosem přihnal s velkým rachotem rovnou k Bigglesovi a když jeho velblouda mýjel, dal si po starém zvyku palec k nosu. Biggles se zazubil a opětoval jeho pozdrav stejným způsobem.

„Hrome, to je dneska den!“ rozchechtal se radostně, když uháněl směrem k zákopům do bezpečí. „Rád bych viděl, jak se chudák Wilks bude tvářit, až uvidí, že jsme všechny ty jitrnice srazili k zemi!“

Ještě jednou se rozhlédl po obloze. Nad městem Duneville byl vzduch černý od kouře protiletadlových šrapnelů, protože dělostřelci se ze svého lahvévého šoku patrně už trochu probrali. A Wilks se svou tlupou, když zahnal fokkery, kličkoval nyní palebnou přehradou na své cestě domů.

Před Bigglesem přeletěl přes frontu Algyho velbloud. Po Henrym však nebylo nikde ani památky. Snad už je doma, snad letěl jinudy, utěšoval se stále Biggles. Ale ať už to bylo jakkoli, nemělo smyslu letět nazpět a hledat ho.

Biggles letěl střemhlav přes zákopy a za ním se vlekla řada šrapnelových obláčků. Šest letadel právě zajíždělo do hangárů, když dosáhl letiště. Jiné právě přistávalo.

„Viděl jsi Henryho?“ křikl Biggles na Algyho, který stál ve své budce, smál se a zajížděl do hangáru.

„Ne,“ odpověděl Algy, „neviděl jsem nikoho, jen ty fokkery, co se na nás vrhly na zpáteční cestě. Ten kluk se určitě zbláznil, když na tu jitrnici po první nezdařené ráně podnikl další útok. Proč Maca a Mahoneye nenapadlo, aby se vrátili za těmi trojplošníky, to teda nevím. Vždyť je mohlo napadnout, že se můžeme dostat do celého chumáče fokkerů. Já mám letadlo na hadry. Fakt, ten červený Hun se vyzná. Ten umí létat!“

Vzrušení piloti se shromáždili v hloučku u velitelství letky a čekali, až budou moci napsat hlášení o svém boji. Kolem se rozléhalo brebentění a smích.

Přál bych si, aby se ten spratek už vrátil,“ poznamenal nevrle Biggles. „Rád bych věděl, kde může vězet.“

V úřadovně pronikavě zadrnčel telefon a Biggles pospíchal ke dveřím. Přitom zaslechl hlas Wata Tylera z kanceláře letky. Wat totiž zapisoval hlášení, a když je napsal, vždycky je ještě pro jistotu zopakoval.

„Ano,“ řekl. „Pozorovací stanoviště 19-117 brigáda královského polního dělostřelectva.“ Vzhlédl vzhůru k Bigglesovi, ale pak se zase věnoval své práci. „Ano,“ pokračoval, „tři nepřátelské balóny... viděl spadnout na zem... právě za ... nepřátelskými zákopy. Ano, mám to všechno. Jednoho velblouda Sopwithe... jsem také viděl spadnout ... v plamenech... konec hlášení. Sbohem!“

Ve skupině letců se rozhostilo mrtvé ticho. Biggles se na chvíli opřel o zárubeň dveří a upřeně hleděl do země. Křečovitě svíral svou leteckou čepici, až mu zbělely klouby.

Pak mu to zacukalo ve tváři, a když zase zvedl oči, měl je zamžené. Vší silou pokusil o cosi, co se podobalo úsměvu.

„Poslyšte, mládenci,“ řekl chraptivým hlasem, „pojďme létat!“

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

PAST

Biggles křížoval ve výšce 5000 metrů nad osadou Le Cateau jako hlídka. Tiše si broukal jakýsi popěvek a levou rukou do rytmu bubnoval po straně kabiny svého velblouda.

Podíval se dopředu přes náběžnou hranu spodního křídla a zahlédl jakési letadlo R.E.8, asi tak tři tisíce metrů pod ním. Vznášelo se dokola v jednotvárném kruhu, jako by signalizovalo britským

dělostřelcům na zemi výsledky střelby. Jeho bludnou pouť vyznačovala klikatá vlečka černého kouře od protiletadlových šrapnelů.

Pilotovy oči se ve velbloudu bezděčně zdvihly a pátraly po obloze nad letadlem po slídících nepřátelských výzvědných letounech, které mohly mít na toto dělostřelecké letadlo záslusk. Biggles bedlivě mžoural mezi prsty své dlaně směrem k slunci a potom, spokojen, že je všechno v pořádku, se v širokém kruhu stočil směrem k městu Duneville.

Jeho pátravé oči utkvěly na pohybující se skvrnce tisíc metrů pod ním, která směřovala k britským zákopům. Její dvojité stabilizační plocha ukazovala, že je to německé letadlo typu Hannover. Biggles změnil kurs, aby je dohonil. Ale německý pozorovatel se asi měl na pozoru, protože nepřátelské letadlo s černými kříži na křídlech se okamžitě stočilo a s nosem skloněným k zemi uhánělo na německou stranu zákopů.

Biggles zamračeně sledoval jeho odlet, neboť dobře věděl, že po výhodě takové výšky je mohl snadno dostat. „Kdyby ti Němci ve svých letadlech vysílali muže, kteří neutíkají, ale bojují!“ říkal si trpce a vracel se do svého původního kursu.

Když se blížil k Dunevillu, pořád si ještě tiše prozpěvoval, vyklonil se daleko z kabiny a pečlivě pátral v ovzduší pod sebou. Tu zaujalo jeho zrak cosi hluboko pod ním. Okamžitě zapomněl na písničku a jeho dosud bubnující levice strnula.

Jestlipak to není zase nějaká nová obluda,“ zabručel. „Ti mládenci si zaslouží úspěchy. Zdá se, že celý život budu jen sestřelovat jitrnice nad Dunevillem!“

Biggles se zvolna šinul k nepřátelskému balónu – pozorovacímu balónu – a úzkostlivě sledoval prostor nad i za sebou.

„Copak oni opravdu nemají doprovod?“ uvažoval Biggles. „To je špatné!“ říkal si, pak přiškrtil motor, držel se stále ještě stranou od upoutaného balónu a v širokém kruhu začal klouzat dolů. To už docela dobře viděl v koši dva muže, kteří se vykláněli přes okraj a prohlíželi si zemí pod sebou.

Biggles klouzal po křídle blíž k předmětu své zvědavosti, choval se jako ryba, která se krade k vnadidlu a je připravena při první známce nebezpečí okamžitě upláchnout.

„Děla opravdu nestřílejí!“ divil se tiše Biggles. Bylo mu divné, že by tu nebylo protiletadlové dělostřelectvo nebo alespoň protiletadlové kulomety, které by na něj nepřátelé namířili. „To se mi nějak nezdá. Copak je to za balón?“ mudroval Biggles a soustředil se na pozorovatele v koši. „Vy tam v tom koši, dostanete strnutí šíje, jestli tam ještě nějakou dobu budete okounět!“ křikl v rozmaru.

Po několik minut sledoval jitrnici se značným zájmem a moc ho zajímalo, zda se může odvážit k útoku. V obličeji se mu pomalu rozhostil výraz zvědavosti. Pozorovatelé v koši byli stále ještě na téže místě. Od té doby, co je poprvé zahlédl, se skutečně ani o kousek nepohnuli.

Ve způsobu, jímž vytrvale upřeně zírali do prostoru, aniž se ohlédl po něm, bylo skutečně cosi nepřírozeného a podezřelého.

Biggles se na ně dlouze zadíval, pak zadržel dech, otevřel úplně škrtící klapku a uháněl směrem k zákopům.

Bez výstrahy kolem něho propukla zuřivá palba protiletadlových děl, ale Biggles se jen usmál a zkušeně se proplétal mezi pichlavými obláčky černého kouře a záblesky zahrocených oranžových plamenů.

Za několik minut nato přistál v Maranique, vypnul zapalování a úsečně prohodil směrem ke svému montérovi a mechanikovi: „Lítá to bezvadně.“ Pak zamířil dlouhým rychlým krokem k důstojnické jídelně. Když vstoupil, pět či šest pilotů se po něm ohlédlo.

Biggles je přešel pohledem a utkvěl na MacLarenovi, který s dalšími třemi důstojníky hrál bridž u stolu nedaleko protějšního okna.

„Kdopak je ve vzduchu?“ zeptal se Biggles.

„Mahoney má hlídku se dvěma novými piloty. Proč se ptáš?“ zajímal se Mac.

„Nevíš, kterým směrem letěli?“

„Nemám potuchy, ale každou chvíli musí být zpátky. Poslyš, tamhle už letí,“ dodal Mac a vyhlédl oknem na letiště, kde klouzali tři velbloudi nad střechami hangárů.

Biggles popošel ke krbu, zapálil si cigaretu a čekal, až ti tři vstoupí.

„Dávejte všichni pozor!“ řekl. „Máme tu nový upoutaný balón u Duneville. Nikdo se k němu nepřibližujte!“

MacLaren se na něj překvapeně podíval.

„A pročpak?“ nechápal. „Co ti na něm tak záleží? Ty sis ten balón koupil nebo co?“

„Ty tam taky něco koupíš, jestli poletíš k tomu balónu moc blízko,“ odpověděl Biggles nevrle.

„A co s ním je?“ dotíral MacLaren.

„Ještě to nevím. Ale ať je to cokoli, není to nic pěkného. Na to můžeš vzít jed. Vydržíš tam sotva minutu.“ Pak Biggles energicky vyšel do předsíně a chopil se telefonu.

„Prosím 287. letku – a hod'te sebou!“ hartusil na telefonistu. „Nazdar, Freddy!“ ožil za chvíli. „Je tam Wilks?“ Pak se po krátké odmlce zeptal: „To jsi ty, Wilksi? Fajn! Poslyš, hochu, u Duneville máme nový upoutaný balón. Vypadá jako ten obstarožní typ Parseval, takže Němci o ně mají asi nouzi. Ale tady jde o něco jiného.“

„A co to je? Ty všechno víš? Vsadím se, že to nevíš. Volám ti, abych ti řekl, aby ses tomu balónu vyhýbal. Cože? Ne, nekoupil jsem to a tady to kupovat nehodlám. To můžeš klidně udělat ty. Ale fakt, nedělám si legraci, s tímhle balónem není něco v pořádku ... Co to je? To jsem se právě snažil zjistit. Jo? Kdo ti to říkal? Mladý Tom Ellis? O jej! Tak to se mu pokusím zarazit. Nazdar!“

Biggles praštil sluchátkem na stojánek telefonu, bez pohledu doprava či doleva proběhl předsíní a vyběhl na startovací dráhu, kde nechal svého velblouda.

Za dvě minuty nato už byl ve vzduchu a hnal se nazpět v kursu, jímž se před necelou čtvrthodinou vrátil. Zákopy přeletěl ve výši 1500 metrů a potom kličkoval sem a tam, aby se vyhnul palbě protiletadlových děl na frontě. Když se prodral frontou, uháněl plnou rychlostí k dunevillskému balónu.

Ve vzdálenosti tří kilometrů před sebou a patnácti set metrů pod sebou vypátral letadlo S.E.5, řízené mladým Tomem Ellisem, jemuž se nyní snažil nadběhnout, ale když si uvědomil, že je jen tak

nedohoní, tiše zaklel. A tak byl ze vzdálenosti necelých patnácti set metrů svědkem tragédie od jejího počátku až do samého konce.

Biggles sledoval, jak sebou letadlo S.E. švihlo dokola, jak sklonilo nos k zemi, téměř kolmo k tomu líně se vznášejícímu plynovému pytli, a jak se potom vzneslo do výšky jako svíce přes balón na konci svého letu střemhlav. Když se pak vyrovnalo do jedné roviny s vrškem balónu, vyšlehl odkudsi oslepující plamen.

Ve vzduchu, kde byl balón, se objevil oblak kouře, a Biggles, třebaže byl od něho daleko, cítil, jak se letadlo celé zatřásl, protože je ten vichr vzniklý výbuchem zasáhl.

Biggles strnul a celý zbledl, když sledoval, jak v té cloně kouře roztráštěné letadlo padá k zemi. Byl to jen bezkřídlý trup, kola, úlomky dřeva a kusy plátna z potahu.

Biggles už na víc nečekal a uháněl zpátky na letiště. Bez klepání rozrazil dveře a vztekle si změřil Wata Tylera.

„Kdepak je starý?“ houkl na něj.

„V jídelně. Proč?“ nechápal Tyler.

„Nptej se a podej mi telefon! Dejte mi 287. letku, ale hod'te sebou!“ opět hartusil na telefonistu. „Chtěl bych kapitána Wilkinsona.“ A za chvíli už hovořil: „Haló, jsi to ty, Wilksi? Už je po všem – dostali ho, roztrhali toho chudáka kluka na hadry, když se přiblížil k balónu. V tom koši je určitě nejmíň tuna amonalu a dva vycpaní panáci. Jo, nashledanou!“

Biggles nedbal Tylerových otázek, co se stalo, a pomalu kráčet po startovací dráze do jídelny. Když vkročil, upřely se k němu oči všech pilotů. Major Mullen se mu podíval do tváře, letmo se podíval na MacLarena a pak sklopil oči opět k novinám, které právě četl.

Biggles prošel kolem karetního stolu, sebral tam sklenici, chvíli upřeně hleděl před sebe a potom jí vší silou praštil do krbu. S třeskotem narazila na jeho římsu, načež se skleněné střepy rozprskly do všech stran. Nikdo se ani nepohnul. Nikdo nepromluvil. A major Mullen ani nevzhlédl od novin.

Biggles odkopl stůl a vzteklým rozmachem rukavic vymrštil do vzduchu balíček karet. Pak odešel ke krbu, posadil se, hlavu zabořil do dlaní a nepřítomně zíral do ohniště.

„Slyšel jsem, že 207. letka dostane letadla Snipes,“ prohodil major k MacLarenovi.

„To je prima! Třeba je už taky brzy dostaneme,“ odpověděl MacLaren. „Chceš se napít, Biggles?“ dodal a cinkl sklenkou.

„Ne, nechci,“ odpověděl Biggles mdlým hlasem a po krátké odmlce dodal: „Dostali mladého Torna Ellise. Byl jsem s tím hochem včera večer v Amiensu ... No tak, proč nikdo nic neřekne!“ zařval náhle a rozhlédl se výhružně kolem sebe.

„Roztrhali ho na kousky náloží silné třaskaviny,“ pokračoval po chvíli tlumeně. „Jinak ho dostat nemohli, ti špinavci zákešní...“ Hlas mu stoupl až do pronikavého crescenda, ale pak se zarazil, vstal a šel ke dveřím.

„Počkej, já jdu s tebou!“ volal za ním Algy.

„Jen zůstaň, kde jsi!“ odsekl Biggles a mrštil jím stranou, aby mu šel z cesty. Pak vyšel z místnosti a práskl za sebou dveřmi.

„Co chce dělat, pane majore?“ ptal se Algy bledý jako stěna a obrátil se k veliteli letky.

Major Mullen si této otázky nevšiml. „Kterým směrem odešel, Macu?“ zeptal se jen a pospíchal k oknu.

„Dolů k hangárům,“ odpověděl velitel letky.

„Co chce dělat, pane majore?“ opakoval Algy svou otázku a rty se mu chvěly.

„Já ti povím, co chce udělat,“ odpověděl konečně major velice vážně. Vrátil se ke svému křeslu a zdvihl noviny, které mu upadly na zem. „Poletí nad německé zákopy a bude střílet na všechno, co se pohybuje na nohou, na kolech nebo co má křídla. A až se vrátí – pokud se vůbec vrátí – bude jeho letadlo patrně jako cedník. Ale vsadím deset k jedné, že se nevrátí!“

„Neměli bychom ho tedy zadržet?“ naléhal Algy.

„Nemá smysl pokoušet se zdržet muže, který je v tomhle stavu. On je umíněný, paličatý a šíleně bojovný. Už jsem to takhle několikrát zažil. Pokud někoho zabije a sám z toho vyvázne, bude zase normální, až se vrátí.“

„Rozumím, pane majore,“ řekl Algy pomalu a tiše se šinul ke dveřím.

„Zůstaň, kde jsi! Nikdo neodletí, dokud se Biggles nevrátí,“ přikázal major stroze. „Nepřeju si skončit dnešek s pouhými dvěma letadly, která jsou v celé letce schopna služby. Já vím, co by se stalo, kdyby ses pokoušel odletět za ním!“ dodal major varovně.

Bigglesovi mechanici svého velitele po očku sledovali s tichými obavami, když lezl do kabiny svého velblouda. Byl bílý jako křída a oči mu planuly vnitřním žářem, který ho stravoval. Byl naprosto klidný. Letecké brýle si stáhl na oči, mávnul na mechaniky, aby odstranili brzdicí špalky, a pak už se po nikom neohlédl, rázem otevřel škrticí klapku a rozjel se po trávniku jako střela.

„No, tak to je dnes naposledy, co jsme ho viděli,“ podotkl zasmušile letecký rotmistr Smith. Byl ve Francii už tři roky a takové příznaky moc dobře znal – v důsledku neustálého ohrožení smrtí jsou nervy napjaté jako struny, až to dojde tak daleko, že stačí pouhý dotek, aby vypověděly službu, a člověk se nervově zhroutí.

„Ale kdepak,“ nesouhlasil Bigglesův mechanik, chlapec z londýnského předměstí. „Ten se zase vrátí v pořádku zpátky. Ještě se nenarodil Němec, který by ...“

„Co ty o tom víš!“ okřikl ho letecký rotmistr. „Jdi si po své práci, a vy ostatní taky!“ zařval, ale v tom okamžiku si uvědomil, že ani jeho nervy nejsou už tím, čím bývaly.

Biggles zatím hleděl upřeně a s chladnou nenávistí do nepřátelských zákopů. Němci mu zabili Torna Ellise, chudáka Ellise, toho hodného hochu, s nímž strávil předešlý večer v Amiensu. Pohled na to neštěstí jím otrásl. Otrásl to jeho nervy jako ještě nic předtím, a ačkoli si to neuvědomoval, nebyl daleko opravdového zhroucení. Němci mu zabili Torna Ellise!

Tak tedy musí dnes padnout ještě někdo! Nebylo jasné, zda to bude také on, a Biggles na to vůbec nemyslel.

K uším mu dolehl slabý skřehot kulometu, a zamračený Biggles se podíval dolů. To byla kulometná posádka na zemi, která vytáhla svou zbraň z úkrytu a chrlila na něj proud olova.

„No dobrá, když si přejete zábavu, máte ji mít!“ procedil vztekle. „Uvidíte, jak se vám to bude líbit.“ Biggles strhl velblouda nosem k zemi v bleskurychlém letu střemhlav, takže němečtí kulometčíci už ani nestačili vrátit se zpátky do úkrytu. Dvojitý chvost kulometných

střel se na ně sypal v nepřetržitém proudu ze dvou ohnivých vodotrysků z čela onoho meteoru, který hřměl dolů s oblohy.

Němec, který pátil z druhého kulometu, skočil na nohy a pak sebou plácl do hluboké vody před sebou. Ležel bez hnutí. Další dva kulometčíci padli na něj a zbývající utekli do krytů. Jeden z nich se však příliš opozdil. Zatočil se jako káča a upadl mezi dveře do chumlu vojáků.

Biggles se vytáhl strmou vzestupnou zatáčkou nahoru, přičemž se cosi oddělilo od jeho bombového držáku. Za několik vteřin už celý německý kryt vyletěl do povětří ve změti hlíny, úlomků betonu a vlnitého plechu.

Biggles přes rameno chladně přehlédl výsledek svého díla. Cosi mu třískalo do motorového krytu a několik úderů, jako když švihne bičem, se ozvalo za ním.

Když změnil směr svého pozorování, zjistil, že v jednom zákopu je plno sedě oblečených postav, které na něj míří puškami, a tak na ten zákop sletěl v novém záchvatu zuřivosti.

Uháněl s pekelným rachotem podél zákopu a zanechával za sebou zkázu. Pak, aniž se ohlédl, hnal se nízko nad jakousi cestou, která vedla zpátky do rezervních německých zákopů.

Ra-ta-ta-ta! Ra-ta-ta-ta – zaskřehotaly jeho kulometry, když se nad nimi přehnal těsně nad zemí a střílel na všechno živé, co zahlédl. Před ním se objevila rozstřílená vesnice a za ní baterie nepřátelského polního dělostřelectva, jejíž obsluha si pěkně hověla na zemi před dírami od granátů. Bigglesův přílet způsobil hotové zděšení, které z jeho zorného úhlu vypadalo naprosto směšně.

Dělostřelci vyskočili a divoce se hnali do úkrytu, když Bigglesovy kulometry začaly rozrývat zemi kolem nich. Biggles opět zatáhl za lanko ke spoušti bomby, když se hnal nad těmi zákopy, ale ani nečekal na výsledek a stočil svého velblouda k automobilu vojenského velitelství, který se pomalu kodrcal po silnici zbrzděné od granátů.

Ani řidič, ani důstojník sedící vzadu se nedívali kolem sebe. Upozornil je až rachot Bigglesových kulometů, že tohle tak nízko letící letadlo nepatří k jejich letectvu. Pilot se svou palbou chvíli posečkal, až se kola jeho podvozku téměř dotýkala automobilu, a pak

se jen ohlédl a zlostně se ušklíbl. Auto bylo koly vzhůru v příkopě u silnice.

Biggles začal pociťovat úlevu. Eskadrona hulánů, která napájela své koně, mu poskytla další cíl, ale Biggles se z ohledu na zvířata zdržel palby a spokojil se jen s tím, že nízko nad nimi vyletěl do svíčky. Poslední, co z těchto hulánů zahlédl, byli koně bez jezdců, divoce cválající do všech stran.

Tak tak, že se vyhnul telegrafním tyčím, které běžely podél jedné strany železniční trati. Pak se obrátil, a když se před ním objevil vlak, který za mocného dýmání ujížděl směrem k zákopům, spokojeně se usmál. Biggles ho svými kulomety dvakrát prostřílel od jednoho konce ke druhému a pak ještě uchopil spoušť bomb.

První dvě bomby spadly vedle, ale třetí vlak jaksepatří zasáhla, právě za lokomotivním tendrem. Poškozený vůz se vykolejil a zbytek vlaku se nakupil nahoře nad ním.

Biggles se pustil za lokomotivou, ale její posádka vyskákala na traťový násep, aby si zachránila život. Opuštěná lokomotiva uháněla s rostoucí rychlostí dále a najela do výhybky na malé stanici, kde se srazila se stojícím vlakem. Z vlaku okamžitě vyrazily plameny a rychle se rozšířily na skladiště zboží.

Toto děsivé dílo otřásl i nesmírně rozzlobeným Bigglosem, a tak se poprvé, co přeletěl zákopy, vznesl jako svíce vzhůru a rozhlédl se kolem sebe, aby zjistil polohu.

Poprvé za celou tu dobu si také všiml, že jeho let je vyznačen dlouhou, nepřetržitou čarou žlutého a černého kouře, a zároveň si s hrůzou uvědomil, že všechna nepřátelská děla, která jsou na dostřel, jsou namířena na něj. Pak Biggles přejel zkoumavým pohledem svého velblouda a znovu se vyděsil.

Na dvou či na třech místech vlály za křídly jeho letounu cáry plátna. Jeden výztužný drát byl přetržen, houpal se a narážel do trupu rozdrásaného od šrapnelů.

„To jsem se určitě zbláznil,“ řekl si Biggles vztekle, ale náhle se vzpamatoval a hnal se zpátky k zákopům. Odkudsi se vynořil letoun Fokker D.VII a Biggles automaticky uchopil držadlo kulometu. Ra-ta-ta. Vyšlehly dva výstřely, a to bylo všechno. Biggles zuřivě bušil pěstí do spouště kulometu, aby uvolnil domněle vzpříčený náboj, a

pak zase stiskl. Ale nestalo se nic, a Biggles si uvědomil, že veškerou munici už vystřílel.

Proto se začal kroutit a kličkovat jako sluka a uháněl k zákopům, ale fokker ho úporně sledoval.

„Ted' už se musím s tou svou houpačkou dekovat a co nejrychleji zmizet,“ řekl si opět Biggles, když prška střel prolétla průhledem ve střední části křídel jeho letadla. „Jestli s tímhle letounem ještě vyvážnu, nechám lítání a přihlásím se ke královské vojenské sanitě,“ sliboval si poněkud vyděšeně.

Britské zákopy byly v dohledu a Biggles se nad nimi přehnal tak nízko, že se mu kola podvozku dotýkala země. Zachránil se před zapletením do změti ostnatých drátů na frontě pouze rychlou zatačkou. Biggles vesele zamával na anglické vojáky, kteří s napětím a zatajeným dechem sledovali jeho přilet, a pak zase vyletěl vysoko vzhůru jako svíčka...

„Dobré je to!“ řekl si unaveně Biggles a obrátil se směrem na letiště v Maranique.

* * *

Algy zatím přecházel sem a tam po startovací dráze před prozatímními hangáry. Občas se zastavil a upřeně a starostlivě hleděl na východní oblohu, která se kvapem stmívala.

Pak zaujala jeho zrak malinká skvrnka v dálce před ním, a když se na ni chvíli upřeně zahleděl, zrychlil krok a dal znamení půl tuctu leteckých mechaniků, kteří lelkovali kolem dveří do hangáru.

„Tamhle letí!“ řekl stručně.

„Já jsem vám říkal, rotmistře, že se vrátí!“ poznamenal Bigglesův mechanik na adresu leteckého rotmistra. „Jeho nemohli dostat. Rád bych věděl, kolik Hunů dneska sestřelil. Ale vsadil bych se, že nám to neřekne. Chtěl bych se taky vsadit, že v kulometu nezbyl ani jeden náboj.“

Osamělý velbloud přistál a spěšně zajel do hangáru. Algy k němu utíkal a vesele na něj mával, zatímco Biggles se posadil rozkročmo na hrbu za budkou.

„Kristepane!“ vyrazil ze sebe Algy, když se napřed podíval na letadlo a potom na pilota. „Ty jsi raněn, Biggles?“ ptal se chvatně, protože si všiml stružky v pilotově tváři.

„Raněn? Ne. Proč bych měl být raněn?“ odpověděl poněkud dotčeně Biggles.

„A co to máš na tváři?“ nechápal Algy.

„Pst! Mlč!“ špitl mu Biggles důvěrně. „To byl moskyt. Přistál mi na střední části a tohle vyvedl.“ Biggles ukázal na zející otvor v potahu křídla. „A pak mi skočil rovnou do obličeje. A protože jsem ho potom odrazil, vyletěl tady nahoru a napáchal tohle.“ Biggles při těch slovech ukázal na jednu vzpěru mezi křídly, která byla na tři čtvrtiny své délky roztržena. „Potom skočil na spodní křídlo a tohle udělal svou nožkou.“ Pilot ukázal na řadu pěkných děr. „Pak...“

„Hele, neblbni, Biggles!“ rozesmál se Algy. „Pojď se napít trochu čaje!“

Biggles svižně seskočil na zem.

„Připravte mi tohle letadlo na zítřek ráno ke svítání!“ dal pokyn čekajícím mechanikům.

„To znamená dělat celou noc, pane kapitáne,“ podotkl letecký rotmistr poněkud skepticky.

„No dobře, tak teda pracujte celou noc!“ odpověděl Biggles zvesela. „Je přece škoda spát, když máme tak prima vojnu, jako je tahle. Já budu taky pracovat celou noc.“

„Co to vykládáš? Že budeš celou noc pracovat?“ nechápal Algy, když už šli směrem do jídelny.

„Jen počkej, uvidíš,“ odpověděl Biggles zachmuřeně. „Hele, Algy, poslouvej. Jestli se dneska večer někdo bude ptát, kde jsem, řekni mu, že nevíš. Bude-li to něco nutného, najdeš mě tamhle na druhé straně ve vsi St. Olave v ženijním skladišti. Zítra ráno řekni Mácovi nebo Mahoneyovi, aby tě vzali k Dunevillu – řekni mu, že jsem to řekl já – a uvidíš něco, na co jen tak hned nezapomeneš!“

Ti prašivci u balónového navijáku si myslí, že zbaštili všechnu chytrost. Ti se budou dneska v noci chechtat jako blázni, jak dostali Torna Ellise. Ale zítra touhle dobou se ocitnou někde, kde se už chechtat nebudou. To už budou mít po legraci.

Dostav se tam v šest třicet a čekej na mě, až přiletím. A zažeh každého Huna, který by se pokoušel plíst se mi do řemesla.“

Přesně podle Bigglesova přání Algy druhého dne vzlétl.

Ve výšce tři tisíce metrů nad Dunevillem se Algy otočil už po desáté, aby se pátravě zahleděl směrem k zákopům. Podíval se na hodinky. Bylo šest hodin dvacet pět. Ještě pět minut, a Biggles by tu měl být, uvažoval Algy a pomalu se šinul blíž k Mahoneyovi, který vedl.

„Aha, tamhle už letí!“ Mahoney zvedl pravici a ukázal dolů na blýskavou skvrnu, která se zdánlivě vznášela těsně nad zemí, ale pak si uvědomil, že velbloud je patrně ve výšce šesti nebo devíti set metrů.

„Krucí, proč sem vlastně letí?“ uvažoval Algy. „Snad se nezbláznil, vždyť v té malé výšce letí rovnou do palby protiletadlových dělostřelců.“

Algy si povšiml, jak se Mahoney na letadlo pod nimi upřeně dívá, a když jeho vůdce zamířil dolů za velbloudem, vůbec se nedivil.

Algyho rozpačitá rozmrzelost ustoupila krajní úzkosti, když sledoval, jak si šrapnely razí cestu ke spodnímu letadlu stále častěji a jak se jeho pilot všelijak kroutí a jak kličkuje jako poraněný, aby se jím vyhnul.

Velbloud právě prováděl akrobacii, udělal řadu zvrátů, které ho stále více přibližovaly k navijáku balónu, kde bylo centrum německých protiletadlových baterií.

Velitel roje si odsunul brýle a sledoval podivné šprýmy Bigglesova velblouda s výrazem skutečného údivu. O tom, kdo letí v letounu pod nimi, totiž nebylo pochyb. Algy se zase otočil zpátky a sledoval ty jeho kousky se zoufalým pocitem bezmocnosti.

Viděl, jak pilot náhle udělal ošklivý přemet, pak vývrtku a jak zase v pomalém výkrutu vyrovnal.

„To je hrůza!“ vyjekl Algy stísněným hlasem a zíral na tragédii, která se pod ním začala odehrávat, jako zkamenělý.

Velbloud zůstal ve svém posledním výkrutu viset koly vzhůru a v této obrácené poloze pokračoval dál. Bezpečnostní popruhy zřejmě nebyly řádně upjaty, protože pilot visel ven z kabiny a potom se jaksi zoufale zachytil, jak se aspoň zdálo, za horní nosnou plochu, vypadl z kabiny a řítil se v pomalých kotrmelcích směrem k zemi.

Letadlo se vyrovnalo a s běžícím motorem letělo klikatou dráhou těsně nad zemí.

Když pilot narazil na zem, cítil Algy, že ztuhl, jako by ho byl polil studenou vodou. Ze všech stran se k němu začali sbíhat vojáci a také protiletadlová děla ztichla, protože němečtí dělostřelci se také běželi podívat na svého padlého nepřítele.

Algy se rychle podíval na Mahoneye. Zdálo se, že to velitel roje vycítil, protože se ohlédl přes rameno. Výraz jeho obličeje pak strašil Algyho po mnoho dní. Mahoney se znovu zadíval na děsivou tragédii dole na zemi. Kolem mrtvého se seběhl zástup dobrých čtyřiceti nebo padesáti mužů.

Co pak následovalo, udalo se s takovou rychlostí, že Algymu trvalo několik vteřin, než dokázal pochopit, co se vlastně semlelo. Směrem k obloze vyrazil sloup nádherně oranžového dýmu. Pak následoval hromový výbuch, tak silný, že jej Algy mohl slyšet i přes hřmot vlastního motoru, a pak mu silný proud vzduchu málem obrátil letadlo podvozkem vzhůru.

A tam, kde stál ten velký zástup, teď zela v zemi obrovitá díra, vroubená kruhem zčernalé trávy, v níž se hrůzně svíjelo několik postav. Dav vojáků zmizel. A také zmizela postava padlého pilota. Pryč byl i velbloud letící bez pilota.

Algy se znovu otočil po svém vůdci. Mahoney měl ve tváři prapodivný výraz, zamával rukou a v širokém kruhu se obrátil směrem k zákopům.

Když přistáli, Biggles už na ně čekal, a ostatní piloti se shlukli kolem něho.

„Co to, prosím tě, bylo?“ zeptal se Mahoney po chvíli mlčení.

„Sto kilogramů silné třaskaviny zabalené do pytle s hřebíky a navlečené do leteckého obleku, s leteckou čepicí, s brýlemi, holínkami a v rukavicích,“ vysvětloval Biggles klidně. „Slyšel jsi už někdy pořekadlo, že mrtvý nekouše?“ dodal pomalu.

Algy přikývl a nebyl schopen slova.

„Tak až ti to příště někdo řekne, můžeš mu klidně říct, že lže,“ pokračoval Biggles. „Aspoň ten jeden mrtvý kousal!“

KAPITOLA DVACÁTA

HARCOURTŮV STRACH

Biggles si přehodil svůj letecký kabát a rozhlédl se po obloze, když zamířil pomalým krokem k hangárům. Jakmile míjel velitelství letky, zavolal na něj major Mullen z kanceláře, a Biggles se zastavil, aby vyslechl, co mu jeho velitel chce říci.

„Právě přišli noví chlapci a čekají venku před jídelnou,“ začal major. „Zařadil jsem je do vašeho roje. Jejich jména jsou Harcourt, Howell a Silvestr. Zdají se to být chytrí hoši, snad se k nám dobře hodí.“

„Výborně, pane majore,“ řekl Biggles. „A už lítali?“

„Mám obavy, že moc málo,“ odpověděl major Mullen vážně. „Ted’ ale musíme být vděční za každého pilota. Každá letka po celé frontě volá po náhradnících. Běžte si s nimi promluvit, a co nejdříve jim ukažte zákopy!“

„Dobrá, pane majore.“

Biggles změnil směr své cesty k důstojnické jídelně, kde automobil právě vyložil tři mladíky ve zbrusu nové uniformě i jejich kufrů. Biggles se přiblížil a důstojníci si ho zvědavě prohlíželi. Že by to byl slavný kapitán Bigglesworth, o němž už tolik slyšeli? Ten důstojník, který měl pověst nejobávanějšího leteckého bojovníka na celé západní frontě? Ten muž, který si to už rozdál s mnoha z nejlepších letců nepřítelů?

Letečtí nováčci totiž před sebou viděli útlou chlapeckou postavu v kalhotách hlinité barvy a v blůze velice špinavé od různých olejových barev. Levé rameno blůzy měl černé od spáleného oleje. Biggles měl na nohou holínky z ovčí kožešiny, které mu sahaly až po stehna, ale pak byly ušříženy na výšku pod kolena. Řemínek, který měl holínky stáhnout nad lýtkem, nebyl zapnut, takže se mu při chůzi plandal sem tam. Letecký kožený kabát, nedbale přehozený přes ramena, byl nesmírně umaštěný a z jeho kapsy visely ožehnuté letecké brýle.

Jeden z mladíků se začal usmívat, ale když zvedl oči k letcovu obličej, úsměv mu ztuhl na rtech. Byla to vážná a přísná tvář s drobnými vráskami únavy u úst. Oči však měl jasné a bystré, jakoby zahleděné do dálek, jakoby stále něco hledající.

„Nazdar, mládenci, zůstaňte v pohovu,“ řekl Biggles klidně, když ho pozdravili. „U nás se to obejde bez obřadů. Já jsem Bigglesworth. Vy jste byli zařazeni do mého roje. Řekněte mi, jestli máte něco na srdci, co bych pro vás mohl udělat. Kdo z vás je Harcourt?“

„Já,“ hlásil se hbitě mladík se svěží pletí. „A já bych moc rád něco věděl! Řekněte mi, dají se tu sehnat mravenčí vajíčka?“

„Mravenčí vajíčka?“ vyrazil ze sebe Biggles. „Cos to říkal, mravenčí vajíčka!“

„Ano ...“

„A nač chceš mravenčí vajíčka?“ vpadl mu Biggles udiveně do řeči. „Prokristapána, nač...“

„Abych jimi mohl krmit svou zlatou rybkou.“

„Zlatou rybkou?“ zachytil se Biggles automobilu, aby neupadl, protože se málem zapotácel. „Řekl jsi zlatou rybkou?“ vykřikl nedůvěřivě.

„Ano, já jsem jednu vyhrál na trhu v Amiensu a přinesl jsem si ji sem. Je to takové milounké malé zvířátko. Dal jsem jí jméno Percy. Moc jsem k ní přilnul a nerad bych viděl, aby tu trpěla hladu. Živí se jen mravenčími vajíčky.“

Biggles tiše záúpěl.

„Jakpak jí ta vajíčka podáváš?“ vyrazil ze sebe. „Smažená nebo sázená, natvrdo nebo snad v omeletě?“

„Ne, právě jen tak, syrová, víte?“ odpověděl Harcourt vesele.

„To se pleteš, kamaráde!“ zavrčel Biggles. „Tady je letiště, ne akvárium. A co sis přivezl ty?“ pokračoval chladně a obrátil se k Howellovi. „Klec s bílými myškami nebo co?“

Howell se zasmál a zavrtěl hlavou.

„A co je s tebou, Silvestře? Co sis přinesl ty – skříňku s morušovým bourcem nebo klec s kanárkem? Tak poslyšte, mládenci!“ pokračoval Biggles a velmi zvažněl. „Tady není zoologická zahrada, ačkoli tu najdete všude plno divné zvěře, která čeká, aby vám ukousla kousek ucha, jakmile jí k tomu poskytnete příležitost. Kolik hodin lítání ve velbloudech máš za sebou, Harcourte?“

„Jedenáct a půl, pane kapitáne.“

„Neříkej pane, jsi-li na startovací dráze! A kolik ty, Howelle?“

„Deset hodin.“

„A ty, Silvestře?“

„Čtrnáct.“

Než k nim Biggles zase promluvil, hleděl chvíli zasmušile do země.

„No, dobře,“ pokračoval chraptivým hlasem. „Tak, a teď si přeju, abyste vyslechli, co vám řeknu, a zapamatovali si, že je to pro vaše dobro. Uvědomíte si to, až se dostanete přes zákopy a budete muset bojovat s muži, kteří mají za sebou pět set hodin lítání. Nechci vám nijak nahánět strach, ale musíte vědět, čemu tady budete čelit.“

Měl jsem už několik dobrých hochů ve svém roji od té doby, co jsem se dostal sem, ale jeden za druhým se odebral na věčnost, a na mě může brzy přijít řada. Ale to nerozhoduje! Dosáhl jsem tu dobrých výsledků a každý jich dříve či později dosáhne. U tohohle řemesla můžete vydržet věčně, ale je na vás, abyste tu vydrželi tak dlouho, jak jen dovedete. Budete-li schopni dostat aspoň jednoho nepřítele, než sami odejdete, budete to mít s nepřítelem vyrovnáno – udělali jste svůj díl a pak bude všechno v pořádku. Dokázete-li dostat dva Němce, budete mít vůči nepříteli o jeden bod navíc a pomůžete Anglii vyhrát válku.

První týden pro vás bude moc perný, protože pro vás bude všechno nové a cizí. Algy – za chvilku se s ním setkáte – je tady už šest týdnů, a tak se už může pokládat za starého letce. Nechci se vás nijak dotknout, ale Algy je mi dnes prospěšnější než dvacet takových, jako jste vy.

Podívejte se,“ pokračoval Biggles ve svém úvodním výkladu, „letecké boje jsou hra – nebo umění, jestli chcete, tomu se prostě nemůžete naučit doma. Když poprvé zkoušíte jet na kole, jste pořád na zemi, a totéž platí i pro plavání. A totéž lze říct i o šplhání do mraků. To je případ, který přežijí jen nejzdatnější chlapi. Musíte si uvědomit, že vzduch za zákopy se hemží letci, kteří svoje řemeslo znají od a do zeta.“

Kdybych vás teď poslal za frontu samotné, bylo by to totéž, jako kdybych se na vás dopustil vraždy. Takže se pustíme do boje s Němci společně a já vám ukážu, jak se to dělá. Ale nejdřív tu budeme trochu létat. Budeme tu létat šest hodin po tři dny – dvě

hodiny skupinových letů, dvě hodiny cvičení v leteckém boji a dvě hodiny střelby z kulometu.

Pokud umíte létat, ale neumíte střílet z kulometu, není to k ničemu. Pak vás vezmu s sebou na frontu a uvidíme, co tam dokážeme... Ale, kdo je to tamhle?“ přerušil Biggles svůj výklad.

Bzukot, který se rychle proměnil ve hřmot, zaplnil vzduch a za chvíli nato se před nimi objevil letoun typu Velbloud.

„Ach, to je Algy,“ řekl Biggles, „jen se na něj podívejte! Když ho přidělili k mému roji, všemu jsem ho naučil, a teď chci totéž naučit taky vás. Jen se dívejte!“

Když velbloud přiletěl na odlehlý konec letiště, náhle se postavil na nos a z jeho kulometů vytryskla sprška kulí. Jakýsi malý předmět na zemi vyskočil do vzduchu a o několik metrů se odkutálel. Pilot zastavil svůj motor, otočil se, sklouzl po křídle a pěkně přistál na přistávací dráze.

„To na zemi, to je benzínová konev,“ vysvětloval Biggles, „a Algy ví, že ji musí zasáhnout dříve, nežli přistane, pokud mu ještě zbylo nějaké střelivo. Nejprve mu to trvalo půl hodiny, ale teď to obvykle dokáže napoprvé, jak jste právě viděli. Tak, teď se ztraťte a vraťte se za hodinu připraveni k letu! Až vyletíme vzhůru, dívejte se pořád po očku na mne. Není pravděpodobné, že na téhle straně potkáme nějakého Němce, ale člověk nikdy neví.“

Jestliže začnu mávat křídly, znamená to nepřítele. Nikdo pak nesmí opustit letový útvar, a to z jakéhokoli důvodu, kromě toho, že by měl poruchu motoru. Přilepte se na mně a já už se postarám, abych vás zase dostal zpátky – jinak se všichni odebereme na věčnost. No, a teď se pojďme trochu najíst!“

Po čtyřech dnech Biggles nové členy svého roje znovu oslovil.

„Mládenci, dneska musíme už udělat nějakou opravdovou práci,“ řekl jim. „Poletíme za frontu. Snažte si vybavit všechno, čemu jsem vás učil. Hlavně se držte každý na svém místě, ledaže bychom se připletli do nějaké šarvátky, a nezapomínejte, že Algy je právě za vámi a že dává pozor na ocasy vašich letadel. Pojďme!“

Pět letadel vzlétlo pospolu a stoupalo stále vzhůru, aby nabylo výšky. Ve výši tří tisíc metrů se Biggles stočil dokola širokou zatáčkou směrem k zákopům. Téměř bezprostředně nato vyrostla

před nimi na obloze velká černá skvrna, pak druhá a ještě další, ale naši letci si jich nevšíмали.

Biggles mrkl přes rameno dozadu a tiše zaklel, když viděl, jak jeho druhové bezděčně zaváhali, když si uvědomili, že jsou v palbě děl – protiletadlových děl, jimž se všeobecně říkalo archie.

Biggles trochu přiškrtil plyn, aby ho mohli dohonit, a pak, když už byli zase těsně u něho, na ně povzbudivě zamával.

Deset minut letěl Biggles zmužile rovnou vpřed podél nepřátelských zákopů a záměrně provokoval dělostřeleckou palbu, protože věděl, že čím dříve se s ní letci seznámí, tím lip. Když pak viděl, že obstáli v této zkoušce, uspokojen se obrátil k nepřátelské obloze.

Jeho oči utkvěly na vzdáleném německém letounu značky Aviatik, a tak se Biggles zase obrátil, aby se s ním utkal, ale jakmile je nepřátelský pilot uviděl, sklonil nos letadla a uháněl domů. Biggles zahlédl ještě něco, a to ho přimělo, aby otevřel škrticí klapku naplno, zamával křídly a pak postrčil řídicí páku kupředu, aby dosáhl větší rychlosti.

Daleko za frontou bojoval osamělý letoun značky Bristol nerovný boj se čtyřmi nepřátelskými výzvědnými albatrosy. Když pilot v bristolu viděl, že k němu velbloudi letí, uháněl divoce klikatým směrem k nim, ale nepřátelská letadla zdvojnásobila své úsilí, aby ho sestřelila dříve, než mu přijde pomoc.

Biggles měl náskok tří set metrů výšky, když jeho roj doletěl k místu srážky. Vybral si modrého a žlutě pomalovaného albatrosa a letěl dolů do boje. V nejbližším okamžiku pak kroužilo pět velbloudů a čtyři albatrosi kolem sebe v těsných kruzích, přičemž se každé z těch letadel snažilo dostat se k ocasu protivníkova letounu.

Biggles vyrazil ze středu bojujících letadel vzhůru jako svíce, aby pozoroval jejich utkání a aby poskytl pomoc tam, kde by jí bylo nejvíce zapotřebí. Byl pln obav, ale přesto se usmál, když viděl, jak se bristol vrátil zpátky do boje a jak mu jeho kulometčík v zadní kabině na poděkování zamával.

Bigglesův úsměv však náhle strnul v údivu. To když se jeden z velbloudů prudce obrátil z místa boje a s nosem skloněným k zemi

uháněl směrem k zákopům. Biggles poznal, že to je Harcourtův letoun.

Z jednoho německého letadla vyšlehly plameny a další velbloud se řítíl ve vývrtce k zemi. Druhé německé letadlo se přilepilo k ocasu třetího velblouda a nedalo se setřást, třebaže se o to pilot ze všech sil snažil.

Biggles se vrhl dolů, aby mu přispěl na pomoc. Když si ho německý pilot všiml, začal se kroutit, aby se vyhnul dvojímu dešti střel, které vyrazily z kulometů britského letadla, ale bylo už pozdě.

Albatros jedním rozmachem vyletěl jako svíce vzhůru, což téměř najisto znamenalo, že pilot byl zasažen kulí. Z vrcholu svíčky sklouzl po křídle a potom sletěl do závratné vývrtky. Zbylí dva albatrosi pak uháněli k domovu.

„To by jim pro dnešek mohlo stačit,“ pomyslel si Biggles, když zamával na znamení k novému srazu. Algy se k němu připojil okamžitě. Také Howell byl hbitý. To byli všichni. Jeden z velbloudů odletěl domů hned na začátku boje, a Biggles rychle prohlížel zemi, zda tam někde není pilot, kterého viděl letět dolů ve vývrtce, ale nic nemohl nalézt. Letadla se vrátila k zákopům, přičemž vzadu uzavíral bristol, který jim zamával na rozloučenou a pak zamířil na své letiště.

Všichni tři přistáli, načež se Biggles starostlivě rozhlédl po letišti. Harcourtovo letadlo stálo na startovací ploše a kolem něho byl hlouček mechaniků. Biggles okamžitě pospíchal k letadlu, aby se podíval, co si to všichni prohlízejí. Řada pěkných kulatých děr provrtala plátno potahu právě za řidičskou kabinou.

„Je pan Harcourt raněn?“ zajímal se Biggles.

„Ne, pane kapitáne,“ odpověděl letecký rotmistr.

„A kde je?“ naléhal Biggles.

„Viděl jsem ho odejít do svého pokoje, pane kapitáne.“

„Ach tak.“

Biggles se otočil směrem k velitelství letky, ale Wat Tyler vyběhl z otevřených dveří dříve, nežli k nim Biggles stačil dojít.

„Němci dostali jednoho z našich mládenců,“ řekl Tyler chraptivě.

„Ano, Silvestra,“ přisvědčil Biggles.

„Mluvil jsem telefonicky s jedním předsunutým dělostřeleckým pozorovatelem,“ pokračoval Tyler. „Silvestr se zřítil na naší straně

zákopů, je těžce raněn, ale vojenský lékař si myslí, že by se z toho měl dostat. Zavezli ho do nemocnice. Dejte mu sbalit věci, ano?“

„Tak mám dojem, že teď trávím polovinu času tím, že těm mladíkům balím věci,“ odpověděl Biggles unaveně. Pak se otočil a vstoupil do baráku letky C. Harcourt seděl na posteli s hlavou v dlaních. Když Biggles vešel, zdvihl hlavu a podíval se na něj zsinanou tváří.

„Pročpak jsi opustil bojiště?“ otázal se velitel roje chladně.

„Já... jsem ... já ...“

„Ano, vím to. Tak mluv dál, já čekám.“

Harcourtova tvář se zkřivila v bolestné křeči. Zdálo se, že Bigglesovi stárne přímo před očima.

„Můžu vám klidně říct pravdu,“ blekotal Harcourt, „já jsem vyřízen. Nemůžu to vydržet. Už nikdy nebudu lítat... nikdy! Nikdy!“

Jeho hlas se změnil v hysterický řev.

„Nech toho!“

Bigglesův hlas zazněl jako rána bičem. Pak pokračoval už mírněji.

„Nic si z toho nedělej, hochu!“ řekl laskavě. „Nejsi první ani poslední, kdo odletěl při první šarvátce nad zákopy domů. Nesed' tady a netrap se s tím! Běž se projít, zítra se budeš cítit lip, uvidíš.“

Harcourt zavrtěl hlavou. Jeho výraz tváře vyjadřoval naprosté zoufalství.

„Ne, já nechci,“ řekl Harcourt a rty se mu zachvěly. „Já se znám líp, než mě můžete znát vy. Já jsem prostě hotov! Málem bych byl hrůzou omdlel, když ta děla začala střílet a když mi kule zasáhly letadlo. Já prostě nevěděl, co dělám.“

„Já moc dobře vím, jaký je to pocit!“ zasmál se Biggles. „Všichni jsme to při prvním letu pocítili. Ale nenaříkej. Později si o tom ještě pohovoříme.“

Biggles našel majora Mullena ve dveřích velitelství letky.

„Zatracená práce!“ řekl Biggles na omluvu. „Přišel jsem o Silvestra, a s Harcourtem nic není, má pryč nervy. A tak mi z těch nových letců zbývá jen Howell. Byl bych rád, kdybyste s Harcourtem promluvil. Těžce to snáší, a tak si myslím, že nemá význam držet ho tady, aby se zabil a rozlámal dobré letadlo.“

„Ale, copak je to?“ přerušil Biggles rozhovor, když se podíval nahoru. Ještě dříve, než to dořekl, skočil k pojízdnému kulometu, který stál opodál a měl hlaveň namířenou nahoru. „Podívejte se!“ zařval na mechaniky na startovací dráze a uchopil spoušť kulometu.

Rachot kulometu zanikl ve hřmotu motoru BMW, když se z mraků vynořil jako meteor neznámý letoun značky Fokker D.VII, pomalovaný světle červeně a žlutě. Nepřátelské letadlo vyrovňalo nad baráky a potom vyletělo jako svíce vzhůru. Na dně jeho letu střemhlav se od letounu cosi oddělilo a s rachotem spadlo na střechu jednoho baráku. Biggles vystřílel za prchajícím Němcem celý buben munice, ale když zjistil, že ho netrefil, rozhodil mrzutě rukama. Pak uviděl Harcourta, jak se řítí z baráku, na nějž spadla ona bomba, a čímsi mává nad hlavou.

„Kruci, co to je!“ volal major.

„Boty!“ křikl Biggles. „Boty! Boty – to abychom se dali k pěchotě!“ V nejbližším okamžiku už utíkal směrem k hangárům a cestou volal na Algyho a Howella, aby se k němu připojili k odletu.

„Bigglesworthe! Stůj, ty blázne! Stůj, říkám ti!“ řval za ním velitel letky. „Tohle si právě Němci přejí, aby tě vyprovokovali nahoru! Nad zákopy určitě čeká celá tlupa Němců!“

Ale Biggles už neposlouchal. Vzteky celý zesinal, byl v něm hněv, který nedokázal ovládnout. Rychle si narazil čepici a brýle, skočil do svého velblouda, a aniž vyčkal a přesvědčil se, že ostatní piloti letí s ním, vyřítil se přes letiště v patách Němce, který jim vmetl do tváře takovou neslýchanou urážku. Teprve když byl ve výšce 1800 metrů a měl rozhled nad zákopy, jeho hněv poněkud opadl a teprve potom se rozhlédl kolem sebe, zda ostatní piloti letí za ním.

Algy byl na konci jeho pravého křídla a za ním bylo vidět Howellovo letadlo. Biggles se ohlédl doleva, posunul si brýle na čelo a znovu se podíval. Pak překvapením vydechl. Nemýlil se. Byl to Harcourt!

„Ten kluk bláznivá! Ten potřeštěnec!“ spílal Biggles. „Proč nezůstane, kde byl? Vždyť se s někým srazí při prvním utkání! Doufám aspoň, že to bude nějaký Hun a ne já! Nic víc si nepřeju!“

Biggles pak obrátil svou pozornost zase na situaci před sebou. Ten červeně a žlutě natřený fokker, který byl teď už jen jako skvrna na obloze, se točil v širokém kruhu, a Biggles začal bezděčně pátrat po obloze nad nimi. Jeho rty se zkrivily v trpkém úsměvu.

„Tak tady jste, holentkové!“ řekl si, když uviděl další. „Kolikpak vás tam je! Jeden – dva – tři – čtyři – sedm – osm, no, tak kolik? Osm a jeden je devět. Vypadá to, jakoby si dneska někdo říkal o výprask!“

Boj se dlouho neodkládal. Nepřátelské letouny, vědomy si své převahy, se obrátily směrem k velbloudům, a Bigglesovy rty se pevně sevřely. Vztek byl náhle ten tam a Biggles byl chladnokrevný jako kámen. Od svého kursu ani o palec ne-odbočil, nýbrž strhl svého velblouda k nejbližšímu německému letadlu a ve vzdálenosti dvou set metrů divoce zmáčkl spoušť kulometu.

Věděl, že to je šilenství, že se tak slepě řítí do boje, v němž byla pravděpodobnost vítězství jedné ku dvěma. I kdyby jeho velbloudi dostali dvě nebo tři nepřátelská letadla, mohli by mluvit o štěstí, kdyby se zase dostali zpátky za frontu. Howell a Harcourt měli v tomhle boji sotva nějakou cenu. Byl tu tedy proti tolika Němcům jen on a Algy! V hloubi jeho mysli mu utkvěla jediná touha – aby jich co nejvíce dostal, dříve než oni dostanou jeho.

Když se Biggles otočil, aby pronásledoval vůdčího fokkera, který stále jeho palbě uhýbal, zaslechl, jak kule trhají potah trupu za jeho zády, ale nevšímal si toho. Na taktiku vůbec nebylo kdy. Uvědomoval si jen jediné heslo: zabij, nebo budeš zabít sám!

Ta psí rvačka se změnila v delirium letadel, která kroužila, létala ve svíčkách, prováděla výkruty a zatáčky, páčila a stále páčila spleť křižujících se drah. V hledí Bigglesova kulometu, který bez ustání štekal, se letadla jen míhala. Když Biggles zahlédl, jak se dva fokkery spolu srazily a padaly k zemi ve vývrtce jako změř roztržštěných výztuh, nosníků a vlajícího plátna, pocítil první uspokojení.

Pak kolem něho proletěl hořící velbloud a minul ho tak těsně, že se mu div srdce nezastavilo. Jiný fokker přišel o křídla, když se strašlivou rychlostí vytahoval do svislé svíčky, a trup pak jako kámen padal prostorem.

A pak zase červeně a žlutě natřený fokker, ten, který shodil na letiště boty. Přehnal se divoce kolem, obratně kličkoval, protože se mu lepil na paty jakýsi velbloud, a Biggles, třebaže byl ostřílený bojovník, zatajil při pohledu na ten zběsilý útok bezděky dech. Dokonce si dopřál přestávku ve střelbě, aby se na to pořádně podíval, protože měl dojem, že se ten velbloud snaží do svého protivníka vrazit s rozmyslem.

Nepřátelský letec byl zřejmě stejného mínění. Vůbec se mu nechtělo útok opakovat, strhl své letadlo zděšeně stranou, marně se snažil toho šíleného pilota, který si ho vybral, aby ho za každou cenu zničil, setřást.

Takový výjev Biggles za celou svou leteckou praxi neviděl. Na chvíli měl dojem, že pilot v útočícím letadle nemůže být nikdo jiný než Algy. Brzy se to však skončilo. Kulometry velblouda chrlily smrt zcela zblízka, takže se fokker rozletěl ve vzduchu na kusy.

Vítěz vyletěl jako svíce vysoko vzhůru, a Biggles zíral v úžasu a překvapení, protože právě rozeznal číslo Harcourtova letounu. Pak se kolem sebe rozhlédl po obloze. Pět fokkerů se vracelo zpátky přes německé zákopy. Zbyli jen dva velbloudi, Biggles a Harcourt na obloze osaměli. Ze čtyř letadel se dole pod nimi kouřilo.

Biggles se otočil k zákopům a viděl, jak druhý velbloud velmi nízko klouzá do bezpečí. Rozhlédl se zase po Harcourtovi a ztuhl úlekem, protože zjistil, že zcela nepředložené pronásleduje všech pět fokkerů.

„Ten kluk se zbláznil! Ten otřes ho připravil o rozum!“ zděsil se Biggles a vypravil se za jeho letadlem. Když je konečně dostihl, musel na pilota zuřivě mávat a málem do něho vrazit, aby ho donutil obrátit se zpátky. Harcourt odpověděl zuřivě zaťatou pěstí a s nechutí následoval Bigglese zpět na letiště.

Biggles si s pocitem úlevy oddechl, když zahlédl letadlo Algyho, stojící na nose mezi dírami od granátů nedaleko rezervních zákopů, i pilota, který se zdál být bez úhony.

„Myslím, že mu sestřelili letadlo,“ řekl si Biggles a klouzal domů směrem k letišti, které už bylo vidět. „Tak to byl chudák Howell, co jsem ho viděl padat k zemi.“

Když Biggles přistál, vylezl z kabiny, rukávem si otřel olej s obličeje, a pak se vážně podíval na Harcourta, který přistál nedaleko a přicházel pomalu k němu. Na Harcourtově tváři byla patrná naprostá sklíčenost.

„Co se to stalo?“ zeptal se Biggles s úsměvem.

„Co se mi stalo?“ odpověděl Harcourt otázkou. „Viděl jste mě, jak jsem to natřel tomu červeně a žlutě natřenému parchantovi?“

„To bych řekl, že viděl!“ odpověděl Biggles. „Myslel jsem si, že jsi přišel o rozum, když ses pořád pokoušel do něho vrazit!“

„Já taky byl dočista bez smyslů!“ přiznal Harcourt.

Biggles se zachvěl.

„Cože?“ zeptal se, jako by nechápal.

„Pořád jsem musel myslet jen na to, že ho musím nějak dostat,“ vysvětloval Harcourt. „Vystřílel jsem na něj skoro celou svou municí, aniž jsem ho zasáhl, a tak jsem si říkal, že by to byl jediný způsob, jak ho zdolat. Myslel jsem jen na to, že ho musím za každou cenu dostat, jakkoli. Nikdy v životě jsem ještě nebyl tak rozzloben, jako na tohoto chlapa.“

„Ale proč, proč ses vztekal právě na toho červeně a žlutě natřeného fokkera?“ nechápal Biggles.

Harcourt vzhlédl a v očích měl dosud vztek.

„Copak jste neviděl, co mi udělal?“ podivil se Harcourt Bigglesově otázce.

„No viděl, viděl jsem, jak shodil dolů ty boty,“ připouštěl Biggles.

„Copak boty!“ osopil se Harcourt. „Ty boty mě nijak moc nenašvaly, mě rozčílilo to, že je hodil právě na to místo. Ty boty proletěly střechou mého baráku a spadly na stůl vedle mé postele. Podívejte se!“

Harcourt sáhl do kapsy a když ruku vytáhl, ležel mu na dlani kousek čehosi zlatého, co se na slunci blýskalo.

„Co to je?“ ptal se Biggles poněkud rozpačitě, protože už tušil, oč jde.

Harcourt chtěl odpovědět, ale slova se mu nějak zadrhla v krku.

„Percy!“ vyrazil konečně zastřeným hlasem. „Moje ubohá, malá Percy!“

Biggles se opřel o trup svého letadla a mdle se usmál.

„Na tom není nic k smíchu!“ utrl se na něj dotčeně Harcourt. „Percy si pěkně a způsobně plavala ve sklenici od marmelády na mém stole. Ty boty padly plnou vahou na ni a rozplácly ji jako nějakého obyčejného platýze. Ubohousmalou Percy!

Říkám vám, Bigglesworthe, když jsem viděl, že je mrtvá, dostal jsem takový vztek, že jsem si umínil dostat jejího vraha za každou cenu, i kdyby mě to mělo stát život. Tohle mě vyléčilo ze strachu před Huny. Protože takový chlap, co něco takového dokáže udělat, je prostě zbabělec! Podlý zbabělec!

Nechte mě trochu víc lítat, já už ty bídáky odnaučím zabíjet zlaté rybky!“

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

PAN PROFESOR SE VRACÍ

Algernon Montgomery vpadl do důstojnické jídelny 266. letky jako puma.

„Biggles!“ křikl. „Mládenci, poslouchajte! Profesor je živ a zdrav! Sletěl na zem na druhé straně zákopů!“ Sypal to ze sebe jak kulometnou palbu. „Fakt, je to pravda!“ pokračoval udýchaně. „Právě došla zpráva od velitelství peruti, že ho Němci ohlásili jako válečného zajatce. Co o tom víte?“

Při prvních vrískavých Algyho slovech Biggles vyskočil.

„Cože?“ vykřikl nedůvěřivě. „Řekni to ještě jednou!“

„Je to dost dobře možné. Jak by Němci jinak mohli znát jeho jméno?“ pokračoval Algy vzrušeně.

Biggles se usmál a poškrábal se na hlavě.

„To jistě, ale přesto mě to překvapilo!“ řekl Biggles. „Spousta lidí tu byla sestřelena v plamenech, a přece se z letadla dostali ven. Pokud letěl profesor dost nízko nad zemí, mohlo se mu podařit sklouznutí po křídle, takže na zem narazil koncem křídla. Určitě, kdo by to byl uvěřil!“

Potom přiběhl do místnosti major Mullen.

„Slyšel jste tu zprávu, Biggles?“ volal. „Henry Watkins se přece jen nezabil! Je dole na druhé straně!“

„Ano, pane majore,“ odpověděl Biggles. „Právě nám to řekl Algy. To mi něco připomíná. Divím se tomu, prostě se tomu divím, no!“ zabručel Biggles a bylo vidět, že o něčem usilovně přemýšlí.

„Čemu se divíš, Biggles?“ naléhal netrpělivě Algy. „Hergot, mluv, nenechávej nás v nejistotě!“

„Že profesor padl do zajetí, to mi jen cosi připomíná, a to je všechno. Poslechněte, vzpomínáte si, jak vždycky překypoval nápady. No, jednou mi zkrátka říkal, že se diví, proč ještě nebyla utvořena nějaká organizace, která by na nějakém předem sjednaném místě sbírala britské důstojníky, kteří uprchli z německého zajetí.“

Vzpomínáte si na tu přednášku, kterou tu měl ten chlapík – já už zapomněl, jak se jmenoval – ten, co objížděl všechny letky a vykládal, co máme podniknout, kdyby nás zajali? Vypravoval nám o

dvojitých hranicích, o pohraničních hlídkách, o drátech nabitých elektřinou, o psích hlídkách, o tom, jak je nesnadné přeplavat Rýn, a tak. Já tenkrát seděl vedle Henryho, a ten se po přednášce toho plukovníka na všelicos vyptával.

Plukovník mu tenkrát řekl, že opravdu není nijak nesnadné dostat se z německého zajetí, že je spíš problém přejít zpátky přes zákopy nebo přes hranici. Tam že právě bylo dopadeno nejvíce uprchlíků. Henry se ho ptal, proč nemáme sjednáno určité místo, například některé pole, kam by mohla zalítnout naše letadla a vzít tam zajatce na palubu.

Plukovník mu řekl, že se o téhle myšlence uvažovalo, ale že nesnáz spočívá v tom, že je na naší straně tolik německých zvěďů, že by se nepřítel dozvěděl, o která místa jde, že by to zkrátka věděl hned, jak by se o tom rozhodlo. Pak by první naše letadlo, které by tam přiletělo, narazilo na ozbrojenou hlídku, ta by tam na něj už čekala. Nebo by Němci mohli pole taky zadrátovat, takže by se letadlo při přistávání rozbilo.

Výsledek by pak byl ten, že místo abychom jednoho důstojníka dostali zpátky, přišli bychom ještě o druhého a taky o letadlo. Henry na to stejně pořád myslel a jednou večer mi říkal, že má nápad, abychom všichni v letce pracovali ve dvojicích a aby si každá dvojice ujednala za frontou místo schůzky. A skutečně mi tenkrát ukázal pole, které si stanovil a kam by se uchýlil, kdyby byl zajat a podařilo se mu uprchnout.

Henry mi řekl, že bychom poznali, zda tam je, podle toho, že by se v rohu pole snažil udržovat malý ohníček. Ale ve skutečnosti je na tom místě těsně u sebe řada polí, která by se k tomu hodila. Je to podél lesa Langaarte, na jeho východní straně. Takže když jsem se teď dozvěděl, že byl zajat, rád bych se přesvědčil, jestli se mu skutečně podařilo utéct a dostat se na to pole. Kruci, teď by tam mohl být! Snad by se mohl nějak dostat ze zajateckého tábora. Ten nevydrží v base ani pět minut, aby nevypracoval nějaký plán!“

Před jídelnou zastavilo auto plukovníka Raymonda z velitelství peruti a za chvíli už důstojník vstoupil do místnosti.

Vesele pokynul Bigglesovi a ostatním důstojníkům a zamířil k majoru Mullenovi, stojícímu u krbu. Major Mullen krátce nato kývl na Bigglese, MacLarena a Mahoneye, na velitele rojů.

„Plukovník si přeje vědět, proč jste nevypátrali novou německou letku, která nás v noci bombarduje,“ začal velitel letky vážně. „Ta věc začíná být povážlivá. Lítají k nám každou noc a nadělají vždycky v zázemí hroznou škodu!“

„To nevíme!“ odsekl Biggles. „Tento týden jsme měli poplach každou noc. Já tu z nedostatku spánku snad zešedivím. Ne, pane majore, jejich letiště se mi nepodařilo zjistit, to je pravda. Prohledal jsem každý coul země v okruhu šedesáti kilometrů. Můžu se jedinečně domnívat, že ti Němci nejspíš používají opuštěné hangáry, kde bývala Richthofenova tlupa, než odletěla dál, blíž k frontě.“

„To se mýlíte, tam nejsou,“ odpověděl plukovník a energicky zavrtěl hlavou.

„A jak to víte?“ zeptal se okamžitě Biggles se skeptickým výrazem ve tváři.

Plukovník Raymond však tento prohrěšek proti vojenské kázni mlčky přešel.

„Víme to, a to stačí,“ odpověděl klidně. „Máme svůj vlastní způsob, jak takové věci vypátrat.“

„Rozumím,“ změnil Biggles tón. „Promiňte!“

„Ty bombardovací letouny jsou někde ve vašem úseku,“ prohlásil plukovník s naprostou jistotou, „a je na vás, mládenci, abyste je vypátrali. Přece ti Němci nebudou svá letadla skrývat někde ve stáji. Tak se do toho dejte, chlapi! Čekám na vaše zprávy! A sbohem!“

Biggles zamyšleně hleděl za odcházejícím plukovníkem. „Hm, tak ty budeš čekat na naše zprávy! To se teda načekáš, jestli se ještě v něčem vyznám!“ poznamenal nevrle. „Němci si pro ta svoje letadla vyhrabali podzemní kryt, kde je nemůže nikdo rušit. Ale řekl bych, že se po nich budeme muset podívat trochu jinak.“

Ale co uděláme s profesorem? Kdo chce letět se mnou na druhou stranu, abychom se mrkli, jestli už Henry zapálil svůj obřadný ohníček? Je to už určitě šest týdnů, co je pryč. Jestli tam ještě není, budeme na to místo dávat pozor, abychom viděli, jestli se tam dostane. A což se tam podívat hned dneska odpoledne? Je to jen

kousek přes zákopy, takže čím nás tam poletí víc, tím to bude veselejší!“

„Já jdu s tebou!“ okamžitě odpověděl MacLaren. „Vezmu taky svoje hochy.“

„A já taky,“ přihlásil se Mahoney. „Půjdem všichni, celá naše tlupa!“

„To je fajn!“ potěšil se Biggles a zavolal na svoje mužstvo: „Algy! Harcourte! Připravte se na hlídkový let ve čtyři třicet! Poletíme pro našeho profesora, abychom ho dostali domů!“

„Ty jsi stejný ztřeštěnec jako profesor!“ zavrčel Algy, ale oči se mu leskly nedočkavostí a prozrazovaly, že jen tak svou rozmrzelost předstírá.

„Máme půl hodiny času, jak si to představuješ?“ ptal se Mahoney.

„Myslím, že bude nejlepší, když prostě zaletíme na druhou stranu a zjistíme, jestli tam Henry vůbec je, dřív než podnikneme něco jiného,“ navrhoval Biggles.

„Dejme tomu, že tam je. Co potom?“ naléhal MacLaren.

„Pak se vrátíme domů a poradíme se, co podniknout. Nesmíme přece vzbuzovat moc pozornosti, ne? Já si vezmu Algyho a Harcourta a budu se držet ve výšce asi tak patnácti set metrů. Ty, Mácu, poletíš hned za mnou ve výšce dvou nebo dvou a půl tisíce metrů. A ty, Mahoney, zaletíš se svými lidmi do výše asi tří tisíc metrů. Poletíme rovnou přes zákopy a zpátky si taky nebudeme nikoho a ničeho všímat. Jasně? Tak pojďme!“

Za deset minut nato uhánělo devět velbloudů přímo k zákopům ve skupinách, které byly předtím dohodnuty. Biggles měl Algyho u konce pravého křídla a Harcourta u levého křídla a pohodlně se uvelebil v sedadle, protože ho tam na druhou stranu čekal hezký dlouhý let. Letadla se přehnala palbou protiletadlových děl přes zákopy a uháněla do nepřátelské země, piloti se však stále bedlivě rozhlíželi po nepřátelských zvědavých letounech.

Na obzoru se náhle objevil útvar půl tuctu nepřátelských trojplátných fokkerů a postavil se proti nim, ale když Němci zahlédli další anglické stíhačky vysoko nad sebou, rozmysleli si to a dali se chvatně na ústup.

Před nimi se nejasně rýsovala dlouhá rovná silnice, vroubená rozptýlenými topoly, a jako stříbrná stuha se ztrácela v modré dálavě, kde mizela v ohromném lese u Langaarte. Ten se na tamní krajině rozprostíral jako velká černá skvrna. Biggles poněkud změnil kurs, když se přiblížil k lesu, a potom začal opisovat širokou zatačku, jíž by se dostal přes okraj lesa a nad pole, které si Henry vyvolil.

Biggles si odsunul brýle a hleděl upřeně dolů na pole, ačkoli byl ještě hodně daleko, než aby mohl sledovat podrobnosti. Občas se rozhlédl kolem, a nejistotou a vztekem se mu svraštilo obočí.

„To je zvláštní! Německá děla nestřílejí!“ uvažoval Biggles. „V tomhle úseku jich bývalo jako much. Určitě je přestěhovali blíž k frontě!“

Nedokázal odhadnout proč, ale toto ticho, ta naprostá nepřítomnost dělostřelecké palby v něm vzbudila podezření. Prostě to nebylo normální. To bylo všechno. A něco nenormálního ve vzduchu v té době ve Francii už samo o sobě stačilo k podezření. Biggles se znovu pozorně zahleděl dolů, pak zatajil dech a údivem hvízd. V odlehlém rohu dlouhého obdélníkového pole hraničícího s lesem stoupal úzký proužek bledě modrého kouře. Byl v tichém večerním vzduchu téměř kolmý.

„Tamhle je!“ řekl si Biggles nedůvěřivě, neboť třebaže sem kvůli profesorovi letěl, ve skutečnosti ani ve skrytu duše nedoufal, že by Henry mohl dodržet své slovo. Otočil se na Algyho a prstem mu ukázal dolů. Algy zvedl palce, aby naznačil, že rozuměl.

Na chvíli se Bigglese zmocnilo pokušení přistání u lesa riskovat, ale slunce se už sklánělo k západu a vrhlo na zemi dlouhé šarlatové stíny. Jeho netrpělivý duch chtivý dobrodružství se už nemohl dočkat této záchrany, ale rozumný hlas opatrnosti ho varoval, aby se zbytečně neukvapoval.

„Když tam je teď, bude tam taky ještě zítra,“ uvažoval Biggles, pak se náhle rozhodl a zamířil zpátky k zákopům.

„Tak co o tom soudíte, mládenci?“ křikl Biggles na další velitele rojů půl hodiny poté, když vylézali ze svých pilotních kabin.

„Jde o to, co v téhle věci hodláme podniknout,“ podotkl Mahoney vážně. „Přistát tam, to znamená sakra nebezpečný podnik. Když

vůbec pomínu nebezpečí nějaké pasti, stačí malá krtčí hromádka, a letadlo se obrátí vzhůru podvozkem. Co potom?“

„To přenech mně!“ řekl Biggles, aby ho uklidnil.

„Tak jak to vypadá?“ zajímal se major Mullen, který přiběhl z velitelství letky.

„Je tam!“ hlásil Biggles. „Mám už nápad, pane majore. Zítra ráno za prvního rozbřesku tam zaletíme všichni, ve stejné sestavě jako dneska, až na to, že se budeme držet trochu výš. Kdyby se nad tím lesem začala motat celá naše tlupa, seběhne se tam celá německá armáda, aby se podívala, co se tam bude dít. Jakmile tedy dorazíme nad les, Mácu, ty odbočíš doleva a ty, Mahoneyi, doprava, ale budete mě mít pořád na očích.

Algy a Harcourt budou kroužit přesně nad tím polem a budou udržovat nežádoucí návštěvníky pěkně stranou. Pokud profesor na tom polí je, musí se k nám vrátit na mém křídle!“

„A což kdybychom požádali o dvouplošník, aby tam pro něj zaletěl?“ napadlo majora.

„To by nebylo vhodné, pane majore. Jakmile by se tam dostal, už by na něj Němci čekali. Ti vědí, co se děje na naší straně zákopů, stejně dobře jako by to bylo u nich. Čím méně lidí se o tom dozví, tím líp pro nás. Profesor se může docela pohodlně usadit na mém křídle. Už před nedávnem jsem tak dopravoval jednoho cestujícího. Jakmile ho vezmu na palubu a vzlétnu na zpáteční cestu, všichni se ke mně těsně připojte a vyrazíme směrem k zákopům. Co tomu říkáte?“

„Mně se to zamlouvá,“ souhlasil MacLaren lakonicky.

„Mně taky,“ přitakal Mahoney.

„Pak je všechno vyřízeno,“ řekl spokojeně Biggles a uzavřel debatu.

Pozdě večer Biggles odložil rozečtenou knihu, vstal a začal zívát. „Tak si tedy půjdu zdřímnout,“ prohlásil. „Nezapomeňte na ranní výlet! Odletíme za svítání a ...“ Náhle se zarazil, znehybněl a naslouchal. Také všichni přítomní důstojníci zpozorněli.

Algy, který bušil v důstojnické jídelně do rozladěného klavíru, ztuhl uprostřed taktu s rukama ve vzduchu. Hluk a smích náhle ustal

a po místnosti se rozhostilo takové ticho, že by bylo slyšet, i kdyby upadl špendlík.

Civilista, který by se poprvé ocitl na frontě, by jistě nechápal, co se děje, neboť by nic nepostřehl. Z velké dálky na frontě se ozývalo dunění děl, tu a tam daleko odtud zazněly i ostré výbuchy. Každý pilot v místnosti v té chvíli věděl, že je to protiletadlová dělostřelba, jejíž šrapnely prskají vysoko na obloze.

„Letí k nám!“ špitl Biggles.

„Doufejme, že k nám ne,“ namítl Mahoney.

Tu se dveře rozlítly dokořán a do místnosti vrazil Wat Tyler.

„Zhasněte, vy blbouni!“ houkl na ně. „Copak neslyšíte dělostřelbu? Letí k nám bombardéry. Vás nenapadne nic chytřejšího, než se tady usadit při plném osvětlení, že to vypadá, jako by tu blikal maják! Zhasněte to, ale hezky rychle!“

Biggles se rozběhl ke dveřím.

„Byl bych rád, abys nebyl tak vyděšený, Wate,“ zavrčel Biggles. „Pojďme se na ten ohňostroj podívat!“

Když Biggles otevřel dveře, hluk zvenčí stonásobně zesílil. V dálce několika kilometrů bylo peklo rudých záblesků, pichlavých plamenů s tlumeným hukotem mohutných letadlových motorů.

„Pokud neletí přímo na nás, poletí určitě nad námi,“ konstatoval Algy. „Já si jdu najít nějakou díru!“

„To bude potřeba pořádně hluboká díra, aby tě zachránila před bombami, jaké vezou ti mládenci,“ chechtal se Biggles. „Počkej, půjdu s tebou.“

Kolem nich byla dokonalá tma. Ani nejmenší světélko neprozrazovalo, že je tady letiště. Připojil se k nim také poněkud udýchaný Harcourt, jehož oči neustále sledovaly jiskřivé záblesky, které se s neúprosnou jistotou přibližovaly. Po obloze pátral deset světlometů, jejichž dlouhé bílé prsty šátraly křížem krážem a řezaly inkoustově černou tmou. Hluboký hukot motorů bombardovacích letadel, jemuž Francouzi říkali pour-vous, už v dálce působil zlověstně a nyní nabyl ještě hrozivějšího zvuku.

Šrapnely protiletadlových děl teď třaskaly téměř přímo nad nimi. Vznikl tak ohlušující kravál. Náhle se nad nimi rozsvítilo bílé zářivé světlo, vypadající téměř pohádkově, oslnivě ozářilo celé letiště a

jakoby nehybně viselo ve vzduchu. Biggles rychle skočil do zákopu u nejbližšího baráku.

„Podívejte se,“ zařval. „To platí nám! Němci spouštějí padákové rakety!“

Jako hvízdání vzdálené lokomotivy se ozýval slabý nářek. Biggles zalezl hlouběji do zákopu.

„Tamhle letí!“ houkl, když se úpění proměnilo v jekot. Letci se bezděčně přikrčili, když se bomby blížily k zemi, protože to vypadalo, že jim padají rovnou na hlavu. Nedaleko vyšlehly do vzduchu ohnivé jazyky. Pak se ozval ohlušující výbuch a země se otřásla.

„To bylo sakra blízko, než aby se mi to mohlo líbit,“ zavrčel Biggles a odvážil se vykouknout přes násep, třeba že se ozývalo skučení dalších padajících bomb. „Podívejte, ti hajzli zasáhli hangár roje A!“ řval Biggles. „Už hoří! Od něho chytne náš hangár, protože vítr fouká k nám. Pojd'te, mládenci!“ V nejbližším okamžiku už Biggles uháněl směrem k hangárům, které se v té strašidelné záři osvětlovacích raket leskly do běla jako příšery.

Major Mullen vyskočil ze dveří své kanceláře.

„Všichni ven!“ vykřikl. „Pokuste se zachránit letadla!“

Nastal všeobecný úprk k hořícím hangárům. Před Bigglosem vyrazilo do výšky necelých padesáti metrů mračno hlíny s rudým jádrem a prudce ho srazilo k zemi. V dusivých plynech výbušniny začal lapat po dechu, ale pak se vzchopil a hnal se dál k hangárům.

Jediným pohledem zjistil, že pokoušet se o záchranu hangáru či letadel letky A nemá smysl, protože plachta hangáru byla jediným prskajícím mořem plamenů, které toto dílo zkázy halily do oranžové záře. Také hangáry roje B byly v plamenech a ohnivý jazyk začínal olizovat i střechu hangáru, kde byla umístěna letadla roje C. Bylo to učiněné peklo rámusu a kouře, v němž se lidé pohybovali jako d'ábli.

Bigglesovi po obličejí stékal pot, ale přece jen popadl svého velblouda za ostruhu a snažil se ho táhnout na volné prostranství. Algy, Harcourt, letecký rotmistr a několik mechaniků přišlo na pomoc, takže letadla roje C byla brzy vytažena na startovací dráhu. V noční tmě nad nimi začaly štěkat neviditelné kulometry, to když si němečtí kulometčíci vyprazdňovali své bubny střeliva na místo

zkázy. Mechanik stojící nedaleko Bigglese vykřikl, pak chvíli vytřeštěně zíral na svého velitele a nakonec se sesul na zem, spadl jako kabát z věšáku.

„Dva muži sem, rychle!“ křikl Biggles velitelským hlasem. „Zaneste ho dolů k lékaři!“ dodal ještě a pak se otočil, aby se podíval, jak vypadají ostatní stroje. Když zjistil, že žádný z obou zbývajících rojů nemohl přes veškerou námahu zachránit ani jediné letadlo, doslova zaúpěl. Oheň příliš sálal, takže nebylo možné dostat se blíž než do vzdálenosti třiceti metrů. Německé bombardéry, které už skončily svou prací, se nyní vracely domů.

„Musím vám tedy říct,“ řekl Biggles a ukázal na řadu granátových děr na letišti, „že ti chlapi odvedli dobrou práci. Byly to samé friedrichshafeny, o nichž plukovník mluvil dnes odpoledne.“

Major Mullen mlčky přikývl.

„Jak říkáš, udělali tu pěknou práci,“ odpověděl. „Ale lip bys udělal, kdyby ses šel trochu prospat. Zdá se, že váš roj bude mít v několika nejbližších dnech plné ruce práce s tím, co nám na letišti zbylo,“ dodal major suše.

Právě se rozednívalo, když Biggles, Algy a za ním Harcourt vyjžděli z hangáru na letiště a chystali se odletět. Uvážíme-li, jak letiště po náletu vypadalo, nebylo to nic lehkého. Z hangárů se ještě kouřilo, či spíše z hromady zuhelnatělých trosek, které naznačovaly místo, kde před náletem stály.

Biggles otevřel škrticí klapku a zakabonil se. V té chvíli měl dojem, že počet letadel schopných létání může být brzy o jedno menší, neboť se i přes tuto pohromu rozhodl, že se profesora pokusí přivést. Pokud ovšem na něj bude na smluveném místě opravdu čekat. A až by tohle bylo v pořádku, pak by se vydali hledat brloh těch bombardovacích lotrů, kteří natopili tolik zla. Všechna tři letadla se zvedla a zamířila k lesu Langaarte.

Na frontu letěla velká skupina nepřátelských výzvědných letadel, ale Biggles se jim vyhnul do slunce a přeletěl kolem nich zcela nepozorovaně. Hned potom se na obzoru začal nejasně rýsovat jejich les, který byl ještě zpola zahalen v závoji časně ranní mlhy. Biggles upřel své nedočkavé oči na tamní velké pole.

Úkol, který měl před sebou, patřil k těm, které vyžadovaly rychlost a přesnost. Přistát by musel svižně a bezvadně, protože by bylo nebezpečné opustit velblouda na nepřátelském území déle než na minutu. Nedalo se totiž říci, čím oči budou jeho přistání pozorovat. Všechna tři letadla se teď ocitla bezprostředně nad polem a jejich vůdce zdvihl ruku na znamení výstrahy pro ostatní, že se totiž spustí na zem.

Zcela přiškrtil plyn, takže hmot jeho motoru umlkl, a v nejbližším okamžiku sletěl v prudké vývrtce k zemi. Pak Biggles své letadlo vytáhl z vývrtky, rychle mrkl dolů, aby zjistil polohu, a pustil se do nové vývrtky.

Tak letěl asi do výšky sto padesáti metrů nad zemí, než se vyrovnal, a potom postrčil řídicí páku prudce ke straně a klouzal skoro svisle dolů po křídle jako kámen. Pak opět vyrovnal a dosedl hladce na zem, necelých padesát kroků od kraje lesa.

„To nebylo tak špatné!“ řekl si s uspokojením a rozepjal si bezpečnostní popruhy. Pak vstal a upřeně hleděl k ohníčku v odlehlém koutě pole, který stále ještě dýmal. Všude bylo ticho, nikde živé duše. Biggles se zklamaně zamračil a pak se obrátil, aby si prohlédl okraj lesa.

To, co shledal, ho naprosto zmátlo. Bylo to tak nečekané, že to jeho mozek odmítl vnímat. Bigglesovi poklesly čelisti, čelo se mu svrašťelo do vrásek, jak se namáhal, aby pochopil, co se tu děje.

Ve vzdálenosti padesáti metrů před ním čněla břicha tří obrovitých hangárů, které byly pěkně uhnízděné v lese a neuvěřitelně realisticky zamaskovány. Uvnitř se nezřetelně rýsovala letadla německé bombardovací letky. Mechanici, kteří kolem pobíhali, hleděli na Bigglese se zřejmým úžasem a vykulenýma očima.

Ale to nebylo to nejhorší. Směrem k Bigglesovi totiž běžela řada německých vojáků v šedých uniformách. Byli už v půli cesty mezi lesem a velbloudem. Velel jim důstojník, který už zjistil, že je Biggles zpozoroval, a tak vymrštil ruku vzhůru a začal střílet z pistole.

Kulka proletěla hrbem velblouda necelých pět centimetrů od místa, kde byl Biggles opřen rukou. To ho vyburcovalo k horečné činnosti. Schoulil se do řidičské kabiny, zhluboka vydechl, postrčil

plynovou páčku a otevřel tak škrticí klapku naplno. Velbloud vyrazil ihned kupředu.

Přímo před ním byla řada stromů, které jak se zdálo, čnely až do oblak. Bylo zřejmě nemožné, aby se jim vyhnul. Biggles proto stočil velblouda dokola podél jeho svislé osy a zahnul po větru dozadu přes pole. Když se ozval hromový výstřel z německého útvaru, nad nímž právě uháněl, bezděky se v sedadle schoulil.

Ocas velblouda se zdvihl a křídla teď nesla celou jeho váhu, když vyskočil z okraje lesa jakýsi strašák a vletěl Bigglesovi rovnou do cesty, aby ho zastavil. Pilot instinktivně stočil letadlo na stranu, aby tomu zabránil. Tu se ozval příšerný skřípot a praskot, neboť se utrhl kola a celý podvozek se nahnul. Nos velblouda se zavrtal do země, zatímco ocas se překotil nahoru a pak dolů a udělal přemet. Všude kolem létaly třísky z vrtule.

Když se velbloud položil na řidičskou kabinu, měl Biggles dojem, že nastal konec světa. Chvilku tiše ležel mezi troskami letounu a snažil se obnovit svou ochromenou obratnost. Když si však celé své neštěstí uvědomil, vyvinul šílené úsilí, aby se z letadla vyprostil. Jakýsi výstužný drát ho švihl přes obličej a ošklivě ho škrábl do oka, ale Biggles bolest necítil. Klekl si na zem a lezl jako králík pod hořejškem trupu. Vyprostil se právě včas, mrštil sebou na bok a rukou si zakryl obličej, aby se chránil před benzínem, který z rozbité nádržky stékal na horký motor a po chvíli s tlumeným hukotem vybuchl. Bigglesem to trhlo, ale ještě se stačil rychle podívat přes rameno. Ke své hrůze zjistil, že jsou Němci vzdáleni již necelých dvě stě metrů a že se rozběhli v roj, aby mu zatarasili cestu.

„Pojď sem! Na co čumíš?“ zařval na něj hlas, který se zdál být docela blízko.

Biggles se otočil a vyjeveně zíral na postavu muže, který před ním stanul. Neměl čas prohlížet si podrobnosti, ale i přes rozedranou blůzu, rozcuchané vlasy a celkové sešlé vzezření nebylo pochyb, že to je profesor.

„Henry!“ vyhrkl docela hloupě, protože v tom rozčilení a překotném spádu událostí docela zapomněl, co tu vlastně pohledává.

„Pojď se mnou, ty troubo! Utíkej do lesa!“ zařval Henry zuřivě a sám mu razil cestu tím, že se rozběhl a skočil do křovin mezi trní a ostny.

Biggles ho slepě následoval, ale ještě si plně neuvědomoval, co vlastně dělá. Zjistil, že se ocitl na velké pasece, velké jako to pole, které právě opustil. Zděšeně rozhodil rukama, protože se vůbec nedalo uvažovat o nějakém pokusu se skrýt na tak velkém otevřeném prostranství.

„Zpátky do lesa!“ vykřikl Biggles chraptivě, ale když jeho zrak utkvěl na šedých uniformách mezi nimi a jediným místem úkrytu, vydralo se mu z úst jen zaúpění.

Biggles si uvědomil, že zaslechl jakýsi šramot, a tak se podíval vzhůru, co to vlastně je. Když zahlédl dva velbloudy kroužící nízko nad nimi, svítl mu paprsek naděje. Už na ně docela zapomněl a až teď si uvědomil, že ten tragický konec jeho velblouda museli sledovat.

„Mohli by tu přistát? Je ta paseka dost veliká?“ honilo se mu rychle hlavou. Bylo zřejmé, že oba piloti velbloudů mají v úmyslu pokusit se o přistání, protože právě nyní sem klouzali bok po boku a jejich vrtule cvakaly necelých šest metrů nad Bigglesovou hlavou. „Pojď sem!“ křikl Biggles na Henryho a hnal se k letadlům.

Oba piloti dosedli na zem asi o sto metrů dále, a aniž čekali, až k nim uprchlíci doběhnou, otočili se dokola oběma mužům vstříc.

Třesoucí se a prudce oddychující Biggles se celou délkou svého těla vymrštil na spodní levé křídlo Algyho letounu a pevně se chytil jeho náběžné hrany.

Byl příliš vyčerpán, aby mohl mluvit, a tak jen dal rukou znamení, že je připraven opustit zemi. Jako ve snách zaslechl pronikavý řev Bentleyova oběžného motoru. Bump – bump – bump – kola podvozku narážela na nerovnou půdu, a potom se letadlo zdvihlo do výšky.

Biggles by sotva mohl říci, jak dlouho ležel skrčen v ledovém vzdušném proudu vrtule nedaleko trupu, ale měl dojem, že je to celá věčnost. Byl příliš daleko vzadu na křídle, aby mohl přes jeho náběžnou hranu sledovat, co se děje dole pod ním. Díval se tedy skrze třpytivé bílé záblesky otáčející se vrtule upřeně dopředu a byl

by rád věděl, kde jsou a zda se také Harcourtovi podařilo vzít na křídlo profesora.

Biggles pomalu otočil hlavu a troufl se podívat se na Algyho, ale ten na něj dělal hrozivé posunky, aby jen zůstal tiše ležet, a pak ukázal doleva. Biggles se podíval ve směru jeho nataženého prstu a ve vzdálenosti několika metrů zahlédl druhého velblouda, na jehož křídle se krčil profesor. Biggles se třásl zimou v tom vzdušném proudu v rychlosti sto šedesát kilometrů za hodinu, třebaže měl na sobě leteckou kombinézu. Napadlo ho, zda tak dlouho vydrží profesor na křídle ve svých rozedraných hadrech, než se dostanou na letiště. Byl tak zaujat starostmi o svého druha v neštěstí, že ho nečekaný štěkot kulometu docela blízko zcela překvapil.

„Matičko skákavá!“ zaúpěl. „Ted’ jsme v pěkný kaši!“

V tom se ozval nový výstřel, kdesi docela blízko letadla. Křídlo, na němž Biggles ležel, se náhle zachvělo, a nedaleko jeho konce se objevila řada kulatých děr v potahu. Biggles se zpola vztyčil a pátravě se zahleděl před sebe. Tři kilometry daleko byly klikaté čáry zákopů. Biggles otočil hlavu, aby uviděl Algyho, ale ten se také díval přes rameno na bok.

Biggles sledoval oči Algyho a dočista se mu zatajil dech, když uviděl Fokkerův trojplošník, který usiloval o takovou polohu, aby na ně mohl podniknout další útok. Nos velblouda se trochu sklonil k zákopům, ale nepřítele nesetřásl. A aby nezůstalo jen při tom, odkudsi zezadu přilétaly další dva fokkery.

Biggles si uvědomoval, že jejich situace je zoufalá. Tušil, jak je asi Algymu, na něhož může fokker střílet, ale on jeho útok nemůže opětovat, aby neshodil svého druha z křídla letounu. I nějaký rychlejší obrat, uvažoval Biggles, by ho mohl z toho chatrného bidýlka shodit na zem.

Ted’ už se blížily další dva fokkery, z nichž jeden se stočil, aby napadl Harcourtova velblouda. Biggles vzteky skřípal zuby, když se první fokker postavil na nos a letěl dolů k jejich ocasu, přičemž jeho kulomety chrlily dvojitý proud olova. Ale pak dostal Biggles nápad. Pomalu zdvihl hlavu, levicí uchopil vzpěru ve střední části křídel a

pravou rukou sáhl do řidičské budky, do malého výklenku, kde většinou bývala ukryta signální pistole Véry.

Byla tam. Biggles sevřel rukou pažbu pistole a pak tuto krátkou, baňatou zbraň vytáhl ze schránky. Palcem pravice natáhl kohoutek a rychle zamířil na pilota ve fokkeru, který se díval před sebe hledím svého kulometu.

Beng! Německý pilot sebou prudce trhl, když mezi jeho křídly zableskla žhavá kulička rudého ohně, která za sebou nechávala pruh hustého kouře. Vykoukl z řidičské budky, aby se rozhlédl, odkud taková neobvyklá střela mohla přiletět. Algy se na důkaz svého souhlasu s touto taktikou zazubil a rychle podal Bigglesovi další náboj. Beng! Teď třeskla ohnivá zelená kulka na zád' letounu.

Pilot fokkeru, který zřejmě tento nezvyklý způsob boje neschvaloval – a tomu se nebylo možno divit – už na další střely nečekal a otočil se ke druhému velbloudu. Biggles se div nezakuckal, když kulka oranžového ohně, pomalu se zbarvující do modra, zaplápolala jako svíce nad ocasem Harcourtova velblouda. Němec ji zahlédl a uhnul právě včas.

Biggles hned pochopil, co se stalo. Profesor totiž jeho první výstřel zahlédl, zalíbilo se mu to a sám pokračoval ve střelbě Harcourtovou pistolí. Tři němečtí piloti nyní zaváhali, jako by nevěděli, co si za takové neobvyklé situace počít. Pak se náhle otočili a odletěli střemhlav domů. Biggles nakukoval pod svým křídlem, aby zjistil příčinu této náhlé změny, a uviděl řadu britských letadel S.E.5, která se k nim kvapem blížila. Když ho jejich vůdce uviděl, přiletěl blíž a Biggles rozeznal modrou vrtulovou puklici Wilkinsonova letadla. Viděl, že to je Wilks od 287. letky.

Neobvyklá podívaná na dva velbloudy v jednom letovém útvaru, jejichž piloti, jak myslel, letěli každý na křídle, vůdce letounů S.E.5 poněkud vyvedla z míry, protože je sledoval až na letiště a přistál těsně za nimi. Wilkinsonova tvář byla k nepoznání, když vyskočil ze své kabiny a přiběhl k místu, kde si Biggles a profesor vzájemně napravovali záda.

„Co to vyvádíte, prosím vás?“ volal Wilkinson udiveně. „Jestli chcete létat ve dvou, proč se nedáte k letce s dvoumístnými letadly,

mohli byste lítat jako normální lidi? Copak tu nemáte dost letounů, abyste si mohli vyletět každý zvlášť?“

„Nemáme!“ odpověděli mu. „Minulou noc sem přiletěly ty friedrichshafeny a pěkně nám to tady vymlátily. Ale udělal bys lip, Wilksi, kdybys letěl domů, budou tě potřebovat jako doprovod!“

„Doprovod? A komu?“

„Vyslídili jsme, kde se ty německé bombardéry schovávají. Jdu teď volat na hlavní velitelství, a pokud se ještě v něčem vyznám, pošle tam velitelství všechny bombardéry denní služby v okruhu jednoho sta kilometrů, než uplyne hodina. A ty budou potřebovat doprovod. V poledne už z toho lesa nezbude ani tříška. Teď už vím, proč tam vůbec nestřílela protiletadlová děla!“ hlaholil Biggles, jemuž se právě rozsvítlo v hlavě a obrátil se k Algymu:

„Němci se nás pokoušeli napálit, abychom si mysleli, že tam není co hlídat!“

„Mimochodem, Henry,“ pokračoval Biggles, jak se ti vůbec podařilo zapálit ten ohýnek, když je kolem dokola taková spousta Hunů?“

„Já že jsem zapálil ohýnek?“ velice se udivil profesor. „Co to vykládáš? Já jsem přece nic takového neudělal.“

„Ale vždyť my jsme viděli oheň!“ tvrdil Biggles.

„Ale to byl jen čadivý ohýnek pro bombardéry, který jim má ukazovat směr větru, ty chytráku! Já jsem na to místo přišel právě v té chvíli, když jsem tě uviděl, jak jsi udělal na zemi ten kotrmelec,“ vysvětloval klidně Henry.

„To mě tedy podrž!“ zděsil se dodatečně Biggles. „Když jsme se tam minulý večer zalítlí podívat a viděli, že tam hoří oheň, byli jsme jisti, že jsi tam! Kdyby Hunové ten ohýnek neměli, tak jsme tam dneska pro tebe neletěli a ty bys tu nebyl. Sakra, to byla shoda okolností! Jak už jsem říkal, u našeho řemesla se někdy seběhnou neuvěřitelné věci!“

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

ČTENÁŘ MYŠLENEK

Letní slunce zářilo z bezmračné, modré oblohy ve vsí své nádheře. Biggles ležel na zádech s rukama pod hlavou ve vysoké, lahodně vonící trávě, v poklidném koutě letiště a unaveně sledoval skřivana, který nad ním vesele trylkoval.

Teplý vzduch, uspávající bzukot hmyzu i vůně vyprahlé země byly pro jeho unavené tělo učiněným balzámem, protože od oné pohromy, která připravila jeho letku o dvě třetiny velbloudů, létal na hlídku třikrát denně. Mezitím ovšem došly další, nové letouny typu Velbloud, a tak se Biggles na radu velitele několik dní oddával klidu a odpočíval.

Připadalo mu, že válka je nesmírně daleko. Také hukot děl na frontě jaksi ochabl a omezil se jen na příležitostné náladové salvy. Biggles usoudil, že Francie není tak špatným místem, podíval se na hodinky a pak se zase uvelebil do trávy s očima upřenýma do sytě modré oblohy.

Když uslyšel kroky blížící se k němu travou, pocítil nevoli, ale ani se nepohnul. Kroky se zastavily těsně za ním.

„Pozoruješ hvězdy, Biggles?“ řekl jakýsi hlas. Byl to Algy.

„Pozoroval bych, kdyby tam nějaké byly. Ve svém věku bys už mohl vědět, že hvězdy vycházejí jen v noci,“ odpověděl lhostejně Biggles.

„Vykoukáš si oči, jestli budeš pořád takhle zírat,“ varoval ho Algy. „Nebo myslíš, že tam něco uvidíš? Anebo snad hledíš do budoucnosti?“

„Jo, tos uhod,“ poznamenal Biggles.

„Co jako?“ ptal se Algy.

„Dívám se do budoucnosti. Můžu ti říct, co tu uvidíš přesně za tři a půl minuty.“

„Tak mi to pověz!“ poškleboval se Algy. „Uvidím pěkně modrou oblohu.“

„A ještě něco,“ dodal Biggles vážně. „Já jsem se nedávno ze záliby tak trochu zabýval astrologií, a tak se jí dostávám na kloub. Na základě dedukce ti můžu říct nejrůznější věci. Moje prostřední jméno by mělo být Sherlock, víš, podle toho slavného detektiva Sherlocka Holmese.“

„No dobře, tak pokračuj!“ pobízel ho Algy, jehož to začínalo zajímat. „A copak jsi teď právě zkoumal?“

Biggles zívá a řekl:

„Za minutu uvidíš německé letadlo značky Rumpler, které se tu bude vznášet ve výšce tří tisíc metrů jihozápadním směrem. Naši na ně budou střílet, ale nezasáhnou je. Až přeletí tuhle skupinu topolů na pravé straně, otočí se dokola a pak bude uhánět domů s nosem k zemi, v opačném směru.“

„Hm, koukám, že ti to slunce jde trochu na mozek,“ prohlásil Algy. „Co tě přivedlo na tuhle myšlenku?“

„Nic mě na ni nepřivedlo, prostě to vím!“ odpověděl klidně Biggles. „Dostal jsem takzvaný druhý zrak neboli zření. To je schopnost, která...“

„Ale jděte, Biggles!“ vpadl mu do řeči jiný hlas. „Mohl byste toho nechat!“

Biggles se opřel o loket a zjistil, že se na něj dívá plukovník Raymond z hlavního velitelství.

„Promiňte, pane plukovníku!“ vyrazil ze sebe Biggles a snažil se vyskočit. „Já myslel, že tu je jenom Algy.“

„To nevádí, jen ležte a nenechte se vyrušovat. Já jsem se jen tak zastavil na kus řeči. Poslyšte!“

Byl slyšet slabý bzukot vysoko nad nimi, a tak se tři páry očí obrátily k obloze na malinkou černou skvrnku, která se k nim blížila od jihovýchodu. Třebaže byla ještě velice malá, bylo v ní možno rozeznat německé letadlo značky Rumpler.

Vhúm! Vhúm! Vhúm!

Tři malé obláčky ve tvaru trychtýřku se objevily v jisté vzdálenosti za letadlem, protože britská protiletadlová děla na ně zahájila palbu.

Biggles po očku mrkl na oba důstojníky a výraz jejich tváře ho tak pobavil, že se sotva udržel smíchy. A když pak rumpler pokračoval v

letu až skoro přesně nad skupinou topolů, o nichž předtím Biggles mluvil, už se doopravdy rozesmál. Rumpler pak velmi rozvážně opsal celý kruh a s nosem skloněným dolů uháněl k zákopům, a to v jiném kursu, než sem přiletěl.

„Že to je na amatéra docela slušná předpověď!“ podotkl Biggles docela klidně.

„Naprosto!“ souhlasil Algy neochotně. „Že bys náhodou taky věděl, proč ten rumpler odletěl právě tím směrem?“

„Samozřejmě že vím,“ odpověděl Biggles. „Je to věc pouhého úsudku. Tím směrem odletěl proto, protože kdyby sledoval nazpět svůj vlastní kurs, vletěl by rovnou do Mahoneyova roje, který odletěl na hlídku. Ten rumpler to všechno ví, a protože s nimi nechce pokusit štěstí, radši se jim obloukem vyhne. To je všechno.“

Nepřátelský rumpler byl nyní téměř z dohledu a hukot jeho motoru postupně zanikal v jiných zvucích, které se rychle přibližovaly. Blížily se k nim tři britské letouny značky Velbloud, sledující kurs, jímž odletěl rumpler přes zákopy.

„Já ti přece říkal, Algy, že bych se měl jmenovat Sherlock!“ rozchechtal se Biggles.

„To byla pěkná ukázka vašeho umění, Bigglesworthe!“ řekl uznale plukovník Raymond. „Musím uznat, že to bylo velice pěkné. Povězte nám, jak to všechno víte!“

„Ale, pane plukovníku!“ odpověděl Biggles káravým tónem. „Představte si nějakého kejklíře, kterého byste se ptal, jak provádí svoje kousky! Taky by vám nic neřekl.“

„Ale mě to opravdu zajímá!“ naléhal plukovník.

„Tak vám tedy povím pravdu, pane plukovníku,“ odpověděl Biggles. „Vy teď víte totéž, co vím já, ale já si to odvodím takhle. Průměrný německý letec nemá moc velkou obrazotvornost a pracuje podle jakéhosi časového rozvrhu neboli jízdního řádu jako hodiny. V tomhle čase se tu objevil už dvakrát v minulých dvou dnech, a při obou svých záletech na frontu se ten rumpler tady otočil a provedl přesně totéž, co dnes.“

Takže nemusím ani moc uvažovat, abych dospěl k závěru, že to, co některý Hun udělal už dvakrát, udělá i potřetí, a že v tom svém

počinání bude pokračovat, dokud mu to někdo nepřekáží. Možná že mu to překazím zrovna já.

Kdybyste se mě zeptal, proč sem k nám lítá, tak byste mě doběhl, protože já to nevím. Ale řekl bych, že sem lítá proto, aby si tu něco očíhl. Nelítá jistě jen tak na nějaké obyčejné zvědy. Poslali ho, aby se podíval na něco, co může ze svého stanoviště dobře vidět, totiž z toho místa nad topoly, kde se vždycky otočí.

A když to uvidí, šine se zase domů. Musel bych se mýlit, ale moje velká intelligence mi napovídá, že sem nelítá jen tak pro zábavu. Musím se přiznat, že mě to trochu zajímá. To, co vidí ti Hunové, musím přece vidět taky já!“

„Na to jsem právě myslel,“ souhlasil plukovník. „Zdá se, že Hunové vidí pěkný kousek tohoto našeho úseku, a taky předešlého. Před týdnem zaujala naše dělostřelecká brigáda postavení v úvozu u Erles. Byla dobře zamaskována a nikdo ji shora nemohl zahlédnout. A přece ji hned první noc rozstřílely německé granáty. To určitě nebyla žádná náhoda!“

Plukovník si odkašlal a pak pokračoval:

„Museli jsme si opatřit jiná děla, a to kdekoli, a proto jsme před dvěma dny přivezli těžké lodní dělo a zapustili je do dělového úkrytu za tímhle pásem lesa u silnice do Amiensu. Proti leteckému pozorování bylo dokonale zamaskováno, ale ve dvanáct hodin v poledne začalo německé dělostřelectvo ostřelovat právě ten úsek, a to naše dělo rozstřílelo na cucky! To taky nebyla žádná náhoda.“

Plukovník se na chvíli odmlčel a potom ve výkladu pokračoval:

„Potom parkovalo několik aut se střelivem za zdí rozstříleného selského statku u osady Bertaple, a přihodilo se totéž, co s tím dělem. Takže teď už víte, co myslím, když říkám, že se Němci na náš úsek dívají hezky zblízka.“

„Někdo se tu potlouká, to je naprosto jisté,“ souhlasil Biggles.

„Přál bych si, abyste se po tom poohlédl,“ řekl dále plukovník. „Nevím, po čem bych vám měl říct, abyste se poohlédl, protože kdybych to věděl, nemusel bych ten úkol ukládat vám. Budete muset vzít rozum do hrsti, ale vám nemusím nic radit, vy se vyznáte sám.“

„Pane plukovníku, nenuťte mě, abych se tadyhle před Algym musel červenat!“ odpověděl poněkud rozpačitě Biggles a rozesmál

se. „Tak dobrá, já se tu budu nahoře potloukat a pokusím se vidět to, co ve svém rumpleru očíhoval ten džentlmen.“

Za půl hodiny nato už byl Biggles ve vzduchu a letěl přesně v témže kursu jako před chvílí ono německé letadlo. Přitom soustavně a bedlivě sledoval zemi pod sebou. Když doletěl až na místo, kde se rumpler otočil, ještě více zpozorněl a prozkoumával krajinu centimetr po centimetru, cestu vedle cesty, pole za polem.

Povšiml si podivného klidu, nedostatku jakékoli činnosti. Tu a tam zahlédl malé tábory, v nichž odpočívaly britské oddíly, které se tam vrátily ze zákopů. Dále uviděl rozstřílený větrný mlýn bez křídel, převrácené nákladní auto a jezdce, spojku, uhánějící v mračnu prachu po silnici.

V dohledu měl jednu či dvě vesnice rozstřílené od granátů, a pak zahlédl sedláka sklízejícího své obilí. Skládal snopy do panáků a nic nedbal na blízkost palébné čáry.

Všude byly díry od granátů, čerstvé i staré, vypadalo to, jako by krajina byla poďobána od neštovic, Biggles však nemohl najít nic, co by nepříteli mohlo posloužit jako signál. Uviděl také místo, kde byla rozstřílena dělostřelecká brigáda a pak se otočil, protože pociťoval značnou sklíčenost.

Hodinu či ještě déle trvalo jeho vzdušné pátrání, ale neshledal nic zajímavého. Potom se v nevalné náladě zase vrátil na letiště.

„No tak, vy Sherlocku!“ volal vesele plukovník. „Copak je nového?“

„Nic se neděje, pane plukovníku,“ odpověděl Biggles stručně. „Já se ale přece ještě nevzdávám naděje. Doufám, že se zítra s tím rumplerem potkám!“

Následujícího rána vzlétl Biggles opět a pobyl ve vzduchu dostatečně dlouho, aby si počkal na německého letce. Biggles si opravdu ponechal dostatek času, aby mohl provést důkladný průzkum krajiny pod sebou, jež, jak se zdálo, byla předmětem pravidelných návštěv nepřátelského letounu. Zkoumavýma očima pečlivě prohlížel zemi pod letadlem a mrzutě zjišťoval, že je všechno naprosto stejné jako včera. Dokonce i sedlák byl na svém místě na poli a stavěl panáky.

Když Biggles sletěl níž, uviděl o kousek dál velký oddíl britských vojáků – celou brigádu, jak soudil – kteří leželi velmi dobře ukryti podél okraje lesa a nepochybně čekali, až na ně přijde řada, aby odešli do zákopů.

Bigglese napadlo, zda by je mohly zahlédnout slídivé oči pilota v rumpleru, ale pak usoudil, že je to nemožné. Jednak proto, že jeho letadlo létá mnohem výš, a pak bylo sotva pravděpodobné, že by se odvážilo tak daleko za britské zákopy.

Biggles se podíval na hodinky na své palubní desce a zjistil, že by měl na toho rumplera čekat ještě čtvrt hodiny, protože předpokládal, že pilot obvyklý čas dodrží.

„Tak to si můžu ještě vyletět pořádně vysoko,“ řekl si, vztyčil nos velblouda vzhůru a ještě naposledy se podíval na zemi, aby si ji ještě jednou prohlédl.

Jeho pohled utkvěl na tom sedlákovi, který stále ještě stavěl panáky. Biggles měl dojem, že ten člověk pracuje v naprosto zbytečném chvatu, a tak se bezděky rozhlédl po obloze, jestli se někde neobjevují nějaké příznaky blížící se bouře. Jinak se spěch toho sedláka nedal vysvětlit. Obloha však byla jako nepřetržitý baldachýn modří od jednoho obzoru až ke druhému.

Biggles se znovu podíval na toho muže na poli a vyklonil se přes okraj své kabiny, aby lépe viděl. Pozorně hleděl na pole a sledoval polohu postavených panáků.

Udivilo ho, že přes velký spěch toho sedláka je na poli stále stejně panáků jako minulého dne. Měl dojem, že ty panáky jen změnilы svou polohu a že teď tvoří jakýsi podivný vzor, který se od normálního, běžného způsobu odlišuje.

„A podívejme se,“ takhle si uvědomil význam toho, co právě zjistil. Jeho oči sledovaly dlouhou řadu snopů, které ukazovaly směrem ke skryté britské pěchotě, a pak utkvěly na řadě osamocených panáků, jež patrně naznačovaly vzdálenost této pěchoty a prozrazovaly tak německým leteckým pozorovatelům její postavení.

Bigglesův mozek pracoval na plné obrátky. Co by měl teď podniknout? Bylo tu několik možností. Mohl postupovat podle svého

původního plánu a toho rumplera sestřelit. Tím by aspoň zabránil, aby němečtí dělostřelci dostali žádanou zprávu.

Ale co kdyby podlehl? Co kdyby ho ten Němec sestřelil? Biggles sice takovou pohromu nepředpokládal a nepokládal ji za pravděpodobnou, ale přece jen ji musel brát v úvahu.

Taky by mohlo být přece jeho letadlo poškozeno, kdyby byl nucen nouzově přistát, a pak by rumplerovi nic nebránilo, aby se vrátil domů. Mohla by se mu také přihodit porucha motoru, a v takovém případě by rozhodně musel nouzově přistát. Biggles se až zachvěl, když domyslel důsledky, protože ani v nejmenším nepochyboval, že by pak byla britská pěchota rozstřílena granáty německého dělostřelectva.

Další možnost byla, aby se vrátil na letiště, zavolal plukovníku Raymondovi na hlavní velitelství a oznámil mu, co právě objevil. Plukovník by pak mohl poslat zprávu brigádě a dát jí výstrahu, aby změnila své postavení dříve, než začne bombardování.

„Ne, to by nešlo,“ zamítl v duchu Biggles tuto variantu. „To by trvalo moc dlouho. To letadlo by mělo dost času vrátit se domů. A němečtí dělostřelci by mohli zahájit svou smrtonosnou palbu dříve, než by plukovníkova zpráva mohla k brigádě dojít.“

Dospěl k názoru, že jediný jistý plán je ten, aby přistál a zničil ten zrádný signál dříve, než sem přiletí německý letoun. Kdyby to dokázal provést rychle, měl by ještě pořád dost času vzlétnout a dostat rumplera, až přiletí.

„Ano, tohle je nejjistější cesta,“ rozhodl se Biggles. Než se měl rumpler objevit, zbývalo ještě deset minut času.

Když Biggles učinil své definitivní rozhodnutí, sklouzl strmě po křídle směrem k poli nedaleko místa, kde měl za to, že sedlák pracuje. Znepokojovalo ho, že není ozbrojen. Ostatně tu nebyl důvod předpokládat, že vyzvědač dostane podezření, že byl odhalen. Jeho způsob sdělování zpráv nepříteli byl tak prostý a přirozený, že ho nemohlo odhalit nic kromě náhody nebo nějakého zatraceného okamžitého postřehu.

Bylo zcela nepravděpodobné, že by na tomhle poli, tak daleko za frontou, mohl kde přistát nějaký slídívý pilot výzvědného letadla, a ještě nepravděpodobnější bylo, že by ten zlověstný plán odhalil.

Nepravděpodobné se však stalo skutečností a Biggles se jen nemohl vynadivit špiónově důmyslnosti, když letěl střemhlav na zem.

Na strništi obilného pole se neodvážil přistát, a tak dosedl lehce na zem docela nedaleko, na jakési pastvině. Když vylezl z kabiny, odhodil svůj těžký letecký kabát na spodní křídlo letounu a stejnoměrným poklusem vyrazil k obilnému poli. Když se k němu přiblížil, zpomalil svůj běh v chůzi, aby vyzvědače nepoplašil, a zamířil k brance vedoucí na pole.

Biggles uviděl domnělého sedláka v typických modrých šatech, v nichž chodili francouzští rolníci, jak stále ještě snáší snopy, a zlostně se uškíbl jeho důkladností. Sedlák se ani nenamáhal podívat se nahoru, když zatím vzdálený, hluboký bzukot hlásil přilet jeho spolčence v rumpleru.

Sedlák si povšiml přicházejícího Bigglese a vesele na něj zamával.

„Bonjour, Msieur le Capitain!“ volal sedlák s úsměvem, ale pilot byl od něho příliš daleko, aby si mohl povšimnout podivného záblesku v jeho očích.

„Bonjour, Msieur,“ opakoval Biggles a stále se k sedlákovi přibližoval. Byl dosud ještě asi na dvacet metrů vzdálen, když zahlédl, jak sedlákova pravice sáhla do kapsy a opět se rychle vymrštila.

Než mohl vytušit úmysl toho druhého, třeskla mu do uší ohlušující rána, a on měl dojem, že se svět rozlétl v záplavě rudých a oranžových plamenů, které se pomalu měnily v purpur a potom černaly.

Když Biggles bezvládně padl na tvář, uvědomil si, že ten vyzvědač na něj vystřelil.

První skutečnost, již si Biggles uvědomil, když zase otevřel oči, byla ošklivá bolest hlavy. Snažil se zdvihnout k hlavě ruku, aby rozsah svého poranění ohmatal, měl však dojem, že má ruku přilepenou k boku. Kolem byla tma a všude to páchlo čerstvou slámou, že měl dojem, že se zadusí.

Biggles zahlédl v té tmě několik proužků denního světla a trvalo mu několik minut, než pochopil, že je zahrabán pod kupou snopů.

Vynaložil veškerou svou sílu, přičemž mu hlava div nepukla bolestí, odvalil snopy stranou, vykutálel se z nich na volné prostranství a mžoural jako sova do oslnivého slunečního světla.

Potom se s námahou postavil na nohy, zapotácel se jako omámený a rozhlédl se kolem. Byl patrně na téže místě, kde upadl. Všechno bylo stejné jako předtím, jen vyzvědač byl pryč.

Vypadalo to, že vyzvědač na tělo bezvládného pilota v bezvědomí jen naházel snopy, aby je tak zakryl před zraky náhodných kolemjdoucích, a pak rychle práskl do bot.

Biggles by rád věděl, jak dlouho tu ležel, sotva to však mohl zjistit, protože jeho hodinky byly na palubní desce velblouda. Z polohy slunce usoudil, že to nemohlo příliš dlouho trvat, že to však naprosto stačilo, aby pilot rumpleru své poselství přečetl a vrátil se domů. Jeho letadlo totiž Biggles nikde neviděl a také neslyšel žádný hukot. Pokoušel se přemýšlet, zvedl ruku ke své bolavé hlavě, načež s hrůzou zjistil, že má prsty od krve.

Náhle si však vzpomněl na britskou pěchotu a se zděšením si uvědomil, v jakém se ocitla postavení. Musí se za každou cenu spojit s brigádou, opakoval si stále, ale nebyl schopen jednat. Věděl, že Němci zatím ještě nezačali bombardovat, že má ještě dost času, aby tu brigádu mohl zachránit.

Z úvah ho náhle vytrhl hluk automobilového motoru. Biggles se otočil a zahlédl, jak ze dvora nedalekého selského statku, k němuž pole patřilo, vyjel zchátralý renault s vyzvědačem za volantem.

Současně si všiml, že ze statku vystupuje hustý sloup dýmu. Napadlo ho, že vyzvědač budovu zapálil, aby za sebou zametl stopu a aby zničil všechny usvědčující doklady, které by tam mohl při svém překotném odjezdu zanechat.

Biggles zařal rty a oči přimhouřil ve šterbinky.

„S tím se pryč nedostaneš, ty chlape!“ zavrčel a úprkem vyrazil k místu, kde nechal svého velblouda. Když viděl, že tam pořád ještě stojí, oddechl si.

V příkopu si ještě namočil kapesník, obvázal si zranění na hlavě, kde ho škrábla vyzvědačova kulka, a pak pokračoval.

„Dostat tak o něco přesnější ránu, než byla tahle, tak to byla moje poslední,“ uvědomil si nevesele a věděl, že téměř o vlasek unikl

smrti. Vyzvědač se nejspíš domníval, že ho zabil, uvažoval Biggles, jinak by ho tu přece nenechal, aby o všem mohl vypravovat.

Biggles se vyšplhal do řidičské kabiny, a když chvíli kličkoval po zemi, podařilo se mu konečně letadlo odlepit a zamířit dolů nad silnici, po níž zmizel vyzvědač.

Jeho auto brzy zahlédl, ujíždělo v mraku prachu, který se za ním dlouze táhl. Stočil velblouda za ním, protože si byl vědom, že nemůže zbytečně ztrácet čas.

Biggles věděl, že by měl letět rovnou k brigádě pěchoty a vyslat výstražný signál, krev se v něm však vařila, a pomyslení, že by ten vyzvědač unikl a někde jinde pokračoval ve svém zhoubném díle, mu nedalo.

Když uháněl nad silnicí v mračnu prachu, napadlo ho, že ten pilot v rumpleru se sotva mohl dostat domů. Biggles přece dopadl vyzvědače na útěku, což znamenalo, že v bezvědomí nemohl být déle než několik minut.

Biggles viděl, jak se uprchlík mrkl dozadu přes rameno po d'áblovi, který se mu hnal v patách, a musel se ušklíbnout. Vyzvědač přidal plyn, až auto poskočilo kupředu. Dělal co mohl, aby unikl.

Biggles se rozesmál. Jak mohlo toho bláhovce napadnout, že by nějaké auto mohlo ujet jeho velblouda, který se hnal rychlostí 200 kilometrů za hodinu. To bylo opravdu komické! Když se však přihnál na dostřel, úsměv vystřídalo chladné soustředění bojujícího letce. Bigglesovy oči vyhledaly mušku kulometu.

Ra-ta-ta-ta-ta! Dvojitý Vickersův kulomet se rozštěkal. Konec se dostavil okamžitě. Biggles nevěděl přesně, zda řidiče zasáhl, zda mu praskla pneumatika, anebo zda to byl následek přílišné rychlosti v zatáčce, a ani se tím nijak nezabýval. Viděl jen, že se auto jakoby zarylo do silnice a že se nad ním zdvihl velký mrak prachu.

Rám automobilu se pomalu kutálel po zemi, byl to až děsný pohled, a jedno kolo zůstalo na silnici. Z motoru vyšlehl oheň, takže se všechno, co z vraku zbylo, ztratilo v mraku kouře.

Biggles se spokojeně zašklebil při pohledu na tu neveselou podívanou, ale ještě pro jistotu zakroužil dvakrát dokola, aby zjistil, zda řidič vozu nějakým zázrakem nezůstal naživu. V okolí vozu však

bylo nápadné ticho, a proto vyrazil s letounem ve směru tečny, tam, kde byla utábořena britská pěchota.

Na přilehlém poli Biggles přistál špatně, což se dalo za těchto okolností omluvit, a pak rychle utíkal směrem ke skupině důstojníků, kteří ho sledovali.

„Musím ihned mluvit s velitelem brigády!“ volal Biggles, když k nim doběhl.

„To nevíte, že máte nejdřív pozdravit?“ osopil se na něj jeden z důstojníků, který měl na rukávu odznak majorské korunky.

Biggles zrudl, způsobně zdvihl ruku k pozdravu, ale uvnitř soptil vztekem, že ho tak zdržují.

„Musím ihned mluvit s velitelem brigády nebo s jeho zástupcem!“ opakoval naléhavě svou žádost.

Jakýsi major s červenými výložkami štábního důstojníka na límci přiběhl k Bigglesovi a ptal se ho:

„Vy jste ten důstojník, který právě letěl tak nízko nad...“

„Nechtěl byste to nechat na pozdější dobu, pane majore?“ odpověděl nevrle Biggles. „Přišel jsem vám říct, abyste neprodleně dal rozkaz k odchodu z tohoto místa. Já...“

„Ticho! Vy mi chcete dávat rozkazy?“ vykřikl major uraženě. „Udám vás pro neslušné chování vůči vyššímu důstojníkovi!“

Biggles si povzdychl, ale pak dostal nápad.

„Mohl bych si od vás zatelefonovat, pane majore? Je to velmi naléhavé!“

„Telefon najdete na velitelství brigády – touhle cestou!“

Na velitelství brigády popadl Biggles zimničně sluchátko telefonu. Zástupce velitele a jeden ordonanční důstojník ho se zájmem pozorovali. Za několik okamžiků již Biggles mluvil s plukovníkem Raymondem z hlavního velitelství.

„Tady je Bigglesworth, pane plukovníku!“ hlásil se pilot ochraptělým hlasem. „Už jsem našel, co jste hledali. Ten Němec sem lital proto, aby si tu převzal zprávu od německého vyzvědače, který hlásil německým dělostřelcům postavení naší brigády. Od jejího velitelství nyní mluvím. Ano, pane plukovníku – správně – na okraji lesa, asi tři kilometry východně od osady Buellu.“

Ano, já jsem se pokusil přemluvit zdejší důstojníky, ale oni mě nechťejí poslechnout. Zabil jsem toho vyzvědače, leží pod vrakem svého auta na silnici do Amiensu. Ano, pane plukovníku, řekl bych, že bombardování musí začít každým okamžikem!“

„Co to říkáte člověče, co to tady vykládáte?“ vykřikl jakýsi hlas za Bigglesem.

Biggles se přes rameno ohlédl a uviděl velitele brigády, který na něj upřeně hleděl.

„Okamžik, pane plukovníku,“ řekl do telefonu, a potom se obrátil na velitele brigády: „Chtěl byste si promluvit s plukovníkem Raymondem od velitelství 51. peruti, pane plukovníku?“

Velitel brigády se chopil sluchátka a přiložil si je k uchu. Biggles zpozoroval, že zbledl. Za okamžik nato plukovník praštil sluchátkem na stojánek a vychrlil celou řadu rozkazů. Ordonance se rozběhly do všech koutů tábora, ozvaly se polnice a rotmistři se dali do křiku.

Za deset minut nato, když zadní voj brigády zmizel za vyvýšeninou směrem do zápolí, přiletěl první německý granát. Potom následovala salva. Netrvalo dlouho a půda, kde předtím anglická brigáda tábořila, byla rvána plamennými výbuchy a řinčící ocelí.

Biggles běžel tímto peklem létající hlíny a šrapnelů tam, kde nechal stát svého velblouda. Bolest hlavy, na niž ve svém vzrušení docela zapomněl, se znovu ozvala s daleko větší prudkostí. Když utíkal k letadlu, přivřel oči a ze všech svých sil bojoval se závratí, která se o něj pokoušela. Báł se, že upadne.

„To mi fakt muselo přeskočit v hlavě, když jsem svůj koráb nechal tak blízko lesa,“ říkal si Biggles v duchu. „Nejspíš ho už rozstříleli na hadry.“

Obával se docela právem, protože nepřátelské granáty dopadaly až nepříjemně blízko místa, kde zanechal své letadlo.

Velbloud však byl ještě netknutý, když k němu Biggles doběhl, ačkoli půda kolem, již pokládal za vhodnou k odletu, ukazovala, jak těsně prolétly některé granáty kolem.

Biggles se vyšplhal do kabiny, roztočil motor a pak prudce kopl do nožní řídicí páky, aby se vyhnul okraji nedaleké granátové díry.

Letadlo se nahnulo dopředu. Velbloud poskakoval a houpal se na rozryté půdě, ale zároveň nabíral rychlost.

„Pokud se odtud brzy nedostanu, tak se mi určitě ulomí podvozek,“ říkal si Biggles a povolil řídící páku směrem dozadu. Několik okamžiků kola podvozku ještě poskakovala po hrbolaté zemi, ale pak je jakýsi nezvykle velký hrbolek vymrštil nahoru.

Když Biggles přistál na letišti v Maranique, Wat Tyler mu podal jakési hlášení.

„Od velitele peruti,“ řekl mu. „Jak jsi až do teďka lítal?“

Biggles roztrhl obálku, přečetl text a musel se usmát: „Správně jste to provedl, Sherlocku!“ Iniciály podpisu patřily

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

VELKÁ ARÉNA

Biggles seděl na brzdícím špalku a plnil si kulometný pás náboji. Každý náboj zvlášť pečlivě prohlížel a zkoumal, zda nemá sebemenší závadu, a odhazoval ty, které plně nevyhovovaly jeho požadavkům.

„Ještě nejsme hotovi, letouně!“ zeptal se leteckého rotmistra, který s partou mechaniků celých umazaných od oleje pracoval na motoru jeho velblouda.

„Ještě pět minut a jsme hotovi, pane kapitáne!“ hlásil mu rotmistr.

„No dobrá, ale hod'te sebou, nebo se setmí. Ještě bych to rád dneska večer vyzkoušel. Zítřa časně ráno musím odletět.“

„Prosím, pane kapitáne,“ odpověděl rotmistr zdvořile.

Biggles se vrátil ke své práci. Jeho tvář vypadala unaveně a ochable, protože od té doby, co Němci zahájili velký útok a co na německou frontu přiletěly Fokkery D.VII, dosáhla činnost ve vzduchu svého vrcholu a britské letky to neměly vždycky nejlehčí.

Náhradní piloti přicházeli pomalu, protože nehody se překotně množily, až jich bylo tolik, že přesahovaly svým počtem nástup nových pilotů. V důsledku toho musel každý schopný pilot na frontě odsloužit více leteckých hodin, než bylo obvyklé. Společně s piloty své vlastní letky, ale i s kolegy od sousedních letek pociťoval Biggles přílišnou zátěž, a bývaly chvíle, kdy měl všeho po krk, kdy se mu

hnusilo všechno, co souviselo s válkou, kdy válku z celého srdce nenáviděl.

Všechno, po čem toužil, byl odpočinek. Od prvního rozbřesku až do posledních paprsků slunce vedl Biggles své roje na útočné hlídky a přestávky dělal jen tehdy, pokud si chtěl odpočinout, než mu naplní nádrže benzínem.

Biggles toužil po dešti, aby tak měl věrohodnou výmluvu k troše odpočinku. Déšť sice přišel, ale odpočinek Bigglesovi stejně nepřinesl – o to se už postarali nadřízení. A nyní, když strávil ve vzduchu celý den, potřeboval jeho motor jako sůl důkladně prohlédnout, protože zítra ho čekala perná práce. Biggles netrpělivě čekal, až mechanici skončí svou práci, aby pak mohl stroj vyzkoušet a jít si lehnout.

„Už je to hotovo, pane kapitáne, pokud jste hotov vy!“ hlásil mu letecký rotmistr, zatímco mechanici tlačili velblouda ven z hangáru na startovací dráhu. Biggles vložil do kulometů pásy, které právě naplnil náboji, usadil se v kabině, a když pustil motor na plný plyn, aby se přesvědčil, že má své plné otáčky, rozjel se s letadlem po ztemnělém letišti a vylétl do vzduchu.

V širokých kruzích chvíli neustále stoupal vzhůru a upřeně sledoval ručičku otáčkoměru motoru i rychloměru. S výkonem motoru byl spokojen, uvelebil se tedy v kabině pohodlněji a rozhlédl se kolem. Uvědomil si, že ta osamělá obloha je jaksi podivným místem k odpočinku. Tou dobou už slunce zapadalo v kalně rudé záři za mohutnou výspou mraků, které se sem valily od západu. Pod ním byla země ztracena v nesmírné prohlubni sytě purpurových stínů, zatímco východ byl už zahalen v soumraku.

Také děla po celé délce fronty zmlkla, protože Biggles nezahlédl ani jediný z těch obvyklých světelných záblesků, které provázely praskající šrapnely. Bylo by se zdálo, že i děla jsou už válkou unavena a že by si ráda odpočala.

Kolem dokola, nahoře i dole, všude byl obraz míru a nevýslovné samoty. Bylo lze stěží uvěřit, že v dálce několika kilometrů byly ukryty tisíce mužů v zákopech, čekajících na příchod svítání, aby jeden druhému mohl skočit po krku. Byla válka! Biggles jí měl po

krk, byl unaven létáním i neuvěřitelným šílenstvím bojujících mužů, které vůbec neznal.

Biggles si náhle povšiml malé skvrnky šplhající se směrem k němu z onoho zšedělého světa pod letadlem a trhl sebou.

Byl to Fokker D.VII., modrý letoun se žlutým ocasem, označený pruhy velitele roje. Bigglese napadlo, že by rád věděl, kdo to je, co to tam v té malinké kabině nepřátelského letadla sedí za chlapíka.

Povzdechl si, protože cítil podivnou únavu a neměl nejmenší chuť bojovat. Přece jen si však zahřál kulometry několika rychlými výstřely a postavil se proti tomu letci s podivným úsměvem na rtech. Fokker provedl rychlý let střemhlav s následující svíčkou, již se dostal těsně k Bigglesovi. Pak pod střední částí křídel německého letounu vyšlehly světle oranžové plameny z kulometů.

Biggles palbu opětoval, zahnul rovnou za nepřátelské letadlo a v nejbližším okamžiku už uháněli oba letci na protilehlých stranách malé kružnice, každé letadlo ve svislé zatáčce, neboť se snažilo dostat se k ocasu svého protivníka.

Celých pět minut takhle létali, ale nikdo z nich nezískal převahu, třebaže se jim příležitostně podařilo vypálit několik ran z kulometu. Brzy bylo zřejmé, že Němec se v této hře velice vyzná. Biggles začal pociťovat závrať z té nesmírné námahy, a tak srazil řídicí páku dozadu a vletěl do bleskurychlé zatáčky, která mu poskytla prchavé možnosti dostat se k výstřelu.

Ale nevystřelil, jen bezmocně zaklel, protože se mu kulomet vzpříčil právě v kritickém okamžiku. Zuřivě začal bušit do spouště, aby ji uvolnil, ale všechno marné! Přes veškerou jeho pečlivost to vypadalo, jako by se mu do pásu se střelivem dostalo několik vyboulených patron.

Biggles mrkl přes úzký kruh své zatáčky na protivníka, který byl tak blízko, že mohl zřetelně rozeznat jeho tvář. S úžasem zjistil, že Němec nemá prilbu ani ochranné brýle. Byl ještě dost mladý a čistě oholen a usmíval se Angličanovu marnému úsilí opravit vzpříčený kulomet. Biggles si mohl prohlédnout každý detail nepřátelského fokkera, ba i stehy na plátně potahu a výrobní číslo.

A pak se přihodila podivná věc. Nepřátelský pilot na něj vesele zamával, vletěl do strmé zatačky, a dříve než si Biggles uvědomil, co má v úmyslu, postavil se mu po bok.

Britský pilot mu nevěřil, tak trochu ho podezíral z nějakého uskoku, ale když ten druhý neučinil žádný útočný pohyb, letěli oba válečníci pod stmívající se oblohou svorně vedle sebe. Po několik minut tak letěli, přes mezeru mezi letadly se na sebe usmívali, a potom nepřátelský pilot podruhé zamával, což vypadalo jako pozdrav, pomalu se otočil a sklouzl směrem k německým zákopům. Tam ho pohltila černá noc. Biggles opětoval jeho signál a obrátil se také k domovu.

„Ty, s tím žlutoносým letounem, ty nejseš špatnej chlap!“ pomyslel si Biggles, přiškrtil plyn a vnořil se do mlhavé hlubiny. „To by každý Němec neudělal, aby na člověka přestal střílet, když se mu vzpříčí kulomet. Ty jsi opravdový sportovec a džentlmen!“

Pod sebou uviděl Biggles hangáry a přistávací dráhu svého letiště.

Velitel peruti plukovník Raymond, major Mullen, MacLaren a Mahoney stáli na startovací dráze, když Biggles přistál.

„Copak jste tam dělal?“ volal na něj major. „Mysleli jsme, že jste si jen vyletěl vyzkoušet letadlo, a vy jste byl zatím pryč přes půl hodiny. Právě jsme začali uvažovat, proč neletíte zpátky!“

„Zkoušel jsem jenom letadlo, pane majore,“ odpověděl neurčitě Biggles, protože mu stále ještě nešlo z hlavy přátelské chování německého letce v letounu se žlutým ocasem.

„Cože? Snad jste nezkoušel tohle?“ řekl major podmračeně a ukázal na řadu děr v kýlové ploše velblouda.

„Nikoli, pane majore. Měl jsem jen takový malý zástoj, nestojí to ani za řeč, s jakýmsi mladíkem ve fokkeru se žlutým ocasem!“ odpověděl Biggles. „

„Ve fokkeru se žlutým ocasem, říkáte?“ ožil plukovník Raymond.

„Ano, pane plukovníku. Byl to modrý letoun značky Fokker D.VII se sírově žlutým ocasem.“

„Říká se, že v něm létá pilot von Döring,“ pokračoval plukovník Raymond.

„Vůbec bych se tomu nedivil, pane plukovníku,“ podotkl Biggles. „On jistě ví, jak se má létat, a v každém případě už má pěknou hromádku vítězství!“

„Ano, to má,“ skočil mu do řeči plukovník. „To je muž, kvůli kterému jsem dnes za vámi přišel. Pojdme do kanceláře velitelství!“

„Hodí se mi právě, že vám mohu říct, jak von Döring dovede hromadit svá vítězství,“ pokračoval plukovník, když se oba usadili v kanceláři letky.

„Kdybyste se mě na to zeptal, byl bych vám odpověděl, že je tomu tak proto, protože je to lepší pilot než velmi mnoho jiných,“ osmělil se podotknout Biggles.

„To může být pravda,“ pokračoval plukovník, „má to však jiný důvod. Ten von Döring dosáhl tak rychlých vítězství proto, že mužové, které sestřelil, se skoro bez výjimky nikdy předtím nedostali do boje!“

„Pak tedy má velké štěstí. Nebo snad dovede číst myšlenky,“ mínil Biggles. „Jakpak si je vybírá?“

„On si je nevybírá, druzí mu říkají, kde je najde,“ odpověděl plukovník. „Tak poslouchajte. Von Döring má cirkus, který se skládá asi ze třiceti letadel. Jak víte, je teď u našich nových letek zvykem, že jsou sešikovány doma v Anglii a pak odletí sem k nám do Francie jako úplné jednotky. Někdy se dokonce sletí dvě letky dohromady, ale v každém případě musí letět podél zákopů, aby se dostaly na letiště, kde mají mít své stanoviště.“

Asi před pěti týdny odletěla do Francie letka velbloudů. Byla to 273. letka. Von Döring jim zaskočil cestu a rozsekal je na kousky. Bylo to vyslovené vraždění. Naši chlapci byli sestřeleni, aniž poznali, co to vlastně je boj. Mysleli jsme, že to byla nějaká léčka, ale Döring opakoval svůj kousek o týden později.

Celkem to udělal už čtyřikrát. Vždycky se náhodou ocitne na místě, když sem přiletí nová letka, a to už přestává všechno! Vždycky ho sem pošle německá zpravodajská služba. O tom není pochyb.

Hodláme tedy panu von Döringovi tuhle zábavu zarazit. Ten listivý pán se velice bojí o svůj život, ale nějak se to provést musí,“ prohlásil rozzlobeně plukovník. „Jak víte, ještě donedávna bylo

zvykem letět přímo z domovských posádek v Anglii do Marquise na francouzské straně kanálu La Manche. Tam letadla stráví noc a další den pokračují na svá zdejší letiště. Je to určitě osada Marquise, odkud von Döring dostává svoje zprávy. Doba, kdy letka musí odletět, musí být uveřejněna v rozkaze, a i kdyby nebyla, dotyční důstojníci o tom určitě hovoří. Jakmile se to dozví vyzvědač, pošle o letu zprávu do Německa, což má za následek, že pan von Döring si pěkně vyletí, aby si na letce počíhal.

A jaký je můj nápad v tomto ohledu. Zítra odletí 266. letka na mořské pobřeží, aby oklikou přes kanál přistála v osadě Marquise, jako kdyby ti letci právě přiletěli z Anglie. Důstojníci budou varováni, aby se nezmiňovali o svých válečných zkušenostech, a piloti se budou muset chovat tak, jako by byli úplní zelenáči a jako by se teď poprvé dostali do Francie. Rozumíte mi?“

„Rozumím tomu tak, že von Döring podnikne útok na naši letku, protože se bude domnívat, že je to cháska bažantů,“ řekl Biggles. „Protože však máme pouze deset letadel a von Döring jich má třicet, vypadá to, že můžeme dostat sakra vřelé přivítání!“

„Ano, budete patrně nuceni dobře se na to připravit,“ přiznal plukovník. „Vy poletíte ve výši tří tisíc metrů, hned za zákopy, směrem k osadě St. Omer. A právě u té osady je nanejvýš pravděpodobné, že vás von Döring napadne. Řekl jsem vám to dost jasně?“

„Naprosto jasně,“ přisvědčil Biggles tónem, který nebyl zcela prost ironie. „A kdo má tu letku vést?“

„Já ji povedu sám,“ vmísil se major Mullen do hovoru. „Roje A a B pod vedením Mahoneyovým a MacLarenovým zaujmou postavení vlevo a vpravo ode mne. Vy, Bigglesworthe, povedete roj C, a to poněkud nade mnou a poněkud vzadu.“

„Výborně, pane majore,“ řekl Biggles suše k rozkazu, který, jak si zcela dobře uvědomil, by ho mohl přivést na nejnebezpečnější místo v celém letovém útvaru.

„Tak dobrá! Já tedy zase pojedu,“ skončil plukovník. „Sbohem a mnoho štěstí!“

Plukovník vzal majora Mullena pod paží, vedl ho ven a šeptal mu cosi, co ostatní důstojníci nemohli zaslechnout. Když se major vrátil, lehce se usmíval.

„Budeme si muset ráno pěkně přivstat,“ prohlásil major Mullen, „takže bychom udělali nejlíp, kdybychom se šli trochu prospat.“

Za dva dny nato v šest hodin ráno stálo deset velbloudů 266. letky s cvakajícími vrtulemi na startovací dráze letiště v Marquise a čekalo na znamení k odletu. Biggles vyhlédl z malé kabinky svého letadla a usmál se na Algyho po své levici. Zase už se ho zmocnila touha po dobrodružství, a pokud byl s to to posoudit, jejich plán klapal tak přesně, jak byl vypracován.

Všichni tito zkušení piloti, kteří předešlého dne přiletěli do Marquise, byli celí nedočkaví, že konečně uvidí frontu, a nepromarnili ani chvíli, aby všem obšírně nevypravovali, jak se strašně těší, že už jsou z Anglie pryč a že konečně uvidí skutečnou válku. Bylo zřejmé, že na tuto lest naletěli všichni důstojníci od velitele posádky až dolů k poddůstojníkům. Samozřejmě neměli jediný důvod, proč by to všechno neměli brát vážně.

Biggles zažil chvíli strachu, když se ho jeden z dopravních pilotů zeptal, kde dostal svůj vojenský kříž. Dopravní piloti měli totiž za úkol dopravovat stará letadla do Anglie k opravě a s novými a opravenými létat zpátky na frontu. Biggles tuto otázku se smíchem přešel, protože se domníval, že to bude omylem pokládáno za skromnost.

Biggles vůbec nepochyboval o vážnosti podniku, který měli před sebou. Von Döring a jeho lidé byli starí válečníci, a ačkoli jejich domněle nezkušené oběti neměly nejmenší chuť vydat se jejich kulometům všanc, jak nejspíš očekávali, přece jen se nedalo zapomínat, že budou mít výhodu obrovské přesily.

Biggles byl tak trochu zvědav, kolik z těch připravených velbloudů, sytících vzduch nezdravým zápachem ricinového oleje, se zase vrátí do Maranique. Řev motoru majora Mullena ho však z úvah vrátil do skutečnosti a on se se svým letadlem rozjel napříč letištěm v patách za svým vůdcem. Ve vzdušném proudu, který vytvářely vrtule letadel letících před ním, se lehce kolébal.

„Dobrá, tak už se řítíme do toho divadla připraveného na velkou truchlohru,“ uvažoval Biggles, když velitel letky, stále ještě stoupající, zamířil v předem sjednaném kursu. Ve výšce tří tisíc metrů se pak všech deset letadel vyrovnalo a uhánělo s velkým rachotem pod oblohou směrem k osadě St. Omer.

Na západní straně nad zákopy viselo několik tenkých vrstev mraků, ale ve všech ostatních směrech byla obloha naprosto jasná. Nyní už byli ve svém bitevním šiku a vpředu se v lehkém vánku třepotaly vlajky velitelova letadla. Hned za nimi a poněkud vpravo byl Mahoney s dalšími dvěma letadly svého roje, zatímco MacLaren se svými letouny zaujal podobné postavení po levé straně.

Biggles uzavíral zadní voj letadly Algyho a profesora, jejichž konce křídel se téměř dotýkaly jeho vlastních, takže on sám, jak si dobře uvědomoval, tvořil cíl, na který se měli vrhnout očekávaní útočníci.

„Plukovník se určitě zbláznil!“ říkal si našťavaně Biggles. Protože i když se vzal v úvahu nedostatek lidí i letadel na frontě, který umožnil vzít na tuto akci jen deset velbloudů, bylo příliš troufalé očekávat, že tito letci budou moci úspěšně čelit útoku velkého cirkusu pana von Döringa. Avšak v akci, již si troufal být vůdcem sám velitel letky, Bigglesovi nezbývalo než ho prostě následovat.

Pozdní letní slunce, které v tu chvíli bylo vysoko na obloze, zaplnilo vzduch třpytnými paprsky, které se odrážely na krytu motoru, na křídlech i na vzpěrách, a oslňovaly tak, že bylo téměř nemožné dívat se upřeně vpřed. A právě z toho oslňujícího slunečního jasu k nim měl přikvačit německý útok. Biggles o tom byl naprosto přesvědčen, protože von Döring byl až příliš dobrý vůdce, než aby přehlédl, že se mu nabízí taková výhoda, a kromě toho byl v takovém postavení, že mohl úhel svého útoku volit.

Piloti se teď blížili k nebezpečnému pásmu. Biggles se ve svém sedadle neklidně vrtěl, neboť – jako ostatně ve všech podobných případech – bylo čekání mnohem trýznivější než sama bitva. Občas zdvihl pravici vycpanou kožešinou a štěrbínami mezi prsty nakukoval do oslňujícího kotouče slunce, nic však nemohl spatřit. Náhle je minul letový útvar britských letadel De Havilland 4,

směřující k zákopům, a jejich pozorovatelé, nedbale se opírající o své kulometry, jim přátelsky zamávali na pozdrav.

Kdepak je von Döring? Piloti už byli ve středu nebezpečného pásma, ale po letadlech s černými kříži dosud nebylo nikde ani potuchy. Že by se jim jejich plány zhatily? Že by německý vyzvědač nebyl schopen dopravit svou zprávu přes frontu, takže se z jejich letu na pobřeží a zpátky nakonec vyklube pouhý výlet? Už to tak začínalo vypadat, protože osada St. Omer už ležela před nimi necelých šestnáct kilometrů daleko.

Biggles znovu zdvihl ruku a pátravě prohlížel oblohu před sebou ve šterbině mezi ukazováčkem a palcem. A tu se mu zatajil dech. Že by tam nahoře cosi zahlédl? Samozřejmě! Maličké chomáčky kouře – celý tucet! Byly to protiletadlové šrapnely – anglické šrapnely! Ten bílý kouř totiž naznačoval, že střílejí anglická protiletadlová děla, a to mohlo znamenat jen jedinou věc, že tam letí nepřátelské letouny. Biggles přimhouřil oči a snažil se proniknout mezi poskakující paprsky světla, které obklopovaly oslnivě bílý kotouč slunce.

„Tamhle jsou!“ usoudil, když zachytil letmý záblesk několika maličkých černých skvrnek, vznášejících se ve vzduchu jako komáři. Mrkl dolů na majorovo letadlo. Zdalipak o nich velitel letky už ví? Pokud tomu tak bylo, nedával nic najevo.

Biggles lehce zamával křídly, zdvihl ruku nad hlavu, podíval se rychle na Algyho a potom mrkl po profesorovi. Ti mu dávali znamení, že i oni o té nadcházející bouři už vědí.

Biggles se ohlédl na majora. Hergot, co ten člověk jen dělá? Mírně sklonil nos svého letounu a uháněl směrem k osadě St. Omeru, a všichni ostatní se řítili rovnou za ním. Kdyby teď von Döring sletěl dolů a napadl je zezadu, měli by všichni velkou šanci, že je porubají dříve, než budou schopni vypálit jedinou ránu!

Biggles zdvihl oči a zahlédl tucet letadel s rovnými křídly, která se na ně hnala jako supi. Così ho přimělo, aby se podíval ještě stranou, a jeho zrak utkvěl na dalších letadlech, která hřměla dolů k jejich levému boku. A nakonec zjistil, že sedm či osm dalších letadel přiletlo z opačné strany. Z oblohy přšeli Hunové! Biggles stiskl rty a schoulil se do své kabiny.

Když zvážil tu neveselou situaci, trpce se usmál a ruku na řídicí páce přemístil tak, že mu palec spočinul na hlavici kulometné spouště. V tomto malém okamžiku před srážkou myslel s výčitkami na vyšší velitelství, které ho sem poslalo, aby se dal porazit jako ovce.

Beng! Beng! Così praštilo do zadního konce křídla jeho letounu a s ostrým nárazem kovu se odrazilo. Mezi jeho křídly se jako blesk kmitl déšť kulometných střel. Proč se ten major neobrátil? A, teď se už na ně chystá! Zamával svými křídly a potom vyletěl strmou zatáčkou nahoru. Teď už byl každý muž útvaru odkázán sám na sebe.

Ra-ta-ta-ta-ta! Plesk – plesk – plesk! Biggles prudce odsunul brýle a začal kroužit dokola, přičemž zároveň hledal očima svého kulometu cíl. Když se otočil, pohledem zachytil dvě modře natřená kola spojená silnou osou, která se hnala do svíčky nad jeho horními křídly. Další fokker se postavil na nos a s velkým hřmotem sletěl k jeho boku. Biggles se hbitě stočil, aby se s ním utkal čelem, a zasypal ho deštěm střel ze svého kulometu.

Také fokker se prudce stočil, ale Biggles strhl svého velblouda k jeho ocasu, přičemž kulometry zlověstně skřehotaly staccatovými výstřely ra-ta-ta-ta, ra-ta-ta-ta! Letadlo s černým křížem sletělo do vývrtky. Zda byl jeho pilot raněn, anebo se jen chtěl vyhnout zničujícímu dešti olova, Biggles sotva mohl odhadnout.

Neměl totiž vůbec čas ho sledovat, protože se musel soustředit na další letadlo, které se na něj řítilo shůry a ze svého kulometu chrtilo střely. Okamžitě ho poznal. Byl to letoun se žlutým ocasem – byl to sám Döring!

Biggles se otočil, aby se s ním utkal. Jeho ochranné sklo vpředu se rozlétlo na kusy a cosi ho švihlo po tváři. Biggles však nezaváhal. V posledním okamžiku – právě když se už zdálo, že srážka je nevyhnutelná – stočil se letoun se žlutým ocasem stranou, a v nejbližším okamžiku se obě letadla ocitla v chumlu otáčejících se a potápějících se letadel, a snažila se jedno druhému dostat k ocasu.

Dlouhý chvost černého kouře v klubku kroužících letounů, která teď spolu bojovala, znamenal, že některé z nich bylo zasaženo. Byl to velbloud, který se začal řítit do vzdušné propasti, a kromě toho dva fokkery, které na sebe narazily, se ve vzduchu převracely kolem

své osy a padaly k zemi, přičemž z nich padala spousta spletených drátů a roztržštěných výztuh. Bok jednoho z vraků už olizoval ohnivý jazyk a jeden z pilotů se vztyčil a vyskočil do prázdnoty.

Kdepak je von Döring? Ach, tamhle je, zase se vrací na Bigglese! Vyhnuuli se vlastní srážce jen o několik centimetrů, pak se opět dostali do kruhu ke své staré bojové taktice. Biggles od Němce na chvilku odpoutal oči, aby se podíval, co je s majorovým letadlem. Fokkery i velbloudi, všechna letadla dohromady byla rozptýlena po obloze a utkávala se v jednotlivých střetech. Byla to ta nejzoufalejší situace, jakou kdy viděl, ale majorova velblouda nemohl nalézt. Proto se stočil zpátky k letounu se žlutým ocasem, který se teď snažil vyšplhat nad jeho letadlo.

Cosi se zavrtalo do motoru jeho letadla, až to zadrnčelo, a k nosu mu dolehl ošklivý zápach oleje. Otáčky motoru začaly klesat. Von Döring bez čepice a bez leteckých brýlí se kolem něho mihl, těsně kolem a rozvážně na něj zamával. Poznal Bigglesovo letadlo. Britský pilot na něj také zamával a strhl nos svého letounu nahoru, aby na něj vypálil několik ran z kulometu, až poletí přes jeho hledí.

Ach, copak to jen bylo? Daleko nahoře na obloze, v jedné linii s ústím jeho kulometů, které dštily oheň, objevil se velký chomáč skvrnek, které se rychle zvětšovaly. Dále pod nimi snášela se z modré oblohy jiná skupina skvrnek, a když je Biggles rozeznal, divoce zajásal. Byla to britská letadla S.E.5; osmnáct – dvacet ne, čtyřiadvacet jich bylo, a Biggles celému plánu bleskurychle porozuměl.

Tato britská letadla čekala nad osadou St. Omer, daleko nahoře v modří oblohy – čekala na velbloudy, kteří měli cirkus setníka von Döringa vylákat do zkázy.

„Matičko skákává, to je pěkná past!“ říkal si Biggles se zaťatými zuby.

Britská letadla k nim letěla dolů v sevřeném šiku a hřměla zlověstně; čtyřiadvacet tupých nosů, z nichž každý byl obklopen blýskavým kruhem své vrtule. Byl to nezapomenutý pohled! Von Döring byl ztracen, protože už byl příliš daleko na nepřátelské straně zákopů, než aby mohl doufat, že se dostane zase zpátky – ledaže by se okamžitě obrátil k domovu. On však britské posily dosud

nezahlédl! Jeden či dva z jeho letounů si jich už určitě všimly, protože horempádem uháněly směrem k německým zákopům.

Tento pohled způsobil, že se v Bigglesovi začal vzmáhat podivný záchvěv soucitu. Tato past samozřejmě znamenala, že tuto hru vyhrají, vyhrát však mohl přede dvěma večery von Döring, kdyby byl sestřelil bezbranného Bigglese se vzpříčeným kulometem. Vůbec se nedivil, co to vlastně dělá, když se podíval na letadlo se žlutým ocasem, které bylo od něho vzdáleno asi na sto metrů na protilehlé straně kruhu, zdvihl ruku a ukázal dozadu.

Letec von Döring se podíval dozadu přes rameno a spatřil smrt, kterou dštily kulometné hlavně rojů britských stíhaček, ale přesto se na okamžik zdržel, aby Bigglesovi děkovně pokynul, a pak se otočil a pustil se k zákopům. Britské stíhačky opustily svůj šik, protože si už každý pilot vybral svého nepřítele, třebaže německý cirkus byl už nyní sešikován do rojů.

V hledí Bigglesova kulometu se mihl jakýsi velbloud. Bylo to letadlo jeho velitele, z něhož major Mullen dával znamení, aby se sešikovali; Biggles se tedy připojil vzadu těsně za ním a dychtivě se rozhlédl kolem, aby spočítal, kolik velbloudů jim ještě zbývá.

Jeden – dva – tři – čtyři, další přilétal z nevelké vzdálenosti –pět – dvě další letadla k nim šplhala vzhůru – tak tedy sedm.

To jsou už všechna? Ano, všeho všudy jim zbylo sedm letadel. Tři byla pryč. Která to jsou? Biggles se podíval napravo, když se k němu přidružil Algy a ukázal prstem dolů.

„Tak tedy profesor je pryč!“ uvažoval Biggles. Třeba musel jen nouzově přistát, třeba měl pouze poškozené letadlo. Z pěti či čtyř letadel se na zemi kouřilo, ta ale byla tak daleko, že se nedalo rozeznat, zda jsou britská, anebo nepřátelská.

Jeden velbloud po druhém se řadil do letového útvaru. Biggles zahlédl Maca a Mahoneye, kteří se uvelebili dole každý z jedné strany letounu velitele letky. Ti tedy vyvázli se zdravou kůží. Po chvíli začalo Bigglese zajímat, kolik asi nepřátelských fokkerů se stačilo vrátit do bezpečí.

Vzhledem k tomu, že britská letadla měla výhodu větší výšky, bylo nemožné, aby německé letouny svým útočníkům unikly. Byly

by si musely vybojovat každý kilometr cesty nazpět, přičemž Britové měli stále větší převahu.

Kolik z těch třiceti letadel slavného cirkusu letce von Döringa se asi dobelhá zpátky přes zákopy? Dvě, tři? Mnoho jich v takové štěstí nemohlo doufat. Téhle noci bude na německé straně spousta prázdných hangárů!

Biggles si hluboce oddechl s pocitem úlevy, protože věděl, že je po bitvě a že z toho vyvázl se zdravou kůží. Zůstali už sami, ostatní letouny zmizely v mlze směrem na východ. Biggles si na svém sedadle sedl pohodlněji a sledoval, jak major Mullen nařídil kurs na letiště Maranique.

„Já jsem určitě neměl všech pět pohromadě, že jsem tomu setníkovi von Döringovi dal to znamení!“ uvažoval o svém minulém počínání. „Rád bych věděl, co mě to jen napadlo? Ale to nevádí, jedna dobrá služba zasluhuje revanš, a teď jsme vyrovnáni. Však se možná ještě někdy shledáme!“

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

LETEC V ZÁKOPECH

Biggles křížoval se svým velbloudem ve výši čtyř tisíc pěti set metrů nad řekou Somnou ve Francii a na chvíli ve svém nepřetržitém průzkumu oblohy ustal, aby se podíval také dolů. Jeho zrak upoutal kouř vystupující z jakéhosi selského statku. Poněkud se znepokojil a zamračil, když si povšiml, že ten kouř se valí po zemi směrem k německému zápolí v úhlu, který mohl znamenat jen to, že při zemi vane velmi ostrý vítr.

Biggles se se svým letadlem otočil kolem jeho svislé osy, ale vrásky na čele se ještě prohloubily, protože si teprve teď uvědomil, že je za frontou dále, než si představoval.

„Bude to trvat dobrou půlhodinu, než se dostanu proti tomu větru. Nejspíš jsem se zbláznil, že jsem zaletěl až tak daleko za frontu,“ uvažoval Biggles a postrčil řídicí páku vpřed, aby nabral větší rychlost.

Šrapnely protiletadlových děl, které ho dosud sledovaly za jeho letu do německého zápolí s nevalným úspěchem, začaly třaskat blíže, protože se nyní velbloud pohyboval s menší rychlostí a skýtal jim tak lepší cíl. Pilot byl tedy nucen měnit směr, aby se této jejich nevíтанé pozornosti úspěšně vyhýbal.

„Určitě jsem se zbláznil,“ opakoval si vztekle a hbitě se stočil, aby se vyhnul chuchvalci zlověstných černých bublin, které se jakoby kouzlem objevovaly zrovna před ním. „Měl jsem si všimnout, že se vítr zdvihl nahoru. Jak jsem ale mohl tušit, že z toho bude taková vichřice?“

Protože držel řídicí páku stále vpředu, poklesla jeho výška na tři tisíce metrů a v dohledu se objevily bílé jizvy zákopů rozervaných od granátů. Biggles však náhle ve svém sedadle ztuhl, protože mu k uším dolehl slabý, ale poněkud neobvyklý hluk. Z pravidelného hukotu Bentleyova motoru jeho letadla se ozývalo pravidelné tikání: tik-tak-tik-tak.

Ovládlo ho zlé podezření, a tak se Biggles podíval přes rameno dozadu. Ve směru jeho letu táhl se oblak bledě modrého kouře daleko za ním, jako kýlová voda za mořským parníkem. Biggles s jistotou poznal, že jeho motor má nějakou poruchu.

Rychle se tedy podíval na palubní desku s přístroji a jeho obavy se potvrdily. Ručička na otáčkoměru motoru klesla na polovinu normálních otáček. Biggles se podíval stranou, aby odhadl svou vzdálenost od zákopů, a nyní se skutečně vyděsil. Pak se poněkud uklidnil a řekl si, že by tam mohl přece jen doletět, ovšem jen za předpokladu, že se jeho porucha nezhorší.

V tomto ohledu však byl vzápětí zklamán. Sotva mu ona myšlenka proběhla hlavou, ozval se výbuch. Z oběžného motoru vyšlehl plamen a nos mu zahltil zápach spáleného oleje. Biggles

okamžitě přiškrtil plyn, protože chtěl raději přistát těsně za německými zákopy, než aby riskoval, že bude ve vzduchu spálen na prach a popel.

Letadlo prudce ztrácelo rychlost a Biggles ve své smrtelné nejistotě upíral oči na zákopy. Bohudíky, na obloze nebyla vidět žádná nepřátelská letadla, což ho poněkud uklidnilo. Kdyby byl totiž napaden, dostal by se do zcela beznadějně situace.

Stále klouzal k zemi. Jazykem si olízl vyprahlé rty a snažil se trochu pootevřít škrticí klapku. Jakmile se však o to pokusil, plameny opět vyšlehly, a tak mu nezbývalo, než klouzat dál ve stejném úhlu jako dříve.

Zákopy nebyly dál než asi na dva kilometry, ale jeho letadlo bylo níž než tři sta metrů nad zemí, což bylo s ohledem na blízkost palby protiletadlových německých děl značně nebezpečné. Také zlověstný praskot mu připomínal, že i nepřátelští kulometčíci na zemi dovedou na jeho zápasící letadlo úspěšně střílet.

Aby však nezůstalo jen při tomto nebezpečí, zdálo se, že dole zuří bitva. Mračna kouře, pichlavé jazyky plamenů i tryskající gejzíry bahna výmluvně svědčily o soustředěné či bubnové palbě na obou stranách zákopů. Velbloud nejednou prudce zakolísal, když kolem něho prolétla velká střela z hřímající houfnice.

Biggles se schoulil do své kabiny, ponořil se, jak jen to bylo možné, a rychle mrkl doleva i doprava, protože doufal, že dokáže zjistit svou polohu. Byl však už příliš nízko, a tak kromě pekla klokotajícího kouře a bahna nic jiného neviděl. Objevil se před ním roztráskaný tank, jehož předek trčel vzhůru jako nos spící ještěrky, a Biggles zoufale kopl do nožní řídicí páky, aby se mu v posledním okamžiku vyhnul.

Všude viděl jen spletené a zkroucené ostnaté dráty. Všude jen bahno a voda a lidé v khaki a šedých uniformách, to bylo to jediné, co mohl rozeznat.

Bylo naprosto vyloučeno, že by tu mohl zvolit nějaké místo k přistání – všude to bylo stejné, takže vlastně neměl na vybranou. Potom se rozlehl ohlušující výbuch, velbloud se zkroutil do ošklivého skluzu po křídle, pak vyrval několik kúlů s ostnatými dráty a ozval se praskot tříštícího se dřeva.

První věc, kterou si Biggles uvědomil, bylo bláto, které horečně vyhrabával zpod svého letadla, aby se dostal ven. Jeho velbloud se totiž obrátil podvozkem vzhůru. Potom se hloupě zadíval na to peklo běsnící kolem. V kterém směru jsou asi britské zákopy? Biggles o tom neměl ani potuchy, avšak zlověstný štěkot kulometů z bezprostřední blízkosti a ostrý třesk kulí narážejících do jeho letadla ho zase jedním rázem přivedly k plnému vědomí. Rychle se probral z těch polovičních mrákot a řekl si, že by se měl co nejrychleji někde ukrýt.

Ve vzdálenosti asi dvaceti metrů se na něj přívětivě šklebila obrovská díra od granátů, a tak se k ní tygřím skokem vrhl. Když se prodíral bahnem, pleskla ho kulka do rukávu kabátu, a tak poslední vzdálenost překonal skutečným skokem. Zakopl však o nerovný okraj kráteru a po hlavě spadl do stojaté kalné vody na dně. Nakonec se vyškrábal, ale uklouzl zase a padl na cosi měkkého.

„No tak, koukej, kam lezeš! Copak máš tak naspěch?“ osopil se na něj jakýsi voják londýnským nářečím.

Pilot na něj zamžoural a sklesle se posadil do měkkého bahna na okraji kráteru. Na protilehlé straně seděl jakýsi Anglán špinavý od bahna od hlavy až k patě. Byl na něj smutný, žalostný pohled. Na koleně měl rudě zbarvený obvaz, který si nejspíš sám udělal před chvílí z odříznutého kusu kalhot.

„Copak jsem pospíchal?“ zeptal se Biggles mírně a zvědavě si prohlížel svůj protějšek. „No, asi jo,“ přiznal konečně. „Tady přece není místo, aby tu člověk lelkoval jako při večerní procházce. Ale aspoň mě nic netrefilo, že ano. Ale kde to jsme a co se to tady děje?“

vyptával se Biggles vojáka a bezděčně se sehnul, protože nedaleko jejich díry s tlumeným hukotem dopadl německý granát.

„Pročpak jsi toužil tady přistát? Copak ti nestačí ta patálie tam nahoře?“ osopil se na něj cizí voják. „To musí bejt pěkný peklo, když Němci na ten tvůj ajroplán začnou pálit!“

„Já jsem tady nepřistál proto, že bych tě toužil spatřit, to mi, doufám, věříš,“ rozesmál se Biggles. „Kdepak jsme, to bych teď rád věděl!“

„Asi tak uprostřed, řekl bych,“ zavrčel voják.

„Uprostřed čeho?“ ptal se dál trpělivě Biggles.

„No přece války!“ zněla odpověď.

„Jo, rozumím,“ připustil Biggles. „Ale kde jsou naši vojáci a kde je nepřítel, to bych rád věděl!“

Voják vystrčil palec nad rameno a potom jím několikrát bodl v opačném směru.

„Tamhle a tamhle, nebo tam aspoň byli, co jsem je naposledy viděl. Ale teď budou asi někde jinde. Víš, kamaráde, moje stará mi říká, Joe...“

„Ty se jmenuješ Joe?“ zeptal se Biggles, aby mu to dlouhé vyprávění včas zarazil, protože na něco takového neměl nejmenší pomyšlení.

„Jo, jmenuju se Joe, Joe Witty a jsem u setniny A tříadvacátej pluk londýnskejch mládenců,“ vysvětloval ochotně voják.

„Hm, vtipný, to je prima jméno,“ řekl Biggles.

„No a co na tom?“ zavrčel Joe.

„Nic. Řekl jsem jenom, že je to fajn jméno, snadno si je člověk zapamatuje!“ vysvětloval Biggles.

„Já myslel, že si ze mě chceš kvůli tomu utahovat!“ namítl Joe podezíravě.

„Ale kdepak, to bych přece nikdy neudělal!“ ujišťoval ho Biggles a nutil se do žoviálního smíchu. „Ale co abychom se odtud dostali pryč?“

„No dyk já tě přece nedržím, nebo snad jo?“ namítl Joe. „Když nemáš takovou pól společnost rád...“

„Ale jdi, prosím tě!“ skočil mu Biggles rychle do řeči a přátelsky se rozesmál. „Já bych s tebou rád poseděl a popovídal třeba celý den – ale ne tady!“

„No dobrá, jenže tady je to přece jen lepší, než pobíhat sem a tam jako cvok a nechat na sebe práskat od těch hajzlů. Nemám pravdu?“ ptal se Joe. „Jestli odtud chceš zdrhnout, tak tuhle zrovna za tebou je podkop, kterej vede do našich zákopů.“

„Podkop?“ zajímal se Biggles.

„No jasně, podkop, anebo zákop, jestli si přeješ. Nejradši bych s tebou taky šel, protože Prušáci se za chvilku zase vrátěj, řekl bych. My jsme je právě před chvilkou odtud vyhnali, a já přitom koupil tuhle jednu do kolena a pak jsem se poroučel. Je to zatracený, válka jedna všivá. Jak říká moje stará; Joe, říká vždycky...“

„Nech toho radši!“ okřikl ho Biggles. „Nech to, co říká tvoje stará, na jindy. Můžeš chodit?“

„S tímhle svinstvem?“ zeptal se ho ironicky Joe. „To teda ne! A taky nemyslím, že bych se v tomhle hnoji dokázal plazit. Copak jsem nákej slimák?“

„To já nemůžu vědět, jestli nejsi slimák,“ odpověděl žertem Biggles a pohledem přejel devadesátikilovou postavu onoho muže. „A já zase nejsem Samson, abych tě mohl vzít na ramena, třebaže bych to udělal opravdu rád. Proklouznu do našich zákopů a řeknu tam mládencům, že jsi tady. A pak sem přijdeme a odneseme tě.“

„Ty že mě chceš odnýt?“ nedůvěřivě opakoval Joe.

„Samozřejmě!“ přisvědčil Biggles.

„A nehoupáš mě?“ ptal se raněný voják.

„Co to znamená?“ nechápal Biggles.

„Esli mě jako nelakuješ. Zkrátka, myslíš to doopravdy?“ vysvětloval Joe.

„Samozřejmě že to myslím doopravdy!“ ujišťoval ho Biggles.

„No tak dobře, to seš teda kabrňák! To je v suchu, já tady na tebe počkám!“

„V pořádku, jen mi neuteč!“ chechtal se Biggles. „Kdepak je ten podkop, co jsi o něm mluvil?“

„Běž rovnou nahoru, je to asi dvacet metrů doleva,“ odpověděl Joe a rukou naznačil ten směr.

Biggles opatrně vykoul přes okraj díry. Ve všech směrech se rozprostírala poušť bahna a vody, v níž se válela změt' ostnatých drátů, přileb, pušek a beden střeliva, všechno v zoufalém zmatku. Kulka pleskla do bahna nedaleko něho, ani ne dva centimetry od jeho obličeje, a Biggles se zase rychle schoval. Ale konec toho zákopu, roztráskaného od granátů, přece jen zahlédl.

Když se ohlédl dolů do jámy na Joea, který byl teď bledý jako křída, uvědomil si, že ten voják je vážně zraněn, třebaže to na sobě nedává znát. A bude-li se otálet s lékařskou pomocí, může zemřít vykrvácením.

„Vem si to na sebe, Joe, já se tam dlouho nezdržím!“ křikl na něj Biggles povzbudivě, svlékl si letecký kabát a podal ho zraněnému vojákově. „Obleč si to na sebe, bude ti v něm teplo!“ A pak vyskočil ven, aby se dostal k ústí onoho zákopu.

Když se plazil těsně při zemi a s námahou se proplétal lepkavým bahnem, přivítala ho prška střel z pušek a štěkot kulometu. Ze zákopu mu kdosi nastrčil bodák, ale Biggles na něj zařval: „Kruci, koukej pořádně!“ Uskočil stranou a pak vletěl rovnou do zákopu.

V posledním okamžiku uviděl jakéhosi důstojníka od pěchoty, který mluvil s jiným důstojníkem na konci spojovacího zákopu. Biggles se jim snažil vyhnout, ale najednou mu uklouzla noha na mazlavém bahně předprsně, a tak vrazil plukovníkovi rovnou do zad. Všichni tři se pak natáhli do bahna na dně zákopu.

První vstal plukovník. Zasunul si monokl umazaný od bláta do levého oka a zuřivě si Bigglese změřil.

„Hrom do toho, kde jste se tady vzal?“ osopil se na něj.

„Můj velbloud přistál v téhle kaši,“ postěžoval si mu Biggles.

„Velbloud?“ vyjekl plukovník. „Cožpak už také vytvořili velbloudí oddíl?“

„Ano, pane. A proto má každý voják na zádech hrb!“ řekl Biggles poněkud jízlivě. „Velbloud v téhle válce však neznamená dromedára, ale válečné letadlo.“

Další vysvětlování bylo přerušeno krátkým a pronikavým zahvízdnutím a výkřikem: „Tamhle jdou!“

„Kdo tam jde?“ křikl Biggles dychtivě na mohutného rot-mistra, který právě vyskočil na palebné schůdky a začal rychle střílet z pušky.

„Panebože! Kdo by sem asi tak mohl jít? Hunové přece, pruská garda – to jsou oni!“ utrl se na něj poddůstojník.

„Hunové! Dejte mi někdo pušku!“ žadonil Biggles.

Nedaleko nich vybuchla bomba a zaplnila zákop mrakem hustého, žlutého a štiplavého čmoudu. Biggles, který se v tom pachu začal dusit a lapal po dechu, popadl pušku, opřenou o zadní stěnu zákopu. Do uší mu zalehl kravál války – nepřetržitý štekot pušek, zlověstný skřehot kulometů, duté hřímání těžkého dělostřelectva i pronikavé praskání ručních granátů. Nedaleko něho kdosi slabě sténal.

Nad vším tím hlomozem se ozval čísi hlas, který uděloval rozkazy odměřeným tónem důstojníka na vojenském cvičišti.

„Tamhle přicházejí, chlapci, chovejte se statečně a střílejte nízko, vyberte si každý svého muže!“

Bigglesovi třesla hlava, vylézal po stěně zákopu nahoru, ale v ruce stále ještě držel od bláta umazanou pušku.

„Hej, ty, kam to lezeš? Jdeš hned dolů, ty blázne!“ zařval na něj čísi hlas.

Biggles zaváhal. Z předprsně zákopu mohl vidět dlouhou, rozptýlenou řadu mužů držících pušky s nasazenými bodáky, kteří se k jejich zákopu blížili poklusem. Pak ho čísi ruka popadla za kotník a strhla ho zpátky do zákopu. Biggles se otočil a zjistil, že hledí do rozzlobené tváře onoho plukovníka, jemuž v oku stále ještě blýskal monokl.

„Kdopak jste, že se mnou tady tak zacházíte?“ vyjel si na něj pilot z velblouda.

„Copak jste měl v úmyslu dělat?“ zavrčel štábní důstojník.

„Já jsem chtěl dojít pro Joea!“ štěkl na něj Biggles.

Plukovník sebou trhl.

„Pro Joea? Pro jakého Joea?“ ptal se.

„Je to Joe od dvacátého třetího pluku londýnských chlapců,“ vysvětloval Biggles. „Je to můj kamarád a je tady někde uprostřed docela sám.“

„Uprostřed?“ opakoval štábní důstojník.

„Ano, uprostřed války, jak on říká,“ odsekl Biggles, „a já mám dojem, že má skoro pravdu!“

„Vy jste se zbláznil!“ štěkl plukovník. „Já se nemůžu starat o jednotlivce – nařizuji vám, abyste zůstal, kde jste!“

„Vy mi můžete nařizovat!“ vybuchl Biggles. „A kdopak myslíte, že jsem? Já nejsem z vaší tlupy, já jsem letec...“

„Mne to ani trochu nezajímá, kdo jste!“ odpověděl plukovník. „Já si z vás zrovna tak málo dělám jako z bolení hlavy. A nemám kdy, abych se tu s vámi hádal! Ještě jedno slovo, a dám vás zavřít pro odmítnutí splnění rozkazu v poli, až zčernáte!“

Biggles se urazil, ale už ani necekl, protože v skrytu duše cítil, že ten starší důstojník je úplně v právu.

Jakási spojka se vpotácela do zákopu a podala plukovníkovi hlášení. Ten je rychle přečetl, pokývl hlavou a potom zahvízdl na píšťalku.

„Setnina A ustoupí! Setnina B drží své stanoviště!“ nařizoval odměřeně. A potom se otočil k rotmistrovi: „Prušáci jsou nám po obou bocích!“ říkal plukovník rychle. „Vezmi setninu A a ustupte co nejdále dozadu! Setnina B bude krýt její ústup. A vy byste udělal líp, kdybyste šel taky dozadu!“ utrhł se plukovník na Bigglese, který za chvíli nato přes své prudké námitky shledal, že klouže a že se v tom klikatém spojovacím zákopu potácí směrem dozadu.

„A co bude s tím chlapcem?“ přimlouval se Biggles u rot-mistra, který šel před ním.

„Já mu nemůžu pomoci! Jsme tak jako tak v kaši až po krk!“ odsekl mu poddůstojník.

„Ta služba u pěchoty je hotové utrpení, jen co je pravda!“ říkal si Biggles. „Je to horší než lítat v mracích. Tady není místo ani do strany, ani nahoru, člověk se nemá kam pohnout. Tady se nedá dělat vůbec nic! Vy, lampasáci, tomu můžete říkat, jak chcete, ale pro mě jsou to šarvátky pitomých housenek! Jste jako hejno divokých králíků, pořád jen zalézáte z díry do díry!“

Bigglesovo nadávání však bylo stroze přerušeno výbuchem, který zaplnil vzduch kolem létajícím bahnem. Málem by ho byl zahrabal. Biggles se však vzchopil na nohy, a tu viděl, že jakási spojka, v

obličej celá bledá, spěšně rozmlouvá s rot-mistrem, který několikrát chvatně ukázal na oba hroty střely kompasu.

„Jsme obklíčení, víte to?“ řekl rotmistr.

„Kýmpak?“ zeptal se Biggles bez dechu.

Ale rotmistr si ho jen pohrdavě změřil.

„Blátem!“ řekl. „Blátem, krví a Huny! Vy jste měl pěkně zůstat nahoře, vy chytráku! Teď se už zatraceně hezky vezeme, o tom není pochyb. Hunové na nás jdou z obou stran!“

„Ale já musím odletět! V šest večer mám hlídku!“ odporoval Biggles zděšeně a naprosto nesmyslně.

„Tou dobou už budete hlídkovat někde na Mléčné dráze, kamaráde!“ podotkl rotmistr trpce.

Biggles se otočil ke spojce.

„Vy jste spojka?“ zeptal se ho.

„Já jsem běžec,“ odpověděl voják.

„Dobrá, tak nám teď předved'te, jak umíte běhat!“ odsekl Biggles odměřeně, popadl svůj zápisník a rychle cosi napsal na lístek. Pak dodal: „Běžte s tímhle lístkem,“ a podával ho vojákově, „a hleďte se nějak dostat za ty Huny a nikde se nezastavujte! Zastavte prvního motocyklistu, kterého potkáte, a řekněte mu, že je to velmi naléhavé!“

„Copak to je zase za velkolepý nápad?“ zajímal se rotmistr, když běžec poklusem odkvapil.

„Ale to se jen loučím se všemi svými přáteli a příbuznými,“ zubil se Biggles. „A hele, tady je zase jeden starý skleník kolečky vzhůru!“

Plukovník s řadou mužů, celých rozcuchaných a umazaných blátem, klopýtal unaveně spojovacím zákopem.

„Obsaďte obě předprsňe zákopu!“ zavelel plukovník. „Musíme jich dostat tolik, kolik budeme schopni, než oni dostanou nás. Chopte se někdo toho kulometu!“ vyrazil ze sebe plukovník a ukázal na Vickersův kulomet, který nečinně čněl k obloze, protože jeho obsluha vedle ležela mrtvá. „Máme tady nějakého kulometčíka?“

„To bych řekl!“ přihlásil se Biggles a viditelně ožil.

Pak vytáhl kulomet i s jeho těžkou trojnožkou z bláta a postavil ho nad předprseň. V nedalekém zákopu se k nim plížila řada sedě oděných mužů s ocelovými přilbami, které vypadaly jako kbelíky na

uhlí. Bigglesovy rty se zkrivily v jeho pověstném bojovném úsměvu, ale pak už uchopil lopatkovitá držadla kulometu a palcem stiskl spoušť.

Ra-ta-ta-ta-ta! Ra-ta-ta-ta-ta! Řada šedivých mužů povadla a poklesla.

„Naplněte mi někdo ještě více pásů střelivem!“ křikl Biggles a shýbl se, protože mu koule proletěla vlajícím uchem letecké přilby.

„Tu máte, dejte si to na hlavu!“ křikl plukovník a podal mu ocelovou přilbu. „Můžete v tom vidět?“ pokračoval plukovník a připlazil se k Bigglesovi.

„Ale jo,“ odpověděl stručně. „Hunové jsou vpravo od nás, Hunové jsou vlevo od nás – a Hunové na nás pěkně čumí shora! Jen se podívejte na toho nosatého ptáka!“ zavrčel Biggles a palcem ukázal nahoru, kde se právě objevil německý albatros, jako by ho tam někdo vyčaroval. Jeho kulometry dštily olovo rovnou do jejich zákopu.

Biggles sebou mrštil na záda a vztyčil ústí svého kulometu směrem vzhůru. Věděl totiž, co vědělo jen málo pěšáků: do jaké vzdálenosti před rychle letící letadlo je třeba střílet, abychom je zasáhli. Nezacílil tedy přímo na letadlo, nýbrž pěkně před ně, ve směru jeho letu. Pak stiskl dvojitou spoušť kulometu oběma palci. K obloze se vznesl déšť olova.

Německý pilot však byl buď bezstarostný chlapík, anebo nováček. Vůbec se totiž nesnažil změnit svůj kurs, třebaže přímý let byl za těchto okolností téměř sebevraždou. Letěl rovnou do palebné čáry Bigglesova kulometu. Lidé v zákopech za okamžik sledovali, jak se letadlo s černým křížem stočilo na bok a potom sebou prásklo do moře bahna, přičemž jeho motor stále běžel na plné obrátky. Pak i přes kravál války mohli zaslechnout výbuch.

„Dostal jste toho lotra!“ zachechtal se spokojeně rotmistr. „Vy, panečku, střílíte dobře!“

„Doufám, že ten Němec nepřistál nad tím ubohým chlapcem!“ vyhrklo z Bigglese. „Dopadl asi náramně blízko něho. Docela dobře vidím jeho ocas, který se přilepil na mého velblouda. Jsem zvědav, jestli mi tenhle albatros bude započten jako vítězství?“ zeptal se Biggles plukovníka. „Ale řekl bych, že tomu nikdo neuvěří!“

„Já vám to potvrdím,“ řekl plukovník rázně. „Totiž, pokud se odtud živi a zdraví dostaneme. Jsme v šeredné díře!“

„To bych řekl,“ odpověděl Biggles souhlasně, protože to bral doslova. „Ani trochu se mi to tady nelíbí. Přece nejsem krtek. Já rád bojuju, když přitom pohodlně sedím a mám přehled, co se kolem mě děje.“

„Já se obávám, že nemáme naději na únik,“ pokračoval plukovník odevzdaně. „Náš brigádník přece nevydá všanc celou brigádu, aby nás odsud za jasného dne tahal. Jsme v tom po krk, ledaže by se stal nějaký zázrak. Ale časy, kdy se děly zázraky, už jsou ty tam!“

„Neměl byste to tvrdit s takovou jistotou,“ namítl Biggles a pokropil skupinu Prušáků natažených na zemi kulometnou palbou. „A co říkáte tomuhle?“ dodal a ukázal palcem nahoru.

Plukovník upřel zrak na malý hlouček černých puntíků, které se objevily vysoko na obloze.

„Co ti nám můžou pomoci?“ zeptal se pochybovačně Bigglese.

„Co můžou pomoci? Jen se na ně dívejte a uvidíte!“ odpověděl Biggles. „Podejte mi signální pistoli, abych mohl vypálit světelný signál a ukázat jim, kde jsme.“

„Kdopak je to?“ zeptal se plukovník.

„Jsou to moji přátelé,“ vysvětlil Biggles. „Poslal jsem jim zprávu po rychlém poslu, že je naléhavě třeba jejich pomoci, a pokud se příliš nemýlím, hoši v našem zákopu uvidí pěknou zábavičku, která je trochu osvěží. Tam vpředu letí Mahoney – jeho letadlo poznáte na míle daleko. A tamhle nalevo je Mac!“

„Ale kdopak to všechno s nimi letí?“ ptal se Biggles sám sebe. „To je letka S. E. 5 s Wilksem v čele. Major Mullen určitě zatelefonoval 287. letce, když dostal moje hlášení,“ uvažoval Biggles a usmíval se. A pak radostně, vítězoslavně vykřikl.

„Měli bychom však radši někam trochu zalézt, jinak něco slízneme,“ pokračoval Biggles. „Řekl bych, že tenhle úsek zákopů se v několika minutách promění v pěknou melu, až naši hoši začnou. Halo, teď se dívejte!“

To se právě řada velbloudů spustila střelbítě s oblohy a drhla zem pod sebou dvojitým řadami blýskavých střel z kulometů. Velbloudi hřměli nad touto krajinou rozrytou válkou, jejich kulometry

štěkaly a koule smrtonosně bubnovaly na zemi. Na konci svého letu střemhlav vznesli se piloti zase do výšky, aby umožnili přilet dalším letounům, a pak se opět po strmé zatáčce nosem letadla vzhůru obrátili k zemi a prostříleli celý tento úsek deštěm olova. Plukovník je pozoroval s úžasem i ohromením. Biggles sklouzl s předprsně dolů do zákopu a chytil rotmistra za rukáv.

„No tak, rotmistře,“ řekl stručně, já jsem vám pomohl z téhle díry, a teď vás žádám, abyste mi pomohl dostat z jiné díry zase někoho jiného.“

„To víte, že vám pomůžu!“ volal Doddustojník rozradostněn.

„Tak pojďte!“ křikl Biggles a skočil dolů do zákopu směrem ke staré frontové čáře, kde měli své původní postavení. Když se tam dostali, Biggles se nezastavil, ale sklouzl po mezilehlém bahnitém úseku ke kráteru nedaleko rozbitého velblouda.

Koule kolem nich syčely a vrněly, a Biggles jen koutkem oka zahlédl šedivou postavu, která před nimi povstala asi ve vzdálenosti třiceti kroků a zdvihla ruku, jako by chtěla něčím hodit. Biggles sebou okamžitě švihl do bláta a strhl sebou také rotmistra. Za chvíli nato zaburácelo cosi po jejich levici a zároveň vyšlehl plamen, který ukázal, kde vybuchl ten ruční granát, který po nich Němec hodil.

Téměř ještě, než se chuchvalce kouře po prvním výbuchu zase usadily, byl Biggles už zase na nohou a rotmistr běžel v patách za ním. Pak oba dva lezli po čtyřech, klouzali v tom blátě, ale přece jen postoupili o několik kroků kupředu. Potom ta šedivá postava vstala a její ruka se rozehnala k další ráně. Tentokrát však už granát nevyletěl. Odkudsi za oběma Angličany se ozval výstřel z pušky a německý vrhač granátů se sesul, právě když se chystal vyslat svůj další pozdrav.

Teď štěstí oběma Britům přálo a oni je také využili. Sehnuli se nízko k zemi a rychle přeběhli ke kráteru, kde na ně čekal Joe. K raněnému muži slezli dolů po čtyřech.

Joe seděl stejně, jak ho Biggles opustil, a klidně pokuřoval cigaretu.

„Tady jste!“ ožil. „Já už myslel, že jste odešli beze mě. Až to budu vykládat doma, řekne moje stará, Joe, hele...“

Biggles popadl raněného bez okolků v podpaží a zasípal:

„Vemte ho za nohy, rotmistře!“ Tak společně donesli raněného Londýňana z kráteru dozadu.

Plukovníka našli na téže místě, kde ho opustili.

„Kampak s ním máte namířeno?“ houkl na ně plukovník, když Biggles s rotmistrem k němu přiblížili. „Čekal jsem tu na vás. Nemohl jsem pochopit, kam jste se poděli. Naše letadla nám uvolnila spojovací zákopy, takže teď jimi můžeme projít. Nejvyšší čas, abychom se vydali na cestu.“

O půl hodiny později smýval Biggles všechnu špínu války s obličejů v úkrytu hlavního velitelství za pomocnými zákopy. Lampasák s monoklem stále ještě na oku se s ním dal přátelsky do řeči.

„Byl to od vás skutečně výborný nápad, že jste sem přikouzlil ta letadla, aby zadržela postup Prušáků,“ poznamenal uznale plukovník.

„Postup Prušáků? Vždyť já jsem vůbec netušil, že postupují!“ odpověděl Biggles. „Měl jsem dojem, že to je ve všech směrech úplně stejné.“

„A proč jste to tedy, proboha, udělal?“ vykřikl udivený plukovník.

„Proto, abych mohl dojít pro Joea a odnést ho. Co jste myslel jiného? Já jsem mu zkrátka slíbil, že pro něj přijdu, a taky jsem svoje slovo dodržel,“ odpověděl Biggles a upřímně se rozesmál.

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

V DRAČÍM DOUPĚTI

Profesor, pod kterýmžto jménem byl znám jeden z nejzdatnějších mužů Bigglesovy letky, se pravou nohou lehce dotkl řídicí páky a odbočil od vúdčího letadla z letového útvaru, v němž letěl. Ten útvar začal náhle a nečekaně stoupat strmě nahoru.

Zároveň se profesor rychle a pátravě rozhlédl kolem po obloze, aby zjistil, proč jeho vúdce provedl tak náhlý obrat. To nebyl Bigglesův styl – neboť ten vedl šik tří letadel na útočnou hlídku – provádět pohyby, které by mohly snadno způsobit srážku, kdyby on, profesor, byl méně pohotový a ostražitý.

Naštěstí upíral zrak na vúdčí letadlo, takže mohl rychle reagovat a nebezpečí předejít. Protože profesor nebyl s to dopátrat se příčiny tohoto rychlého obratu a protože zároveň věděl, že Biggles by něco takového neudělal, kdyby k tomu neměl naléhavý důvod, zadíval se upřeně na Bigglesovu koženou čepici a čekal na znamení nebo signál.

Biggles jeho pronikavý pohled upřený na svém týle zřejmě pocítil, protože se poohlédl přes rameno dozadu a potom ukázal dolů. Profesor rychle mrkl na Algyho, který mu letěl po levici, aby se ujistil, že jsou oba v bezpečné vzdálenosti od sebe, a potom sledoval očima Bigglesův natažený prst.

Několik kilometrů na východ letělo k zemi ve vývrtce jakési letadlo, britská stíhačka značky Bristol, a zanechávalo za sebou vlečku kouře. Profesorovy oči se bezděčně obrátily vzhůru, aby zjistily původce té pohromy. Avšak kromě bílého závoje mračen nebylo na obloze od jednoho konce obzoru ke druhému ani mráčku.

„To je mi ale záhada,“ říkal si profesor, protože věděl, že na francouzské obloze se nic neděje jen tak bezdůvodně. Otočil se, aby se podíval na toho bristola, protože ještě doufal, že pilot podnikne nějaké kroky, aby se z té vývrtky vytáhl, ale nic takového se nestalo.

Profesor byl skutečně zděšen a udiven, ale sledoval letadlo, dokud nespadlo na zem asi ve vzdálenosti tří kilometrů za německými zákopy. Výbuch, který jeho pád způsobil, mohl málem slyšet i přes rachot vlastního motoru.

Vyrazil sloup kouře, vyšlehly plameny a profesor se smutně podíval po Bigglesovi, který stále ještě zkoumal oblohu. Brýle měl posunuté na čelo, aby lépe viděl, a v obličeji rozpačitý výraz.

Profesor viděl, jak se Biggles nahýbá přes okraj své kabiny, jak pátravým pohledem prozkoumává zemi pod sebou a jak se potom obrací směrem k zákopům.

„Tak co o tom soudíš?“ zajímal se Biggles, když zase přistáli na letišti a svlékali si letecké kabáty. „Já nemohl uvěřit svým očím, když ten bristol sletěl rovnou k zemi, kde se pro nic za nic zaryl. Vždyť nebyl na obloze ani jeden Hun, ani jeden protiletadlový šrapnel, vzal bych na to jed! Ten bristol sletěl do vývrtky, sotva jsem ho zahlédl, byl ve výšce asi dvou tisíc metrů, jak se dozvídám. A tady ve Francii nemůže být jediné německé letadlo, které by vyletělo tak vysoko a které bych nevypátral!“

„Třeba se mu zlámalo kormidlo,“ napadlo profesora.

„Kormidlo – ale to je přece blbost,“ protestoval rozhodně Biggles. „To by nezpůsobilo v letadle požár, nemyslíš?“

„Je mnohem pravděpodobnější, že kulometčík vypálil ze signální pistole do vlastní kabiny nebo do spádové benzínové nádržky a že tak v letadle vznikl požár,“ podotkl do diskuse Algy.

„Tak nějak to asi bylo,“ připustil Biggles a zakabonil se, „třebaže se mi to nezdá moc pravděpodobné. Ale na tom už nezáleží, já bych se k tomu klonil, kdyby nebylo jedné věci – či přesněji tří věcí.“

V okruhu dvou kilometrů, tedy skoro na tomtéž místě, se zřítíla už tři letadla, a všechna shořela. Nemůžu bezpečně říct, zda to byla naše letadla, či německá, ale mám takové ošklivé tušení, že ta letadla byla naše!

Nevím, co mě na to přivedlo, ale tady to máš. Už tu máme čtyři letadla složená na hromádku v okruhu dvou kilometrů. Čím se to stalo? To bych právě rád věděl! Vždyť tady přece nemáme žádné německé loviště. Kdo to tedy udělal? Vypadá to na nějaký nový ďábelský kousek těch Hunů, a já si myslím, že se tomu místu budu na hony vyhýbat. A ty bys měl udělat totéž. Nějak to tady neprospívá našemu zdraví. Ale teď pojďme, uděláme nejlíp, podáme-li o tom zprávu velitelství. Jedno z našich letadel se nevrátilo, bude pak ve večerním rozkaze.“

Záhada zříceného bristolu nešla Bigglesovi celou noc z hlavy, a hned za rozbřesku ho bylo možno vidět, jak si to ve svém velbloudu namířil na místo zkázy. Takřka proti jeho vůli ho tam pudilo jakési tajemství. Biggles už byl takový, že chtěl přijít na kloub všemu, co souviselo s letectvem a čemu nerozuměl. A tahle záležitost nebyla žádnou výjimkou!

Byla to opravdu záhada, pro niž nemohl najít přijatelné vysvětlení, že ta stíhačka Bristol spadla z jasné oblohy v plamenech. Buď jak buď, byla to učiněná hádanka, kterou musel pro klid své duše rozluštit dříve, než se dal do jiné práce. Takový už byl jeho zvyk.

Biggles se nyní blížil k té podezřelé oblasti, a každá žilka v něm hrála rozčilením. Jeho oči nepřetržitě zkoumaly časnou ranní oblohu, v níž, jak se mu zdálo, číhalo nebezpečí či hrozba, což nebyl schopen odhalit. Obrátil zrak dolů a podrobně zkoumal zemi, a náhle se mu až zatajil dech, když spočítal všechny vraky letadel, které mohl zahlédnout. Bylo jich dokonce pět. Že by si toho byl nepovšiml, když je včera počítal? Že by to jedno snad přehlédl? To určitě ne, ty kruhy zčernalé spálené země pod ním byly příliš zřetelné, aby je mohl přehlédnout. Takže se odebralo do nenávratna další letadlo!

Biggles zdvihl oči vzhůru. Nad ním nebylo nic. A pak se podíval stranou na východ, směrem k rannímu slunci. Ani tam nebylo nic. A co na zemi? Jeho zbytečný pohled shledal zdánlivě dosti neškodnou francouzskou krajinu – několik roztroušených dědin a trosky kdysi velkolepého zámku Chateau Contrableu, který byl po příchodu Němců trestuhodně zpustošen vandaly. Nyní svou bělostí svítil v sytém zelení parku. Také jeho cesty byly opuštěné. Velmi daleko od něho

se vlekl vláček po trati Lilie – Le Cateau, a to byla také jediná věc, která se v této spící krajině pohybovala.

Cosi – snad to byla intuice – přimělo Bigglese, aby se podíval nahoru a aby – jak nejrychleji dokázal – strhl velblouda v divoké zatáčce, která byla čímsi mezi polovičním výkrutem a strmou zatáčkou. Letmo totiž zahlédl asi tucet bílých hadovitých pruhů kouře, které minuly jeho křídlo o pouhý centimetr. Potom prováděl takové akrobatické obraty jako ještě nikdy předtím, ale přitom neustále směřoval k zákopům.

Chvíli nato ve své akrobacii ustal a znovu se podíval nahoru. Na čisté modři oblohy praskl maličký chundelatý obláček, příliš malý, aby mohl být od protiletadlového šrapnelu, a líně se šinul v lehkém ranním vánku směrem k německému zápolí. Biggles od něho prchal co nejdál, ale zároveň ho neustále pozoroval, protože v něm vzniklo zlé podezření.

Vzpomněl si, že předešlého dne zde byl na obloze stejný kouř, když padal dolů ten nešťastný bristol. Biggles ten obláček sledoval, dokud se v ranním vánku zcela nerozplynul. Potom se zamyšleně vracel domů.

„To nebyl obláček!“ říkal si, když přistál na letišti a zajížděl do hangáru. „Ale co to jen mohlo být!“ Biggles neznal protiletadlový šrapnel, z něhož by po vybuchnutí zůstal tak malý obláček. A co pak byly ty kouřové kruhy, které za sebou ve vzduchu zanechávaly stopu jako odnože rozprsklé padající rakety! Odkud se tam vzaly? Z čeho byly vypáleny?

Biggles byl ze svého dumání vytržen naléhavým hlasem leteckého rotmistra Smithe.

„Jak se vám to stalo, pane kapitáne?“ ptal se zvědavě Smith.

Biggles vyskočil z kabiny a pospíchal ke konci svého křídla, k místu, které prohlížel tak pozorně jeho rotmistr. Skrze celý konec křídla byla propálena díra velikosti dlaně, kolem dokola zřetelně ohořelá. Vypadalo to, jako by na to křídlo někdo položil horkou žehličku a nechal ji tam tak dlouho, až propálila díru a propadla na druhou stranu.

Letecký rotmistr se nad dírou sklonil a přičichl ke spálenině.

„Sirky!“ řekl konečně. „Přesně tak to zapáchá, jako sirky – ty s červenými hlavičkami!“

„Jo, to je ono!“ souhlasil živě Biggles. „Vy jste na to kápl! Jsou to sirky! Fosfor! Ti Prušáci vystřelují nějakou výbušnou nálož jako velké kusy fosforu, aby se ve vzduchu rozprskly. Nálož praskne a rozpráší celý ten krám po obloze, a kam to pak dopadne, tam všechno zapálí. Tenhle kousek fosforu,“ vysvětloval Biggles a ukázal na prohořelou díru, „určitě prolétl křídlem, aniž mohl zapálit plátno.“

Snad to bylo tím, že konec křídla byl pořád ve fofru – já jsem jím jaksepatří pořád otáčel, takže právě tou rychlostí plamen zanikl dříve, než se mohl rozhořet. To bude teď pěkná legrace létat, jestli tu začne pršet fosfor.“

„Co proti tomu hodláte podniknout, pane kapitáne?“ zeptal se poddůstojník.

„Co proti tomu hodlám podniknout? Je pouze jedna věc, která se tu dá podniknout, jak se domnívám, a sice, najít ten krám, kterým to vystřelují, a pak na to spustit pokličku. Čím dřív se to udělá, tím líp pro nás. Lítat mezi kusy červeného hořícího fosforu, které mi padají na hřbet, to není nic pro mě! To tedy ne!“

Biggles našel v důstojnické jídelně u snídaně ostatní piloty ze svého roje, kteří už netrpělivě čekali na jeho návrat.

„No tak, našel jsi něco?“ vyzvídal nedočkavě Algy a ústa měl zacpána topinkou.

„Ještě ne,“ odpověděl Biggles. „Ale už vím, co to je, takže teď bude jen otázkou času, aby člověk tu bestii zahnal zase do díry.“

„Bestii?“

„Ano, je to drak, který dští oheň a síru!“

„Jaký drak?“

„Vždyť jsi slyšel, co říkám. Pojd' se podívat na moje křídlo, jestli mi nevěříš!“ zval ho Biggles a rychle uchopil šálek s kávou.

„A co s tím chceš dělat?“ zeptal se ho profesor.

„To právě Smith chtěl taky vědět. Musíme najít doupě toho draka, a pak mu dáme trochu té jeho medicíny.“

„A kdo ho najde?“ zajímal se Algy.

„To jsem tedy čekal, že se mě na to zeptáš!“ odpověděl Biggles. „Ten hrdina, který na drakovi zkusí své štěstí, uvidí, že se mu přitom

pěkně zahřeje sedací část. Nejlepší by bylo vyčkat, až bude pěkně pod mrakem – a hele, tamhle se právě objevují nějaké mraky,“ dodal Biggles a otočil se k oknu.

„Předpověď počasí říká, že povane zprvu slabý, vysoký vítr od jihovýchodu, ale potom se strhne vichřice. Místní bouřky,“ poznamenal pohotově profesor.

„Dobrá, kdybychom tedy mohli najít nějaký šikovný mrak, abychom za ním skryli svůj přílet, mohli bychom si možná rychle všechno omrknout. V takovém případě by asi bylo nejlepší letět každý pro sebe a točit doleva, abychom se do sebe nenabourali.“

Za několik minut byli už všichni tři letci ve vzduchu a mířili ke stanovišti draka. Biggles, třebaže s jejich plánem nebyl nijak zvlášť spokojen, vedl, nebyl ale schopen vymyslet si něco lepšího. Kdyby se chtěl někdo rovnou přiblížit k tomu úseku, kde viděli to nešťastné letadlo značky Bristol padat v plamenech dolů, byl by to sebevraždný kousek.

To místo se dalo prohlédnout jen s velkým nebezpečím. Jak ale provést bližší ohledání, aniž by museli k tomu vrhači fosforu docela blízko? V tom spočíval celý problém, který Bigglese tolik trápil, když už se přibližovali.

Biggles dal znamení, načež se všechna tři letadla rozletěla do různých směrů, aby každý z pilotů pracoval podle vlastní metody, aby se pokusil vypátrat ten stroj či dělo, jež s takovým úspěchem dštilo smrt, na svou vlastní pěst. Biggles nijak nepochyboval, že to bude jakýsi druh děla, ačkoli by muselo mít velkou ráži, aby mohlo vypálit takovou těžkou nálož, z níž vznikl vždycky tak velikánský oblak, když ve vzduchu praskal.

„Bude to nejspíš nějaký hmoždír,“ uvažoval Biggles, „nějaký hmoždír ve velikém provedení, jaké užívala pěchota v zákopech.“

Biggles se rozhlédl po obloze. Od jihovýchodu se valily spousty tmavých dešťových mračen směrem k místu, kde shořelé vraky letadel žalovaly svůj osud, a Biggles celé to panorama zádumčivě prohlížel, protože dosud nebyl rozhodnut, odkud své pátrání začít. Zahlédl obě druhá letadla, poněkud od sebe vzdálená, jak zmizela v nízkém pásmu valících se mraků, a potom se soustředil na pozorování země.

Kroužil asi deset minut v pravidelných kruzích a byl připraven reagovat okamžitě na sebemenší podnět, protože tenhle způsob pátrání po neznámém protivníkovi mu šel silně na nervy. Nikde nebylo vidět ani jediné znamení, žádné široké, vyježděné koleje dělové hlomozny, ani vůz se střelivem, které by Bigglese přivedly k dračí jeskyni. Tenhle drak totiž dštil mnohem zhoubnější oheň než drak známý z pohádek.

Pouze zámek, který byl vzdálen asi pět kilometrů a ve své zašlé slávě působil značně žalostným dojmem, byl jediným vyčnívajícím půdním znakem. Biggles se na něj vztekle zadíval. Nic nemohlo vypadat neškodnější než tahle zřícenina. A přece, nebylo v tom neškodném zjevu cosi podezřelého? Kde jsou vojáci, kteří by za těmito ochrannými zdmi mohli být docela dobře ubytováni? Kde jsou dopravní vozidla, jejichž koně by tu mohli mít v těch přilehlých roztroušených budovách pohodlné stáje?

Když se v Bigglesově mysli začalo vzmáhat toto nové podezření, začínalo ono místo nabývat mnohem zlověstnějšího vzhledu. Že by tady bylo doupě té příšery? Biggles to nevěděl, ba nedokázal vymyslet ani nějaký proveditelný plán, aby si své podezření mohl nějak ověřit. A myšlenka, že by se k tomu zámku přiblížil, ho nijak nenadchla.

„Dobrá,“ rozhodl se Biggles, „cokoli je třeba vykonat, necht’ je vykonáno neprodleně!“ Neboť mraky houstly a klesaly níž k zemi, kde zřejmě co nevidět spustí svůj vlhký obsah v podobě deště.

Kdepak jsou ostatní letadla? Biggles vzhlédl nahoru a pátral v ovzduší trhlinou mezi mračny. A potom viděl, jak se z protilehlé mračné výspy znenadání cosi vynořilo. Byl to pohled tak neobvyklý, že Biggles zíral dobrou minutu s vykulenýma očima. Přímou z kolotající šedé mlžiny sem vznešeně plachtil volným prostorem letový útvar jedenácti německých výzvědných letounů značky Albatros, a to v takovém kursu, který je musel zavést bezprostředně nad zámek.

To však zdaleka nebylo všecko! Útvar nepřátelských letounů už dávno přestal Bigglese vzrušovat nebo lekat. S těmi nepřátelskými letouny označenými černým křížem totiž plachtil také jakýsi velbloud, a to necelé tři metry za posledním z nich. Tato podívaná na

jediné britské letadlo letící v letovém útvaru německých výzvědných letounů byla tak neuvěřitelná a absurdní, že Biggles skutečně nevěděl, zda se má smát či rozčilovat.

Viděl či spíše cítil, že vůdce německých letadel ukazuje dolů na něj, což ostatně mohl stěží přehlédnout, a jak mění svůj kurs směrem k Bigglesovi. A potom byl svědkem výjevu, který mu utkvěl v paměti na dlouhou dobu.

Pilot v zadním německém letadle, když koutkem oka zahlédl, že vedle něho je ještě nějaké letadlo, bezděky otočil hlavu, aby se podíval, kdo to je. Biggles sledoval, jak jeho pohled spočinul na honosné červeno-bílo-modré kokardě na velbloudově ocase a jak sebou prudce trhl. Zdálo se, jako by si pilot velblouda teprve v té chvíli uvědomil svůj omyl, neboť v tom okamžiku vylétla z jeho kulometu prška střel, která přiměla půl tuctu Hunů k bleskurychlé zatáčce. Pak se velbloud vrátil do mraku – jako střevle, jíž je v patách celé hejno štik.

Biggles letmo sledoval ten beznadějný zmatek, v němž se ocitli němečtí piloti po tom objevu. Hemžili se jeden přes druhého a začali se divoce stáčet stranou, aby se vyhnuli vzájemné srážce. Biggles pak také se svým velbloudem zatočil k nejbližšímu mraku ve směru k zákopům a celý se se do něho ponořil. Let v mračnecích byl příliš nebezpečný, neboť neustále hrozilo, že se srazí se skupinou německých nebo britských letadel, a proto si s pocitem skutečné úlevy oddechl, když se zase objevil na jasné obloze a uháněl nad zákopy do bezpečí, kde mohl dále přemýšlet o celé té neobvyklé události.

Jiný velbloud vyrazil z mraku asi o dva kilometry jižněji; jeho pilot také uháněl do bezpečí. Konečně se objevil i třetí velbloud, jehož pilot směřoval na letiště v Maranique a spěchal tak, jako by se snažil dostat domů v co nejkratším možném čase.

Biggles se připojil k nejbližšímu letadlu, v jehož kabině poznal Algyho, který se hystericky smál. Bok po boku pak sledovali velblouda, který měl namířeno domů na letiště.

Když oba přistáli, zajeli do hangáru a pak se vypravili za profesorem, který na ně čekal na startovací dráze. Byl celý bledý,

bud' ze strachu nebo rozrušením, a ani se to nijak nesnažil skrývat. Vypadal, že už se nemůže dočkat, aby jim vyprávěl svoje zážitky.

„To už tě omrzela moje společnost či co?“ začal jízlivě Biggles. „Co tě to prosím tě napadlo, připojit se k šiku německých letadel? My už ti snad nejsme dost dobří?“

„Ale jdi někam!“ ohradil se hlasitě profesor. „Jestli chvíli vydržíš mít zavřenou klapačku, povím vám, co se mi stalo. Lítal jsem v kruhu a snažil jsem se vypátrat toho draka. Držel jsem se toho zámku jako středu, protože jsem měl dojem, že ty jeho zdi nejsou tak nevinné, jak vypadají.“

„Já si říkal totéž,“ poznamenal Biggles. „Ale pokračuj!“

„Zkrátka, občas jsem vás vždycky zahlédl v různých bodech kompasu, ale potom jsem vás nějakou dobu neviděl. Pak jsem vás zase zahlédl, jak mizíte do mraků, aspoň jsem si to myslel.“

Říkal jsem si, že nejlepší bude, abych se připojil těsně k vám, protože mračna rychle houstla a já se bál, že vás ztratím úplně.

Předpokládal jsem, že se na druhé straně mraku vynoříte oba společně. Tak jsme to aspoň vždycky dělávali. Jenže jste to vůbec nebyli vy! A nejpodivnější na tom všem bylo, že jsem si vůbec nevšiml, že se pletu. Uvědomoval jsem si jen, že jsme vyletěli z mraku a že je přede mnou několik letadel. Víc jsem nesledoval, protože jsem si opravdu hleděl víc země. Když jsem se pak podíval nahoru, úplně jsem strnul, protože jsem zjistil, že jsem uprostřed německého cirkusu.

Zprvu jsem tomu nechtěl věřit, říkal jsem si, že se mi to určitě jen zdá. Když jsem si ale uvědomil, že to je skutečná pravda, byl jsem tak zděšen, že jsem nevěděl, co mám dělat, fakt! Pak jsem si všiml, že jsem téměř nad samým zámkem, a tak mě napadlo, že bych mohl trochu přiškrtnout plyn, aby si mě ti Hunové nevšimli, a že bych si ten zámek zkrátka mohl prohlédnout zblízka. Říkal jsem si, že se to dělo, nebo co to je, neodvážím po mně střílet, když budu těsně u těch Hunů, protože by taky mohlo zasáhnout vlastní piloty.“

„No to je prima!“ naslouchal nadšeně Biggles a smál se na celé kolo. „Tak pokračuj!“

„Takže, ten zadní Hun mě uviděl, právě když jsme letěli nad tou budovou,“ pokračoval profesor, „a já nikdy, co budu živ,

nezapomenu na výraz jeho očí. Tak silně mu vylezly z důlků, že mu div nespadly letecké brýle. A já, když jsem viděl, že už o mně ví, musel jsem samozřejmě okamžitě prásknout do bot.“

„To jsem viděl!“ chechtal se Biggles.

„Takže jsem práskl do bot,“ pokračoval profesor, „a nelituju toho všeho, protože jsem ho uviděl.“

„Koho nebo co jsi uviděl?“ zeptal se Biggles.

„Přece toho draka!“ zněla odpověď.

„Ty jsi ho viděl?“ překřikovali se Biggles a Algy jeden přes druhého.

„No, nemůžu přesně říct, že jsem viděl jeho,“ opravil se poněkud profesor, „ale viděl jsem všechno, co jsem vidět chtěl. Střední část toho zámku je dutá. Je vyhloubená do kužele jako jícen sopky, takže umožňuje krásný rozhled nahoru těm, kteří jsou uvnitř. Viděl jsem, že byla spousta lidí shromážděná kolem jakéhosi velikánského černého předmětu. Když mě ti lidi uviděli, začali natahovat přes vršek plachtu, ale nebyli dost rychlí.“

Když jsem se pak po chvíli podíval znovu, byla už plachta na svém místě a vypadala přesně jako střecha – je to nejhezčí kousek maskování, jaký jsem kdy v životě viděl. Takže ten drak je tam! Ted' jde jen o to, co s tím uděláme? Kdopak si troufá napodobit svatého Jiří?“

„Ted' budeme muset jednat rychle, když Němci vědí, že jsme jim na to přišli, určitě s tím budou chtít odtáhnout,“ poznamenal Biggles. „Ale zase nemá význam pospíchat příliš, abychom si neukousli víc, než dokážeme spolknout. Ten, kdo poletí nad vrškem dračího doupěte nebo někde hodně blízko, má vyhlídku, že dostane dvě dračí vejce do oka. To už moc dobře známe. Počkejte chvílku, nechte mě přemýšlet! Aha, už to mám!“ zajásal Biggles. „My tu bestii napřed oslepíme!“

„Oslepíme? A jak?“ nechápal Algy.

„Kouřem! Dáme mu porci jeho vlastní medicíny. Takže tohle je můj nápad, jestli dokáže někdo z vás vymyslet něco lepšího, ať se laskavě vyžvejkne! Dva z nás si vezmou náklad kouřových bomb, které používá pěchota – v nejbližším skladišti jich bude plno.“

Poletíme pěkně z návětrné strany a hezky hustě je tam naskládáme, ale musíme se držet dost nízko mimo oblouk dostřelu toho děla.

Vítr zanese kouř nad zámek, takže dělostřelci neuvidí ani stodolu. Třetí muž pak do toho šlápne a pustí kupu Cooperových bomb rovnou doprostřed toho brlohu. Pokud se mu zásah poštěstí, vyletí zámek do vzduchu jako skladiště střeliva se všemi těmi fosforovými bombami, kterými se uvnitř jistě důkladně zásobili. Tys tu bestii našel, profesore, tak tedy – chceš to taky bombardovat?“

„Jestli to chci bombardovat? To bych řekl!“ přitakal samozřejmě profesor.

„Pak je všechno v pořádku,“ podotkl Biggles. „Pojďme se postarat o svůj náklad.“

Asi o půl hodiny později vzlétli tři piloti ve velbloudech za zvědavého okukování leteckých mechaniků stojících na startovací dráze a zamířili k zámku Chateau Contrableu. Profesor převzal velení a měl pěknou řádku osmi Cooperových bomb na spodní straně svých dolních křídel.

Těsně za ním letěl Biggles a Algy. Na podlaze řidičských kabin jejich letadel, stranou od nožního kormidla, ležely indigově modré skříně, v nichž bylo střelivo pro pušky, nyní však z jejich dvířek vyčnívaly hadry a z nich vykukovaly nevzhledné kovové obaly kouřových bomb.

Počasí se velmi zhoršilo, takže letěli kolem zámku pod hustými mraky plnými vlhkosti. Zámek se rýsoval nejasně před nimi, profesor zahrnul doprava a ostatním dal varovné znamení.

Další dvě letadla se otočila a držela se v jisté vzdálenosti od onoho zlověstného stavení na návětrné straně. Hřmot jejich motorů zesílil, když postrčili řídicí páky dopředu a začali uhánět dolů; vyrovnali, až když začali brousit o vršky stromů.

Biggles se ohlédl doleva, tam, kde ho pozorně sledoval Algy, zdvihl ruku, a tu začali oba letci shazovat své kouřové bomby. Řada bílých sloupů kouře prorazila jednotvárnou zelení na povrchu země nasáklé dešťovou vodou a ihned se proměnila v bílou neprůhlednou stěnu, která se v nárazech větru smýkala po zemi a zahalila ten prokletý zámek do mlhy.

Oba piloti se jedním rázem stočili ve strmé vzestupné zatáčce, a potom zase uháněli zpátky a shazovali další a další bomby. Byli stále ještě vedle sebe, křídlo vedle křídla, a hleděli směrem k zámku, k němuž se teď z protilehlé strany blížil opuštěný velbloud.

Biggles byl velice vzrušen, když sledoval, jak první Cooperova bomba opustila věšák pod křídlem a dopadla příliš krátce.

Druhá padla na přilehlou budovu a způsobila, že z ní vyletělo vysoko nahoru mračno trosek. Potom padalo šest bomb najednou a Bigglesovi se v tu chvíli rozčilením a napětím až pootevřela ústa.

V nejbližším okamžiku už prováděl Biggles neuvěřitelné kejkle s řídicí pákou, protože jeho velbloud vyletěl vysoko nahoru jako raketa. Vypadalo to, jako by ho vymrštila nějaká mohutná neviditelná ruka. Jeho první dojem byl, že se mu vzpříčilo kormidlo, druhý pak, že profesorovo letadlo muselo být rozmetáno na atomy, protože bylo výbuchu mnohem blíže.

Z míst, kde stál zámek, vytryskl obrovitý gejzír hustého žlutého dýmu, sahající až k oblakům. Dým se kroutil a svíjel jako obrovitý vodní vír účinkem síly, která ho vymrštila. Biggles tomu mohl jen bezmocně přihlížet. Viděl, jak se profesorovo letadlo objevilo na konci toho dýmu a jak se kroucí a otáčí jako list padající ze stromu v podzimním vichru. Potom se stočilo do vývrtky, vyrovnalo a znovu se stočilo do vývrtky. Pilot zřejmě vůbec neřídil! Šedesát metrů nad zemí zase z vývrtky vzlétlo, sklouzlo strmě po křídle, o decimetr se minulo s korunou stromu, a pak už běželo po blízkém poli, až se konečně zastavilo.

Biggles těsně sledován Algym uháněl k místu profesorova přistání a nebyl s to pochopit, co se mu vlastně stalo. Byl na vahách, zda má u spadlého letadla přistát, či ne. Už se téměř rozhodl, že tam přistane, když viděl, jak profesor v kabině svého letadla vstal a jak na něho zamával. Letadlo se nehýbalo, ale z jeho motoru vyrážely ostré výbuchy, jak se jeho chod střídavě zrychloval a zase zpomaloval. Když se však konečně dalo do pohybu, zatočilo se na konec pole, postavilo se do větru a chystalo se vzlétnout, Biggles si oddechl.

V šeru mlhy se vynořila řada šedě uniformovaných německých vojáků a hnala se směrem k poli. Jiná řada se zase valila po stezce, vedoucí k tomu místu. Biggles otočil nos svého letadla směrem k

vojákům na stezce, a Algy se samozřejmě soustředil na ty druhé. Krátce nato vyrazily z předků obou britských letadel blýskavé chvosty a prořezávaly šedivým vzduchem bílé tenounké čáry, jež končily mezi prchajícími vojáky.

Profesorův velbloud uháněl po poli a potom se vznesl vysoko, ale poněkud nejistě do vzduchu. Biggles se stočil dokola, aby ho sledoval, a Algy útvar uzavíral. V tomto indiánském šiku se hnala všechna tři letadla přes zákopy.

„Nestalo se ti nic?“ vyjekl Biggles bez dechu, sotva letadla přistála na letišti.

Profesor na něj zamžoural očima podlitýma krví.

„Ale kdepak, nic mi není?“ řekl.

„Jaké kdepak? Proč jsi prosím tě chtěl, abych musel blbnout v tom poli mezi Němci?“ vyzvídal Biggles.

„Kdybych tam nepřistál, býval bych si roztrískal letadlo,“ vysvětlil profesor jednoduše. „Prostě jsem v té chvíli neviděl – ten kouř byl horší než jedovatý plyn. Dělal jsem, co jsem mohl, aby se z toho vytáhl včas, abych vůbec dokázal přistát. Když jsem toho draka zasáhl – nebo spíš ty jeho bomby – minul jsem hlavní proud výbuchu, přeletěl jsem nad ním, ale pak jsem se nemohl dostat z toho kouře ven. Příšerně mě pálily oči a pak se mi prostě zalepily, že jsem je vůbec nemohl otevřít!“

„Protože jsi tam měl asi plno dračí krve,“ usmál se Biggles. „Ale aspoň jsi ho nadobro uspal. Pojd', ty svatý Jiří, je načase, abychom něco slupli!“

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

BIGGLES BYL NECELÝ DEN PRYČ

Ve výši pěti tisíc pěti set metrů nad spletíým bludištěm zákopů, jímž se vyznačovalo nejvyšší bojiště, jaké svět kdy viděl, přiškrtl kapitán Bigglesworth od 266. letky plyn, aby mohl sklouznout do nižší polohy, protože časný ranní vzduch toho podzimku byl pěkně studený.

Zvolna se obrátil směrem na západ a přitom se pátravě rozhlížel v každém směru kompasu, kam až mohl dohlédnout, ale obloha byla prázdná. Biggles se znechuceně zamračil, protože nečinnost ho vždycky nudila a šla mu na nervy. Živelně přímo toužil po nějakém činu, aby to napětí v sobě uvolnil.

Celý týden se tak potloukal po obloze, někdy s celým rojem, někdy sám. V tom úseku však žádná letecká činnost nebyla, a Biggles věděl proč – jakýsi německý zajatec to prozradil britským vojenským úřadům. Některá německá letadla totiž byla poslána zpátky do Německa s úkolem, aby znepokojovala britská dálková bombardovací letadla, která byla přidělena k samostatnému oddílu

britské armády a denně pořádala nálety na města v Porýní. Jiná nepřátelská letadla byla zase nasazena na jihu, na řece Somně ve Francii, kde se již shromažďovaly mraky veliké německé ofenzívy.

Ovzduší bylo výjimečně jasné, byl to jeden z těch vzácných dnů, kdy mělo všechno ostré obrysy, jako bychom to viděli obráceným dalekohledem.

Ve středu vzdálenosti bylo francouzské pobřeží s kanálem La Manche, který se za ním rozprostíral do dáli až k jakémusi dlouhému, temně modrému pásu na dalekém obzoru, o němž Biggles věděl, že je to Anglie.

„Kent!“ vyslovily podvědomě jeho rty. Biggles se zamyslel, a najednou ho napadlo, že by rád věděl, co dělá jeho starý kmotr, onen výstřední Dr. Duveney, protože ho neviděl a nic o něm neslyšel od té doby, co se dal na vojnu.

„Jsem zvědav, jestli je ještě v Kentu, či zda se přestěhoval do zázemí?“ uvažoval Biggles, protože věděl, že doktorův dům není moc daleko od města Doveru, a německé nálety, jakož i přepady jihovýchodního pobřeží Anglie ponorkami nebyly nijak neobvyklé. „Některý den tam musím zaletět a podívat se na něj,“ řekl si.

„A proč bych to vlastně nemohl udělat hned dnes?“ napadlo ho. Ten nápad ho poněkud poděsil, protože věděl, že něco takového je v rozporu se zákonem a že kdyby v jeho nepřítomnosti k něčemu nepříjemnému došlo, byla by jeho neukázněnost zcela neodpustitelná. Ale konec konců – vždyť se může vrátit, než se setmí. Nikdo ho nebude postrádat a u jeho letky si budou myslet, že si zaskočil na oběd na jiné letiště.

Nos jeho velblouda se pomalu stácel dokola, když Bigglesova noha jemně tlačila na řídicí nožní páku, až pak ukazoval přímo na šerý stín na čáře obzoru. Ve dvaceti minutách byl už Biggles nad francouzským pobřežím, které vyčnívá do moře, a před ním bělavě svítily křídové útesy pobřeží Kentu v jihovýchodní Anglii.

Daleko po jeho levici plula loď s vojáky na dovolenou z Calais do Doveru a zanechávala za sebou bílou klikatou vlečku, která jí vyznačovala kurs. Chovala se jako všechny lodi v těch vodách, kde číhaly nepřátelské ponorky, a proto se častou změnou kursu snažila

zmařit skryté nebezpečí. Oceán, kam Biggles mohl dohlédnout, byl poset malými plavidly, z nichž některá patrně lovila miny. Lovci min pracovali po dvou či třech a tu a tam vytahovali z moře své sítě.

Daleko před ním dýmal po kanálu La Manche veliký průvod nákladních parníků, obklopený flotilou ochranných torpédo-borců, které se ve vodě proháněly jako ohaři a ohledávaly každý podezřelý předmět.

Dva tisíce pět set metrů pod Bigglesovým letounem letělo veliké noční bombardovací letadlo anglické značky Handley-Page s tmavými křídly, které bylo vedeno převozním pilotem a směřovalo do Marquillies na francouzském pobřeží. Z té velké výšky, v níž Biggles letěl, se však tento obr jevil jako nestvůrný vodní pavouk, klouzající po mořské hladině.

Anglické pobřeží se rychle vyjasňovalo a Biggles mohl brzy rozeznat pole, lesy, křoviska a řeky, které mezi tím vším tekly. Krajina byla tu a tam poseta vesnicemi. Biggles sklonil nos svého letadla k zemi a zamířil k malé vesnici nedaleko Walmeru, kde stál mezi tmavými chmelnicemi a sušárnami chmele doktorův dům. Sklouzl strmě dolů a vletěl s velkým hřmotem do svíčky nad střechou jakéhosi panského sídla. Ve vrcholném bodě svíčky opsal poloviční výkřut a pak sebou zase smýkl dolů; po křídle hezky sklouzl na velkou a dlouhou louku, která obklopovala ovocnou zahradu.

Když velbloud dobíhal po hrbolatém povrchu louky, odsunul si Biggles brýle a přehodil nohy přes okraj řidičské kabiny. Vesele zamával na muže, který stříhal živý plot a který se udiveně zastavil s rozevřenými nůžkami v ruce. Vypadal v tom svém překvapení opravdu komicky.

Z domu přibíhala služebná, za ní zahradník, zahradnický pomocník a za nimi také smečka jezevčků. V zahradě kdosi vykřikl a v nejbližším okamžiku vyrazil ze křoví starší muž v košili s kladívkem v jedné ruce a s dlátem v druhé a také se připojil k lidem, kteří se hnali směrem k letadlu.

„Haló, tady! Haló, tady!“ pokřikoval ten postarší chlapík a mával svými nástroji. „Haló, tady, mladý muži! Copak se vám stalo? No, copak je?“

„Nic se mi nestalo, pane doktore,“ odpověděl Biggles a smál se. „Já jsem si sem jenom sklouzl, abych se na vás podíval, nic víc.“

Když doktor zaslechl ten hlas, zarazil se a vyjeveně se na pilota zadíval.

„Hleďme, hleďme, že by to byl mladý Bigglesworth? Na mou věru, je to on! Copak tě sem přivádí, chlapče, no, pověz, copak tě sem přivádí?“

„Ale, jenom jsem si sem zaskočil, abych se na vás podíval, jak se vám v té válce daří!“ odpověděl Biggles. „Lítal jsem na hlídce nad Francouzským pobřežím, a najednou jsem se rozhodl, že sklouznu sem a navštívím vás.“

„Nemohl jsi přijít v lepší chvíli!“ hlaholil nadšeně ten starší pán. „Ty jsi právě muž, kterého jsem si přál spatřit. Ty jsi ten pravý muž! Právě včera jsem říkal Bilkinsovi, jen kdyby tu byl mladý Bigglesworth, to bychom s tou válkou brzy skoncovali, že Bilkinsi?“ dodal doktor a obrátil se na svého zahradníka, aby mu to dosvědčil.

„Ano, říkal jste to, pane doktore,“ odpověděl oddaně Bilkins.

„Skončit válku!“ zvolal Biggles a svezl se dolů na trávník. „Jak byste to chtěl udělat? Já jsem dělal celou tu dobu, co jsem mohl, ale jak tak vidím, myslím, že jsem na ni neudělal moc velký dojem!“ řekl a rozesmál se.

„Já ti to ukážu,“ řekl doktor rychle. „Jen pojd' se mnou, já ti to ukážu!“

„Ještě se pořád zabýváte vynálezy?“ vyzvídal Biggles, když mířili k doktorovu domu.

„Jestli se zabývám vynálezy? To bych řekl, že ano!“ odpověděl doktor. „Vynálezem bomby!“ zašeptal spiklenecky. „Ale nikomu ani muk! Kdyby se Němci nějak domákli o té mé samočinně vybuchující a vodorovně působící bombě proti ponorkám, určitě by se to tady všude kolem hemžilo vyzvědači!“

„A co tomu říkají vojenské úřady?“ ptal se Biggles s vážnou tváří, ačkoli se sotva držel smíchy.

„Ale! Co ti vědí o bombách! Nic! Zhola nic! Sdělili mi, že vzali můj dopis na vědomí, a to je všechno, co od nich můžu dostat, jestli se vůbec ještě kdy ozvou. Co oni chtějí, to je, abych to předvedl, a já

zase potřebuju někoho, kdo by to předvedl. Chystám se ale, že to předvedu sám.

Já tu bombu někde shodím – nejlíp na německou ponorku, kdyby to bylo možné – i kdyby to měla být poslední věc, kterou udělám. A věř mi, až ta bomba vybuchne, udělá to díru do Severního moře, že ryby nebudou vědět, jestli stojí, nebo utíkají. Pokud ta bomba spadne na sto metrů od německé ponorky, rozprskne se ta potvora od Helgolandu až po Harwich, jen si vzpomeň na moje slova!“

„Jak tu bombu ale hodláte shodit?“ zajímal se Biggles.

„Pojď se mnou a já ti to předvedu,“ odpověděl doktor ochotně. Oba muži došli na konec pole, kde byla postavena velká dřevěná kůlna se střechou z vlnitého plechu. Doktor vytáhl z kapsy klíč, odemkl mohutný visací zámek a pak otevřel dveře dokořán. „Co o tom soudíš?“ ptal se vítězoslavně.

Když Biggles spatřil staré letadlo značky Farman, stojící ve stínu toho hangáru, prudce sebou trhl.

„Propánakrále, snad si nemyslíte, že s tímhle krámem něco dokážete?“ začal Biggles opatrně.

„No, poletím v tom, samozřejmě!“ odsekl poněkud uraženě doktor.

„Kruci, kde jste to sebral?“ ptal se Biggles.

„Vida ho – prý sebral! Nic jsem nesebral, postavil jsem si ho sám!“ triumfoval doktor. „Postavil jsem si to z vraku, který jsem dostal pro své pokusy.“

„Vypadá to podle toho!“ poznamenal Biggles. „Nezlobte se na mě, že to říkám, ale já bych do toho tedy nesedl.“

„Nezáleží na tom, jak to vypadá, nebo co se tobě náhodou zdá. Rozhodující je výkon. Součinitele bezpečnosti jsem zvýšil o sto procent. Vidíš, já s tím hodlám letět sám!“

To bylo na Bigglese příliš.

„Vy s tím chcete letět?“ vyjekl. „A kde jste se naučil létat?“

„Já jsem se létat neučil,“ přiznal doktor, „ale já jsem tu celou vědu dostatečně prostudoval, abych to mohl zkusit. Myslím, že se mi ve vzduchu nemůže nic stát!“

„Pokud zůstane jen při myšlence, bude to naprosto v pořádku,“ odpověděl Biggles. „Ale nesmíte nikdy spustit motor! Kdepak vlastně máte tu bombu?“

„Tadyhle pod řidičskou kabinou,“ vysvětloval doktor a tvářil se poněkud sklíčeně. „Všechno, co je potřeba udělat, je zatahnout za tuhle páku,“ a doktor uchopil kovovou páku, která vyčnívala z trupu letadla nedaleko kabiny, „a bomba spadne rovnou dolů a při nejmenším kontaktu vybuchne. Má okamžité zapalování!“

Biggles instinktivně couvl.

„Hergot, běžte od toho pryč!“ řekl ostře. „Přidělal jste na to bezpečnostní pojistku?“

„Bezpečnostní pojistku? U všech všudy, nač tam chceš mít pojistky? Bomba je přece nástroj k ničení, ne k zajišťování, nemyslíš?“

„Ano, to vím. Ale s takovou příšerou přece nemůžete poletovat jen tak, jak jste to tam přivěsil. Vždyť by se ta bomba mohla v každém okamžiku uvolnit!“

„Zdá se, že se na polního pilota až nějak příliš staráš, aby něco nebylo nebezpečné!“ odsekl podrážděně doktor.

„Jo, já se takové potvory opravdu k smrti bojím,“ přiznal Biggles chladně. „Jestli jsem někdy viděl past smrti, tak je to právě takhle bomba. Kdybych já chtěl spáchat sebevraždu, tak to provedu pořádně a zanechám tu taky něco pro lidi, kteří mě budou chtít pohřbívat, ale nebudu rozhazovat kousky vlastního těla po celé krajině, aby to pak někdo musel sbírat do pytle!“

„No dobře, dobře, s tím letadlem přece nepoletíš ty, poletím s tím já!“ vykřikl doktor rozzlobeně. „Já ve svůj vynález mám důvěru, když ji nemáš ty! A jdi od toho!“

„Co hodláte podniknout?“ zeptal se Biggles, když viděl, že doktor zvážněl.

„Poletím s tím, člověče! Poletím s tím sám, abych tě zahanbil!“

„Ať visím, jestli s tím poletíte!“ odsekl Biggles, jemuž už taky došla trpělivost. „Vždyť to nikdy neodlepíte ani od země. Tady naopak musíte vy od toho jít pryč a nechat mi to na starosti. Já za vás poletím – totiž jestli to tak dlouho vydrží pohromadě,“ dodal Biggles

tiše. „A pro všechny svaté, nesahejte na tu spoušť! Kde si tedy přejete, abych tu bombu shodil?“

„Do moře blízko Doveru!“ zněla chladná odpověď. „Zatelefonuju veliteli přístavu a řeknu mu, aby se na ten výbuch díval.“

„Pokud to však spadne dřív, než se tam vůbec dostanu, velitel přístavu pozná, že se mu to chystám říct bez vás!“ podotkl Biggles. „Přál bych si, abych mohl vzít tu zatracenou bombu do svého velblouda, jenže jeho závěs není upraven tak, aby mohl nosit takovéhle příšernosti.“

Oba muži vytáhli letadlo společně z kůlny a obrátili je nosem do slabého vánku. Biggles zajektl plynovou páčkou a potom se rozběhl k vrtuli letadla. K jeho náramnému překvapení se vrtule okamžitě rozběhla, ačkoli hukot malého motoru značky Anzani v Bigglesovi nijak nebudil důvěru.

Přece však vlezl do pilotní budky a pečlivě vyzkoušel všechna kormidla. K svému dalšímu překvapení shledal, že účinkují uspokojivě, jak se aspoň zdálo.

„Tak už odleť!“ křikl doktor netrpělivě. „Já zatelefonuju do Doveru a potom pojedu za tebou ve svém autě, abych se podíval, jak to bouchne.“

„Rozumím!“ odpověděl Biggles. „My patrně vyletíme oba, totiž já a ta bomba, hned jak otevřu škrticí klapku. Bude líp, když se postavíte hezky stranou, potom jim aspoň budete moci říct, až se budou ptát, co se stalo.“

Biggles otevřel pomalu škrticí klapku, popojel několik metrů dopředu a v duchu proklínal svou ztřeštěnost, která ho do téhle překérní situace uvrtala. Neměl důvěru ani v motor ani v letadlo, a ještě méně v tu domáckou na koleně zhotovenou bombu a její ovládání. Ale už bylo pozdě, aby z toho vycouval.

„Já jsem se určitě zbláznil,“ řekl si a měl na sebe obrovský vztek. „Já jsem učiněný pitomec, vyložený blbec, jen abych se zavděčil tomuhle připitomělému sklerotickému dědkovi, který má na mozkou švába! No tak se do toho pusťme!“ pomyslně si celý vzteklý a postrčil plynovou páčku docela kupředu.

Když pak bzukot motoru nabubřel v jakési chraplavé klapání, v bučení a vytí, úplně zbledl. Letadlo se hřmotně rozjelo po krátké trávě.

„Tohle se rozsype na kousky dřív, než se to odpoutá od země,“ proletělo Bigglesovi hlavou v několika nejbližších strastiplných vteřinách, když povoloval řídicí páku dozadu. Pak si oddechl z plných plic a s pocitem úlevy, když se podomácku vyrobené letadlo zdvihlo do vzduchu.

Biggles zakroužil dokola nad loukou a šplhal vzhůru. Když pak přímé nebezpečí pádu pominulo, zamával na doktora a na malý hlouček jeho služebnictva, které stálo na louce a dávalo mu sbohem. Potom se otočil směrem k moři, které už bylo docela blízko.

„Při tomhle obchodu přijdu o svou provizi,“ nadával Biggles. Ale v tom už přeletěl pobřeží a vyletěl nad moře – což bylo obezřetné opatření pro ten případ, že by bomba ze svého věšáku vypadla předčasně. Ted' už bylo aspoň jisté, že spadne do moře, kde nenatropí škodu – ledaže by se jí tam náhodou připletla nějaká loď.

Jakýsi hydroplán se stočil od svého kursu, aby se zblízka podíval na tu starou rachotinu, a pilot toho letadla i jeho pozorovatel dělali na Bigglese různé posunky, když přiletěli blíž, aby mu tak dali najevo svůj despekt a co si o tom všem myslí. Hydroplán se obrátil, v posměšném pozdravu sklonil nos a pak pokračoval ve své hlídce. Biggles tuto urážku s nevolí spolkl, protože si uvědomil, že s touhle kocábkou ten hydroplán nepředhoní, aby mu vrátil pozdrav po svém.

Když se Biggles otočil na jih, přeletěly kolem něho tři hydroplány značky Fairey. Ani si ho nevšimly, a tato jejich soustředěnost na let k jakémusi cíli Bigglese přiměla, aby je bedlivě pozoroval. Letadla rychle stoupala. Biggles zdvihl oči, aby se podíval po případném účelu jejich letu. Když tam spatřil řadu bílých obláčků z protiletadlových šrapnelů, které se vlekly po obloze a na jejich vršku pluly malinké černé skvrnky, vztekle zaťal zuby.

„Německé bombardéry!“ zavrčel. „A já si tady poletuju v téhle nedomrlé mrše! To se člověku může stát, jen když se spolčí s blázny! Dobře mi tak! V budoucnu budu létat jen na velbloudech, anebo nebudu létat vůbec! Ale copak to tamhle letí?“

Zprvu mohl Biggles rozeznat jen dva účastníky této hry, kterou nemohl pochopit. Poněkud vlevo a poněkud pod ním se vznášela jedna z oněch podivných válečných vzducholodí, kterým Angličané říkali blimps. Zdálo se, že letí v bludné, klikaté dráze po jakési neviditelné skluzavce.

Skoro bezprostředně pod ní bylo vidět dlouhé, úhledné těleso válečného křižníku, jehož posádka se ponejvíce upřeně dívala nahoru na tu vzducholod'. Obě plavidla občas náhle změnila svůj směr, a pilotovi velblouda, který je pozoroval, bylo okamžitě jasné, že vzducholod' a křižník nějakým způsobem spolupracují.

Když se vzducholod' otočila, otočil se také křižník. Z obou plavidel však byl vůči náporům silného čelního větru rychlejší křižník. Vzducholod' v tom úporném větru, který náhle začal vát, vyváděla komické pohyby, způsobené zuřivým úsilím pilota, aby udržel krok s křižníkem.

„Takže tu zřejmě nejsem sám, kdo si tu dělá blázný ze Severního moře!“ usoudil Biggles, když chvíli sledoval tuto zdánlivě bezúčelnou hru. Myslím, že to má být takzvaná lodní spolupráce. Přál bych si mít tu svého velblouda – já bych jim předvedl, jak se taková spolupráce dělá!“

A potom docela náhodou zahlédl Biggles ještě něco, co ho přimělo syknout na důkaz porozumění. Asi dvě stě metrů před křižníkem totiž uháněl pod vodou jakýsi podlouhlý stín ve tvaru doutníku. Že jeho posádka zpozorovala, že má nad sebou své nejneúprosnější nepřátele, bylo patrné z toho, že začala zoufale manévrovat.

Protože však byla ponorka pod vodou, posádka křižníku ji neviděla. Když se pak ponorka otočila, unikla na chvíli pozornosti svého pronásledovatele, který ji předjel, a tak musil být na její stopu znovu přiveden posádkou vzducholodí, která ten zrádný podlouhlý stín pod mořskou hladinou mohla po celou dobu dobře sledovat.

„Hele, německá ponorka! Kruci, to je báječná věc!“ zajásal Biggles a lehce se zachvěl vzrušením. „Zdá se, že mi tahle ponorka konečně poskytne cíl!“

Biggles se zvolna otočil, protože si do odvážné, strmé zatáčky s touhle rachotinou, v níž letěl, netroufal, a uháněl pak těsně za ostatními třemi účastníky této neveselé hry – kdo s koho.

Když Biggles zamířil do nárazového vzdušného proudu od vrtule vzducholodi, div mu neposkočilo srdce až do krku. Na okamžik myslel, že jeho kormidla vzala za své, ale brzy se jeho letadlo zase dostalo na rovný kýl a potom se strmě ponořilo pod plynem naplněný vak, směrem ke křižníku. Biggles nevěděl a ani se nestaral o to, co si o jeho krkolomném letu myslí posádka křižníku.

Bigglesovy oči vyhledaly stín podmořského vetřelce a už se z něho nespustily. Jeho letadlo se k němu řítilo rychlostí, v níž se mohla v každém okamžiku utrhnout křídla od trupu, ale pilot toho ve svém loveckém vzrušení vůbec nedbal. Pak uchopil primitivní spoušť bomby.

Když se Biggles přiblížil k ponorce, byl její stín méně zřetelný, protože letadlo bylo níž. Pilot si však její kurs dobře zapamatoval ještě dříve, než úplně zmizela pod vodou. Přehnal se docela nízko nad křižníkem a uháněl dolů, kde předpokládal svou kořist. Potom rychlým pohybem zatáhl za spoušť a strhl řídicí páku nazpět, aby rychlou svíčkou unikl výbuchu bomby.

Co se pak stalo v následujících minutách, nemohl Biggles přesně popsat. Když se totiž znovu probíral k vědomí, plaval v moři oleje, snažil se servat své letecké brýle popatlané olejem a zároveň dělal všechno, aby se udržel nad vodou. Biggles byl stále ještě napolo v mráкотách, když ho něčí pomocné ruce popadly za límec a vytáhly do člunu, kde se položil a lapal po dechu jako ryba vytažená na břeh.

„Copak jste to vezl v té rachotině z hůlek a drátů? Snad ne celou zbrojnici?“ ptal se chladně kapitán torpédoorce pilota, když byl vytažen na palubu.

„Co se to stalo?“ vyrazil jen ze sebe Biggles.

„Co se stalo? Málem jste nás vyhodil do povětří i s celou lodí, vy hromovládce – to se stalo!“ vysvětlil námořní důstojník a rozesmál se.

„Nejdřív mi řekněte, co se stalo s tím doktorovým drakem – to bych rád věděl,“ naléhal dychtivě Biggles. „A on si o něm kdovíco myslel,“ dodal zkormouceně.

„Tak si stoupněte a podívejte se přes palubu,“ vybízel ho kapitán.

Biggles nejistě vstal a připotácel se k lodnímu zábradlí. Moře bylo hustě pokryto olejem, v němž plavaly kusy plátna a dřeva, jež byly nejvýmluvnějším svědectvím toho, co se stalo.

„To je fakt všechno, co z toho zbylo?“ nemohl Biggles uvěřit svým očím.

„Já víc nevidím, vy snad ano?“ odpověděl kapitán poněkud ironicky.

„Taky ne!“ připustil Biggles. „Už opravdu nemůžu nic víc nalézt. Abych nezapomněl, co je s tou krabičkou sardinek – s tou německou ponorkou?“

„Vy jste jí dal co proto! Jen se podívejte na ten olej! Ta potvora, kterou jste na ni shodil, by bývala vyřídila celou eskadronu tanků. Takovou šupu jsem ještě v životě nezažil. Co to bylo, prosím vás?“

„Byla to patentní bomba, kterou zhotovil můj přítel!“ odpověděl Biggles. „Požádal mě, abych ji za něj vyzkoušel.“

„Zdá se, že jste ji vyzkoušel důkladně,“ řekl uznale kapitán a rozesmál se. „Je škoda, že se váš přítel na to nepřišel podívat. Ten váš drak se rozletěl na kousky jako vejce, kterým se praští o zem, a vy jste z toho vypadl jako kuře, které se právě vyklubalo z vajíčka. Měl jste štěstí, že jste nebyl příliš vysoko nad mořem a že jste si neublížil!“

„Kristepane, jak já se jen teď dostanu zpátky?“ zhrozil se náhle Biggles, protože si konečně uvědomil své zoufalé postavení. „Oni si myslí, že jsem odletěl na hlídku nad městem Bapaume ve Francii!“

„Budete muset říct svému starému, že jste místo toho zaletěl hlídkovat nad Severní moře,“ chechtal se kapitán.

„A kam máte namířeno vy?“ zajímal se Biggles.

„Do Rosythu,“ zněla odpověď. „To je ve Skotsku, víte?“

„Probůh, vždyť já se pro tu legráčku dostanu před vojenský soud!“ konstatoval Biggles trpce. „Asi nemám naději, že bych se z toho nějak dostal, co říkáte?“ zeptal se a náhle ukázal na vzducholod', která se právě nad nimi vznášela s vypnutými motory.

„Pokud ten pilot vzducholodi má kousek srdce, mohl by mě dopravit někam na břeh!“

„Hm, dám mu znamení, aby se snesl dolů,“ slíbil námořní důstojník. „Tyhle potvory si mohou docela pěkně sednout na vodu, když je klidná jako dneska. Můžu ho přemluvit, aby vás vysadil na břeh u Yarmouthu – to je nejbližší místo, kam se může dostat.“

„No dobře, to bude lepší než Rosyth!“ souhlasil zamyšleně Biggles. „A tam bych snad někoho požádal, aby mě zavezl letadlem z letiště v Yarmouthu do Manstonu, a to už není daleko od místa, kde jsem nechal svého velblouda. To bych se možná mohl dostat zpátky ke své letce, ještě než se setmí.“

Ve čtyři hodiny odpoledne zastavil u doktora Duvencyho taxík a vysadil leteckého důstojníka, jehož pocuchaný zjev právě neodpovídal nejlepším tradicím britské armády. Jeho zmačkaná uniforma byla zřejmě ušita pro muže o několik čísel menšího.

Biggles zaplatil řidiči a pospíchal po stezce vedoucí kolem zadní části doktorova domu, směrem k poli, kde zanechal svého velblouda. Právě otevřel škrticí klapku a chystal se roztočit vrtuli, když ho vyrušil čísi pánovitý křik.

„Hej ty tam, copak to vyvádíš s tím letadlem?“

Biggles se ohlédl a viděl drobnou postavičku přicházející směrem k němu.

„No co je, doktore?“ ozval se. „To jsem přece já a chystám se odtud vypadnout. Musím sebou pořádně hodit, jinak se opozdím!“

Při prvních Bigglesových slovech se doktor zarazil, ale pak se k němu poklusem rozběhl.

„Ale, ty můj drahý hochu, vždyť mi tam řekli, že ses zabil!“ volal vzrušeně doktor. „Diváci na mořském pobřeží říkali, že docela zřetelně viděli, jak jsi po tom výbuchu spadl do moře!“

„To teda viděli dobře. Já tam taky spadl, a jak!“ chechtal se Biggles. „Jen se podívejte na mou zchátralou uniformu! Vypadám, jako bych mladšímu bráchovi ukrad sváteční šaty. Hodili mi uniformu na motor, aby tam uschla, a ona se ta potvora takhle srazila!“

„Díky Bohu, že sis neublížil! Vždyť já jsem se málem pomátl na rozumu, když jsem si pomyslel, že se to všechno stalo mou vinou.“

Takže jsem nemohl mít ani radost z telegramu z ministerstva letectví!“ hlaholil doktor.

„Z jakého telegramu?“ ptal se Biggles.

„Cože, ty o tom nevíš? No, pravda, ty to ještě nemůžeš vědět. Kapitán toho torpédoborce hlásil admiralitě, že německá ponorka byla takřka celá vyhozena do povětří jakýmsi letadlem, které mělo nový druh bomby. Admiralita se spojila s ministerstvem letectví, a já jsem byl požádán, abych jim zítra o tom podal zprávu a přinesl taky plány a vzorce. Chystal jsem se právě, že tu třaskavinu nazvu biggelit – k tvé poctě!“

„Jen se opovažte, a já vyhodím do povětří vás i s tou vaší továrnou a se všemi vašimi bombami!“ pohrozil Biggles. „Jak to tak vypadá, tak jsem o té vaší výbušnině neslyšel naposledy.

Kdyby však mé kamarády ve Francii bomby s biggelitem zklamaly, měl bych peklo na zemi. Nazvěte to finalit!“

„A proč finalit?“ nechápal doktor.

„Protože to dovede skoncovat se vším, málem ta bomba skoncovala taky se mnou, na mou duši!“ hlaholil Biggles rozjařeně na celé kolo.

„Výborně, nazvu to tedy finalit!“ rozhodl se doktor a spokojeně se zasmál.

„Fajn, pak je to tedy v pořádku!“ souhlasil Biggles. „A z toho, co na tom vyděláte, mi můžete koupit novou uniformu. Ale teď už musím pelášit, nebo se domů nedostanu před setměním,“ rozloučil se už definitivně.

Toho večera přistál na letišti v Maranique velice unavený pilot, už za posledních paprsků zapadajícího slunce. Malý hlouček pilotů sedících zarmouceně na startovací dráze se zvedl a o překot mu uháněl naproti. Když se přesvědčili, kdo to je, jejich úzkost se rychle proměnila v radost, ba v nadšení.

„Kdepak jsi byl celý den?“ zeptal se ho Algy vážně. „Tys nám teda nahnal strachu, člověče! Telefonovali jsme každé letce podél celé fronty, co o tobě vědí, ale zdálo se, že ses propadl do země...“ Když si Biggles odsunul letecké brýle a podíval se na Algyho svýma milýma černýma očima, Algy zmlkl.

„Kdybych vám řekl, že jsem vypadl z letadla do Severního moře a že jsem si přitom natloukl obličej o periskop německé ponorky, tak byste mi nevěřili, že ne?“ zeptal se Biggles a vylézal nemotorně z kabiny. „No, a ono je to přece jen pravda, právě teď chci o tom svém boji sepsat hlášení. Sestřelil jsem jednu německou ponorku, až ztratila řízení, a úplně jsem ji zničil. Bylo to úředně zjištěno z mořského pobřeží. To je víc, než čím se může pochlubit kdokoli z vás, vy povaleči!“

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

AŤ ŽIJE SKOTSKO!

Biggles netrpělivě sledoval hodinky na své palubní desce.

„Ještě pět minut!“ zabručel si pro sebe, když zjistil, že ručičky ukazují pět minut před osmou, což znamenalo konec jeho hlídky. Pak se podíval za sebe, aby se ujistil, že Algy a profesor jsou ještě na svých místech, a sklonil nos svého velblouda tak, až mířil rovnou k britským zákopům.

Když se oba letci objevili v dohledu, zaradoval se. V kapse blůzy už měl dovolenku – z Francie do Anglie – a třebaže nebyl nijak pověřčivý, přece jen po celý čas hlídky pociťoval jakousi nevolnost. Nedařilo se mu zapomenout na tu shodu okolností, že neštěstí skoro vždycky chodilo v patách těm, kdo odletěli na hlídku poté, co jim byla vydána ona vytoužená listina – dovolenka.

Biggles byl vlastně překvapen, že ji dostal, kolovaly totiž pověsti o velké německé ofenzívě, o níž všichni věděli, že jakmile k ní dojde, bude posledním mohutným úderem proti městu Calais a zároveň i poslední velkou bitvou této války. Německé plány byly vypracovány pečlivě. Tentokrát prý zcela určitě nezklamou!

Jako mohutný, všeporážející beran budou prý německé hordy vrženy proti tvrdě hájeným britským zákopům; s jakým výsledkem, nemohl nikdo předvídat. Byly pozastaveny všechny dovolené u pěchoty i u dělostřelectva, protože vojenské velení musilo odpovédět na dvě důležité otázky: Kdy a kde bude ten útok zahájen. To se bohužel nevědělo, a proto se vrchní velitelství nechtělo vydávat v nebezpečí.

„Na jednom či na dvou dnech rozhodně nezáleží, to je jisté,“ říkal si Biggles a schoulil se níž do své kabiny, protože březnový vítr byl rezavě studený a dovedl se prodrat chatrnějšími místy jeho leteckého, již značně obnošeného kabátu.

„Ano, tak to je!“ pokračoval Biggles spokojeně v úvahách, když přeletěl zákopy a začal táhle klouzat směrem na letiště v Maranique. Překvapilo ho, že tam dole bylo jaksi živo, ale příliš o to nedbal a upoutal svou pozornost na letiště, které už mohl z dálky zahlédnout.

Biggles sáhl po své signální pistoli Véry a vypálil signál, který měl znamenat, že hlídka skončila a že další dvě letadla, která s ním letěla, mohou nyní přistát odděleně. V odpověď na tento signál Algy i profesor okamžitě otevřeli škrticí klapky naplno a vletěli do široké zatačky, aby umožnili svému veliteli přistát první, jak bylo obvyklé.

Biggles začal klouzat po křídle strmě k zemi, ke křoví, které tvořilo hranice jejich letiště. V posledním okamžiku letadlo vyrovnal, a velbloud sebou praštil na nerovnou půdu a doběhl téměř až k vratům hangáru, než se zastavil.

Pilot si oddechl s pocitem úlevy, odsunul si brýle a podíval se nahoru, zda další dvě letadla už také letí domů. Když je zahlédl, jak klouzají nad křovím, spokojeně se obrátil a pružně vyskočil z kabiny na zemi.

Jeho nohy se málem nedotkly trávy, když se zase vymrštil zpátky, aby se dostal do své kabiny. Bylo však už příliš pozdě. Za obě paže ho popadly dvě dvojice špinavých rukou a stáhly ho zpátky na zem!

Biggles se vyjeveně zahleděl do obličeje dvou zubících se blátem umazaných tváří německých vojáků a nemohl uvěřit svým očím, za těmi dvěma zahlédl celý hlouček Němců a potom zabloudil očima na místo v blízkosti vlastního žaludku, jehož se dotýkal hrot bodáku.

V podvědomí k němu dolehl hukot obou motorů dalších dvou velbloudů, to když Algy s profesorem rozpoznali v posledním okamžiku, co se děje, a divoce vylétli zpátky nahoru. Provázelo je prudké, avšak neúčinné krupobití z německých pušek.

Kdybychom řekli, že Biggles byl tímto rychlým a neuvěřitelným obratem událostí ohromen, byl by to příliš mírný výraz. Celou minutu – což byla pro člověka zvyklého myslet a jednat s rychlostí blesku – vrávorál jeho mozek pod tímto ořesem. Biggles se usilovně snažil pochopit, co se to vlastně tady stalo.

Pomalů se mu rozbřesklo a on pochopil tu zdrcující pravdu. Přítomnost německých vojáků na jejich letišti mohla znamenat pouze jedinou věc, že totiž velký německý útok byl zahájen právě v době, co byl ve vzduchu. Britské zákopy byly roztřískány na padrť a nepřítel se rychle hnál kupředu!

Jak rychlý byl tento postup, posoudil Biggles z toho, že letiště ještě vypadalo docela jako dříve. Byly tam hangáry, kancelář letky a důstojnická jídelna, vše bylo netknuté – nikoli zničeno, jak se to obvykle dělávalo, když velitel letiště dostával výstrahu o tom, co se stalo jinde.

Biggles ovšem ještě nevěděl, že se totéž přihodilo na několika britských letištích a že první známka, jak se mnozí lidé dozvěděli o

velkém postupu Němců, byli šedě odění vojáci a huláni, kteří se hnali přes jejich letiště. Nikdy nebyl britský ústup rychlejší a drtivější ve svém důsledku, než tento velký ústup u Cambrai.

Biggles si okamžitě uvědomil, že se stalo cosi strašného a že postavení spojenců je kritické. Chápal, že tato událost je tragická, třebaže mu do jeho ochromeného mozku nepronikla ona tragika v plné šíři.

Němci, kteří byli v důsledku svého vítězství v dobré náladě, jak se zdálo, mu nijak fyzicky neublížili, což ho poněkud překvapilo. Ve skutečnosti bylo na první pohled zřejmé, že sami Němci sotva věděli, co podniknout; tak náhlý a nečekaný byl průlom britské fronty.

Na chvíli ponechali Bigglese s ozbrojenou hlídkou na místě, kde vystoupil z letadla. Třebaže byl velbloud tak blízko a současně tak daleko, a třebaže se na něj tak toužebně díval, neučinil k němu ani pohyb, protože věděl, že by takový pohyb znamenal sebevraždu. Němci totiž měli ve zvyku střílet zajatce za sebemenší vyzývavé chování – což se jim dalo sotva vyčítat – a při tak blízkém cíli by to byl učiněný zázrak, kdyby se Němec do Bigglese netrefil.

Biggles se rychle rozhodl. Uznal, že by nemělo žádný smysl, aby svůj život promarnil právě teď jen pro nějaký okamžitý nápad. Dříve či později se mu snad naskytne příhodnější chvíle k útěku, a až tato chvíle nadejde, samozřejmě nebude otálet a využije ji.

Za chvíli se objevila ordonance. Když promluvila několik slov v té hrdelní německé řeči, hnula se celá skupina směrem k budově, v níž byla ještě ráno kancelář 266. letky královského britského letectva.

Tam seděl v křesle velitele německý důstojník a chladně se na Bigglese podíval.

„Tak tedy dnes jste měl smůlu!“ řekl Němec docela dobrou angličtinou.

„To jste tedy vystihl,“ souhlasil Biggles.

„Vaše jméno?“ zeptal se Němec.

„Bigglesworth, ale většinou mi říkají Biggles, aby to bylo kratší,“ dodal pilot s úsměvem.

„Hodnost?“

„Kapitán.“

„Letka?“

Biggles zavrtěl hlavou.

„Musím vás požádat, abyste si to zjistil sám,“ podotkl klidně Biggles.

Němec zrudl zlostí.

„Vyplatí se vám, budete-li ochotnější!“ řekl drsně.

Biggles se na něj chladně po očku podíval.

„Řekl jsem vám už své jméno a hodnost, a to je také všechno, co jsem vám podle válečných předpisů povinen říct, jak sám víte. Abych k vám mluvil upřímně a ušetřil vám plýtvání časem, chtěl bych vám také hned říct, že nemám vůbec v úmyslu říkat vám jakoukoli další informaci, ať už se děje cokoli. A abych byl upřímný také k sobě, doufám, že se mě už na nic nebudete ptát. Pomyslete si jen, co byste udělal vy, kdyby se naše úlohy vyměnily!“

Němec se podíval na Angličana se zvědavým výrazem ve tváři.

„Vaši přátelé měli štěstí!“ podotkl. „Ale kdyby se ti naši hlupáci venku neukázali příliš brzy, mohli jsme chytit tři Angličany místo jednoho! Ale on to není zase tak velký rozdíl. Pro vás právě válka skončila. Prolomili jsme vaše zákopy, a náš postup do Paříže a k vítězství už nemůže nic zadržet!“

„To může být pravda,“ připustil Biggles. Za těch okolností se mu Němcovo tvrzení nezdálo přehnané, ale ať už byla situace jakákoli, sotva mu stálo za to, aby se s tím Němcem přel.

„Takže vaši přátelé utekli...“

„Ale zase ne tak daleko,“ přerušil ho Biggles, jehož bystré uši zachytily vzdálený zvuk letadlového motoru. V téže chvíli jím však zalomcoval strach. Britské vojenské velitelství asi podnikne všechny kroky, aby zničilo válečný materiál, který padl Němcům do rukou, a jestliže se nyní britské letky vracejí, aby letiště bombardovaly, jak byl skálopevně přesvědčen, pak má velkou naději, že při tom náletu přijde o život!

Německý důstojník zbystřil sluch a naslouchal.

„Letí sem naši letci,“ řekl vítězoslavně.

„Ano, letí sem naši letci!“ souhlasil Biggles, který nebyl vůbec překvapen touto Němcovou nevědomostí, protože od pěšáka se dalo sotva očekávat, že by dokázal rozlišit lahodný bzukot britských

motorů značky Bentley od hlubšího a jaksi zlostného hukotu německých motorů Benz nebo Mercedes.

Biggles poznal bez dívání, že letadla, která se k nim blíží, jsou britští velbloudi, nikoli německé fokkery nebo albatrosy. Náhle se hukot motoru přiblížil a zvenčí se ozvaly výstřely z pušek. Německý poddůstojník vrazil do místnosti celý bez sebe rozčilením.

Chystal se něco říci, ale rachot padající bomby jeho slova pohltil. Biggles, který se vydával nebezpečí, že ho zraní bodákem, mrštil sebou jak široký tak dlouhý na tvář a měl právě nejvyšší čas!

Venku se ozval ohlušující rachot a hned potom další. Pilotovi se zdálo, že střední část kanceláře letky vyletěla do povětří. Biggles tedy vyskočil na nohy a lapal po dechu, protože se začal dusit v modrém oblaku štiplavého kouře. Jedním pohledem přehlédl zkázu, již britská letecká bomba způsobila.

Německý důstojník ležel bez hnutí zpola pohřben pod hromadou trosek. Poddůstojník nadobro zmizel, kdežto jeho dva hlídači se snažili vstát. Jeden z nich sténal.

Místnost kanceláře byla zcela zničena. Mapy a obrazy spadly na zem, úřední spisy byly ze skříní rozmetány a pokryly trosky rozbitého nábytku.

Biggles si setřel potůček krve s obličeje, neboť ho do čela škrábl úlomek bomby, a silně nachýlenými dveřmi rychle vyběhl do haly. Na věšácích, jak očekával, ještě viselo pět nebo šest leteckých kabátů a čepic, jak je tam nechali letečtí důstojníci, když opouštěli letiště.

Biggles do jednoho kabátu vklouzl, nasadil si na hlavu leteckou přilbu a potom chvátal chodbou ven do zadní části budovy, kde rachot třeskajících bomb prozradil, že s ničivou akcí se ještě plnou parou pokračuje.

Proběhli kolem něho dva němečtí vojáci, ale měli příliš mnoho jiných starostí, aby si zachránili vlastní kůži, a proto si ho ani nevšimli. Snad ho ani nepoznali.

Když Biggles došel ke dveřím, zastavil se na chvíli, jsa na vahách, co teď podniknout nebo kterým směrem se dát. Přestože byl v nezáviděníhodné situaci, musel se bezděky usmát, když se podíval nahoru na britské stíhačky, které se nakláněly, otáčely, létaly ve

svíčkách a zase se potápěly, aby se znovu snesly na zemi. Letiště bylo k zbláznění zpusťeno a hlomoz byl k nevydržení.

I když sem napadalo už mnoho bomb, některé objekty dosud zůstaly nepoškozeny. Pravda, Bigglesův velbloud ležel nedaleko jako hromádka spletených a zkroucených drátů a vzpěr a kusů roztrhaného plátna a roztříštěného dřeva, a také z obou koncových hangárů se mohutně kouřilo, ale skladiště střeliva a výzbroje byla netknuta, stejně jako nádrž s benzínem.

První, co Bigglese napadlo, když přehlédł celé dějiště zkázy, byla docela přirozená reakce – aby někde sehnal letadlo a mohl odtud utéci! Letadlo však pro něj mělo cenu jen tehdy, bylo-li okamžitě schopno letu. Biggles proto vykročil k nejbližšímu hangáru, aby se zorientoval.

Němečtí vojáci většinou hledali, kam by se ukryli, anebo stříleli na velbloudy ostřelující celé letiště deštěm kulí, a protože Biggles si svůj letecký kabát upjal až ke krku, nic neprozrazovalo, že snad není německým pilotem nebo spojovacím důstojníkem,

Biggles došel k hangáru, ale musel sebou mrsknout na zem, protože se jakýsi velbloud snesl plnou rychlostí dolů až k němu, takže se jeho kola téměř dotýkala země a kulometry nepřetržitě štěkaly. Když letadlo přeletělo, podíval se Biggles nahoru na jeho číslo a zjistil, že to byl Algy.

„Tak je to v pořádku, mládenci!“ pochvaloval si Biggles. Nebylo možné, aby byl na pilota zamával, protože se nad ním přehnal rychlostí sotva menší než dvě stě čtyřicet kilometrů za hodinu.

Když bezprostřední nebezpečí pominulo, vyskočil Biggles na nohy a pospíchal dál k hangárům. Byl však trpce zklamán, když našel hangár dočista prázdný, nepočítal-li asi půl tuctu německých vojáků, kteří se krčili v koutku. Když ho zahlédli, poděšeně vyskočili, protože si ho zřejmě spletli s německým důstojníkem. Biggles jim velkopansky pokynul, což v té situaci mohlo znamenat cokoli, pak se otočil a utíkal kolem hangárů nazpět, odkud přišel.

Kterou cestou by měl jít? Biggles tušil, ve kterém směru asi odešla britská vojska, neměl však vůbec ponětí, jak jsou od něho vzdálena. Jedno bylo jisté – aby se k nim dostal, musel by projít německými strážemi, které se v důsledku útoku posunuly dopředu.

Kromě toho se Biggles obával, že v tom směru zuří prudké boje, pokud se britská vojska snažila zastavit příval německé armády, která jistě zase chtěla využít své výhody. Podnikal by nemožnou věc, kdyby si chtěl proklestit cestu tou přehradou, jež se jistě mezitím vytvoří, protože by byl z té či oné strany určitě zasažen kulí. Tak byl Biggles poprvé ve svém životě uveden do naprostých rozpaků.

Jakmile však ti velbloudi odletí, Němci se okamžitě vzpamatují a začnou se po svém zajatci shánět.

Zdálo se, že mu zbývá jediná možnost, nalézt si totiž místo, kde by se schoval a kde by mohl tiše počkat, až se nad ním příval války přežene. Pak by mohl uvážit nějaký plán, jak se dostat k nejbližší hranici.

Bylo jisté, že letiště je ztraceno, ale Biggles se podíval na komín benzínových nádrží, který pozornosti letců unikl. Ohlédl se také po baráku skladiště střeliva, kde byly uskladněny letecké bomby a střelivo pro kulomety. Je to škoda, že skladiště nebylo zničeno, pomyslel si Biggles, protože Němci to střelivo budou moci okamžitě použít proti Britům! Takže se tam podívá, co by se s tím dalo udělat.

Velbloudi se nyní shromažďovali, protože se patrně chystali k odletu, takže Biggles nesměl ztrácet čas. Za ním se pořád ještě kouřilo z hangárů. Po jeho levici dosud stála jídelna s halou, byly však značně poškozeny. Němečtí vojáci byli všude, někteří leželi na zemi a stříleli z pušek na britská letadla, ostatní se shromažďovali na některých místech pod dohledem důstojníků a poddůstojníků. Nikdo z nich si ho nepovšiml.

Biggles se náhle rozhodl, popadl konev s benzínem do každé ruky a pospíchal ke skladišti střeliva. Za každou cenu chtěl zabránit tomu, aby se dostalo Němcům do rukou. Dveře skladiště byly zavřeny, jak ostatně předpokládal, on se však do nich opřel ramenem a vyrazil je.

Všechno bylo dílem okamžiku. Odšrouboval víčka obou konví, mrští jimi dovnitř skladiště a do bublající kapaliny, která se z nich řinula, vhodil zapálenou sirku. Až dosud to vyšlo, říkal si a mazal co nejrychleji pryč.

Kterou cestou se dát? Vyrazil směrem k vesnici Maranique, která byla dříve pěkně daleko za britskými zákopy, avšak pohled na valící se houf německých vojáků a náhlý třeskot výstřelů z pušek ho přiměl

k tomu, že svůj úmysl změnil. Chvatně zamířil k jedinému možnému místu, kde se mohl schovat – k troskám důstojnické jídelny.

Biggles se k ní dostal, aniž ho někdo zastavil, a podíval se dovnitř. Německý důstojník ležel stále ještě na místě, kde spadl, oči měl však otevřené, a jakmile spatřil svého bývalého zajatce, rychle reagoval.

Biggles hbitě uskočil stranou, a tak se kulka, již Němec vystřelil z pistole, zaryla do nedaleké zdi. Biggles se shýbl, popadl uraženou nohu židle a bez váhání praštil německého důstojníka do hlavy.

„Tu máš a teď lež pěkně zticha!“ dodal.

Náhly hluk a pokřikování vojáků Bigglese přimělo, aby rychle uskočil k oknu. Po letišti se valily mraky černého kouře z hořícího skladiště střeliva, k němuž utíkal hlouček Němců pod velením poddůstojníka. Chtěli to zřejmě uhasit, pokud to půjde. Z jiného konce letiště se sbíhal další shluk vojáků a hnal se k důstojnické jídelně.

„Je se mnou amen!“ hrklo v Bigglesovi, a tak se zoufale rozhlédl kolem sebe. „Jestli sem přijdou, jsem vyřízenej!“ Jen jedno místo mu zbývalo ještě k úkrytu – velká, zející díra ve stropě, již sem vrazila bomba. Značnou část stropu sice zničila, ale také odhalila velkou dutinu mezi stropem místnosti a krovem sešikmené střechy.

Bez dalšího váhání Biggles skočil, chytil se okraje stropu, který se přitom moc ošklivě houpal, a pak se vytáhl do svého úkrytu.

Nebylo to ani o vlásek předčasné. Sotvaže se Biggles protáhl až ke koncové stěně domu a natáhl se v nejtmavějším místě pod střechou, vpadl dovnitř houf německých vojáků a zaujal postavení u oken.

V témže okamžiku se však ozval děsný třeskot výstřelů odkudsi zcela blízko. Bigglesovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že to bouchají náboje v hořícím skladišti střeliva. Za chvilku se ozval obrovský rachot, to když celé skladiště střeliva vyletělo do povětří, až vzduch zčernal kouřem.

Biggles byl těmi výbuchy i křikem dole pod sebou téměř omráčen, ležel však zcela tiše a byl zvědav, co se bude dít dál. Nemusel čekat dlouho! Náhle se ozval dlouhý skučivý zvuk a hned za ním zlověstné huknutí, za chvíli se pak celý barák rozhoupal při rachotu jiného

výbuchu. Pak se ozývaly další a další výbuchy, vzduch se naplnil rachotem šrapnelů a dalšími ranami.

„To střílejí britská děla!“ řekl si Biggles. „Střílejí teď sem na nás!“ Nemohl však podniknout nic, nezbývalo mu než zůstat ležet na místě a doufat v lepší.

„Tohle je ale prašivá válka!“ zanađával a bylo mu z toho randálu a úzkosti skoro nanic. „To je ale všivá válka!“

Křik pak dole ještě zesílil a rovněž i palba z pušek nabyla takové síly, že v Bigglesovi zasvitl záblesk naděje. Britové podnikají protiútok! Kdyby se zase zmocnili letiště, byl by zachráněn!

Povyk v místnosti pod Bigglesem se nedal popsat. A potom zaslechl cosi, při čemž se mu divoce rozbušilo srdce. Cítil, jak se střecha prohnula pod nějakou těžkou vahou, a za chvíli už viděl vojáka, který vylezl do jeho skřýše, položil se na podlahu pudy a díval se do místnosti pod sebou. Pak se objevil další, ale žádný z nich se ve směru k Bigglesovi nepodíval.

Oba Němci se přitiskli k podlaze a tahali cosi, co jim někdo podával zdola. Ale to už se objevilo ústí Maximova kulometu, a za chvíli vytáhli nahoru celou zbraň. První Němec rychle prorazil díru v měkké plstnaté střeše. Kulomet vystrčili tím otvorem a začali dštít zlověstný oheň.

Občas zavolal na oba vojáky obsluhující kulomet zespoda čísi velitelský hlas, Biggles však neměl ponětí, co ten Němec povídá. Jedna bedna se střelivem za druhou putovala na pudy a kulomet je hbitě zpracovával. Po chvíli začala palebná vřava slábnout.

Po několik minut se Biggles snažil pochopit, co se to venku děje, a potom se mu konečně rozbřesklo. Tím kulometem byl zdržen postup vracejících se britských vojáků!

„Tak je to tedy, tak je to!“ zajásal potichu. Vědomí, že ten kulomet patrně kosí desítky britských chlapců, však jeho radost zchladilo. Na útěk teď momentálně zapomněl, především je třeba za každou cenu umlčet ten kulomet! Biggles však moc dobře věděl, že se nemůže pustit do boje s celým tím houfem německých vojáků, kteří vtrhli do haly.

Mohl by ten kulomet aspoň na několik minut umlčet tím, že by ho poškodil nebo že by ho vlastnoručně shodil tou dírou dolů.

V nejbližším okamžiku se už plazil jako had k oběma kulometčíkům, kteří nic netušili a právě se chystali nabít nový pás. Cestou popadl Biggles kus trámku, který urazila bomba, a křečovitě ho stiskl.

K oběma kulometčíkům se dostal dříve, než si ho povšimli. Nebylo tu dost místa, aby se svým improvizovaným kyjem pořádně rozmáchl nad hlavou, ale klekl na kolena, rozmáchl se jím vodorovně a ze vši své síly praštil.

První kulometčík se instinktivně ohlédl právě v okamžiku, kdy dostal ránu. Ostrý úder do obličeje ho povalil a srazil dírou ve stropě dolů.

Úder byl tak prudký, že se dřevo v Bigglesových rukou roztříštilo, takže mu zbyl jen asi půl metru dlouhý kus zoubkovaného dřeva. Než se však druhý kulometčík vzpamatoval, co se stalo, použil Biggles své zbraně jako bodáku, bodl ho prudce do jamky nad žaludkem a ještě ho praštil do hlavy, až to zazvonilo.

Německý voják se bezvládně zhroutil nad kulometem a Biggles ho bez dalšího povyku srazil dírou dolů. Propadl na podlahu, kde málem zasáhl německého důstojníka, který se přiběhl podívat, co se to děje.

Biggles zprudka oddychoval a na chvíli ustal, ale pak se podíval rovnou dolů do zděšených tváří tuctu německých vojáků a uvědomil si, že to musí dokončit. Sotva popadal dechu, ale skočil ke kulometu, odtáhl ho a srazil ústím do místnosti.

Asi dvě vteřiny tápal v přípravě toho neobvyklého kulometu k palbě, zatímco náboje z pušek provrtávaly chatrnou dřevěnou konstrukci kolem, ale pak jeho palce nahmataly kohoutek kulometu a zuřivě ho stiskly.

Výjev zmatku, který to dole způsobilo, nelze popsat. Bigglese posedla bojovnost jako zimnice, takže prostřílel podlahu od jednoho konce ke druhému. Dole pod ním se ozýval pekelný řev a výkřiky lidí se mísily s třeskotem výstřelů a praskáním dřevěné podlahy.

Vtom se ozvaly zvuky, které Bigglesovi vehnaly krev do tváře. Bylo to divoké, jásavé volání britských vojáků.

Němci, kteří ještě zůstali naživu, do jednoho horempádem utekli, a když se do místnosti vhrnula řada vojáků v známých britských přilbách, khaki blůzách a v krátkých vojenských pláštích skotského pluku s rotmistrem v čele, Biggles klesl vyčerpáním bezvládně na kulomet.

„Hele, Angusi, mrskní tam do té díry ruční granát!“ zařval rotmistr. „Tam bude někdo z nich určitě ještě zalezlý.“

Biggles byl tak zmožen, že ani nebyl schopen se ozvat. Až když uviděl svalnatého Skota, jak vytahuje z kapsy černý vejčitý předmět a chystá se rozmáchnout, probral se z mrákot a zařval:

„Haló, počkejte!“

Účinek jeho výkřiku byl komický. Rotmistr údivem otevřel ústa a vykulil oči jako na zjevení.

„A hele, pozdrav tě pámbu!“ řekl čísi hlas.

„Tady nepomůže pozdravování!“ ozval se Biggles. „Pomozte mi dolů!“

Britský důstojník vrazil do dveří s pistolí v ruce, ale když uviděl, jak na něj špinavá Bigglesova tvář pokukuje shůry, zarazil se.

„Tak sem pojď z té díry!“ osopil se na Bigglese skotský důstojník. „Rád bych s tebou mluvil!“

Biggles sklouzl nohama přes okraj díry dolů a začal se houpat nad podlahou místnosti.

„Takhle to stačí?“ zeptal se podrážděně. „Chtěl bych ti jen připomenout, že ty jsi hostem v mé jídelně, ale já jsem přece rád, že tě vidím. Jen pojďte dál! A zdá se mi, že jídelna pro tuhle místnost není zrovna tím nejvhodnějším pojmenováním,“ dodal Biggles a rozhlížel se po díle zkázy. „Matičko skákavá, tady to ale vypadá!“

„Kdopak jste?“ zeptal se důstojník zvědavě a pokročil dopředu.

„Jmenuji se Bigglesworth, ale říkají mi zkráceně Biggles. Tady je moje letiště, či spíš trosky letiště. Němci mě zajali, ale já jsem jim upláchl.“

„To vy jste umlčel ten kulomet tady nahoře?“ zeptal se Skot.

„Ano, já!“ přisvědčil Biggles. „Musel jsem s tím něco udělat. Jak vidíte, jdu dnes na dovolenou a měl jsem strach, že bych mohl zmeškat vlak. Ať žije Skotsko!“

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

PROFESOR LETÍ POPRVÉ

Prófa, čili Profesor je t. č. jak už jsme postřehli, někde neznámo kde – a jeho zmizení ze zorného pole uprostřed zoufalého boje je úplně zákonité. Ale byl s námi tak dlouho, že by nás mohlo zajímat,

jak Jindra Watkins dostal polovýsměšný, polovychvalný přídomek „Profesor“?

Slabý sněhový poprašek pokryl v noci letiště 266. letky královského britského letectva tenkým bílým pláštěm, a nízko visící baldachýn indigově tmavého mraku, který se táhl od jednoho konce obzoru ke druhému, sliboval, že toho sněhu napadne ještě víc.

Kapitán Bigglesworth se nudil a nejméně po padesáté přistoupil k oknu znovuzřízené důstojnické jídelny a netrpělivě sledoval tu zimní idylu. Pak se obrátil k hloučku důstojníků sedících u krbu a debatujících o odborných věcech jako jsou kulomety, střelivo a vůbec o střelení na letadla.

„Říkej si, co chceš, Macu,“ přerušil populárního velitele letového roje B MacLarena, „ale já jsem si zcela jist, že ani jeden pilot nestřílí dost dopředu, když míří. Podívej se na kterékoli letadlo po střetu zblízka a uvidíš, že skoro všechny průstřely jsou za kulometnými kruhy. Totéž se stává při ostřelování zákopů z letadel.“

Když se podíváš z letadla stranou a sleduješ sto Němců, kteří na tebe míří vším možným, co kde vyšťárali – kulomety, puškami a pistolemi, kam lítají jejich koule? Bůhvíkam. Vsadím se s tebou nevím o co, že dopadají kilometry za letadlem. Rozhodně je nezasáhne ani jeden náboj z tisíce. A proč? Protože je k tomu třeba trochu fantazie. Člověk musí mířit sto padesát metrů před cíl. Jen tak může doufat, že něco zasáhne!

Na pěšákovi nemůžeš chtít, aby se posadil ke stolu a pomocí matematiky vypočítal, že letíš rychlostí asi šedesáti metrů za vteřinu a že tudíž v době, kdy jeho kulka dosáhne místa, kde bylo letadlo, když stiskl spoušť, bude letadlo už dávno někde jinde. A totéž je u protiletadlového dělostřelectva. Pozoruj letadlo na obloze, kdy je ostřelováno děly. Kde bouchají všechny ty šrapnely? V devíti případech z deseti je to asi půl kilometru za letadlem.

Tu a tam najdeš střelce, který zná svoje řemeslo, jenže takových moc není. Jen se podívej! Dejme tomu, že se letadlem šineš rychlostí dvou set padesáti kilometrů za hodinu ve výšce šesti tisíc metrů. Dvě stě padesát kilometrů za hodinu znamená šedesát devět metrů za vteřinu. Šrapnel potřebuje asi dvacet vteřin, než dosáhne šesti tisíc

metrů, takže míří-li dělostřelec na letadlo bez předstřelu, uletí letadlo skoro čtrnáct set metrů, než šrapnel praskne,“ dodal letec s důrazem.

„To je vysloveně matematický úkol,“ řekl klidně čísi hlas nedaleko nich.

Biggles se po tom hlase ohlédl stejně jako oči všech přítomných. Patřil mladíkovi s kulatým obličejem, který se houpal v rákosové židli. Když si uvědomil, že se na něj všichni dívají, obřadně přikývl.

„Říkal jsi něco?“ zeptal se Biggles se zvědavým pohledem.

„Říkal jsem, že předstřely se dají vypočítat jako úkol z matematiky,“ odpověděl mladík a zamžoural očima jako šůva.

Následoval mohutný řehot, protože Henry Watkins, který to řekl, nastoupil službu u této letky ve Francii přímo z letecké školy. Přijel sem asi před hodinou a toto byla první slova, která od něho letci uslyšeli.

„A proč si to myslíš, mladíku?“ zeptal se Biggles a mrkl na MacLarena, když veselí poněkud opadlo.

„No, já jsem tohle desideratum rozebral čistě teoreticky, rozumíte?“ přiznal se Henry. „A už dávno jsem dospěl k závěru, že Euklidova přesnost u kulometu může být určena prostě matematickým nebo spíš algebraickým vzorcem.“

„Fakt? Takže ty se dáš ve vzduchu nejdřív do počítání, než začneš střílet, že ano?“ rozesmál se Biggles.

„Proč ne?“ odpověděl Henry klidně. „Aritmetika z hlavy je vždycky zábavná věc a logaritmy taky, kdykoli přemohou náhodu. Vyvodil jsem si malou teorii, svou vlastní, která patrně zrevolucionizuje veškeré umění leteckého boje, a nemůžu se dočkat, až ji při první vhodné příležitosti vyzkouším v praxi.“

„To je fajn. A na to nebudeš muset ani dlouho čekat!“ řekl Biggles vážně. „Budeš k tomu mít příležitost, jen jak se tohle svinstvo zdvihne!“ A Biggles se rozmáchl rukou a ukázal ven na mraky.

„Dobrá!“ odpověděl Henry klidně. „Zajímalo by vás, abych vám to vysvětlil? Takže dejme tomu, že nepřátelské letadlo nebo Hun, pokud tomuto běžně užívanému kolokvialismu dáváte přednost, letí podél dráhy, kterou nazvem A – B, a že odbočí pod úhlem řekněme třicet stupňů – tak. Tyhle dva šálky na kávu nám budou naznačovat

onu imaginární čáru,“ pokračoval mladík a postavil na karetní stůlek před krbem dva porcelánové šálky.

„Tak poslouchejte, já se blížím ve svém velbloudu směrem, který názvem $C - D$; další dva šálky, prosím. Děkuji – a to pod úhlem sklonu šedesáti stupňů. Takže kombinací činitelů, které vám hned vysvětlím, vám ukážu, že prodloužené ústí hlavně mého kulometu protne geometrickou čáru $A - C$ v X vteřinách plus třetí odmocnina ze čtverce tětiny $B - C$ – je to zkrátka velmi jednoduchá rovnice. Jestliže se tedy já rovnám $Y \dots$ “

„Cože?“ přerušil ho Biggles udiveným hlasem.

„Ano, řekl jsem Y .“

„A pročpak?“ dotazoval se Biggles.

„No tak mě nazvěte třeba Z , jestli se vám to líbí. Na tom nezáleží.“

„Počkat, počkat, mladíku!“ zarazil ho Biggles. „Copak to má všechno znamenat? Co je to za bláboly, $X - Y - Z$? Já přece nejsem nějaký pitomý trojúhelník! Ty si ze sebe udělej třeba celou potrhlou abecedu, když tě to baví, pro mě a za mne, ale jestli si myslíš, že můžeš sestřelit Huna rýsováním nějakých imaginárních čar, tak jdi do háje!“

„Ano, je to tak, a to je všechno, co se tu dá říct,“ dodal Henry a pokrčil rezignovaně rameny. „Ta celá věc je čistě matematická záležitost.“

„Matematická záležitost, jdi někam! Jestli mi tady začneš čarovat s nějakými čísly na mé vzdušné hlídce, ukážu ti novou dráhu letu třetí odmocninou vlastní nohy, jakmile se zase ocitneme na pevné zemi,“ vyhrožoval Biggles a mračil se jako deset čertů.

Dveře se otevřely a vstoupil major Mullen, velitel letky.

„Bojím se, že se tohle svinstvo asi hned tak nezdvihne,“ řekl a ukázal směrem k oknu. „Ale budeme nuceni pokusit se uspořádat nějakou přehlídku, jinak by velitelství peruti udělalo pěkný kravál. Což abychom shodili několik Cooperových bomb na letiště Jerry – letiště 32. Co vy na to, Bigglesworthe?“

„Dobrý nápad, pane majore. To se mi docela líbí,“ odpověděl Biggles. „Je to příspěvek ke spokojenému životu. Já bych se bránil, kdybych se tu měl pořád takhle potloukat a nahřívat si nohy u krbu.“

Henry vyskočil a hnál se ke dveřím.

„Hele, ty, kampak myslíš, že poletíš?“ křikl na něj Biggles.

„Já myslel, že poletíme bombardovat letiště 32. Copak já s vámi nepoletím?“ zeptal se Henry zklamaně.

„Ty? Zbláznil ses? Sedni si a sed' tady pěkně!“ usadil ho Biggles.

„Ty bys zmizel ze světa za pět minut, kdyby ses dostal do téhle omáčky. Jen si vem tužku a papír a hraj si s těmi svými čísly!“

„Že bych se ztratil? Ale to je nesmysl!“ odsekl Henry. „S dobrým kompasem se člověk nemůže ztratit. Lítat v mračnech je věcí ryze matematickou!“

Major Mullen se zasmál.

„Kdopak vám tohle řekl?“ zeptal se ho překvapeně.

„Prosím vás, pane majore, nezavádějte ho zase k těm jeho výkladům s písmenky A – B – C!“ zasáhl Biggles rychle. „On vám vypočítá, že půjde na Huny algebraicky.“ Biggles se obrátil k Henrymu. „Poslechni, hochu, já ti rozhodně nechci brát odvahu, ale ty si fakt myslíš, že bys mě neztratil s očí, kdybych tě vzal s sebou?“

„Jestli bych vás neztratil s očí?“ opakoval po něm Henry. „Samozřejmě že ne!“

„Nejspíše k tomu použiješ matematiku, jestli se nemýlím, že ano?“

„Zajisté!“

„Výborně, profesore. Ale svůj zápisník a tužku nech doma, a hlavně mě nespust' z očí! Kdybys mě v té mlze přece jen ztratil, nedřep tam nikde, aby ses zabýval matematikou a těmi svými X – Y – Z se pokoušel zjistit, kde jsem. Let' rychle domů, protože jinak bys mohl narazit na někoho, kdo kreslí čáry – ale ne pomyslně, nýbrž kulometem Spandau! Tak pojď! Algy, pojď taky! Tři docela postačí!“

Za deset minut nato vzlétli tito tři letci za sněhové chumelenice a rychle šplhali vzhůru. Brzy dosáhli zasmušilé výspy mračen. Ve výšce tisíce dvou set metrů vyrazil Biggles na vrcholu mračné vrstvy do báječného slunečního jasu, a to tak náhle, že ho to překvapilo, a rychle se rozhlédl kolem po dalších dvou velbloudech. Algy se vynořil z té neprůhledné páry asi padesát metrů od něho a ihned

zaujal postavení těsně u konce pravého křídla Bigglesova letounu. Po Henrym však nebylo ani stopy!

Po několik minut kroužil Biggles a klel nad tím zdržováním a potom vyšpehoval pohřešovaného velblouda mezi vrcholky mraků ve vzdálenosti asi dvou kilometrů, jak letí v kursu pod úhlem asi pětáctýřiceti stupňů k jeho vlastnímu kursu. Biggles se k němu rozletěl, ale právě když ho dosáhl, zmizelo letadlo v chladné šedé mlze znovu. Biggles hlasitě zaklel a přitáhl k sobě řídicí páku, aby se vyhnul srážce. „Řekl bych, že nejspíš sestavuje ty svoje pitomé výpočty,“ zabručel.

Watkinsův velbloud se však hned zase objevil daleko na východě a směřoval stále ven do nepřátelského území. Biggles skřípal zuby, ale nechal ho letět dál. Ostatně ho ani nemohl zadržet. Udělal zoufalý posunek na Algyho v sousedním letadle, ale potom se oba obrátili a společně zamířili k německému letišti.

Několik minut dodržovali svůj kurs, avšak potom se objevila silná hlídka albatrosů, která si vznešeně plachtila pod modrou oblohou v ohromné výšce. Uháněla nad své zákopy. Biggles je však měl bedlivě na očích a byl připraven kdykoli se ponořit do mraků, aby se dostal do bezpečí, kdyby náhle zpozoroval, že si ho Němci povšimli.

Nepřátelská letadla s černými kříži však brzy začala klesat dolů a zmizela v mlze v nevelké vzdálenosti před nimi. Další čtvrt hodinu kroužili Biggles a Algy nad vrcholy mraků a pozorně sledovali oblohu. Oba byli připraveni okamžitě zmizet, kdyby se ta německá letadla objevila znovu.

„Už bychom měli být tady nebo někde poblíž,“ usoudil Biggles nakonec a podíval se na hodinky a poté na kompas. Pak zamával výstražně na Algyho, přiškrtil plyn a klouzal mezi těmi šedými mlhovými parami stále dolů. Teprve když byl necelých sto padesát metrů nad zemí, vyletěl z mračen a důkladně zkoumal zasmušilou zemi pod sebou.

Po tom skvělém slunečním jasu tam nahoře bylo dole takové šero, že v prvních okamžicích vůbec nic neviděl. Pak ale zahlédl asi sto metrů od sebe Algyho, jak prudce mává křídly letadla, obrací se doprava a letí střemhlav dolů, přičemž chrlí z kulometu blýskavé čáry střel.

Biggles zahrnul dokola podél své svislé osy a uháněl za Algym. Přitom se vyklonil z kabiny hodně doleva, aby se podíval, na co Algy vlastně střílí. Když to zjistil, projel jím záchvěv rozrušení a tiše zaklel. Obě letadla se vynořila z mraků skoro bezprostředně nad nepřátelským letištěm. To však nebyla ta pravá příčina, proč Biggles ztuhl, vypjal všechny nervy a schoulil se do kabiny.

Na letišti totiž bylo dvanáct albatrosů zajíždějících do hangárů. Byla to nepochybně ona hlídka, kterou zahlédli tak vysoko ve vzduchu a která právě přistála. Bylo mu hned jasné, že byli spatřeni, protože na letišti byl pekelný shon. Několik hloučků těch šedých vojáků uhánělo k čemusi, co Biggles správně odhadl jako pojízdné kulometry.

Několik pilotů vyskočilo ze starých letadel, když však trávník kolem nich začaly rozrývat koule z Vickersových kulometů, vrhli se na zem a rukama si chránili hlavu. Dva z albatrosů se pokoušely obrátit proti větru, aby vzlétly, ale srazily se s takovým třeskem, že to přehlušilo i hukot Bigglesova motoru.

Jiné letadlo s černým křížem vířilo slepující metelici sněhu nad skupinou leteckých mechaniků, když se vleklo po letišti, aby vzlétlo.

Biggles viděl, jak první Algyho bomba vybuchla na startovací dráze a druhá asi tři metry od modrého albatrosa, na něhož dopadla tříšť. Biggles se s úšklebkem obrátil, aby si vybral svůj vlastní cíl.

Letěl rovně podél řady hangárů a rytmicky tahal za spouště bomb, až nakonec opustilo závěry všech osm desetikilových Cooperových bomb. Na konci hangárů stočil Biggles velblouda dokola podél jeho svislé osy a zamířil jeho nosem dolů na letadla, která se stále snažila uniknout, a pokropil je deštěm olova. Hangáry vzplanuly a zuřivě dýmaly na dvou či třech místech.

Několik postav bylo nataženo na zemi a Algy se zabýval tím, že svými kulometry rozprášil další skupinu letců. Třetí albatros se zapletl do těch dvou, které se srazily, a Biggles začal ostřelovat všechna tři letadla dohromady. Dva z pilotů vyskočili ze starých kabin a snažili se z té ničivé smršti uniknout. Mračna kouře z požárů a vybuchlých bomb se táhla po tomto obraze zkázy a stoupala nahoru k mračné výšpě, která zrcadlila oranžovou výheň toho pekla dole na zemi.

„Řekl bych, že by to už mohlo stačit,“ usoudil Biggles. „Určitě jsme jim pořádně zatopili. Škoda jen, že se ten osel Henry ztratil. Opravdu škoda! Byli bychom jim zatopili ještě mnohem líp.“ Biggles pokropil startovací dráhu poslední dávkou střel, zamával na Algyho a přitáhl letadlo do strmé svíčky směrem do neprůhledné mlhy.

Když zase vyrazili do slunečního jasu, stočil se Biggles prudce, aby se vyhnul srážce se zeleně pruhovaným albatrosem – zřejmě oním, jemuž se podařilo odstartovat po větru – a Biggles mu provrtal dřevěný trup pěknou řádkou průstřelů dřív, než se pilot dokázal vzpamatovat ze svého překvapení.

Algy se vynořil z mraků o několik metrů dál a pokropil ho z druhé strany. Letadlo s černým křížem se pomalu převrátilo na záda a ztratilo se v mlze.

Bok po boku uháněli oba velbloudi zpátky směrem k anglickým zákopům, a oba piloti na sebe jen tak z rozmaru a také z radosti každou chvíli mávali.

Henry však zatím neměl takový úspěch. Jeho pečlivě připravené plány se pro to či ono nevyvíjely tak, jak si pošetile představoval. Jeho potíže se dostavily brzy – vlastně již v tom okamžiku, kdy ztratil z dohledu své druhy v té slizké a neproniknutelné mlze.

Po prvním úleku, když letec shledal, že svého vůdce už sotva najde, upřel oči na palubní desku s přístroji a chtěl udržovat letadlo v jeho kursu, dokud se nevyšplhá nad sněhová mračna. Rychle však zjistil, že to není jen tak snadné, jak mu chtělo namluvit pečlivé studium jeho Letecké školní příručky.

At' dělal, co dělal, střelka kompasu litala sem tam a Henry své úsilí brzy vzdal a soustředil svou pozornost na výškoměr, aby letadlo udržel aspoň vyrovnané. To bylo opět mnohem obtížnější, nežli očekával, protože bublina neustále plula z jedné strany na druhou. Jednotvárný šustot mlhy, která vířila kolem jeho kabiny, v něm začal vzbuzovat pocit zmatenosti a Henry se usilovně modlil, aby se nesrazil s některým ze svých kolegů. Nikdy totiž nepřestal pochybovat, že letí souběžně, ačkoli je vůbec neviděl.

Henry řídil letadlo v nestálém kursu, ale nakonec se přece jen vyšvihl nad mlhu, jako velryba z moře, která lapá po vzduchu, a

rozhlédl se dychtivě kolem sebe po obou letadlech. Ta však nikde v dohledu nebyla. Letcova čelist poklesla v přihlouplém výrazu, a on hleděl v komickém úžasu na všechny čtyři značky kompasu. Zmocnil se ho strašlivý pocit osamocení, když si pomalu uvědomoval, že je v těch mracích dočista sám!

Popadl mapu a s velkými potížemi zjistil kurs na německé letiště. Doufal, že tam další dvě letadla najde. Tak letěl s unavenou a zamračenou tváří dál a vyhlížel případného nepřítele nebo obě anglická letadla.

Henry právě uvažoval o tom, že se to nebezpečí válečného letectví ve vyprávění jiných pilotů příliš přehání, když k jeho uším dolehl podivný hluk, který nepřehlušil ani jeho oběžný motor značky Bentley.

Znělo to, jako když někde klepe kladívkem na kámen, ale jako když klepe neuvěřitelnou rychlostí! Henry by byl rád věděl, co by to mohlo být. Sledoval výškoměr, ale ten se náhle s hlučným třeskotem rozletěl na sto kousků v pršku roztříštěného skla a kovu.

Letec sebou tak prudce škulbl, že sebou samočinně hodil dozadu v sedadle, a tak bezděky zatáhl za řídicí páku. Tento pohyb mu pravděpodobně zachránil život, protože když se v následujícím okamžiku podíval přes okraj své kabiny, zahlédl dvě čáry jisker směřujících na místo, kde ještě před zlomkem sekundy seděl. A potom uviděl něco, co ho tak vyděsilo, že mu srdce málem poskočilo do krku.

Ještě před chvílí byl ochoten odpřisáhnout, že tam na obloze vedle něho nikdo jiný není, a teď viděl necelých padesát metrů od sebe velký zelený letoun s černým křížem na boku. Byl to dvojplášník, a když se na něj Watkins s hrůzou a úžasem zadíval, střelec na zadním sedadle právě klidně odstraňoval prázdné vystřílené kotouče a vkládal místo nich jiné.

Henrymu cosi říkalo, že by měl něco podniknout, ale za živého boha si nedokázal vymyslet, co by to mělo být. Mozek mu dočista přestal fungovat! Matně si uvědomil, že v nejbližších třech vteřinách ta klidná, bezcitná zachumlaná postava na zadním sedadle nepřátelského letadla na něj namíří smrtonosnou dávku střel. Henry přesunul zrak na pilota a upřeně, jako uhranut, se podíval do

Němcových očí, které na něj zíraly velkými kulatými skly brýlí nad vlajícím světlym knírem.

Henry déle nemeškal. Sotva by byl mohl později popsat, jaký obratný přemet provedl v tom záchvatu pudu sebezáchovy, ale upřímně připouštěl, že tahal, strkal a šlapal na všechno, co měl v dosahu. A právě když se v tom ztřeštěném přemetu řítíl nahoru, napadlo ho, že má taky kulomet a že by mohl střelbu opětovat.

Letec se zachvěl rozčilením, vyrovnal letadlo, uchopil spoušť svých kulometů a zamířil na zelené letadlo. Ale to už bylo pryč. Letec si odsunul brýle, aby se ještě jednou podíval, a nechtěl věřit svým očím. Kde bylo ještě před chvílí ono zelené letadlo, rozprostírala se nyní nekonečná plocha bílé lesknoucí se mlhy a nad ní zářila bleděmodrá zimní obloha.

„Tohle není žádné létání, to je šaškárna,“ postěžoval si. „Ksakru, kam se to letadlo jenom podělo?“

Henry se vyklonil daleko přes okraj kabiny a pátral po svém útočníkovi v prostoru nahoře i dole. A právě když s úlevou usoudil, že jakýmsi nevypočitatelným způsobem zmizel, ohlušil ho pronikavý štěkot, hlasitější než předtím.

Henry až nadskočil a ohlédl se na druhou stranu. Zelené letadlo bylo skoro nad ním a zamířilo chvost oranžových plamenů šlehajících z pilotova kulometu v krytu motoru rovnou na něj.

Při tomto pohledu ho zachvátila nesmírná zuřivost.

„Co si vlastně myslíš, ty chlape – že jsem nějaký tajtrlík?“ zavrčel, strhl velblouda do oblouku kolem jeho svislé osy a současně nahmatl rukojeť své zbraně. Štěkavý jakot jeho vlastního kulometu ho div nevyděsil.

Henry si byl zcela jist, že se obě letadla srazí. Případalo mu to naprosto nevyhnutelné. A vtom si vzpomněl na Bigglesovo poučení, aby se neodvracel od útoku čelem vpřed, a neuhnul se svého místa ani o centimetr. Letmo zahlédl dvě kola, která o pouhých patnáct centimetrů minula jeho vrchní nosnou plochu, když se nad ním druhé letadlo přehnal. Henry se stočil dokola jako blesk, neboť momentální zuřivost potlačila všechny jeho ostatní pocity.

„Ty jeden pse prašivá, ty se tady chceš potulovat, abys lidem rozbíjel výškoměry?“ houkl Henry, když viděl, jak se německé letadlo strmě vzneslo směrem k mrakům.

Henry postrčil řídicí páku dopředu, aby to letadlo dohonil, ale dříve než se mu to podařilo, vnořil se protivník do mraků a zmizel mu z očí. Tam bylo zbytečné ho pronásledovat, to moc dobře věděl, a proto se znechuceně obrátil.

Když se rozhlédl kolem sebe, s leknutím si uvědomil, že vůbec neví, kde je, třebaže původně vyrazil směrem na německé letiště, který podle svého uvážení pokládal za správný. Bedlivě pozoroval oblohu a velice se poděsil, když uviděl tři letadla S. E. 5, která vyrazila z mraků právě před ním. Piloti na něj vesele mávali, ale on byl zděšením málem bez sebe.

„Podle mých propočtů nemůže být to německé letiště moc daleko!“ uvažoval Henry, přiškrtil plyn a proletěl dolů nepřetržitým mořem mraků. Když se z nich dostal, podíval se pln naděje dolů. Byla už téměř tma, ale tam dole, tím si byl zcela jist, stála řada šedožlutých hangárů na okraji letiště.

„A Biggles se mi posmíval, že bych nedovedl najít správnou cestu!“ poškleboval se spokojeně a sklonil nos letounu do strmého letu střemhlav dolů. „Vždyť oni to sami ještě ani nenašli!“ říkal si, když sledoval tam dole na zemi ničím nerušený klid.

Henry se snášel sem a tam nad hangáry, rychle tahal za spoušť bomb, až všech svých osm bomb spustil. Pak se s opravdovým zájmem podíval dolů na cestě do mraků, ale byl nesmírně zklamán, protože mu dým z třeskajících bomb zastřel pohled. Mohl jen matně rozeznat skupinky lidí, kteří se dole hemžili jako mravenci, hrnuli se z hangárů a zuřivě na něj mávali pažemi.

„Ha, ha!“ usmál se Henry. „Sedlo to!“ pochvaloval si, ale pak si uvědomil, že nebylo moudré ještě jednou pokoušet štěstí a zdržovat se u toho letiště dlouho, a tak se vznesl vysoko do slunečního svitu a nad mraky zamířil domů.

Nebyl si dost jist směrem, ale věděl, že v jihozápadním kursu dříve či později dosáhne britských zákopů a tím i bezpečí. A od zákopů už to nemůže být daleko na jeho letiště v Maranique. Henry si tiše hvízdal a srdce mu pleskalo radostí nad dobře vykonaným

dílem. Pak se znovu ponořil do té strašné mlhy, aby vyhledal svůj domov.

Biggles a Algy rovněž uháněli domů nad mraky s onou podivnou orientační schopností, jež je, jak se zdá, některým letcům dána. Když konečně proklouzli clonou mraků, která jim zahalovala rozhled, spatřili letiště, přistáli na něm a ujížděli směrem k čekajícím mechanikům.

„To jsme z nich udělali kaši!“ smál se Biggles, když vylezl ze svého letounu. „A hele, profesor se už vrátil – tamhle je jeho koráb.“ Když pák Biggles otevřel dveře do předsíně, otočil se k Algymu a s prstem na ústech mu dal znamení. Uvnitř kdosi mluvil. Byl to Henryho hlas.

„Ne, pane,“ říkal Henry. „Já jsem je už potom neviděl, od té doby, co jsme vletěli do mraků, a tak jsem pak sledoval svůj vlastní kurs. Našel jsem letiště těch Hunů a spustil jsem na ně svoje bomby, ale viditelnost byla tak špatná, že jsem nebyl s to udělat si spolehlivý odhad škod.“

Biggles otevřel dveře dokořán. Henry a major Mullen stáli uprostřed pokoje obklopeni hloučkem pilotů.

„Tak ty jsi to letiště fakt našel?“ ptal se Biggles a ze všech sil se snažil, aby nepohnul ani brvou.

„Samozřejmě! Vypátral jsem je matematicky, bylo naprosto nemožné, abych je nenašel,“ odpověděl Henry nenuceně.

Biggles se raději otočil k oknu a sledoval, jak přistává jeden S. E. 5 a jak roluje s ocasem nahoře směrem k jídelně. Za okamžik nato vešel velitel 287. letky major Sharp, zastavil se na prahu jídelny a nakoukl dovnitř. Ukázalo se, že mu to dalo hodně práce, než dokázal promluvit. Biggles, jehož mezitím už leccos napadlo, obrátil svůj zpytavý pohled na Henryho a zašklebil se.

„Kdo z vás byl takový blázen, že mi rozryl letiště!“ vyjel major.

Rozhostilo se ticho, které se dalo téměř nahmatat.

„Mám tam osm zatraceně velikých kráterů po celém letišti! Naštěstí nebyl nikdo zraněn. Mým lidem to zabere celý den, než je zasypou. Byl to velbloud – viděli jsme ho – žádné námitky! Jeho číslo bylo – é – é –“

„J-7743,“ zašeptal Biggles bezděčně.

„Jakpak to víte?“ vykřikl Henry nakvašeně. „To je přece číslo mého letadla.“

„Tak, matematicky – je to ryze matematická otázka!“ řekl Biggles mírně.

Zařinčel pronikavě telefon a major zvedl sluchátko.

„Haló!“ ozvalo se. „Ano, copak je? Dobrá přehlídka – okamžik, já se jich zeptám,“ Pak se otočil k oběma pilotům.

„Biggles, měli jste dneska co dělat se zeleným letadlem značky Hannover? Hovoří se mnou dělostřelci a hlásí, že se u nich asi před půl hodinou rozbilo při přistání zelené letadlo značky Hannover nedaleko osady Saint. Motor letounu byl rozstřílen na cucky a kulometčík mrtev.“

„Ne, já jsem takový dvouplošník neviděl,“ odpověděl Biggles udiveně.

„Ani já ne,“ připojil se Algy.

„Je to úplně v pořádku, já jsem ho dostal,“ přihlásil se Henry jakoby mimochodem.

„Cože? Ty ses dneska odpoledne utkal s tím zeleným hannoverákem?“ nemohl Biggles věřit svým uším.

„Ano,“ odpověděl Henry skromně, „a poslední, co jsem viděl, byly jeho kotrmelce dolů z mračen.“

„Panebože! Při obráceně se točící vrtuli mé nebožky tetičky! Vždyť tys je asi zasáhl! Jak jsi to, prosím tě, dokázal?“ divil se Biggles.

„Tak, matematicky – byla to ryze matematická úloha,“ odpověděl Henry a zubil se za všeobecného chechtotu ostatních přítomných letců.

„Matematická úloha – jdi do háje, prosím tě! Jak jsi to jenom dokázal?“ opakoval Biggles.

„No dobře, bylo to tak,“ odpověděl Henry nejistě. „Ten Prušák myslel, že je bůhvíjak mazaný. Nejspíš si myslel, že jeden hannoverák plus jeden velbloud rovná se jeden hannoverák, což je nesmysl, jak by řekl Euklides. Dostal jsem vztek a rozhodl jsem se mu dokázat, že je na omylu, a že naopak jeden velbloud plus jeden hannoverák rovná se jeden velbloud!“

„No dobře, to je mi jasné!“ poškleboval se Biggles. „Takže ty jsi umístil bod A nad bod B tak, že přímkou A – B vypadla vedle přímky – ale, dejte mi s tím pokoj! Mě na to povídání o A – B – C nenachytáš! Na kterém místě zákopů ten Němec zhruba spadl? To by mě zajímalo!“

„To nevím, ale je to pravda!“ připustil Henry a rozesmál se. „Naše postavení do mých údajů nebylo zahrnuto. Abych vám pravdu řekl, já vůbec nevěděl, kde jsem – a tak jsem se o to moc nestaral. Jediná věc, která mě zajímala, bylo to, že ten Němec kolem sebe práskal tak rychle, že jsem na teorii ani moc času neměl.“

„Já myslel, že sis to nejdřív propočítal,“ dobíral si ho stále Biggles. „Ale jak jsi ho nakonec dostal?“

„No, jestli mám povědět pravdu,“ ušklíbl se Henry, „vyhodil jsem svůj zápisník do mraků a vrhl jsem se na toho Germána hlava nehlava. Rozehnal jsem se po něm svým kulometem, no a on spadl dolů. Tak to bylo! Já ani nevěděl, že jsem ho zasáhl. On jenom zabzučel do té šedivé omáčky, kde jsem ho už nemohl sledovat, a to bylo naposled, co jsem ho zahlédl. Potom jsem poletoval dokola, až jsem našel to letiště a složil jsem tam svoje bomby ...“

„Řekl bych, že čím míň o tom budeš vykládat, tím líp pro tebe,“ radil mu Biggles přátelsky a po očku mrkl na majora.

„Hlavní je, že jsi dostal nepřítele. Pokud příště necháš svůj zápisník doma, budeš mě následovat a budeš při svých bojích užívat metody hlava nehlava, můžeš se mnou zítra zase letět. Platí?“

„Ano, platí!“ prohlásil Henry s důrazem.

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

SE SRDCEM DIVNO HRÁT

Biggles si vesele pobrukoval nějakou melodii, když křižoval nad frontou ve svém novém letadle, které si právě přivezl z leteckého skladu.

„Ještě pět minut a budu zase doma,“ pomyslel si, ale osud tomu chtěl jinak. Motor prskl, pak opět prskl a nakonec naposledy vybafl a zhasl, přičemž Bigglesovi chcipla vrtule.

Letec potichu zaklel, postrčil řídicí páku dopředu a rozhlédl se rychle kolem dokola, kde by bylo nejvhodnější místo k nouzovému přistání. To se teď zdálo být nevyhnutelné.

Na pravé straně se rozprostíral Clarmeský les. „Tam to nepůjde,“ zabručel mrzutě a podíval se dolů levými křídly letounu. Ach, tamhle! Skoro na okraji lesa byla velká pastvina, kde nebyly žádné překážky. Pilot k ní začal klouzat po křídle s jistotou, která byla výsledkem jeho dlouhodobé zkušenosti, pak nad jakýmsi křovím vyrovnal a provedl dokonalé třibodové přistání.

Zůstal ještě minutu dvě sedět v řidičské kabině a zkoumal své stanoviště. Potom zív, odsunul brýle a chystal se prozkoumat nejbližší okolí. A když si prohlédl nádhernou lesní scenérii, přimhouřil oči.

Na jasné modré obloze, kde nebylo mráčku, zářilo slunce. Přímo před ním obklopovala nízká, lišejníkem obrostlá zídka ovocnou zahradu, v níž právě zahlédl tmavě červenou střechu jakéhosi domu, opatřenou okapy. Na pravé straně se prostíral chladivý a vášný les. Po levé straně se mezi dvěma řadami vrb vinula v mírných zákrutech bystřina.

„Kdopak by tady řekl, že se válčí!“ pomyslel si Biggles a zapálil si cigaretu. A pak si vylezl na hrb svého velblouda, aby ten okouzlující výjev mohl lépe pozorovat. „No dobrá, podívám se, jestli je někdo doma.“

Biggles pružně seskočil na zem, kožený kabát hodil na trup letadla a loudal se směrem k domu. Otevřel starou kovovou branku vedoucí do zahrady. Když vstoupil, na chvíli se zastavil, protože hledal pěšinu.

„Hledáte mě, Monsieur?“ řekl čísi hlas, který Bigglesovi připadal lahodný jako cinkot ledu ve sklenici koktejlu.

Biggles se otočil a spatřil světlou krásku v modrém hedvábí, která se na něj usmívala. Na okamžik se zarazil, jako by byl vychován v klášteře a nikdy předtím neviděl děvče. Pak přivřel oči,

zatřepal hlavou a zase je otevřel, ale zjevení nezmizelo, bylo stále na stejném místě a culilo se na něj.

„Hledáte snad mne?“ znovu se ptala dívka.

Biggles zasalutoval jako náměsíčný.

„Mademoiselle,“ oslovil ji vážně, „hledal jsem vás po celý svůj život. Nemyslel jsem, že bych vás kdy skutečně našel.“

„A pročpak jste tu přistál?“ zajímala se dívka.

„Přistál jsem tu proto, že můj mag vypověděl službu,“ vysvětloval Biggles dívce.

„A co by se bylo stalo, kdybyste nebyl přistál, když váš vak vypověděl službu?“ vyptávalo se zjevení zvědavě.

„Ne vak – ale mag! To je zkratka pro magnet, rozumíte?“ vysvětloval Biggles a zubil se. „Víte, že jsem ještě nikdy nemyslel usilovněji na nic jiného, než jak přistát, když mag vypoví službu? Kdybych to neudělal, zřítíl bych se z výšky a narazil bych na něco tvrdého.“

„A co teď hodláte dělat?“

„Nevím, budu o tom muset přemýšlet. Bude asi nutno, abych tu nějaký čas zůstal. Buď jak buď, válka zatím ještě neskončí, než se vrátím. Ale promiňte, pokud to není ode mne příliš smělé, vy jste Angličanka? Ptám se vás proto, že tak dobře mluvíte anglicky.“

„Ne tak docela, pane. Moje matka byla Angličanka a já jsem chodila v Anglii do školy,“ vysvětlila dívka.

„Děkuji vám, slečno – –“

„Jmenuji se Marie Janisová.“

„To je roztomilé jméno, mnohem roztomilejší než toto zákoutí,“ řekl Biggles nadšeně. „Máte tedy telefon, slečno Janisová. Není to sice příliš naléhavé, ale pokud nezatelefonuju ke své letce a neřeknu jim, kde jsem, sotva mě najdou,“ vysvětloval Biggles dívce.

Pomyšlení, že by Mahoney mohl jeho letadlo zahlédnout shora a že by tu mohl přistát, nenaplnňovalo Bigglese za těchto okolností nijakým nadšením, jak by se mohlo očekávat.

„Prosím, pojďte dál a zatelefonujte si, pane kapitáne,“ řekla dívka a vedla ho dovnitř. „Mohla bych vám nabídnout sklenku likéru?“

„Zda byste mohla?“ odpověděl Biggles a velice ožil. „Řekl bych, že ano.“

Za pět hodin nato usedl Biggles zase do řidičské kabiny svého letadla, jehož poruchu zatím opravila četa leteckých mechaniků. Odlétal a zakroužil nízko nad ovocnou zahradou a vesele mával na modrou štíhlou postavu, která se dívala nahoru a rovněž mávala.

Růžové mráčky se valily přes obzor, když se Biggles vznesl na svou nedlouhou zpáteční cestu na letiště.

„To je dívka, o které jsem už někde četl,“ říkal si pro sebe. „To je onen strážný anděl letců a začíná se mi náramně líbit, pokud se v sobě trochu vyznám. Ať už je to jakkoli, určitě bych byl nevychovaný mamlas, kdybych se k ní ještě jednou nevrátil a nepoděkoval jí za její pohostinství.“

Za týden nato seděl Biggles na staré kamenné lavici v ovocné zahradě a spokojeně si hvízdal. Mihotavé záblesky vzdáleného světlometu, který olizoval oblohu zmučenou válkou, ho už nijak nevzrušovaly, zdálo se, že rachot děl na frontě je velice vzdálen. Letcova ruka byla položena na opěradle a čísi drobná hlava, jejíž vlasy se ve svitu měsíce leskly, byla opřena o jeho rukáv. Je třeba uznat, že za tu krátkou dobu, která uplynula od jeho nuceného přistání nedaleko zahrady, učinil Biggles pozoruhodný pokrok.

„Povězte mi, Marie,“ řekl letec, „slyšela jste už o svém otci?“

„Ne, pane kapitáne,“ odpověděla dívka smutně. „Říkala jsem vám, že byl na návštěvě na severu Francie, když byla vyhlášena válka. V tom divokém zmatku před příchodem Prušáků zůstal pak můj otec za územím, které je teď Prušáky obsazeno. Je zakázáno cestovat do této části Francie, ale já jsem od něho dostala dva dopisy, které mi doručili naši angličtí přátelé. Ještě jsem mu ani nemohla oznámit, že maminka – zemřela!“

V dívčiných očích se zaleskly slzy a Biggles na okamžik pocítil jakousi nevolnost.

„Je to pekelná válka,“ řekl soucitně.

„Kdybych mu jen mohla poslat dopis, abych mu sdělila, že maminka nežije a že já se starám o domácnost a čekám, až se zase vrátí. To bych byla šťastna. Chudák tatínek!“

„Myslím, že ani nevíte, kde váš otec je?“ řekl Biggles s výrazem účasti.

„Ach ne, to já vím,“ řekla dívka rychle. „Vím, kde se zdržuje. Je stále na zámku našich přátel, tam, kde byl v době, když přišli Prusáci.“

„A kde to je?“ zeptal se překvapený Biggles.

„Ve Vinardu, nedaleko města Lilie, na zámku Boreau,“ vysvětlila dívka, „ale mohl by být stejně dobře i v Berlíně,“ dodala smutně a pokrčila rameny.

„Kristepane!“ vyrazil ze sebe náhle Biggles.

„Co jste to řekl, pane?“

„Ale to nic, jen mě něco napadlo. To je všechno,“ řekl Biggles.“

„Jen mi to povězte!“

„Ale ne, to je šílenost. Nejlíp na to zapomenout.“

„Prosím vás, povězte mi to!“

Biggles zaváhal. „No dobrá,“ souhlasil konečně. „Řekněte, prosím, Biggles, a já vám to povím!“

„Prosím, Biggles!“

Letec se její výslovnosti usmál. „Tak když už to tedy musíte vědět,“ řekl, „napadlo mě, že bych vám mohl dělat posla.“

„Ach, Biggles! Ale jak, prosím vás?“

„Dostal jsem takový ztřeštěný nápad, že bych totiž dopis mohl shodit z letadla,“ vysvětloval Biggles.

„Mon Dieu!“ dívka vzrušeně vyskočila, ale Biggles ji zadržel za ruku a přitáhl ji k sobě.

„Biggles, prosím!“

„No dobrá, dobrá,“ zašeptal Biggles. Potom ji však lehce odstrčil stranou, protože mu srdce náhle začalo bít prudčeji, než je kdy dokázalo rozbušit protiletadlové dělostřelectvo. Letec povstal a podíval se na svítící ciferník svých hodinek.

„Je čas, abych se vrátil zase na letiště,“ řekl nejistě.

„Ale, Biggles, vždyť ještě není tak pozdě!“

Biggles se posadil, rukou si přejel přes obličej a pak se rozesmál. „Ted' málem vypověděl službu můj vlastní mag!“ řekl.

Oba mladí lidé se usmáli a na chvíli se odmlčeli.

„Řekněte mi, Biggles, je možné shodit takový dopis pro mého tatínka?“ řekla dívka po chvíli.

„Nevím,“ odpověděl Biggles poněkud nejistě. „Já nevím, jaká jsou v těchto věcech ustanovení, to opravdu nevím. Snad to nebude velké provinění a nahoře se o tom asi vůbec nedozvědí. Dáte mi ten dopis a já uvidím, co se dá dělat.“

„Biggles! –, vy...“

„Copak?“

„Nic už. Pojd'te se mnou dovnitř a napíšeme ten dopis společně.“

Drželi se za ruce a šli směrem k domu. Dívka si vzala psací podložku a dala se do psaní. Pak se tiše otevřely dveře a v nich se objevil Mariin sluha Antoine.

„Zvonila jste, slečno?“ ptal se.

„Merci, Antoine.“

„Poslyšte, Marie,“ řekl Biggles, když muž zase odešel. „Pohled toho pitomce se mi ani trochu nelíbí. Nikdy v životě jsem neviděl stvoření, které by vypadalo nechutněji.“

„Ale co bych si bez něho a bez jeho ženy Lucilly počala? To jsou jediné dvě bytosti, které tu se mnou po celý ten čas zůstaly. Antoine je milý člověk a báječně se o mě stará!“ řekla vyčítavě dívka.

„Já vím,“ řekl Biggles. „Tak pokračujte v tom psaní.“

Dívka psala rychle.

„Podívejte se,“ řekla, když byl dopis napsán, a usmála se. „Přečtete si to a pak mi povíte, jestli je to dost roztomilý dopis pro otce, kterého tak dlouho postrádám.“

Biggles přečetl několik prvních řádek, zbytek dopisu však přeskočil a začervenel se. „Já nechci číst vaše dopisy, broučku,“ řekl.

Marie dopis zapečetila, napsala adresu a přivázala k němu malou zátěž. „A kdepak bychom vzali nějakou vlajku?“ zeptala se.

„Myslíte praporek?“ usmál se Biggles.

„Ano, praporek. Podívejte, tohle by se hodilo.“ Dívka sňala červenobílou hedvábnou šerpu s opěradla křesla a přivázala ji k zátěži.

„Tady to máte, můj letce,“ řekla a smála se. „A dejte pozor, abyste tatínka neuhodil do hlavy, aby pak na mě nehuboval, že jsem ten dopis poslala.“

Biggles vsunul balíček do kapsy svého leteckého pláště a s milou dívkou se rozloučil.

Když se vrátil na letiště, odešel do svého pokoje, odhodil kabát na postel a pak se šel do jídelny něčeho napít. Když zavřel dveře a odešel, vstoupili do jeho pokoje dva muži – jeden v důstojnické uniformě a jeden v civilu. Muž v civilu ani na chvíli nezaváhal, vzal Bigglesův kabát a vytáhl z kapsy onen dopis.

„Víte, co máte dělat,“ řekl pak přísně.

„Vím. Jak dlouho se zdržíte?“

„Jednu hodinu, ne déle. Zdržte ho až do jedenácti třiceti stranou!“ řekl muž v civilu.

„Spolehněte se,“ odpověděl důstojník a šel pak za Bigglesem do jídelny.

Biggles si vesele broukal nějakou melodii a zamířil do svého pokoje. Jeho výlet, jak se ukázalo, se odbyl bez zvláštních příhod, a shození dopisu Marie Janisové bylo směšně jednoduché. Letec našel snadno onen zámek, a když se snesl nížko nad něj, sledoval, jak se červenobílá šerpa třepotá nad trávníkem. Když se pak dostal bezpečně zpátky přes zákopy, blahopřál si k výsledku svého poslání. Sousední 287. letka s letadly S. E. 5 byla pod ním, a Bigglese napadlo, že by tam mohl přistát a zastavit se u svých kolegů.

Uvědomoval si, že ho bude pozorovat mnoho očí, takže sklouzl po křídle a potom to zase vyrovnal, aby přistál co nejbravurněji. Náhle však narazil na zem; letadlo se prudce stočilo a postavilo se na nos. Biggles divoce zaklel, vylezl z budky a zkoumal, do jaké míry se letoun poškodil.

„Kruci, proč sem na ten hluboký úvoz nedáte nějaký praporek, chlapi zatracení?“ křičel rozčileně na Wilkinsona a na ostatní piloty, kteří se sbíhali k místu nehody. Pak ukázal na příčinu svého nezdárného přistání.

„Jen se podívejte na tohle svinstvo!“

„No jo, tenhle úvoz zná spousta lidí,“ omlouval se Wilkinson. „Vědět, že sem přiletíš ty, dal bych to úplně zasypat. Ale to nic, zařvala jen jedna pneumatika a vrtule. Naši mládenci ti to do zítřka dají do pořádku. Pojď se u nás napít, já se postarám, abych tě nějak dopravil domů. Náš velitel je na dovolené, takže můžeš použít jeho auto.“

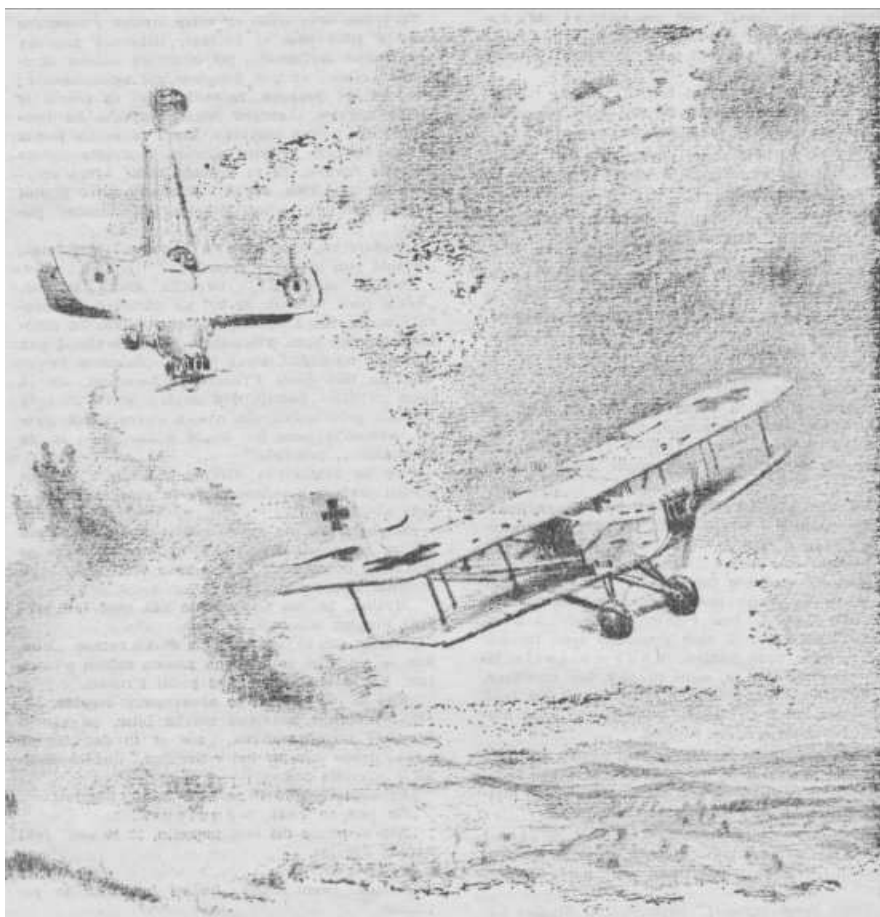
„Výborně, ale já u vás nezůstanu na večeri,“ zdůraznil Biggles, „já mám dneska v noci službu,“ dodal, když pomyslel na měsícem ozářenou zahradu a starou kamennou lavici.

Bylo už skoro osm hodin, když Biggles opustil letiště a posadil se k volantů vypůjčeného automobilu. Zatelefonoval majorovi Mullenovi a oznámil mu, že se opozdí; teď se však chvěl nedočkavostí a uháněl k domu dívky, která se stala příčinou toho, že se mu zase život zdál hodným žití a válka hodnou bojování.

Noc byla tmavá, protože měsíc zastřely nízké mraky. Řada vzdálených výbuchů protiletadlových šrapnelů ho přiměla, že se podíval zamračeně nahoru. Nálet bombardérů, který přerušil průběh jeho úspěšné cesty, mu byl pramálo vhod. A když se nepřátelská letadla a provázející výbuchy protiletadlových šrapnelů blížily, ustaraně svažtil čelo.

„Ta letadla letí rovnou nad ten dům, parchanti jedni!“ řekl si Biggles, zhasl světla a uháněl dál k zahradě.

„A hrome, ti jsou nízko,“ zavrčel, když ujížděl dolů po cestě a byl ohlušen řevem motorů těžkých bombardovacích letadel. „Oni sledují stejnou cestu jako já.“

Biggles by byl rád věděl, kam ta letadla mají namířeno, a snažil se vzpomenout si, co by tu mohla mít za cíl. Že by se sám mohl ocitnout v nebezpečí, to ho ani nenapadlo.

Od domu byl vzdálen už jen asi osm kilometrů a zoufale se snažil; aby ta letadla dohonil.

„Ten ubohý brouček se vyděsí k smrti, když letadla přeletí tak nízko nad domem!“ říkal si ustaraně.

V Bigglesovi hrála každá žilka, když uháněl tou cestou. Ale náhle se v něm zatajil dech. Co to je? Ohlušil ho hvízdavý hluk a ledová ruka mu sevřela srdce. Tyhle zvuky až příliš dobře znal. Vhúúm! Vhúúm! Vhúúm! Tři prudké záblesky oranžového ohně vyšlehly k obloze. Vhúm! Vhúm! Vhúm! – následovaly další tři rány.

„Panebože, co to ti šílenci dělají? Vždyť tam je přece les, říkal si Biggles, když zahýbal do poslední zatáčky a byl celý ztuhlý hrůzou. Ozvalo se dalších šest hromových výbuchů, které se zdály být vzdáleny jen několik set metrů od něho, a které mu málem protrhly ušní bubínky. On však jel stále dál. Pokoušel se uvažovat, ale nebyl schopen, ztratil všechn smysl pro čas a veškerou rozvahu. Měl dojem, že takhle pojede navěky. Nepřetržitě klel. Světlomety prohledávaly oblohu ve všech koutech a Biggles podvědomě tušil, že hluk motorů už slábne v dálce.

„Už odletěli,“ řekl si a snažil se jasně uvažovat. „Bože, jestli tak zasáhli ten dům!“ hrozil se. Sešlápl brzdy, až to zaskřípalo, protože nějácí dva muži mu skočili před auto, když zahýbal do brány, ale on se na ně nepodíval. Jedním pohledem zjistil, že ten dům je pouhou hromadou hořících a dýmajících sutin. Vyskočil z automobilu a hnál se směrem k hořícím troskám, ale čísi ruka mu sevřela rameno jako do svěráku. Biggles, celý bledý, se vztekle vytrhl. „Krucinál, je tam moje děvče!“

Řízný vojenský hlas se zabodl do jeho zmateného mozku.

„Ani krok, kapitáne Bigglesworthe!“ zmrazil ho ten hlas.

„Pusťte mě, krucinál!“ vybuchl Biggles a zápasil s tím mužem jako zuřivec.

„Ještě jedno slovo, kapitáne Bigglesworthe, a dám vás zatknout!“ řekl ten hlas drsně a neúprosně.

„Co že uděláte?“ nechápal Biggles slova, která slyšel. „Co uděláte?“ vykřikl nechápavě.

V tom zahlédl, jak se žár požáru odráží na napražených bodácích čety anglických vojáků. Nedaleko něho stál plukovník Raymond z hlavního leteckého velitelství a ještě jeden muž. Biggles si přejel rukou přes oči a kroutil hlavou.

„Já sním,“ řekl, „ano, já skutečně sním. Bože, co tohle je za příšerný výjev? Kéž bych se probudil!“

„Napijte se, Bigglesworthe, a vzmužte se!“ řekl plukovník Raymond a podal mu polní láhev. Biggles ji vyprázdnil a vrátil plukovníkovi.

„Já teď odejdu,“ řekl plukovník, „uvidíme se zítra ráno. Tento důstojník vám poví všechno, co si přejete vědět,“ dodal plukovník Raymond a ukázal na muže v černém civilu, který stál nedaleko. „Dobrou noc, Bigglesworthe.“

„Dobrou noc, pane plukovníku. A vy – poslyšte, je ta dívka tam?“ zeptal se Biggles muže, na něhož ho plukovník odkázal.

Muž přikývl.

„Tak to je všechno, co jsem chtěl vědět,“ řekl Biggles a pomalu se otočil.

„Je mi líto, ale jsou tu ještě jiné věci, které se musíte dozvědět,“ podotkl ten muž.

„Tak? Řekněte mi aspoň, kdo jste.“

„Major Charles od britské Intelligence Service.“

„Intelligence Service!“ opakoval si Biggles a vysvitl mu první záblesk poznání.

„Pojďte sem na chvíli!“ Major Charles rozsvítil světla u letcova auta. „Včera vás požádala jakási dáma, abyste někam odevzdal její zprávu, že ano?“ ptal se major.

„No ano!“

„Přečetl jste si ji?“

„Ano.“

„Byla to tahle zpráva?“ ptal se major Charles a podal pilotovi dopis.

Biggles si přečetl několik prvních řádek a byl ohromený.

„Ano, to je ten dopis,“ přisvědčil potom.

„Obrat'te to!“

Biggles uposlechl. Až sebou trhl, když si povšiml směsice čar, které zřetelně prosvítaly papírem. V jejich středu byl kroužek.

„Poznáváte to?“

„Ano.“

„Co je to?“

„Je to náčrtek letiště 266. letky,“ odpověděl Biggles jako dítě, které odříkává z katechismu.

„Vidíte ten kroužek?“

„Ano.“

„To je důstojnická jídelna. Snad jste teď pochopil. Dopis, který jste měl na žádost té ženy dopravit, byl předem zpracován chemickým roztokem, neviditelným inkoustem, a obsahoval takové údaje, že kdybyste jej byl doručil na místo určení, byla celá vaše letka dnes v noci smetena s povrchu zemského. A vy ovšem také! Ta dívka vás poslala na smrt, kapitáne Bigglesworthe!“

„To se mi nechce věřit,“ řekl Biggles zřetelně. „Ale vždyť já jsem ten dopis doručil!“ vzpomínal se náhle.

„Ne však tenhle,“ řekl major a podivně se usmál.

„Vy jste odevzdal dopis, který jsme vám vyměnili za tenhle.“

„Vyměnili!“

„My jsme tu ženu sledovali už dlouhou dobu. Vy jste byl pod dohledem od toho dne, kdy jste tam nouzově přistál, ačkoli váš vojenský výkaz z vás snímá jakékoli podezření.“

„A na tom podvrženém plánu jste zaznamenal její dům, aby byl bombardován místo našeho letiště?“ poškleboval se Biggles. „Je to tak?“

Major Charles pokrčil rameny. „Ta žena měla dobré spojení. Kdybychom ji zatkli, vznikly by nám nečekané potíže, ale její činnost jsme museli zmařit! Ta žena měla mocné přátele na vysokých místech. No, už musím jít, nepochybuji, že se ráno dozvíte další od velitele peruti.“

Biggles vyšel kousek nahoru po zahradní pěšině. Stará kamenná lavička byla rozžhavena do temně rudé barvy. „Bože, jsem to ale pitomec!“ řekl si a otočil se zpět. „To je ale pekelná válka!“

Pak ujížděl pomalu zpátky na letiště. Na jeho stole ležel dopis. Když ho dychtivě otevřel, četl:

„Můj milý,

musím se tě zeptat na něco velmi důležitého – na něco, co pro mě musíš udělat. Dnes večer v sedm hodin přijdu pro tebe. Je to důležité. Setkáme se na cestě u letiště. Budu k tobě velice hodná, můj Bigglesí.

Tvá Marie“

Biggles se posadil na postel, ruce se mu zachvěly, četl znova a znova ten dopis a snažil se vypátrat jeho smysl. „Nařídila nálet na osm hodin,“ říkal si, „když budou všichni důstojníci v jídelně! Věděla, že tam budu taky, a tak mi napsala ten dopis, aby mě dostala ven. Věděla, že bych ji nikdy nenechal na té cestě čekat – tak to bylo! Měla o mě starost, jinak by to nebyla udělala. Když jsem pak nepřišel, odešla, vrátila se domů. Vůbec nevěděla, že jsem její dopis nedostal – jak by to taky mohla vědět? Teď je mrtvá. Kdybych nebyl přistál na letišti 287. letky, byl bych teď u ní. No, už se to nikdy nedoví.“

Biggles unaveně vstal. V dálce zpívaly čísi hlasy, a pilot se musel trpce usmát, když zaslechl slova dobře známé písničky: „Kdo má strach, že v prach se změní, koho děsí hrobu chlad, kdo se bojí zapomnění všeho, co měl kdysi rád? Proto líp se držet moku, tento svět jen umí lhát – připijme mrtvému soku, tomu, kdo má umírat!“

Zaklepání na dveře ho probudilo ze zadumání. Vstoupila ordonance od letištní stráže.

„Nějaká dáma vám tu nechala dopis,“ řekl ten muž a podal dopis letci.

„Nějaká dáma? – A kdy?“ ptal se Biggles a s velkým úsilím se ovládl, aby vypadal klidně.

„Asi před deseti minutami, pane kapitáne. Těsně než jste se vrátil. Přišla kolem osmé hodiny a říkala, že s vámi musí mluvit, pane kapitáne, ale já jsem jí řekl, že tu nejste.“

„Kde je teď?“

„Už odjela, pane kapitáne, byla tady vozem. Říkala, abych ten dopis předal přímo vám, hned jak se vrátíte, pane kapitáne.“

„No dobrá – můžeš jít.“

Biggles vzal dopis, otevřel ho a četl:

„Sbohem, můj Bigglesí!

Nyní už to víš. Co bych ti ještě mohla říci? Snad jenom toto: Naše osudy nebývají vždycky v našich rukou – to si provždy zapamatuj a říd' se podle toho, můj Bigglesí! To je všechno, co bych snad měla říci. Přišla jsem za tebou dnes večer, abych tě odvedla anebo s tebou společně zemřela, ale nebyl jsi doma. A pamatuj si, že jedna věc v

tomto světě války a lži je pravdivá: moje láska k tobě. Snad ti bude oporou, jako je mně. Dávej na sebe pozor! Budu se za tebe stále modlit. Pokud se ti něco stane, já se to dozvím, ale stane-li se něco mně, ty se to nedozvíš nikdy. Moje poslední myšlenka bude patřit tobě. My se zase setkáme, když ne na tomto, tedy určitě na onom světě. Proto nechci říkat sbohem, ale au revoir! Marie.“

„A naši si myslí, že je mrtvá,“ řekl si Biggles potichu. „Riskovala život, aby mi to sdělila,“ Biggles ten dopis něžně políbil, pak ho podržel těsně nad svící a pozoroval, jak hoří.

Shořelé zbytky pak rozdrtil mezi prsty.

Vtom se otevřely dveře a vešel Mahoney. „Ahoj, chlapče, copak je to s tebou? Něco ti tu hoří?“ vyzvídal Mahoney.

„Jo,“ odpověděl Biggles a velmi pomalu vyslovoval, „je to moje ztřeštěnost, ještě jsem si přitom trochu popálil prsty.“

KAPITOLA TŘICÁTÁ

DNES ODPOLEDNE BUDE NÁLET

Ve dnech, které následovaly po této tragické příhodě, létal Biggles s takovou nedbalostí a s takovým nezájmem o možné následky, že jeho představený major Mullen usoudil, že kdyby to takhle pokračovalo, mohlo by být jen otázkou času, že se jednou zapomene vůbec vrátit. Velitel peruti se mu sice o příhodě s dívkou nezmínil, Biggles však věděl, že major o hlavních okolnostech toho případu asi ví, protože by se ho jinak vyptával, proč byl předvolán na hlavní velitelství.

Ačkoli tedy major věděl hodně, neřekl nic, chování svého velitele roje však sledoval s velkou úzkostlivostí. Zavolał si dokonce McLarena a Mahoneye do své kanceláře, aby s nimi o té věci pohovořil.

Mahoney starostlivě a chápavě pokyvoval hlavou, když naslouchal velitelovým obavám.

„Pokud Biggles nedostane dovolenou, bude brzy vyřízen,“ řekl pak. „Pije whisky i k snídani, a vy jistě víte, co to znamená. Velmi rychle schází. Včera ráno vypil půl láhve whisky ještě před rozedněním, ale do hangáru přišel střízlivý stejně jako já. Pořádný chlap se neopíjí, když je v takovém stavu jako Biggles. A vůbec nemá smysl mu domlouvat – vy to víte stejně dobře jako já. Dostal se do takového stavu, že to považuje za osobní urážku, když mu člověk dává rady ohledně lítání. Je to škoda, ale do těchhle konců se asi dostane leckdo z nás, obávám se. Newland od 287. letky mi nedávno říkal, naprosto důvěrně, že za ním všude lítá modrý holub. Kam se prý pohne, všude vidí modrého holuba. A myslel to naprosto vážně!“

„Dobrá, musím ho tedy poslat domů, ať se mu to bude líbit, nebo ne,“ pokračoval major, „ale kdybych k tomu nenašel vhodnou záminku, určitě by ho to dorazilo. No, podívejte, mládenci! Co kdybych poslal někoho domů, aby utvořil novou letku – například letku sluk – a přivezl je pak na frontu. Vy dva jste starší než Bigglesworth a oba jste na řadě k povýšení. Já odejdu za týden nebo za dva k peruti, jak se domnívám, takže jeden z vás bude muset převzít velení 266. letky. Máte něco proti tomu, kdybych poslal domů do Anglie pro novou letku Biggleswortha?“ navrhl velitel letky a podíval se omluvně na oba kapitány.

„Já ne, pane majore,“ řekl Mahoney obratem.

„Ani já ne, pane majore,“ dodal i McLaren.

„Děkuji vám. To jsem si přál vědět,“ řekl major. „Pošlu ho tedy do Anglie. Kdepak je teď?“

„Je ve vzduchu,“ odpověděl Mahoney. „On skoro nikdy není na zemi. Bůhví kde lítá, je to jistě na kilometry daleko. Na hlídce ho nikdy nevidím.“

Velitel letky přikývl. „Dobrá, takhle to nemůže jít dál. Musí pro něj někdo zaletět. Mimochodem, zítra letíme na velkou akci, dnes večer to bude v rozkaze. Udělali byste dobře, kdybyste si náležitě prohlédli stroje.“

Biggles kroužil ve výšce pěti tisíc metrů a potom se obrátil k městu Lilie, aniž si to jasně uvědomil. Lhostejně si prohlížel prostor kolem, zda by tam zahlédl stopy po nějakém nepřátelském letadle, ale kromě šiku anglických stíhaček Bristol, které letěly domů hluboko pod ním, byla obloha dočista prázdná. Kdepak je teď? Kam odešla ta dívka v oné tragické noci rozčarování? Chytili ji snad?

To byly myšlenky, které Bigglesovi měnily dny a noci v peklo. Zjevovala se mu za chladných šedivých svítání s páskou na očích a s tváří obrácenou proti popravčí četě vojáků v nějaké pochmurné francouzské vesnici.

Kdesi houkla salva střel a cosi trísklo do nožní řídicí páky nedaleko letcovy nohy. To ho okamžitě vrátilo do drsné skutečnosti.

Biggles provedl poloviční výkrut a rozhlédl se. Zjistil, že se od něho rychle vzdalovalo německé letadlo značky Hannover. Biggles se zakabonil a znejistěl.

„Panebože! Byl bych do něj málem vrazil, a vůbec jsem o něm nevěděl. Když letěli kolem, pozorovatel do mě našil dávku z kulometu,“ říkal si. „Být to tak D. VII...“ Ale pak jen pokrčil rameny. „No, a co na tom? Copak ještě snad na něčem záleží?“

Biggles se podíval dolů, aby zjistil svou polohu. Krajina mu byla povědomá, protože ji během minulého týdne sledoval snad desetkrát. Na levé straně bylo město Lilie, nejhorší pařeníště protiletadlové činnosti v celé Francii. Po pravici vedla úzká zatáčející se cesta do vesnice Vinardu a do zámku Boreau – jeho jediného pojítka s Marií. Snad by tam dokonce mohla teď být – tato myšlenka ho napadla dnes poprvé. Ale jak by se tam byla dostala? Vyzvědači přece přecházejí přes hranice sem a tam, uvažoval Biggles, a přitom nikdo neví jak, kromě těch několika lidí, jejichž je to nebezpečné zaměstnání. Biggles se rozhlédl po obloze, ale nic neviděl; postrčil proto řídicí páku dopředu a začal se snášet ve velkých spirálách dolů.

Ve výšce patnácti set metrů Biggles zaváhal. Smí se odvážit, aby ztratil ještě víc výšky? Letec udělal přemet, poloviční výkrut a vyrovnal. Pak udělal další přemet a poloviční výkrut z jeho vrcholného konce. A potom sletěl do vývrtky. Letadlo vyrovnal ve výšce šesti set metrů a pozorně si prohlížel zámek Boreau. Nikdo nebyl v dohledu – ale ano – letcovy oči náhle postřehly jakýsi pohyb

na konci zahrady. Sklouzl níže. Věděl, že je to od něho ztřeštěná odvaha, zvědavost však u něho zvítězila nad obezřetností.

Kdosi na něj mával – cože? Biggles sklonil nos svého letounu dolů k rychlému letu střemhlav a potom zase vyletěl vzhůru jako svíčka. Srdce mu prudce bušilo radostí. Klamal ho zrak, anebo skutečně zahlédl modře oblečenou postavu, která mávala modrobílou šerpou?

Biggles se ohlédl: modrobílá šerpa byla rozprostřena na trávniku! Obrátil své letadlo směrem k zákopům a uháněl k domovu. Hlava se mu točila.

„Teď jsem se určitě zbláznil,“ procedil Biggles sevřenými zuby. „Ta dívka je určitě vyzvědačka, jinak by tam nebyla!“ Tato myšlenka ho ohromila, jak si právě uvědomoval, protože vlastně stále ještě doufal, že se velitelství ve svém předpokladu mylí, že ta dívka do vyzvědačství není zapletena.

Začaly ho přepadat pochybnosti. Viděl ji skutečně, anebo to byl jen přelud jeho obrazotvornosti? Snad to byl docela někdo jiný. Vždyť byl moc daleko, aby mohl rozeznat siluetu té postavy. „Ona je určitě vyzvědačka, a já jsem vyložený blázen,“ říkal si Biggles, když kličkoval mezi palbou nedalekých protiletadlových děl.

Na poloviční cestě domů měl Biggles štěstí, že se setkal se šikem letounů S. E. 5, k nimž se připojil. Když se dostal bezpečně nad anglické zákopy, zamával letadlům na rozloučenou a brzy se zase ocítl na letišti v Maranique. Zamířil do jídelny a připojil se k hloučku důstojníků, kteří se seskupili kolem návěstní tabule.

„Copak se stalo, hoši?“ zeptal se.

„Zítra je náramná přehlídka, Biggles,“ odpověděl Mahoney.

„Co je to?“

„Doprovod – dvojitá porce. Osmnáct devítek bude zítra ráno bombardovat letiště 27, a táž parta oddělá odpoledne jiný objekt nedaleko Lilie. My a 287. letka je doprovázíme. 287. letka bude nahoře na galerii a my se přilepíme na bombometnou formaci. Schůzku máme nad lesem Mossyface ve výšce tří tisíc metrů v deset hodin dopoledne.

„Panebože! To jste snad vypátrali německý generální štáb nebo co?“

„Nijak by mě to nepřekvapilo. Je to určitě něco moc důležitého, protože se pořádají dvě přehlídky. Přehlídka letiště 27 je v pořadí první – a ta druhá má přijít později. Nejspíš chtějí něco vymazat z mapy. Není to špatný nápad, ale kdyby aspoň ty bombardéry cíl zasáhly!“

Biggles zamyšleně pokyvoval hlavou, protože ho to nijak nezaujalo. Takový doprovod je pitomé zaměstnání, zejména při jeho současné náladě. Později odpoledne bylo na návěstní desce vyvěšeno jiné oznámení, které bylo vítáno hlasitými výkřiky a všeobecným veselím. Biggles se protlačil do přední řady a četl:

Povýšení.

Akt. kpt. J. Bigglesworth, velitel roje, se povyšuje na majora W. E. F. 10. 11. 18.

Č. j. 243/117/18

Jmenování.

Major J. Bigglesworth od 266. letky je jmenován velitelem 319. letky. H. E., W. E. F. 11. 11. 18. Č. j. 243/118/18.

Biggles se na to oznámení podíval nedůvěřivě. Obrátil se pak k majoru Mullenovi, který právě vešel do místnosti.

„Tak tedy odejdu domů, pane majore,“ řekl Biggles stísněně.

„Ano, Bigglesworthe, velitelství peruti si přeje, abyste sestavil 319. letku. Myslím že dostanete sluky – budete pak moci kroužit kolem velbloudů.“

„Velbloudi mi docela stačí,“ odporoval Biggles. „To je právě neštěstí téhle prašivé války, že lidi nejsou s ničím spokojeni. Nechte nám jen velbloudy a letouny S. E., a Němci ať mají svoje V. a VII. Čert aby ty neustálé změny vzal! Slyšel jsem o tom novém letounu, který se jmenuje Mlok a má prý brnění z pancéřových plátů. Nač to? Já vám to povím. Nějaký lampasák nejspíš dostal ránu do zadní části těla, a tohle je následek. Co s těmi pancéři nebo s kyslíkem, aby nám spálil pajšl? A co s elektricky vytápěnou kombinézou? Aby člověku spálila ledviny? Tak bude aspoň brzy po válce!“

„Vy budete mluvit jinak, až ty sluky dostanete,“ zasmál se major Mullen.

„V rozkaze stojí, že mám odejít zítra.“

„Ano, je to tak.“

„No dobře. Tak ode mě pozdravujte Němce na letišti 27 a – kterépak jsou ty další objekty, které se mají vyhodit do vzduchu?“

„Ale, to ani já sám nevím,“ odpověděl major Mullen. „Nějaké místo nedaleko Lilie, zámek Boreau nebo něco podobného. Tak nashledanou!“

Celou minutu stál Biggles na místě jako přikovaný. A majorova slova mu stále zněla v uších.

„Zámek Boreau nebo něco podobného...“

Tak tedy zámek Boreau! Oni vědí všechno, aby do toho hrom praštil! Jak to ti čmuchalové od výzvědné služby mohli vysлідit? Biggles byl na nejvyšší míru rozčilen.

Mahoney ho plácl po zádech. „Pojď se napít, Biggles!“ houkl na něj.

Biggles se otočil a zaklel.

„Ale houby,“ odsekl. „Byl jsem jen trochu naštván, že musím opustit letku. Je mi to líto, zkrátka mě to štve. Co vy všichni děláte?“ zahlaholil jaksi strojeně. „Dneska večer se se mnou napijete.“

Večere byla náramně hlučná. Pronášely se obvyklé přípitky na rozloučenou a každý z přítomných byl hlučně šťasten. Biggles seděl v čele stolu bledý v tváři a oči mu nepřirozeně žhnuly.

„Takže zítra podniknu poslední přehlídku,“ prohlásil.

Velitel letky rychle zareagoval.

„Vždyť já myslel, že odjedete zítra ráno?“ volal překvapeně.

„Odpoledne, pokud proti tomu nic nemáte, pane majore,“ odpověděl Biggles. „musím ještě vykonat jednu přehlídku s 266. letkou.“

Major Mullen přikývl. „No dobrá,“ řekl, „ale nedělejte žádné hlouposti!“ varoval ho. „Měl bych vás vyhnat zítra hned ráno.“

Biggles strávil neklidnou a bezesnou noc. Sotva si dovedl vysvětlit, proč vlastně žádal majora, aby mu dovolit letět s ranní přehlídkou, ledaže tak chtěl odložit co možná nejdéle svůj odjezd. Namáhal svůj mozek, aby našel nějakou výmluvu pro ten odklad až na odpoledne, aby se tak dozvěděl výsledek bombardování zámku Boreau. Kdyby se mu nepodařilo zůstat, rozhodl se požádat

Mahoneye nebo Maca, aby se mu pokusili poslat kopie fotografií vybuchujících bomb.

Když o tom všem déle přemýšlel, uvědomil si, že jeho první obavy, že totiž zámek bude bombardován proto, že se anglická výzvědná služba dozvěděla o Mariině přítomnosti, byly neopodstatněné. Mnohem pravděpodobnější se zdálo, že se lidé od výzvědné služby dozvěděli již před časem, že se v této budově skrývá několik členů německého hlavního štábu nebo výzvědné služby, a nedávná nepřijemnost je jen přiměla k urychlení jejich rozhodnutí, aby ten zámek bombardovali.

„Co bych mohl podniknout? Nic,“ usoudil s pocitem beznaděje, „zhola nic!“ Blesklo mu hlavou, že by tam mohl shodit varovnou zprávu, ale okamžitě tu myšlenku zavrhl, protože takový čin by z něho neodvolatelně udělal vlastizrádce. A přitom pomyšlení, že se vrátí do Anglie a ponechá dívku jejímu osudu, aniž hne prstem, aby jí pomohl, ho málem uvedlo do zoufalství. Ona se ho přece pokusila zachránit, když jejich postavení bylo obrácené!

Když ráno sluha přinesl Bigglesovi čaj, byl rád, a vstal unaven a s kruhy pod očima. V deset hodin byl už ve vzduchu a směřoval k zákopům a k prušáckému letišti v Lille. Za ním letěli Cowley a Algernon Montgomery. Po jejich levici letěla bombardovací letadla. Slunce se odráželo na jejich lakovaných křídlech a pozorovatelé se nonšalantně opírali a o své kulometné kruhy. Za nimi byl Mahoney s letkou A, někde vzadu McLaren s letkou B, zatímco ve výšce šesti set metrů nad sebou mohl Biggles sledovat letku S. E. 5. To je ale podívaná, pomyslel si Biggles, když přehlédl všech šestatřicet letadel. „Hun, který by se do nás chtěl pustit, ten by musel mít nervy jako provazy,“ říkal si.

Pozorovatel v nejbližší devítce na Bigglese zamával, zkřížil prsty a na cosi ukázal. Biggles udaný směr na obloze sledoval a zahlédl půl tuctu fokkerů trojplanošů, které s nimi letěly rovnoběžně. Vzápětí se však obrátily a zmizely v dálce. Pozorovatel na něj zase zamával, usmál se a ukazoval palcem nahoru.

„Ano,“ souhlasil s ním Biggles, „vyčmuchali letadla S. E., která letí nad námi, a zřejmě předpokládali mnohem čistší vzduch. Ani se jim nedivím, že to vzdali.“

Bigglesovi bylo líto, že Němci odletěli, byl by se rád s někým porval. Celé tři čtvrti hodiny letěli letci do nepřátelského území, a potom vůdce bombardérů, jehož letoun bylo možno rozeznat podle vlajky, začal obracet.

„Otáčí se proti větru,“ řekl si Biggles, „určitě jsme už nad cílem.“

Podíval se dolů a uviděl letiště. Pak zase vzhlédl nahoru a to včas, aby ještě zahlédl, jak vůdce vypálil zelené světlo ze signální pistole. Hned nato zasvištělo vzduchem osmnáct bomb.

První zásilku bomb následovala po chvíli druhá dávka, dalších osmnáct. Biggles pozorně udržoval své místo v letovém šiku a občas mrkl dolů pod sebou. Jak nekonečně dlouhé mu to připadalo, než ty bomby doletěly na zem.

„Krucí, snad nejsou všechny slepé,“ nemohl se dočkat Biggles. „A, tamhle už to bouchá!“ Na letišti se objevila skupina kouřových oblaků a za chvíli nato druhá.

Druhá dávka bomb mířila lépe než první. Jedna bomba dopadla přímo na hangár, druhá vybuchla mezi letadly na startovací dráze a jiná zase zasáhla několik budov hned za ní. Zbylé bomby se roztrousily po celém letišti.

„Tam se budou muset pěkně ohánět, než se bude moci někdo pokusit o přistání v noci,“ pochechtával se Biggles, když si představil ty díry, které bomby natropily na prostranství letiště.

Slabý štěkot kulometů dolehl Bigglesovi k uším i přes hukot letadlových motorů. Ohlédl se přes rameno a v tom okamžiku se mu zatajil dech. Uviděl roj fokkerů D. VII promíchaných s trojplošníky, které mířily téměř svisle dolů na nejzapadlejší devítky. Kulometčíci na zadních sedadlech se krčili za svými kulomety. Když se nepřítel přiblížil na dostřel, vzduch se zaplnil blýskavými čarami střel, a pak fokkery zase zmizely mezi anglickými bombardéry.

Pak Biggles zahlédl McLarenovo letadlo, jak se rozkolébalo a potom se se zbytkem svého roje vrhlo rovnou dolů po stopě těch nepřátelských letadel.

„Kristepane, těch je tam určitě třicet, to bude pro ně pěkná fuška,“ pomyslel si Biggles, zahoupal křídly a odburácel dolů do vířící míchanice letadel.

Před hledím kulometu mu přeletěl červeně natřený letoun. Biggles stiskl spoušť, ale náhle musel otočit letadlo ve strmé zatačce, aby se nesrazil s prvním letadlem S. E., které se hnalo shora.

Biggles se rychle rozhlédl. Prostor kolem byl zaplněn letadly, která se potápěla, vířila a vzlétala jako svíce vzhůru, ale bombardéry pokračovaly ve svém kursu a byly již kilometr daleko.

Biggles strhl svého velblouda v patách za modrobílým fokkerem, ale v témže okamžiku se ozval jakýsi třeskot a praskot, jako by se cosi tříštilo na jeho palubní desce. Palčivá bolest mu zachvátila nohu, ale on se snažil za každou cenu zahlédnout svého protivníka. Kolem dokola byli sami Hunové a do jeho letadla stříleli jako do terče. Biggles přitáhl řídicí páku zpátky až k sobě a divoce se vznesl nahoru. Před hledím kulometu se mu zableskl nějaký fokker, Biggles spustil palbu a pak už jen sledoval, jak se pilot nepřátelského letounu zhroutil dopředu a jak se nos letadla sklonil dolů, protože se letadlo pod nápořem olova propadlo motorem dolů.

Cosi švihlo velblouda prudce jako dűtkami, až se letadlo zachvělo a v nejbližším okamžiku letělo ve vývrtce dolů, třebaže se pilot zuřivě namáhal, aby stroj zase vyrovnal. A když si uvědomil, že jeho velbloud už neposlouchá kormidla, zachvátil ho ošklivý pocit bezmocnosti.

Bigglesovi se zdálo, že na konci jednoho křídla se cosi podivného třepotá, ale pak zjistil, že je to křidélko visící pouze na jednom drátě. Pilot srazil řídicí páku na protilehlou stranu a letadlo se vzneslo vzhůru.

„Panebože, kdybych to mohl udržet aspoň takhle,“ blesklo mu hlavou, ale to už druhý sled výstřelů, které vypálil neviditelný nepřítel, prorazil střední část jeho trupu. Pilot bezděčně kopl pravou nohou do řídicí páky, ale velbloud začal znovu kroužit ve vývrtce. Byl už nedaleko země a všechno úsilí dostat nos letadla opět vzhůru se zdálo marné. Biggles měl náhle dojem, že se mu cosi stalo s nohou. Nemohl jí pohybovat!

Bigglese napadlo, že nadešel jeho čas. Věděl, že se v dešti olova snáší dolů právě tak, jako vídal předtím tucty letadel a jak i on sám sestřeloval nepřátele. Věděl, že se dole roztrhne, ale příliš ho to nevzrušovalo. Tisíce myšlenek mu za pouhou vteřinu proletělo

hlavou. A ona vteřina mu připadala delší než minuta. Za ten okamžik promyslel tucty věcí, co v této situaci dělat.

Náhle se nos velblouda vznesl napolo vzhůru a letadlo se pomalu vybralo z vývrtky.

Velbloud nyní klouzal po křídle, strmě do pravé strany nosem dolů, na samém okraji další vývrtky, která by už určitě byla poslední. Řídicí páka byla zasunuta dozadu až k levému letcově stehnu. Biggles si nyní uvolnil popruhy a všelijak se v sedadle kroutil, aby dostal pravou nohu na levou řídicí páku, ale nijak se mu to nedařilo. Měl dojem, že řada topolů mu vyskočila naproti, proto bleskurychlým pohybem vypnul zapalování motoru, koleno nezraněné nohy zdvihl až k bradě, ruce sepal na obličej a očekával náraz.

Ozval se třeskot a praskání, jako když veliký strom v lese spadne na lesní podrost. Biggles se bál, že letadlo vybuchne, a proto se zuřivě snažil dostat se co nejrychleji z vraku, kutálel se a rychle lezl pryč. Měl dojem, jako by to všechno byl příšerný sen, z něhož se nemůže probudit. Nejasně si uvědomil vedro od nedalekého požáru; to hořel jeho velbloud a plameny šlehalý k obloze. Přibíhali k němu podivně vypadající vojáci. Pilot si strhl brýle potřísněné krví, upřeně se na ně zahleděl a snažil se pochopit, co se to vlastně děje.

„Jsem dole,“ pronesl k sobě hlasem, který se jeho hlasu vůbec nepodobal. „Jsem dole,“ opakoval si, jako by mu to mohlo pomoci pochopit, co se stalo.

Němečtí vojáci se shlukli kolem něho a Biggles si je zvědavě prohlížel. Jeden z nich postoupil k němu.

„Schweinehund Flieger!“ zavrčel a vztekle kopl letce do boku. Biggles až stiskl zuby, jak ho to zabořilo. Voják už znovu zdvihl svou těžkou botu, když náhle zazněl čísi povel a voják poslušně ustoupil dozadu. Biggles vzhlédl a uviděl důstojníka přibližně svého stáří, v přiléhavé světlešedé uniformě, který se na něj docela soucitně díval. Biggles si všiml, že má na krku vojenské vyznamenání Pour le Merite, a také železný kříž první třídy.

„To jste měl smůlu,“ řekl Němec anglicky se sotva znatelným cizím přízvukem.

„To ano,“ vypravil ze sebe Biggles s námahou. Přinutil se k úsměvu a snažil se povstat. „A je mi to líto, že se to přihodilo právě dnes ráno.“

„Proč?“

„Protože jsem si moc přál podívat se dnes odpoledne na jeden nálet,“ odpověděl Biggles.

„Ale? Dnes odpoledne už žádný nálet nebude,“ odpověděl Němec s úsměvem.

„Jak to?“

Němec se opět usmál. „Protože bylo před půlhodinou podepsáno příměří. Vy jste to ovšem ještě nemohl vědět.“

Doslov ...

Kapitán letectva Jakub Bigglesworth je sice postava smyšlená, ale přesto by ho bylo možno najít za velkých dnů v letech 1917 a 1918, kdy vzdušné boje byly na denním pořádku a letecké souboje vzácným uměním, v kterémkoli oddílu anglického letectva. Tento Bigglesworth nebo Biggles, jak mu zkráceně říkali, je ztělesněním letců mnoha jmen, přece však představuje ducha anglického válečného letectva – smělého a nesmiřitelného v boji i bezstarostného v životě na letišti.

Čtenářům, kteří neznají poměry, jež byly pod modrou oblohou Francie v posledních dvou letech světové války běžné, snad bude připadat neuvěřitelné, že by tolik úžasných dobrodružství mohl zažít jediný člověk; v oněch letech tak bohatých na události však každý den, ba každá hodina přinesly nám vojákům u letectva nějaké dobrodružství. Když jsme usedli do kabin svých letadel a zahřívali motory pro nějakou „přehlídku“ za ranního kuropění, nikdo z nás nemohl vědět, co mu přinese večer a zda se ho vůbec ve zdraví dožije.

A zase se nám může zdát neuvěřitelné, že by se jediný muž mohl zaplést do tolika krkolomných dobrodružství a že by je přece jen šťastně přežil. Na těchto pochybnostech je trocha pravdy; vždyť většinu pilotů světové války dříve či později postihl neodvratný osud leteckého bojovníka. Sám se často divím, jak mohli mnozí z nás onu válku přežít, třebaže mezi námi byli letci, kteří, jak se zdálo, byli učiněnými kouzelníky. William Bishop, eso britských válečných letců, René Fonck, vynikající francouzský letec a král vzdušných bojů, německý letec Ernst Udet a mnozí jiní bojovali ve stovkách vzdušných bitev a přežili tisíce hodin smrtelného nebezpečí. Piloti, jejichž jména vůbec nejsou známa, prokázali neuvěřitelná hrdinství, a kdyby všichni měli být vyznamenáni za udatnost, nosily by vytoužený kříž královny Viktorie stovky anglických válečných letců.

Prapodivné rozmary paní Štěstěny nejsou nikde tak zjevné jako u letců. Lothar von Richthofen sestřelil čtyřicet Britů a zabil se při obyčejném přespolečném letu nedlouho po válce. Francouzský vítěz v pětačtyřiceti leteckých soubojích Nungesser se utopil. McKeever, kanadský vítěz ve třiceti leteckých bitvách, se zabil v automobilu,

když dostal smyk. Kapitán Jock McKay z mé letecké perutě prodělal ve zdraví tři léta válečné služby, načež byl zabit krátce před uzavřením příměří roku 1918 ranou z protiletadlového děla. Poručík A. E. Amey, který prodělal svůj první a zároveň poslední letecký boj po mém boku, nestačil ani obléci svůj letecký oděv! Já sám jsem se z výšky dvou tisíc metrů stočil ve vývrtce k zemi bez řízení, ale jsem dosud živ, takže mohu o této příhodě vyprávět.

A kdyby se snad nějaký pochybovač domníval, že i zde silně přeháním, řeknu mu, že při líčení leteckých soubojů přehánět téměř nelze. Strašlivá rychlost, s níž jsme prováděli „psí zápasy“ s jednotlivými letadly, která se překvapivě vynořovala odkudsi z neznáma a mohla v řídkém vzduchu zase zdánlivě zmizet, to všechno bylo tak úžasné, že se to prostě nedá popsat. Je nad mé síly vyjádřit pocity letce, který se vznášel mezi jinými desíti či dvanácti letadly, kroužil, letěl kolmo vzhůru nebo zas jako kámen padal dolů ve změti čar, které kreslily dráhy kulometných střel. Nedovedl bych přehánět tu strašnou hrůzu při pohledu na dvě letadla, která se čelně srazila ve vzdálenosti několika metrů od nás. Musela by se vytvořit nová slova, abych dovedl vyjádřit nervové vypětí, jež v nás vyvolal pohled na některého z našich letců, který se ve smršti plamenů řítil k zemi. Jen málokdo z diváků se tehdy pokusil takovou podívanou popsat. Lépe by bylo na to zapomenout.

Nijak ani nepřekvapuje, že tenkrát docházelo k mnohým podivným nehodám, které do raportů o vzdušných bojích nikdo nikdy nezapsal, ale o nichž si letci ustrašeně šuškali ve zšeřelém koutě hangáru, kde jsme čekali na rozkazy, abychom vzlétli, nebo na opozdilce, až se vrátí domů. Tak třeba vytáhlý jihoafrický pilot H. na letadle Sopwith vešel do hangáru bledý jako křída a řekl mi, že právě omylem sestřelil jednu anglickou stíhačku. Byla to vina pilota oné stíhačky, protože se ve své hravosti, snad z pouhého rozmaru či radosti ze života, kolmo vznesl nad Afričanovo letadlo. Letec H. mi řekl, že začal okamžitě střílet, jakmile jen spatřil stín letadla, a teprve pak se otočil a zahlédl anglické červené, bílé a modré kruhy. Ale to už bylo pozdě. To už sáhl na spoušť kulometu a vypálil dávku pěti střel. Předtím nastřílel stovky ran na nepřátelská letadla, aniž z nich některé zasáhl, teď však z anglické stíhačky okamžitě vyšlehly

plameny. Afričan se mě ptal, zda to má ohlásit, a já jsem mu řekl, ať už jsem pravdu měl nebo ne, aby to nehlásil, protože naši nešťastnou stíhačku už nic na světě nemůže zachránit. Pilot H. potom brzo odešel na západ.

A jak to bylo s dalším pilotem, který dodnes slouží v anglickém letectvu? Byl napaden belgickou spojeneckou stíhačkou. Po celých deset minut se jí snažil uniknout, ale pak se rozhořčeně obrátil a Belgičana sestřelil. Za tento čin se málem dostal před válečný soud. Skoro každý z nás vyslechl příběh, který vyprávěl Němec Bolcke. Ten kdysi potkal britské letadlo s mrtvou posádkou na palubě, které uhánělo ve svém příšerném letu rovnou do mraků. Při jedné příležitosti sestřelil stíhačku, která se dostala do příšerné vývrtky, přičemž z ní pozorovatel vypadl za německými a pilot za britskými zákopy. A jak to bylo s letadlem R. E. 8, které bez nehody přistálo za našimi zákopy a na jehož sedadlech byli pilot i pozorovatel nalezeni mrtví? Letoun R. E. 8 byl stroj, s nímž bylo téměř nemožné dobře přistát!

René Fonck sestřelil jednou německé letadlo, z něhož vypadl pilot. Pilot i letadlo se propadli rovnou mezi řadou anglických letadel Spad, aniž se jediného z nich dotkli. Onen německý pilot se jmenoval Wissemann a předtím už sestřelil francouzského letce Guynemera, Fonckova přítele a slavného kolegu, jenže Fonck to tenkrát nevěděl. Taková shoda okolností opravdu stojí za pozornost. Jiný znamenitý letec, Madon, napadl kdysi německé dvoumístné letadlo rovnou zpredu, což byl jeho neobvyklý způsob boje. Kulka srazila Němci z nosu letecké brýle a strhla je do vzduchového proudu, kde začaly vířit. Madon je zachytil do drátů svého letadla a přinesl je domů. Když Angličan Warneford sestřelil Zeppelin, kdosi z posádky hořící vzducholodi vyskočil, letěl asi 60 metrů, načež prorazil střechu jednoho kláštera a dopadl na postel, z níž krátce předtím vstala jeptiška! Přežil to, a tak mohl svůj zázračný příběh vyprávět. Není pochyb o tom, že tato příhoda daleko překročila meze, za něž by se neodvážil ani nejsmělejší romanopisec. A přece mi to vyprávěli sami svědci té události nedlouho poté, co byli dopraveni do zajateckého tábora, v němž jsem byl i já. I oni sami uznávali, že je to historka, jíž se dá těžko věřit.

Jednou se stalo, že Pat Manley „ztratil vrtuli“. Aby čtenář, který se nevyzná v letecké hantýrce, pochopil, co znamená „ztratit vrtuli“, dodávám na vysvětlenou, že mu vrtule neupadla ani se nezlomila. Znamená to, že se vrtule přestala otáčet.

Pat Manley a Swayze byli kamarádi, kteří se dali zapsat k přechotě a potom se dostali do Francie s kanadským plukem. Byli oba téhož dne raněni, dopraveni každý do jiné nemocnice, a tak spolu ztratili kontakt. O rok později se Pat ve svém bitevním letadle značky Bristol potloukal nad zákopy, když uviděl jiné letadlo Bristol letící při zemi a za ním mračno nepřátelských letounů. Pat přiškrtl motor a sklonil nos svého stroje do strmého letu k zemi, aby se k této společnosti připojil. Byl však příliš daleko, a tak jen viděl, jak se druhý bristol na poli pod ním roztříštil. Pat pochopil, že by si neposloužil, kdyby se dlouho ochomýtal kolem svých nepřátel, a tak se právě chystal k návratu do bezpečnějších nebeských výšin, když náhle ztratil vrtuli. Protože však byl příliš nízko, a nemohl ještě víc klesnout, aby vrtuli roztočil, nezbývalo mu než přistát nedaleko místa pádu, právě včas, když Swayze vylézal z trosk. Tak byli oba přátelé během jedné minuty zajati na témže letišti ve Francii.

Z další příhody vyplývá, co všechno se v těch dobách mohlo stát pilotovi. Příhodilo se to, tuším, Carterovi, který mi ten příběh vyprávěl. Byl tehdy pilotem anglické stíhačky typu Sopwith, jimž se v Anglii říkalo „velbloud“. Když jednoho dne uviděl pochodující oddíl nepřátel, k smrti se vylekal a vyděsil se tak, že se od nich nemohl odtrhnout.

Nějakou dobu se bavil tím, že na ně pouštěl své desetakilové Cooperovy bomby, a když se toho nabažil, spustil se níž a začal do nich pražit z kulometu. Byl tou kratochvílí natolik zaujat a tak se bavil šílenými posunky prchajících nepřátel, kteří se chtěli zachránit, že dočista přehlédl telegrafní tyče, jež vroubily cestu, jak už to bývá, v celém jejím klikatém běhu. Na začátku „svíčky“ tady narazil na dráty a spolu s několika vyrvanými telegrafními tyčemi je vzal s sebou, jenže takový let neměl dlouhého trvání. Byla velká škoda, že tyče nemohl vzít až domů, aby své kolegy trochu pobavil. Jeho velbloud totiž na takovou práci nebyl stavěný, svého strašidelného nákladu se zbavil a natáhl se jak široký tak dlouhý.

Pak se situace poněkud změnila, neboť dřívější Carterovy oběti se nyní začaly bavit samy. Vojáci ho chtěli pažbami pušek rozmlátit na kaši, což bylo vlastně zbabělé počínání a čemuž zabránil až příchod vyššího důstojníka.

Carter byl dopraven do téže nemocnice jako vojáci, které zranil, a tam s ním po celou dobu zacházeli tak, že je lépe si to představit než popisovat.

Ve vyprávění takových příběhů bychom mohli pokračovat až donekonečna. Tyto příhody však snad stačí k důkazu, že aspoň ve vzduchu bývá skutečnost daleko podivnější než spisovatelova fantazie.

Mnohé příhody připisované Bigglesovi se skutečně udály a ve své podstatě jsou pravdivé. Ti, kdož se zabývají dějinami letectví, si je mohou snadno ověřit.

Nakonec doufám, že četbou těchto stránek se mladší generace leteckých bojovníků může naučit leccemu z úskoků této profese a zároveň se dozvědět, jaké pasti a léčky mohou neopatrného pilota zničit. Téměř se obávám, že mnohá naučení, jichž se nám tehdy ve tvrdé škole války dostalo, jsou dnes v mírových dobách zamlžena teorií. Jsem přesvědčen, že při leteckých bojích má jeden týden válečné zkušenosti stejnou váhu jako celý rok mírového výcviku. V míru se letec může dopustit omylu, a přece zůstane naživu. Dokonce se o svém omylu ani nedozví. Dopustí-li se však téhož omylu za války, zemře. A pokud má toho dne velké štěstí a přežije, zapamatuje si svou chybu tak dobře, že se jí už nikdy nedopustí.

Žádný letecký nováček nemůže říci, jak by si počínal, kdyby poprvé zaslechl mlaskavé zvuky kulek, které mu prorážejí letadlo. Za tohoto zvuku mladí chlapci zešedivěli a starým otrlým mazákům vysychalo v hrdle.

Na těchto stránkách se čtenář občas setká s některými výrazy souvisejícími s taktikou leteckých soubojů, které laikovi mohou připadat podřadné. Dočte se například, že se letec „dostal do slunce“. Člověk, který nikdy nelétal, sotva může pochopit, co to znamená, nemůže vědět, jak nemožné je sledovat, co se děje ve směru proti slunci, zvláště když se slunce schyluje k obzoru a letec směřuje na západ. Letíme-li přímo proti zapadajícímu slunci, je to vždycky

nepříjemné, jestliže však upíráme zrak do oslnivé sluneční záře při vědomí, že se odtamtud může v každém okamžiku vyrojít celá letka d'áblů věstících smrt, je to opravdové utrpení.

Letadlo je ve vzduchu velice malé a mnohdy je lze sotva spatřit. Jsme-li dole na zemi, bývá to především hukot letadla, který upoutává naši pozornost, a nebýt onoho nenapodobitelného zvuku, ani bychom si mnohého letadla nepovšimli. Ve vzduchu však řev našeho vlastního stroje přehluší každý jiný zvuk, a proto letec, chtěli zjistit přítomnost jiného letadla, je závislý jedině na svém zraku. Čteme-li o leteckých soubojích, musíme mít tuto skutečnost stále na paměti.

V dobrodružstvích, která jste četli, se zmiňuji také o protiletadlových dělech. Těm se v Anglii přezdívaloarchie, což je zkrácená podoba křestního jména Archibald. Vzniklo to tak, že protiletadloví dělostřelci ve Francii a v Anglii při střelbě na letadla s oblibou z legrace říkali:

„A že ne, Archibalde?“

Tak vyjadřovali své pochyby, že se strefí. Tato děla sice někdy cíl zasáhla, když se toho člověk nejméně nadál, ale celkem vzato víc štekala, než kousala. Za světové války se však používala na celé západní frontě od Severního moře až k hranicím Švýcarska. Na jejich střelbu si každý zvykl, každodenním úkolem letců však bylo se jim vyhýbat. Po čase je přestali vnímat i sami letci, ledaže šlo opravdu do tuhého.

KAPITÁN W. E. JOHNS

KAPITÁN W. E. JOHNS

Biggles

od velbloudích stíhaček

Z angličtiny přeložil roku 1938 ing. A. Kyzlink

Původní překlad upravil Vladimír Haralík

Odborně konzultoval ing. Stanislav Stibor

Ilustroval Zdeněk Burian

Vydala Mladá fronta

jako svou 2837. publikaci

Knihovnička Vědy a techniky mládeži, svazek 1

Obálku navrhl Jiří Skácel
Graficky navrhl Vladimír Vácha
Vytiskl Mír, novinářské závody, n. p.,
závod 4 v Praze
19,22 AA. 19,34 VA. 104 stran
304/22/8. 8. Vydání v MF 1. Praha 1969
23 105 69 14/74